

Hồ Ly Chẳng Ra Hồ Ly

Contents

Hồ Ly Chẳng Ra Hồ Ly	2
1. Văn Án	2
2. Chương 1: Hồng Hồ Xuống Núi	3
3. Chương 2: Có Người Muốn	5
4. Chương 3: Cùng Ăn Cùng Tắm	9
5. Chương 4: Quả Báo	10
6. Chương 5: Tình Dịch Xuất Hiện	13
7. Chương 6: Hồng Hồ Nổi Giận	15
8. Chương 7: Dọa Vỡ Mặt	17
9. Chương 8: Trở Về Động Hồ Ly	20
10. Chương 9: Thực Hiện Mưu Kế Nho Nhỏ	23
11. Chương 10: Huyền Hóa Thành Người	26
12. Chương 11: Hồng Nhi Học Nghệ	29
13. Chương 12: Lần Đầu Gặp Lại	32
14. Chương 13: Không Thể Nề Hà	35
15. Chương 14: Phòng Tắm Dụ Hoặc	38
16. Chương 15: Bữa Sáng Tình Yêu	42
17. Chương 16: Nổi Giận Bỏ Đi	45
18. Chương 17: Thông Đồng Làm Bậy	48
19. Chương 18: Kế Hoạch Làm Việc	51
20. Chương 19: Gieo Gió Gặt Báo	53
21. Chương 20: Giọt Nước Trần Ly	56
22. Chương 21: Say Rượu Hôn Trộm	59
23. Chương 22: Lãnh Y Tức Giận	61
24. Chương 23: Miêu Hồ Đại Chiến	63
25. Chương 24: Dừng Thân Hồ Ly Về Nhà	65
26. Chương 25: Người Và Hồ Tâm Sự	68
27. Chương 26: Nhị Tỷ Thân Cận	70
28. Chương 27: Chủ Động Xuất Kích	73
29. Chương 28: Miêu Bằng Lôi Hữu	77
30. Chương 29: Dụng Tâm Kín Đáo	79
31. Chương 30: Đêm Chia Giường [thượng]	82
32. Chương 31: Đêm Chia Giường (hạ)	85
33. Chương 32: Mồ Mổ Đến	88
34. Chương 33: Nguy Cơ Sơ Hiện	91
35. Chương 34: Hang Dấm Chua Vỡ Tan	94
36. Chương 35: Tình Ý Đậm Đà	98
37. Chương 36: Chân Tướng Tới Gần	101
38. Chương 37: Chân Tướng	104
39. Chương 38: Cầu Xin	106
40. Chương 39: Tuyệt Vọng	109
41. Chương 40: Đầu Lang	112

42. Chương 41: Tương Tư	115
43. Chương 42: Quấy Rầy	118
44. Chương 43: Gặp Lại	121
45. Chương 44: Tranh Cãi	126
46. Chương 45: Trừng Phạt	129
47. Chương 46: Ác Chiến	132
48. Chương 47: Bảo Vệ	135
49. Chương 48: Bồi Thuốc	139
50. Chương 49: Hồng Nhi Cường Công	143
51. Chương 50: Màn Diễn Của Hồng Nhi	146
52. Chương 51: Tiểu Lang Phát Uy	149
53. Chương 52: Thổ Lộ	152
54. Chương 53: Sống Mái Với Nhau	155
55. Chương 54: Hồng Nhi Uy Vũ	158
56. Chương 55: Mấy Nhà Vui Mừng Mấy Nhà Sầu	162
57. Chương 56: Hôn	165
58. Chương 57: Tà Ác	168
59. Chương 58: Nhân Hoạ Đắc Phúc	171
60. Chương 59: Lừa Gạt	174
61. Chương 60: Cuồng Loạn	177
62. Chương 61: Quý Kế	180
63. Chương 62: Giáp Công	183
64. Chương Cuối	185

Hồ Ly Chẳng Ra Hồ Ly

Giới thiệu

Tên gốc: Na hồ bất khai đề na hồ Tác giả: Diệp Sáp Thể loại: Bách hợp [GL], huyền huyền, hiện đại,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-chang-ra-ho-ly>

1. Văn Án

Một con hỏa hồ, vốn là thiên chi kiêu tử, tương lai đứng đầu gia tộc hồ ly, lại bị mỗ mỗ* đánh giá như thế.

(*mỗ mỗ: bà ngoại)

“Người không chừng chính là kết quả năm đó hồ lão mụ người cùng con Husky dưới chân núi kết hợp lại mà thành. Nếu dám tự tiện xuống núi, chắc chắn sẽ bị người bắt ăn thịt, vườn bách thú cũng không nhận người! Xấu hổ*!”

(*hay còn có nghĩa là “mất mặt”, hoặc chỉ người xấu xí)

Nó không tin, dẫu người nhà lên chạy xuống núi, vừa đến dưới chân núi, mới chớp mắt đã bị một bao tải đen úp lấy bắt đi mất.

Sáng sớm hôm sau, trước cửa chính tiệm bán chó có trưng bày một bảng hiệu lớn: “Bán hạ giá hồ ly lai chó chính tông, giá 100 đồng, không mặc cả.”

Về sau, nàng gặp một nữ nhân so với hồ ly tinh còn hồ ly tinh hơn, vận mệnh bi ai a...

2. Chương 1: Hồng Hồ Xuống Núi

Núi Nga Mi vốn là nơi tụ tập lâu đời của chúng yêu tinh, năm đó Bạch Tố Trinh tu luyện thành hình ở chính nơi này, rồi hạ phàm nhân gian, cùng Hứa Tiên phổ lên một khúc nhạc tình yêu vui buồn lẫn lộn, nhưng mà, núi Nga Mi thời hiện đại lại tựa hồ không được may mắn như vậy.

Cục bảo vệ môi trường du lịch khiến cho nhóm yêu tinh lo lắng suốt một ngày một đêm, chỉ sợ hang ổ của mình sẽ bị cái máy xúc âm ỹ kia hất bay, còn có một đám trên mặt vẽ kí hiệu màu hồng, mặc quân phục nguy trang, không mang gì để đỡ, cầm súng lục đạn cà chua tới khu sinh vật “săn thú”, quấy nhiễu mọi người đêm không thể ngủ. Lại còn thỉnh thoảng có mấy ca sĩ nhạc rock tới thôn làng tổ chức biểu diễn, gào tới sơn băng địa liệt. Một phen dày vò như thế, phàm là những yêu tinh có chút đạo hạnh đều đã sớm bỏ trốn mất dạng, nhập cư trái phép tới các quốc gia có chút yên ổn hoặc thực sự kích thích, tỷ như Iraq chẳng hạn.

Nhưng mà, trong Hồ Liên động núi Nga My lại vẫn có một nhà hồ yêu đạo thuật cao minh, đức cao vọng trọng sinh sống.

Hướng vào động mà nhìn thì có thể thấy một con tiểu hồ màu đỏ đang đeo kính gọng đen, ôm chiếc laptop siêu mỏng ngồi ngay ngắn trên ghế đá, móng vuốt nho nhỏ nắm con chuột tra tìm những truyền thuyết liên quan đến hồ ly tinh, cái miệng nhỏ nhắn hơi chum lại, mà đôi mắt to tròn vẫn không chớp nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Mồ mỗ (bà ngoại), hôm nay đài truyền hình trung ương lại chiếu một bộ phim cũ về nhóm hồ ly tổ tông chúng ta quyến rũ người. Ta thực không hiểu được vì cái gì tổ tông lại có mị lực như vậy, liếm liếm đầu lưỡi, chớp mắt đưa tình là có thể mê hoặc nhân tâm đến bay mất hồn phách, vậy mà tân thế hệ hồ ly tinh thế kỷ hai mươi mốt chúng ta lại phải ngoan ngoãn đợi trong động, chẳng những thế mà còn bị mấy du khách uống nhiều nước quá đi tiểu làm ngập hang động nữa, dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà chúng ta phải chịu nổi uất ức này? Mồ mỗ, đến tốt cùng thì ta phải đợi bao lâu nữa mới có thể ra khỏi động đây?”

Lão bạch hồ ngửa mặt nằm trên một khối đá cẩm thạch hoa văn màu trắng, thỉnh thoảng nhặt một miếng dưa chuột nhúng chút sữa rồi đắp lên mặt, sau khi đắp kín mặt xong, nửa đe dọa nửa uy hiếp đánh lừa tiểu hồng hồ: “Muốn xuất động thì người chịu khó tu luyện cho tốt đi, vốn tư chất đã không cao rồi lại còn cứ như vậy, người mà đi ra ngoài thì lập tức sẽ bị người bắt lấy trực tiếp giết ăn thịt!”

Tiểu hồng hồ ầm ục cúi đầu, tiểu móng vuốt vẽ vòng vòng trên đất, bất mãn chu miệng: “Vậy ta phải tu luyện đến mức nào mới có thể xuống núi đây.”

“Khi nào có thể biến thành ngân hồ chính tông như ta là có thể.” Lão bạch hồ xoay chuyển con người, giả hoạt nói.

Tiểu hồng hồ nhìn chăm chăm lão bạch hồ một lát, tháo kính mắt xuống, rụt rè mở miệng: “Nhưng mà, nhưng mà – mồ mỗ, lông của người màu vàng mà, nhìn còn chẳng đẹp bằng con Bichon dưới núi nữa.....”

“Người nói cái gì!!!” Lão bạch hồ vút một cái bật dậy từ trên giường đá, đám dưa chuột vừa được đắp lên mặt lại rớt hết xuống đất. Tiểu hồng hồ sợ tới mức run rẩy, ôm lấy máy tính bảo bối của mình lùi lại.

“Ồ, lại sao vậy? Tiểu muội lại chọc mỗ mỗ tức giận à?”

“Đại tỷ, nhị tỷ –” Tiểu hồng hồ ủy khuất nhìn về phía cửa động.

Hai con ngân hồ đứng trước cửa động, cười hì hì nhìn hai bà cháu, giữa mi tâm cả hai đều có một ký hiệu tiên diễm, một mặt trời, một trăng lưỡi liềm, một là đại tỷ, một là nhị tỷ. Con ngân hồ có bộ lông phát sáng, giữa mi tâm là ký hiệu mặt trời bắt đầu dĩ lắc đầu, đau lòng nhìn biểu tình bị tổn thương của tiểu muội, không cần đoán thì cũng biết chắc chắn mỗ mỗ vừa nói dối vũ nhục tướng mạo của tiểu muội, aish.....

Kỳ thật tiểu muội căn bản không giống như lời mỗ mỗ nói, xấu đến nhìn không nổi, không chỉ vậy, nàng còn được coi là hồ ly xuất sắc nhất trong gia tộc, bởi vì nàng là giống biến dị ưu tú, là hỏa hồ chính tông! Là cực phẩm trong gia tộc hồ ly! Là lãnh tụ tương lai! Một nhân vật trăm ngàn năm mới có một như vậy, tinh hoa toàn thiên địa tập trung vào một thân, không biết trải qua bao đời huyết mạch tích tụ mới có được...nhưng mà, bởi vì mỗ mỗ có bóng ma tâm lý, hết lần này tới lần khác sỉ nhục màu lông của tiểu muội, khẳng khái đòi hồng mao phải biến thành bạch mao, việc này có thể sao? Không ngờ tiểu muội ngốc nghếch lại cũng tin, vì muốn nhanh chóng có thể biến thành ngân hồ để xuống núi chơi, ngày ngày lại ăn vụng một con thỏ mình và nhị muội mang về, cứ nghĩ ăn nhiều thỏ là có thể trở nên trắng hơn thỏ, aish...Trong mắt nàng thì thấy, tiểu muội trừ bỏ bộ lông toàn thân đỏ rực như lửa, rõ ràng chói mắt chứng minh nàng là hỏa hồ ra thì toàn thân đều lộ vẻ ngu dốt của một con hồ ly tạp chủng.

Lại nhìn mỗ mỗ đang liều mạng nhặt dưa chuột rơi dưới đất, lòng càng thêm chua xót. Kỳ thật mỗ mỗ cũng rất đáng thương, mấy năm trước người đầu phải vậy, ngày nào cũng ở lì trong động không dám xuống núi, khi đó người chỉ hận không thể chiều nào cũng xuống núi để thân mật hẹn hò với bạn già. Thẳng đến một ngày...

Mỗ mỗ và người thân mật “yêu” nhau hơi quá, sáng hôm sau tỉnh dậy cả người vô lực, vận không nổi một chút chân khí nào, không biến thành hình người được, nhưng bà lại nhớ thương tiểu muội ở nhà mới sinh ra không lâu, cũng chỉ có thể mạo hiểm phiêu lưu lấy thân thể hồ ly chạy về nhà, ai ngờ nửa đường đi lại bị nhân sĩ yêu động vật nhìn thấy, người ta sợ một con ngân hồ xinh đẹp như vậy chạy trên đường sẽ bị xe cộ dày đặc tông chết, liền tốt bụng tóm bà vào lồng đưa đến vườn thú quốc gia.

Nhân viên quản lý vườn thú nhìn thấy cơ hội kinh doanh, ý tưởng lóe lên, cũng không phóng sinh bà mà lại trực tiếp nhốt bà vào chuồng cùng những con hồ ly bình thường khác để phục vụ du khách thăm quan. Mỗ mỗ bám lấy song sắt, thê thảm nhìn trời, miễn cưỡng cười vui với du khách bên ngoài, uất nghẹn, nín nhịn chịu đựng.

Rốt cục đợi được tới lúc trăng tròn, hấp thu tinh khí mặt trăng, khôi phục công lực, đại phát lôi đình, việc đầu tiên làm là dâng nước làm ngập vườn thú, sau đó nhốt viên quản lý rất không nên cho bà ăn thức ăn gia súc vào chuồng sắt, cuối cùng biến con chó vàng thuần chủng nhà viên quản lý thành chó trắng, thế này mới hơi xả được cơn tức trong lòng, chạy như điên về nhà. Nhưng mà, từ đó về sau, mỗ mỗ liên tục ngập sợ hãi đối với nhân loại, cũng không xuống núi gặp người thân mật. Nếu thật sự nhớ quá không chịu được, thì sẽ tới chỗ con người lấy trộm laptop để gửi email, liên tục ngày ngày tâm sự trò chuyện gì đó.

Nhưng không nghĩ tới, một thời gian lâu sau, người thân mật dĩ nhiên lại có người mới, không chút do dự viết một bức thư chia tay rất tuyệt tình, thế này càng thêm kích thích độ vặn vẹo trong lòng bà. Nàng và nhị muội thế nào thì bà cũng mặc kệ [thực ra là quản không được], nhưng lại thế nhất định phải giữ tiểu muội mà bà thương nhất ở lại hang động để bảo vệ thật tốt [kỳ thật là để cho mình có bạn].

Vì để đạt được mục đích, bà không từ thủ đoạn nào, lời ngon tiếng ngọt gì cũng từng nói qua, trái tim bé bỏng của tiểu muội hết lần này tới lần khác bị bà làm tổn thương, nàng dĩ nhiên cũng tự thừa nhận là nỗi sỉ nhục của gia tộc hồ ly, nguyên nhân là bởi tiểu muội cảm thấy bộ dáng mình không giống người khác, cho nên nhất định là mình có vấn đề, thậm chí còn từng hỏi mình nàng có phải là tạp chủng của con chó săn dưới núi và hồ ly sinh ra không, khiến mình cười khổ không thôi. Đường đường là hỏa hồ thủ lĩnh gia tộc hồ ly tương lai dĩ nhiên lại nói bản thân đến không chịu nổi như thế...aish...muội muội đáng thương của ta...

Tiểu hồng hồ nhảy tưng tưng nhào vào lòng đại tỷ làm nũng, ngửa khuôn mặt đáng yêu tươi cười nhìn nàng: “Đại tỷ, tỷ có thể giúp ta xuống núi không? Một tuần thôi, một tuần sau chắc chắn Hồng nhi sẽ về mà.”

“Không được.” Đại tỷ còn chưa nói, nhị tỷ ở bên cạnh đã nghiêm giọng cự tuyệt.

Tiểu hồng hồ đáng thương cúi đầu, thoát ra khỏi vòng tay của đại tỷ, nằm rạp lên lá cây trên giường đá ngủ, hừ, các ngươi không cho ta xuống núi? Ta không nghe đấy, cho các ngươi biết cái gì kêu lão hồ không nổi bão thì còn tưởng ta là mẫu cầu?

Đêm đến, Hồ Liên động một mảnh tối đen, tiểu hồng hồ lặng lẽ đá văng chắn, chạy đến bên người lão bạch hồ, ngồi xổm xuống, yên lặng nhìn chăm chăm. Lão bạch hồ ngủ thật say, dĩ nhiên còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, tiểu hồng hồ nhìn mà lòng có chút chua xót. Mỗi mỗi, người hãy tha thứ cho Hồng nhi, Hồng nhi thật sự muốn nhìn thế giới dưới núi một chút, chờ Hồng nhi xuống núi rồi, nhất định sẽ mang về món đồ nướng mà người thích ăn nhất.

Hít sâu một hơi, tiểu hồng hồ mất rừng rừng lệ, dựa theo trí nhớ lao ra khỏi Hồ Liên động, không bao lâu sau, vượt qua giới tuyến, nhìn ánh đèn nê ông cùng đường cái rải nhựa vốn chỉ có thể từ trên núi xa xa mà nhìn, tiểu hồ ly hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, vừa chạy vừa nhảy lon ton ngạc nhiên hiếu kỳ nhìn ngó. Oa oa, đẹp quá, thực nóng nhiệt, còn có mút quả nữa, oa oa, như thế nào mà rõ ràng là người lại ở trong thùng thế kia? Oa oa, sao chó mà lại còn mặc quần áo nhỉ? Oa – không đợi tiểu hồng hồ “oa” xong, trước mắt đã tối đen lại, bị ai đó nhét vào trong một cái túi to.

“Đại ca, thật không ngờ khuya như vậy còn có thể bắt được một con hỏa hồ!”

“Mày nằm mơ à? Hỏa hồ là loài có linh tính, sao có thể dễ dàng bị bắt thế được? Tao xem ra thì tám phần là loại hoang dã gì đó thôi.”

“Vậy sao giờ, chúng ta đem bán hay giết ăn?”

“Ngày mai ra ngoài xem giá thị trường đã, nếu không tốt lắm thì chờ qua sinh nhật rửa sạch sẽ rồi để nhắm rượu.”

“Được!”

Tiểu hồng hồ trong túi sợ tới mức lạnh run, liều mạng cào cái bao, mỗi mỗi oa, đại tỷ nhị tỷ oa, mau tới cứu cứu Hồng nhi với, Hồng nhi sắp bị người ta nhắm rượu, sắp bị lột da rồi, hu hu hu.....(>_<).....>

Ta xuống núi mới chớp mắt chưa đầy năm cái mà đã bị bắt, ta không cam lòng oa, ta còn chưa yêu ai mà, ta vẫn còn đứng đắn là một “xử hồ” kia! Mỗi mỗi oa, mau tới cứu ta.....

Sáng sớm hôm sau, trước cửa chính tiệm thịt chó có bày một tấm biển lớn: “Bán đại hạ giá hồ ly lai chó chính tông, giá 100 đồng, không mặc cả.”

Mình k thích bộ này, nên chỉ có thể miễn cưỡng mỗi tuần 1 chap thôi nhé.

Về xưng hô, với tộc hồ ly hay yêu tinh sẽ theo ngôn ngữ cổ trang, còn người thì ngôn ngữ hiện đại.

Lúc đầu định cho bạn Hồng hồ xưng hô vs bà ngoại lễ phép tí, cơ mà sau thấy e nó chẳng thêm lễ phép tôn trọng gì bề trên cả nên thôi để thể luôn cho lành =]]

3. Chương 2: Có Người Muốn

Tiểu hồng hồ bị nhốt trong lồng sắt treo ở lan can tiệm bán chó để triển lãm đến gần trưa mà dĩ nhiên ngay cả một người đến xem trò vui cũng không có.

Ông chủ bắt nó nhìn đồng bạn cũng đồng dạng im lặng không nói gì, thở dài: “Thôi, nấu ăn đi, đám chó hôm nay cũng bán được mười con, vậy mà mày nhìn nó xem! Cũng sắp tới trưa rồi mà ngay cả một người tới xem cũng không có, tao đói rồi. Khởi bán, tao cũng không thiếu tiền.”

Tiểu hồng hồ trong lồng sắt nghe xong, hai mắt như sắp rơi ra.

“Làm sạch hay đem thui?”

“Thui đi, cho xứng với màu lông của nó.”

Đừng mà, đừng mà, tiểu hồng hồ liễu mạng rung cái lông, đừng tiếng hồ ly kêu loạn, thả ta! Chỉ cần các người thả ta, ta sẽ lập tức trở về động nhờ tỷ tỷ và mỗ mỗ biến ra kim nguyên bảo cho các người, muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.

“Con hồ ly nào làm sao vậy? Tự nhiên run bần bật thế?”

“Chắc là nhện tiểu quá đầy mà.”

“Ồ, thế à. Nếu không thì nấu đi, có được một con hồ ly luộc, lại còn có canh để ăn, khẳng định là cực bổ.” Ông chú kia hưng phấn đề nghị.

Hai người bàn bạc với nhau, hoàn toàn không nhìn con tiểu hồng hồ giận tới mức xù lông ở bên cạnh. Thương lượng hơn mười cách, cuối cùng liền vỗ tay quyết định cắt nhỏ tiểu hồng hồ ra, mỗi phần đem ra chế biến thử một món, để thỏa mãn cơn nghiền!

Ngay lúc tiểu hồng hồ sắp bị dọa vỡ mật thì kỳ tích xảy ra.

“Ông chủ, giá bao nhiêu vậy?” Một chàng trai mặc áo trắng coi như có chút đẹp trai chỉ vào Hồng nhi trong lồng sắt hỏi.

Ông chú kia thấy có khách, liền vội vàng khom lưng cúi đầu đón tiếp: “Không đắt, không đắt lắm, một trăm đồng thôi.”

“Một trăm còn kêu không đắt? Cũng không nhìn đây là mặt hàng gì sao?” Chàng trai kia vẻ mặt đầy khinh bỉ.

“Đây là hỏa hồ chính tông mà.” Ông chú nhìn mặt ướm lời, tiếp tục chào hàng.

“Còn nói hỏa hồ nữa, chú nhìn bộ lông bản thủ của nó mà xem, lại nhìn con mắt đen xì như sắp chết đến nơi của nó nữa, còn dám nói là hỏa hồ? Có tin tôi đến Hiệp Hội Người Tiêu Dùng tố cáo ông buôn chó mà lại bán hồ ly không?”

“Đừng mà, anh zai à, có chuyện gì cứ từ từ nói.....”

“Một giá thôi, ba mươi đồng!”

“Thêm chút nữa đi, nói thế nào thì cũng là một mạng mà phải không?”

Tiểu hồng hồ nắm lấy song sắt, bị ai nghe cuộc đối thoại giữa hai người, ngửa đầu nhìn trời, tuyệt vọng, khổ sở, khóc lóc, hai mắt nhắm nghiền, răng nanh cắn chặt đầu lưỡi, vĩnh biệt mỗ mỗ, vĩnh biệt đại tỷ, nhị tỷ! Để cho Hồng nhi giữ lại chút tôn nghiêm đi xuống Hoàng tuyền đi. Ai ngờ tiểu hồng hồ vừa cắn đầu lưỡi được một chút, vụt cái lại mở mắt, đau đến nước mắt dạt dào, mấp máy môi, khụ khụ, hay là thôi đi, vì tương lai gia tộc hồ ly, nhẫn nhịn sống tạm bợ mới là vương đạo.

Sau một trận cò kè mặc cả, tiểu hồng hồ trông mong nhìn chàng trai đưa năm mươi đồng cho ông chú kia, là mua mình chỉ với nửa giá tiền! Sau đó mình bị nhốt vào một cái lồng sắt hèn mọn bản thủ, tiếp theo được tống vào một chiếc xe thoát nhìn không tệ lắm, rồi sau hơn một giờ xóc nảy, khiến tiểu hồng hồ say xe choáng váng đến thiếu chút nữa là nhổ luôn con thỏ mới ăn cuối tuần trước ra. Đúng lúc cả người đang lâng lâng bay bổng, mắt chỉ thấy một mảnh mờ mịt, rốt cục lồng sắt cũng được đặt xuống đất.

Còn chưa để tiểu hồng hồ kịp thở lấy hơi, nó đã lập tức bị nhét vào một cái bồn lớn đầy bọt, bị xoay vòng vòng như thể giặt lau nhà, cho dù có chân khí hộ thể, tiểu hồng hồ cũng sắp bị hành hạ đến không chống đỡ nổi nữa, ngồi giữa đám bọt, rót nước mắt nhìn tên con trai đang bậm môi cắn răng dùng sức chà sát bộ lông của mình, lặng lẽ dựng ngón giữa, người đại lão gia, giỏi lắm, chờ đấy cho ta! Không báo thù này, ta không phải tiểu Hồng!

Rốt cục bị chà đạp xong rồi, tiểu hồng hồ thở dài thật sâu, vừa định thi pháp để hong khô thân thể ươn sũng của mình, liền thấy một cái ống hình tròn cực lớn chĩa về phía mình, tiểu hồng hồ liền tò mò đặt tiểu móng vuốt lên trên cẩn thận tìm tòi.

“Oa fuck!”

Một trận lốc xoáy thổi cho tiểu hồng hồ ngã lão đảo, biến thành một quả cầu tròn phủ lông như phi hành gia lặn lặn, lại còn từng đợt sóng nhiệt và thanh âm ong ong như thể sóng thần không ngớt vang lên. Tiểu hồng hồ rốt cục không chịu nổi tra tấn, nước mắt liệt nữ chảy ròng ròng, mỗ mỗ oa, đại tỷ oa, nhị tỷ oa, mọi người mau tới cứu cứu Hồng nhi đi, cứ một chốc thì mưa to, một lát lại lốc xoáy thế này, Hồng nhi chịu không nổi, Hồng nhi thực nhớ động hồ ly oa, mỗ mỗ oa –

Chàng trai chăm chú nhìn nhìn bộ lông được tẩy cặn thận đến hơi sáng bóng của tiểu hồng hồ, đôi mắt sáng lên, vừa lòng huyết sáo, thật đúng là nhặt được món hời mà, quả nhiên là giống hồng hồ quý hiếm! Hắn dùng để hối lộ Y Y thì tuyệt đối không thành vấn đề, không nói tới việc cô sẽ cảm động, mà có khi có thể ôm được mỹ nhân về cũng không chừng! Hồ ly đối nữ nhân, đáng giá! Hắn cười đến mắt híp lại thành cái khe, một tay nắm đuôi tiểu hồng hồ lắc lắc, cầm lấy lọ nước hoa bên cạnh lên phun, chuẩn rồi!

“Tiểu hồng hồ, hạnh phúc nửa đời sau của anh đây hoàn toàn dựa vào người đó!”

Chàng trai đầy tình cảm nói xong, lập tức chu đôi môi đỏ mọng “chụt” một phát lên cái trán lông xù của tiểu hồng hồ.

Tiểu hồng hồ vốn bị mùi nước hoa kích thích đến đầu óc choáng váng, giờ lại trở mắt nhìn nụ hôn đầu tiên của mình bị tên con trai đáng khinh này cướp đi, hơn nữa cả ngày bị chà đạp như thể không được coi là “hồ”, hồng hồ “trong trắng” rốt cuộc nhẹn không được, một cổ tanh ngọt trào lên cổ, trước mắt tối sầm, mềm nhũn ngã gục xuống.

Trong mộng nó như nhìn thấy đại tỷ cùng nhị tỷ, hai người đều thực đau lòng nó, nhưng bởi vì chuyện nó không nói một lời đã trốn đi khiến lửa giận trong lòng mỗ mỗ bốc cao, hạ lệnh hai hồ không được xuống núi cứu nó, để hồng hồ ăn chút đau khổ, nhận được bài học rồi lại dạy dỗ sau, ai cãi lệnh, giết không tha!

Lúc tỉnh lại, tên con trai kia không thấy đâu cả, thay vào đó là một cô gái tóc dài ngồi bên cạnh.

Đôi mắt đẹp dài lạnh lùng đánh giá mình, hai tay khoanh trước ngực, mái tóc đen buông xõa trên đầu vai, làn da trong suốt trắng trẻo còn hơn da thỏ, sống mũi thẳng, đôi môi căng tròn đỏ mọng, váy liền thanh nhã, dáng người tinh tế cao gầy, kích thích tiểu hồng hồ lại một trận ngất ngậy, dĩ nhiên – dĩ nhiên còn có con người xinh đẹp hơn cả đại tỷ và nhị tỷ?

Y Lãnh Y nhìn chằm chằm tiểu hồng hồ trong chốc lát, khinh bỉ nhú mày nhăn mặt, vươn ngón tay túm lấy đuôi nó nhắc lên, đi vào căn phòng bên cạnh.

Tuy đầu bị chống ngược xuống, tiểu hồng hồ vẫn vui vẻ, ít nhất không phải tên con trai thô lỗ nào, mà là mỹ nữ oa! Là mỹ nữ oa, rốt cục cũng có thể hưởng thụ diễm ngộ cấp quốc bảo rồi.

Chỉ là tiểu hồng hồ không nghĩ tới chính mình lại bị ném vào một cái bồn thực lớn lần nữa, mà càng đáng sợ hơn là, nhiệt độ nước lần này thiếu chút nữa thật sự làm rụng hết lông nó, suýt biến thành hỏa hồ luộc luôn, dùng hết sức chín trâu hai hổ, cơ hồ một đến mức ruột gan cũng sắp nổ ra mới có thể bơi tới bờ, lại bị một bàn tay mảnh khảnh hung hăng đè xuống.

“Đừng nhúc nhích, người đẩy mùi nước hoa rẻ tiền khó ngửi.”

Nhận mệnh ngồi trong nước sôi, tiểu hồng hồ run rẩy nhìn băng sơn mỹ nhân trước mắt, không rõ làm cách nào mà mình lại rơi vào tay nàng, thấp thỏm nhìn chằm chằm mỹ nữ, đột nhiên, một đạo ánh mắt khiếp người đảo qua! Tiểu hồng hồ lập tức sợ hãi cúi đầu.

Y Lãnh Y ngẩng ra, nàng không nhìn lầm đấy chứ, chẳng lẽ con hồng hồ này hiểu tính người? Dĩ nhiên có thể cúi xuống vùi đầu vào bụng, giả bộ thẹn thùng! Thử vươn ngón trở chọc chọc mông tiểu hồng hồ, quả nhiên nó liền nhe răng nhếch miệng thị uy.

“Phì –” Y Lãnh Y bị biểu tình của tiểu hồng hồ chọc cười, lấy nó ra khỏi bồn tắm, dịu dàng dùng khăn lau khô, vuốt ve cái bụng nhỏ xù lông của nó, khoe miệng hơi cong lên, Trình Ninh [tên con trai đó] quả thực không chỉ biết gây cho mình thêm phiền phức, cũng không tệ lắm, đưa đến cho mình một món bảo bối.

“Ừc.”

Không biết từ đâu phát ra âm thanh cắt đứt chuỗi suy nghĩ mơ màng trong đầu Y Lãnh Y, nàng kinh ngạc cúi đầu nhìn, lại cười tươi như hoa. Tiểu hồng hồ ngưỡng ngừng xoa xoa cái bụng mình, xấu hổ lại không

quên liếc Y Lãnh Y một cái, vội vàng chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, tội nghiệp dùng tiểu móng buốt chỉ chỉ cái bụng xẹp lép của mình.

“Đói bụng?” Y Lãnh Y theo bản năng hỏi.

Tiểu hồng hồ vội vàng gật gật cái đầu nho nhỏ, oa, nữ nhân vừa đẹp lại thực thông minh nha.

“Người có thể nghe hiểu lời ta nói?” Y Lãnh Y kinh ngạc mở to hai mắt.

Tiểu hồng hồ thập phần khinh thường thối phù phù mấy sợi râu thưa chỉ đếm được trên đầu ngón tay trên mép mình, ta đường đường là hồ yêu, sao có thể không nghe hiểu tiếng người được? Nếu không phải ta tuổi còn nhỏ, công lực không đủ thì còn đến lượt người cầm vòi phun ở trên đầu ta làm mưa chắc?

Y Lãnh Y trợn mắt há hốc mồm nhìn tiểu hồng hồ, một mặt sợ hãi dâng lên trong lòng.

Tiểu hồng hồ biết thuật đọc tâm, đương nhiên biết Y Lãnh Y nghĩ thế nào, liền vội vàng vò đầu bứt tai giả bộ đáng yêu. Y Lãnh Y bất động thanh sắc nhìn tiểu hồng hồ tự biên tự diễn, dần dần, nổi khùng hoảng ban đầu cũng lắng xuống. Thế này thì có là gì chứ? Không phải hồ ly vốn có thể nghe hiểu tiếng người sao? Thời nay ngay cả chó cũng như thành tinh có thể khiêu vũ với người, huống chi hồ ly vốn là linh vật? Mà cho dù nó là hồ ly tinh thì ta cũng không sợ! [tác giả: nhớ kỹ lời cô nói nhé.]

Từ lúc biết Hồng nhi thông hiểu nhân tính sau, thái độ của Y Lãnh Y đối với nó đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

“Hồng nhi –”

“Hức!” Tiểu hồng hồ cả kinh, lông mao toàn thân dựng lên, đại tỷ, người có cần yêu mỹ như vậy không, trái tim nhỏ bé của ta a.

“Chúng ta cùng nhau nấu cơm được không?” Hương khí như lan phả vào mặt tiểu hồng hồ, nhìn đôi mày hơi nhíu lại của Y Lãnh Y, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng lại tràn đầy tình yêu, thanh âm nũng nịu nửa như oán nửa như khẩn cầu kia, tiểu hồ ly ôm ngực, dùng sức gật gật đầu, đừng nói nấu cơm! Giờ người có bảo ta đi trộm dưa chuột đắp trên mặt mỡ mỡ tới đây ta cũng nguyện ý!

***

Trong phòng bếp, một người, một hồ ly.

“Hồng nhi, đi lấy cái xẻng xúc thức ăn trên bàn đến đây –”

“Hồng nhi, đi lấy cái khăn tay ở kia tới đây –”

“Hồng nhi, đi dọn dẹp bàn ăn một chút –”

“Hồng nhi, ngâm lọ muối trên bàn tha tới đây –”

Sai tiểu hồng hồ đi lấy lọ muối, Y Lãnh Y giơ tay ra đợi mãi cũng không thấy, cau mày không kiên nhẫn quay lại nhìn, cười đến gập cả người.

Tiểu hồng hồ đang túm cổ không ngừng ho khan, nó – nó dĩ nhiên thật sự nghe lời dùng miệng ngâm lọ muối kia.

Khổ sở nửa ngày, tiểu hồng hồ mới bình ổn trở lại, biết Lãnh Y đùa giỡn nó, tiểu móng vuốt liền hung hăng vung một trảo, hung dữ nhìn nàng chăm chăm.

Lãnh Y lơ đãng cười, nhẹ nhàng ôm tiểu hồng hồ, một nụ hôn rơi lên mặt nó.

“Còn đau không?” Thanh âm ôn nhu thấm nhập tận đáy lòng tiểu hồng hồ.

Đọc chap này xong, tự đừng muốn nuôi chó ghê ~

4. Chương 3: Cùng Ăn Cùng Tắm

Đôi mắt nhỏ nhỏ của tiểu hồng hồ nhìn chằm chằm Y Lãnh Y không chớp mắt, lòng đầy ảm áp. Từ sau khi mình xuống núi, chưa từng có ai đối tốt với mình cả, một đám mắt mù trước tàn phá tinh thần mình rồi trực tiếp thẳng cấp lên tra tấn thân thể, một chút cũng không thêm để ý đến tôn nghiêm mỹ hồ của mình, mà giờ khắc này, Y Lãnh Y gọi cảm như thể nữ thần ở trước mắt lại dùng thanh âm ôn nhu cùng nhân tình đầy sủng nịnh ôm lấy mình, dùng sức xoa nắn cho mình, đây không phải là mơ chứ?

Y Lãnh Y vỗ vỗ rồi véo véo hai má tiểu hồng hồ đang ngây ngốc, kiều mỵ cười cười, vật nhỏ này thực đáng yêu quá đi, như thế nào lại thích thất thần đến vậy?

Cuộc nội chiến ngăn ngừa kết thúc, một người một hồ dắt tay nhau đi, cùng nhau làm bữa tối ngon lành. Sau một phen bận rộn, bàn thức ăn đầy đủ hương vị phong phú cũng được sinh ra, tiểu hồng hồ đeo cái yếm “Shin – cậu bé bút chì” mà Y Lãnh Y mang cho nó, bám vào bàn, đôi mắt to tròn không ngừng chuyển động ngắm thức ăn trên bàn, tiểu móng vuốt hưng phấn mà run rẩy từng trận, nước miếng dính ướt lông mao bên miệng lại không phát hiện ra. Len lén như kẻ trộm liếc Y Lãnh Y một cái, tiểu móng vuốt chậm rãi thò về phía đĩa thức ăn ngon lành, với được nửa đường lại dừng lại, buồn bực cào cào đám lông tơ màu hồng trên mặt, đại lão gia a, móng vuốt dĩ nhiên lại không đủ dài! Với không tới bàn, đôi mắt tròn khê đảo, lập tức thay đổi sách lược, hít một hơi thật sâu, dùng sức tự cắn mình một chút, đôi mắt to linh động lập tức ngập nước trong nháy mắt. Sau khi đạt được hiệu quả hài kích, liền vội vàng quay đầu, vẫy vẫy cái đuôi giả bộ đáng thương với Y Lãnh Y.

Lãnh Y buồn cười nhìn một loạt hành động ngốc nghếch của tiểu hồng hồ, sủng nịnh lắc đầu, đây không phải là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử sao? Chẳng lẽ bận rộn suốt cả tối, mình lại còn có thể không cho nó ăn cơm chắc? Thở dài, lấy ra một cái đĩa trắng đã sớm chuẩn bị tốt, gấp một đồng gà vịt thịt bỏ lên đĩa, sau đó giang tay ôm tiểu hồng hồ vào ngực.

“Ngoan ngoan ăn đi, không được để rót nước miếng lên người ta.”

Tiểu hồng hồ vội vàng gật gật cái cằm đầy thịt của mình, vục cái đầu phủ lông xuống bàn, cũng không thêm ngẩng lên bắt đầu ăn, chỉ là trong lòng có chút kỳ quái, vì cái gì mà ăn cơm Lãnh Y cũng muốn ôm mình chứ.

Y Lãnh Y nhìn tiểu hồng hồ ăn ngon lành mà lộ ra nụ cười, sức ăn của nàng vốn không lớn, chỉ ăn qua loa hai miếng đã đặt đĩa xuống chuyên chú xem tiểu hồng hồ ăn, nhìn đến ngẩn ngơ. Ngoan ngoan, tiểu hồng hồ nhà ta không chỉ hiểu tính người, mà lại còn là một cái “thùng cơm” nữa! Một đĩa thịt viên sốt, một bát canh gà tần, bị nó nuốt cả vào bụng với thế gió cuốn mây tan.

Cơm no rượu say xong, tiểu hồng hồ ôm cái bụng căng tròn, quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn bóng lưỡng, vừa lòng ợ một cái đầy mùi thịt.

Lãnh Y sợ nó ăn no quá vỡ bụng, liền trước tiên dùng khăn tay lau lau cái miệng nhỏ của nó, sau khi thu dọn bát đĩa xong, liền ngồi ôm nó xếp bằng trên sofa, lật tiểu hồng hồ giữa bụng lên đặt trên đùi mình, rồi mát xa bụng cho nó. Những ngón tay thon dài tinh tế chậm rãi phủ lên cái bụng hồng nhật tròn tròn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bụng vốn là chỗ chí mạng của hồ ly, nhiều thế hệ gia tộc hồ ly luôn nghiêm mật bảo hộ, nhưng lúc này tiểu hồng hồ ngay cả mí mắt cũng mở không nổi, cảm giác lạnh lạnh truyền tới từ trên bụng thoải mái cực, hơn nữa trong lòng vốn thích Lãnh Y, dùng mắt cũng thấy nàng không phải người xấu, cho nên chẳng đề phòng gì, lười biếng nằm trên đùi Lãnh Y tiêu hóa những sinh mệnh nhỏ bé đã ăn vào bụng.

Lãnh Y dụi dụi đôi mắt đỏ hoe của mình, còn nhớ rõ trước đây người mẹ thương yêu mình nhất cũng giúp mình tiêu cơm như vậy, khi đó không hiểu chuyện còn thấy bà phiền toái, quấy rầy mình nghỉ ngơi, nay bà mất rồi, từng chút từng chút tình thương ngày ấy mới dâng lên trong lòng.

Y Lãnh Y sinh ra ở gia đình danh giá, có bố là giám đốc công ty đa quốc gia, mẹ nàng lúc ấy là một diễn viên nổi tiếng, hai người yêu nhau sâu đậm vô cùng, nhưng bởi vì gia thế cách xa nhau, bị ông nội phản đối mãnh liệt, thái độ kiên quyết, nhất định phải chia tách hai người. Bố nàng yếu đuối vô năng, không thể bảo vệ mẹ nàng, chỉ có thể tạm thời thuê căn hộ ở ngoài cho mẹ nàng ở. Mẹ cũng không phải không chút

để ý nào, nhưng bởi quá yêu bố nàng cho nên buông tha cho sự nghiệp diễn xuất, lại cự tuyệt lòng ái mộ của những người càng ưu tú xuất sắc hơn, dứt khoát cùng sống với bố nàng, tin tưởng vững chắc chỉ cần có tình yêu thì hết thấy trở ngại rồi cũng sẽ qua đi. Sau khi hạ sinh nàng, lại giao nàng cho bố nàng chăm sóc, nhưng mà, vào năm nàng tròn năm tuổi, đúng ngày sinh nhật mẹ nàng, nàng đã tận mắt nhìn thấy bố mình cùng người phụ nữ khác quần quít triền miên trên giường. Mẹ nàng không đánh không mắng, cũng không để ý tới cái gì gọi là “giao dịch bên ngoài” mà bố nàng lấy làm cố, chỉ cúi đầu cắn môi yên lặng rơi lệ. Yêu càng sâu, tổn thương càng đậm, nếu không đành lòng trách mắng bố nàng, vậy cũng chỉ có thể ủy khuất chính mình, dần dần, thân thể trở nên suy sụp, bất luận nàng tuổi nhỏ khóc kêu cầu xin thế nào cũng không thể giữ bà lại.

Nghĩ vậy, móng tay Y Lãnh Y hung hăng cắm vào da thịt, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má gầy, dùng sức ôm chặt lấy tiểu hồng hồ trên đùi mình, những mong đòi lấy chút hơi ấm, bả vai run rẩy từng trận.

Tiểu hồng hồ vốn đang ở trạng thái mộng lung đột nhiên cảm thấy có người siết cổ, còn thỉnh thoảng có giọt nước mưa rơi xuống, nó không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ — lại phải tắm? Chầm chậm mở đôi mắt tròn, nhìn thấy Lãnh Y cố nén nước mắt, nó ngơ ngác nhìn, cực đau lòng, nâng tiểu móng vuốt muốn giúp nàng lau nước mắt, ách...phiền thật, vẫn không với tới.

Lãnh Y ngẩng đầu, khe khẽ nức nở, nước mắt lưng tròng nhìn tiểu hồng hồ đang chít chít kêu.

Vì không muốn Y Lãnh Y khổ sở, tiểu hồng hồ quyết định dâng lên bí quyết gia truyền của mình, điệu múa khêu gợi của hồng hồ! Gãi gãi đầu, thay bằng khuôn mặt hồ mị, đầu lưỡi phấn hồng hơi vươn ra đưa đẩy, phẩy phẩy móng vuốt, lắc lắc cái mông lông xù, còn không quên hương Y Lãnh Y nháy mắt quyến rũ.

Nước mắt đọng lại trên mặt Lãnh Y, nhìn chằm chằm tiểu hồng hồ như thể ăn thuốc chuột mà nổi điên kia, nó bị làm sao vậy [_]? Liên thấy một quả bóng lông thực lớn cả người hết co lại duỗi xoay tới xoay lui trước mặt mình, miệng méo mó, mắt liếc xéo, mà dĩ nhiên còn le lưỡi! Đồng thịt mỡ trên người rung rinh, thế nhưng lại còn dám thỉnh thoảng dùng đôi mắt như hạt đậu xanh kia nhìn mình kiểu miệt thị? Giỏi lắm, chắc chắn là cười nhạo mình khóc đây mà!

Lửa giận bùng lên, Lãnh Y cũng chẳng buồn đau lòng buồn bã nữa, nắm cái đuôi tiểu hồng hồ nhắc bổng lên không, muốn hung hăng trừng trị một phen.

Tiểu hồng hồ vốn đang ra sức vận vẹo đột nhiên cảm thấy thân mình bị nhắc lên, lòng cực vui sướng, nhe răng nhả nhổ, chẳng lẽ là Lãnh Y cảm động, muốn dẫn ta cùng vào phòng ngủ? Được a, được a, Hồng nhi thích ngủ! Hồng nhi thích cùng Lãnh Y ngủ! Đúng lúc đang hứng trí nghĩ, một chiếc vòi phun lớn lại hướng về phía mình chuẩn bị mở nước, hai mắt liền tối sầm, bắt đầu điên cuồng gào rống, Lãnh Y a, đừng mà! Hồ gia không muốn tắm rửa! Hồ gia muốn ngủ cơ!

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Sau một trận cuồng phong bạo vũ, tiểu hồng hồ cả người ướt đầm yếu ớt tựa vào bồn, tội nghiệp nhìn Lãnh Y.

Y Lãnh Y lạnh lùng trợn mắt lườm tiểu hồng hồ một cái, còn giả bộ đáng thương? Mới một ngày đã dùng chiêu này bao nhiêu lần rồi? Thứ ngon vật lạ đều lấy ra chiêu đãi ngươi, ngươi ngược lại, lại cười ta?

Buông vòi phun, đưa tay vào tủ kính lấy máy sấy, nhìn mình trong gương liền nhú nhú mày, nhóc con chết tiệt này! Vừa rồi tiểu hồng hồ giãy dụa khiến người nàng ướt nước, Lãnh Y vốn thích sạch sẽ sao có thể chịu được bộ dáng lôi thôi thế này. Thở dài, đóng cửa phòng tắm, vận nhỏ ánh đèn, cũng không kiên trì gội, chậm rãi cởi quần áo trước mặt tiểu hồng hồ, lộ ra thân thể khêu gợi.

5. Chương 4: Quả Báo

Lãnh Y cởi quần áo xong liền ôm tiểu hồng hồ từ trong bồn ra, đặt lên mặt kính thủy tinh gần chỗ vòi phun, còn mình thì xoay người đi mở vòi hoa sen để tắm.

Oa fuck! Có cần kích thích như vậy không chứ! Đây là vị trí ưu việt cỡ nào a! Tiểu hồng hồ trong lòng mừng rỡ như điên, vừa rồi ở dưới chân Y Lãnh Y đã nhìn thoáng qua chỗ tam giác thần bí kia, phong cảnh nơi đó cũng đủ để mình nhớ cả đời. Mà Lãnh Y lúc này lại như tận tình địa chủ, mười phần đáng vẻ chủ nhà, biết mình thân gần không nhìn tới cảnh sắc bên trên, lại đem mình đặt lên chiếc bệ ngang tầm bộ ngực nàng, bộ ngực căng tròn như bánh bao theo động tác của Lãnh Y mà nhẹ nhàng rung động, hạt anh đào ở trên lại làm cho tiểu hồng hồ hoàn toàn biến thành mất trọng to như mất ech, vô nghĩa lắc lắc đầu. Khụ khụ, a di đà phật, ta tính bản thiện, ta tính bản thiện.

Tiểu hồng hồ gắt gao nhìn chăm chăm thân thể gần như hoàn mỹ của Lãnh Y, dưới ngọn đèn mờ ảo, hai bầu ngực tuyết trắng ngạo nghễ, đôi chân thon dài, còn có thân hình mềm mại như rắn nước không có chỗ nào thừa, làn da bóng loáng hơi sáng lên, hương thơm lành lạnh theo hơi nước tràn ngập căn phòng, không thứ nào không kích thích thần kinh của tiểu hồng hồ. Sau một trận choáng váng, huyết áp tăng vọt, đầu lảo đảo, nằm gục xuống bệ đá kịch liệt thở dốc.

Lãnh Y mở vòi phun, trước tiên gọi đầu, tiếp theo đó đổ chút tinh dầu vào bồn tắm lớn, tiến vào, buông dây buộc tóc ra, nhẹ nhàng phát phát mái tóc dài, nhắm mắt lại thả lỏng thần kinh.

Dần dần hơi nước trong phòng tắm phủ lên mọi vật khiến cảnh tượng mờ ảo như mơ, tiểu hồng hồ tứ chi dạng ra nằm thẳng đơ giả bộ trong chốc lát, sau phát hiện Lãnh Y người ta dĩ nhiên chẳng buồn để ý tới nó! Căn bản không suy nghĩ nhiều nữa, lẳng lẽ vươn đầu ra trước tiếp tục ngắm, phốc – đầu óc nóng lên, máu mũi một giọt rơi xuống bồn tắm Lãnh Y đang ngâm mình, nổ tung như một đóa hoa mai rồi tiêu tán. Tiểu hồng hồ kinh hãi, vội vàng dùng sức hít lại giọt máu mũi chuẩn bị rơi xuống tiếp theo, may mắn, may mắn không bị phát hiện. Nhìn thân thể thuần khiết cùng khuôn mặt thanh tú không chút nào để phòng của Lãnh Y, tiểu hồng hồ đột nhiên cảm giác hành vi rình coi này của mình có chút xấu xa.

Đấu tranh tư tưởng thật lâu, cuối cùng có kết quả, thú tính lấy ưu thế áp đảo chiến thắng lý trí! Tiểu hồng hồ còn tự an ủi chính mình, không sợ, không sợ, ta là chính hồ quân tử, nhìn xong sau này sẽ chịu trách nhiệm, về sau cơm thừa của Y Y ta sẽ xử lý tất!

Tự tìm được lí do cho mình xong, tiểu hồng hồ chẳng thềm kiêu kị gì, công khai trọng to đôi mắt tròn nho nhỏ mê mẩn ngắm nhìn thân thể khiến người ta phát cuồng của Lãnh Y. Tiểu hồng hồ dùng sức nuốt nước miếng, nhìn đến mái tóc dài ẩm ướt buông xõa trên vai Lãnh Y, bởi vì độ ẩm của hơi nước mà toàn thân nàng nhuộm một màu phấn hồng ái muội, cái miệng nhỏ nhắn khô gọi hơi mím lại. Trái tim tiểu hồng hồ như sắp nhảy ra ngoài, thì ra thế này mới gọi là đẹp!

Lãnh Y hơi chút buồn ngủ xê dịch vị trí, thân mình trượt xuống chìm vào trong bể vài phần.

Ách...thế thì nhìn thế nào được? Tiểu hồng hồ nằm trên bệ đá vò đầu bứt tai đắn đo cân nhắc, vì mỹ sắc, cố lấy dũng khí, dùng tiểu móng vuốt ôm lấy cạnh bàn, thành trạng thái giống con dơi, treo lơ lửng phía trên, tuy rằng mệt, nhưng có thể nhìn xem rõ ràng hơn, hết thấy cố gắng đều đáng giá!

Tiểu hồng hồ hưởng thụ sung sướng ngắm nhìn, vui quá, không cẩn thận bật cười thành tiếng, lập tức cả kinh, vội vàng dùng móng vuốt che cái miệng nhỏ của mình, vừa buông vuốt ra, liền cảm thấy mình thành trạng thái rơi tự do, đầu óc trống rỗng, thôi xong rồi!

Lãnh Y nghe được động tĩnh, chậm rãi mở mắt, thấy một quả cầu thịt rơi thẳng xuống bồn, “tôm” một tiếng gây nên một cơn sóng lớn trên mặt nước, mà không ngờ lực rơi lại rất mạnh, nửa bồn nước bị tràn ra xong, Lãnh Y vẫn có thể nghe được thanh âm thanh thúy của một vật nặng rơi thẳng xuống đáy bồn. Kinh hoảng sợ hãi, nàng liền vội vàng lội qua, bối rối nhắc tiểu hồng hồ đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê lên.

Lúc này tiểu hồng hồ đã không còn cách nào để nhìn nữa, máu tươi trên đầu theo bộ lông từng giọt chảy xuống, đôi mắt từng linh động giờ gắt gao nhắm chặt, miệng không còn kêu rống. Lãnh Y đau lòng không thôi, trần chuồng lao ra khỏi phòng tắm bằng tốc độ nhanh nhất, quơ loạn vài bộ quần áo mặc vào, rồi khoác tạm chiếc áo khoác, không để ý mái tóc nhỏ nước, ôm tiểu hồng hồ lao ra khỏi nhà.

Lãnh Y run rẩy lái xe, cũng không thềm để ý camera, dọc đường đi vượt qua vài cái đèn xanh đèn đỏ. Đến bệnh viện thú y, mở cửa vọt vào, y tá phụ trực ban nhìn chăm chăm một hồ một người, quá nửa đêm lại có một cô gái đầu tóc ướt sũng ôm một con không rõ là cáo hay chó gì đó đầu đầy máu tiến vào, thực dọa cô nhảy dựng.

Sau một phen đi tới đi lui tới “Phòng cấp cứu”, vị bác sĩ thú ý mặc áo dài trắng hơi mập mạp ngáp một cái, lật lật đầu tiểu hồng hồ, sờ đông sờ tây nhìn xem, ngẩng đầu, tức giận trợn mắt lườm Y Lãnh Y: “Cô ngược đãi nó?”

“Đâu có.” Lãnh Y trả lời không cần nghĩ ngợi, không rõ vì sao bác sĩ hỏi vậy.

“Còn nói không? Cô xem vết thương trên đầu nó này, hồ ly cực kỳ có linh tính, hiểu nhất cách tự bảo vệ mình, nếu không phải bị ngược đãi thì chắc chắn là bị cái gì kích thích!” Thanh âm của vị bác sĩ to béo lại cao thêm vài phân.

Bị cái gì kích thích? Lãnh Y cúi đầu suy tư.

Vị bác sĩ mập thấy Y Lãnh Y cúi đầu, tưởng mình đoán đúng rồi, lại càng nổi giận với nàng: “Đường đường một con hỏa hồ lại bị cô nuôi thành như vậy. Cô xem xem, không chỉ có thương tích trên người, mà mũi còn chảy máu nữa, cũng may nó mạng lớn, chảy máu nhiều như vậy còn sống được.

“Máu mũi???” Lãnh Y ngơ ngác hỏi.

“Phải!” Bác sĩ mập hét một tiếng.

Lãnh Y nghĩ tới nghĩ lui nửa ngày, nhìn nhìn bộ dáng đáng thương kia của Hồng nhi, trong đầu đột nhiên thoáng lóe lên một ý tưởng khiến nàng cười đến gập cả người, ha ha ha ha ha ha, đúng là sắc hồ mà!

***

Lúc Y Lãnh Y ôm tiểu hồng hồ về nhà thì đã hai giờ sáng, đặt tiểu hồng hồ lên giường, cẩn thận nhìn vết thương bị khâu bốn mũi của nó, lại hôn lên cái trán lông xù, Lãnh Y vươn người, lại đến bên giường, rót cục nhện không được cơn buồn ngủ nặng trĩu kéo đến, ngay cả áo ngủ cũng chưa thay, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nàng vừa ngủ, tiểu hồng hồ liền vọt mở mắt, kỳ thật căn bản nó không hôn mê, đường đường là hồ ly tinh, chút thương tích nho nhỏ ấy đối với nó mà nói cũng không tính là gì! Miệng vết thương còn có khả năng tự động khép lại, đâu cần bác sĩ mập hơn cả con mèo mập ấy khâu chứ? Phải chịu tội này, chính là bởi quần bách vì hành vi xấu xa của mình bị vạch trần, không biết phải đối mặt với Lãnh Y thế nào, đặc biệt là tròng cười không có ý tốt của nàng lúc ở bệnh viện, khiến nó xấu hổ vô cùng.

Hồng nhi dùng tiểu móng vuốt khê dịch người lên phía trước, để mình thêm gần sát Lãnh Y, nhìn thật sâu nữ nhân vì mình mà bận rộn cả ngày ở trước mặt, dưới hốc mắt hơi hơi nổi lên quầng thâm, phối với sắc mặt hơi trắng xanh khiến nàng càng thêm yếu đuối, thân mình mảnh khảnh thiếu cảm giác an toàn cuộn mình thành trạng thái con tôm, khiến tiểu hồng hồ cực đau lòng. Đều do mình nhất thời nổi lên sắc tâm, khiến Lãnh Y phải vất vả chạy xuôi chạy ngược một phen. Chỉ từ “cảm động” đã xa xa không thể biểu đạt tâm tình mình lúc này, tiểu hồng hồ thở dài, chui vào lòng Lãnh Y, cúi đầu hất khê bài đồng dao mà mỗi lần hát ru mình, còn tự biên tự diễn thay đổi vài từ.

Tiểu hồng hồ xuống núi đi chơi nơi lão hồ li từng kể

Con người ở dưới núi chính là lão hồ gặp trăm ngàn lần đều phải né tránh nha

Đi qua một thôn lại một trại tiểu hồng hồ thăm suy đoán

Vì cái gì lão hồ không ăn thịt người mà bộ dáng còn đáng yêu thế?

Lão hồ li lặng lẽ cảnh cáo Hồng nhi lão hồ như vậy là loại lợi hại nhất

Tiểu hồng hồ sợ thì phải chạy nhanh chạy nhanh về với mẹ mẹ nha!

Nha nha nha nha nha nữ nhân xấu xa xấu xa này đã xông vào trái tim ta

***

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Y cẩn thận đổi thuốc cho tiểu hồng hồ xong, cố ý nấu một nồi thịt chuẩn bị cho tiểu hồng hồ bồi bổ. Ngay lúc tiểu hồng hồ cười hì hì đeo tạp dề “Shin cậu bé bút chì” chuẩn bị ăn thì chuông cửa liên vang lên. Y Lãnh Y mở cửa ra, vừa nhìn liền nhú mày.

“Trình Ninh, sớm như vậy đã tới là có chuyện gì?”

Trình Ninh cười nịnh nọt: “Anh đến thăm tiểu hồng hồ của anh thế nào.”

“Của anh?” Lãnh Y nâng cao âm lượng, biểu tình thập phần khó chịu.

“Anh, anh —” Trình Ninh vội vàng sửa lời, lòng lại thực vui, xem ra nhóc con kia thật đúng là chiếm được lòng Lãnh Y mà, năm mươi đồng, đáng giá! Trình Ninh quen thuộc đổi dép lê vào nhà, tóm lấy tiểu hồng hồ đang bận ăn ôm vào ngực, thực vui vẻ.

Tiểu hồng hồ đang nhai thịt bò trong miệng, suýt chút nữa bị hắt siết chặt đến nhỏ ra, quàng ánh mắt xem thường trợn mắt với hắn. Ta xem ra đã nhìn ra, lúc trước còn tưởng người một nửa là người tốt, hóa ra người lại bán đứng thân thể ta để đổi lấy sự đón nhận của Lãnh Y? Người không khỏi quá ngậy thơ đi, dẫn cáo vào nhà, rõ ràng thể hiện người ngu si!

Lãnh Y đóng cửa vào nhà nhìn thấy tiểu hồng hồ bị Trình Ninh ôm vào lòng, nháy mắt đen mặt, giơ tay đoạt lại.

“Về sau không được ôm bừa nó!”

“Ah! Tiểu hồng hồ làm sao vậy, như thế nào mới không gặp một ngày mà đầu liền nở hoa rồi? Làm chuyện gì xấu gặp báo ứng à?”

6. Chương 5: Tình Địch Xuất Hiện

“Buông nó ra, rốt cuộc anh tới đây làm gì?!” Nét mặt Lãnh Y sầm xuống.

Trình Ninh gãi gãi ót, kinh ngạc liếc Lãnh Y, nghe lời đặt tiểu hồng hồ lên ghế, bĩu môi oán giận: “Gì chứ, không phải chỉ là một con hồ ly rở tiền thôi sao? Nếu em thích, lần sau tôi sẽ mua cả một ổ đến tặng em!”

“Xi—” Không đợi Lãnh Y kịp phản ứng, tiểu hồng hồ đã nổi bão trước, đập ghế dựa nhảy chồm lên, răng cửa hung hăng cắn tay Trình Ninh.

“A!”

Con đau bén nhọn truyền tới từ cổ tay trái, Trình Ninh há hốc mồm thở, đau đến mặt mày vặn vẹo, tay phải đè chặt tay trái, cổ tay thì dùng sức giãy dụa, muốn hất văng tiểu hồng hồ vẫn cắn chặt không chịu nhả miệng kia ra. Con hồ ly này nặng quá, Trình Ninh cảm giác như cổ tay mình sắp gãy tới nơi!

Hồng nhi cắn chặt không chịu buông, đôi mắt nho nhỏ trợn tròn, ngậm dùng pháp lực, tăng trọng lượng cơ thể mình lên gấp mười lần, hừ! Dám vũ nhục bản hồ tiên như thế, để ta cho người thấy sự lợi hại của ta!

Đứng ở góc độ của Lãnh Y mà nhìn thì trên tay Trình Ninh như thể dính chặt một quả bóng rổ siêu bự phủ một lớp lông đỏ dài, vô luận hắn đập thế nào cũng không chịu rời tay. Lãnh Y nghiêng đầu nhẹ nhàng tựa vào tường, mím môi vui vẻ đứng bên cạnh nhìn trò vui, đáng đời, ai bảo dám bắt nạt Hồng nhi. Mãi cho đến khi Trình Ninh đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khóc lóc cầu xin tha thứ, Lãnh Y mới chậm rãi tiến lại, vỗ nhẹ cái trán tiểu hồng hồ.

“Được rồi, Hồng nhi ngoan, buông ra đi.”

Tiểu hồng hồ nghe lời nhả ra, lui về sô pha, ủy khuất giương mắt nhìn Lãnh Y.

Trình Ninh dùng sức xoa xoa cổ tay bị cắn nát của mình, hít một hơi khí lạnh, ôm tay, nước mắt lưng tròng hướng Lãnh Y làm nũng: “Y Y, đau chết mất — đau — em xem này —”

Nói xong mở móng vuốt ra giơ cho Lãnh Y xem, sau khi nhìn rõ, hai người không khỏi sửng sốt.

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hàm răng của tiểu hồng hồ cắn sâu vào thịt Trình Ninh khi nó bị lắc qua lắc lại, nhưng lúc này cổ tay hắn lại hoàn hảo không chút thương tích nào, thậm chí ngay cả dấu răng cũng không có! Quỷ dị! Cực kì quỷ dị!

“Chi – chi –”

Không để cho hai người kịp tự hỏi xem rốt cuộc là thế nào, tiểu hồng hồ ở bên cạnh đã ác nhân cáo trạng trước, bắt đầu kêu rống từng trận.

Lãnh Y kinh hãi, đẩy mạnh Trình Ninh đang nước mắt tèm lem ra, bước nhanh lại ôm lấy tiểu hồng hồ.

Cẩn thận nhìn, lại thấy đau lòng. Vừa rồi đánh nhau một phen, vết thương vốn đã khép lại trên đầu tiểu hồng hồ lại chảy máu. Lãnh Y lấy hộp cứu thương, vừa dùng miếng bông chà lau giúp tiểu hồng hồ khử trùng, vừa trách móc răn dạy Trình Ninh không biết chừng mực. Trình Ninh ôm tay buồn bực đứng bên cạnh nhìn một người một hồ “ân ái”.....(>_<).....có làm=“” không=“” vậy!=“” là=“” tay=“” bốn=“” đại=“” gia=“” bị=“” cần=“” mà!=“”>

Đang âm thầm mắng, đột nhiên thấy tiểu hồng hồ đang nằm trong lòng Lãnh Y, đôi mắt đang dõi theo hắn chợt lóe lên lục quang, tay Trình Ninh lại bắt đầu đau đớn kịch liệt. Càng quỷ dị là khác với cơn đau khi vừa rồi bị cắn, dĩ nhiên – dĩ nhiên còn có cảm giác xót khi bị cắn thắm vào da thịt.

Tiểu hồng hồ ngược lại, giơ cái chân nhỏ, vui vẻ núp vào lòng Lãnh Y hưởng thụ mỹ nhân cẩn thận che chở. Thì ra, nó lại dùng pháp lực, tạm hoán đổi thần kinh cảm giác của mình và Trình Ninh một chút, nói cách khác, máu chảy trên đầu nó lúc này chính là máu trên tay Trình Ninh, mà cảm giác xót lúc Lãnh Y dùng cùn khử trùng lại đương nhiên không hề giữ truyền hết cho Trình Ninh.

Sau một phen so đấu, tiểu hồng hồ ỷ vào sự sủng ái của Lãnh Y, nhe răng nhếch miệng với Trình Ninh. Trình Ninh là có khổ mà không nói nên lời, xám xịt cúi đầu, cầu nhàu lấm bầm, lại không dám kêu gào nữa.

Lãnh Y cẩn thận lau vết thương cho Hồng nhi, đổi thuốc mới, lúc này mới thả lỏng một hơi, hôn tiểu hồng hồ: “Hồng nhi giỏi, thực kiên cường!”

“Chi – chi –” Hồng nhi nịnh nọt dán sát vào Lãnh Y, còn không quên quay đầu khinh bỉ trừng mắt liếc Trình Ninh một cái.

“Xi –” Trình Ninh ở bên cạnh không vui, lại lập tức thấy tiểu hồng hồ trợn mắt liếc mình nữa, liền sợ tới mức chạy nhanh tới bên cạnh Lãnh Y để tị nạn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Lãnh Y mặt không chút thay đổi hỏi.

Trình Ninh thu hồi nụ cười, ngẩng đầu nhìn Lãnh Y, do dự nói: “Tử Phong Ngưng đã trở lại.....”

“Cạch –” Nghe vậy, cái nhíp trong tay Lãnh Y rơi thẳng xuống đất, tiểu hồng hồ cả kinh giật mình, kinh ngạc nhìn Lãnh Y. Cả thân mình nàng khẽ run, đôi mắt đẹp lại phủ hơi nước dày đặc.

Tử Phong Ngưng là mối tình đầu của Lãnh Y, từng nghĩ Tử Phong Ngưng sẽ ở bên mình vĩnh viễn, nhưng mọi lời thề non hẹn biển lại không thắng được một cái xoay tay đơn giản của bố cô. Tự đứng ngơ vức vô căn cứ, hại người khác ghen tuông, bắt luận mình giải thích thế nào người đó cũng không tin, vứt bỏ nàng khi nàng bất lực nhất, kiên quyết mà đi. Một câu “đời này kiếp này không gặp lại” phá nát giấc mơ hoa lệ của mình, mà nay...Người đó lại nuốt lời trở về, đây có thể coi là gì chứ?

Trình Ninh thật cẩn thận nhìn vẻ mặt của Lãnh Y, kiên nhẫn giải thích: “Cô ấy đến nhà em tìm em, biết bởi vì chuyện đó mà em và bố phát sinh mâu thuẫn, bị đuổi khỏi nhà, không khỏi cực kì đau lòng. Trăm phương nghìn kế mới tìm được tôi, nói muốn gặp lại em một lần, Y Y, cô ấy...cô ấy đã biết hết chân tướng.”

7. Chương 6: Hồng Hồ Nổi Giận

Cho tới giờ tiểu hồng hồ cũng không ngờ cuộc sống thì ra lại có thể tốt đẹp đến thế! Sáng sáng, Lãnh Y đều đeo cho tiểu hồng hồ cái yếm đặc biệt dành riêng cho nó, bưng lên một bát cháo thịt cực phong phú, cười tủm tỉm nhìn nó ăn lấy ăn để.

Vốn khi đi làm Lãnh Y sẽ để tiểu hồng hồ ở nhà, nhưng từ lúc tiểu hồng hồ mạo hiểm sinh mệnh bắt chấp nguy hiểm men theo lan can dọc ban công chạy tới căn hộ cách vách, tha trộm món bò áp chảo mà hàng xóm mới nấu rồi bị bỏng miệng, Lãnh Y cũng không dám để nó một mình ở nhà nữa, ngày nào cũng bắt nó nhét vào trong một cái túi to, vụng trộm sau lưng giám đốc đưa nó tới công ty. Tiểu hồng hồ thật ra lại thích ý, lười biếng nằm ườn giữa đám bột biển trong túi, hít mất lẳng lẳng cảm thụ hương vị mê người phát ra khi Lãnh Y nghiêm túc chăm chú làm việc. Mà khiến nó hưng phấn cùng chờ mong là mỗi đêm cùng Lãnh Y “tắm uyên ương”. Vì thế, tiểu hồng hồ biến việc tắm rửa là việc nó vốn sợ nhất thành mục tiêu theo đuổi cả đời, mỗi ngày chỉ cần Lãnh Y hơi muộn một chút, nó sẽ lắc mông đi tới đi lui trước mặt nàng kêu thật to “chi, chi” để nhắc nhở.

Lãnh Y đối với con tiểu sắc hồ này lại vừa yêu vừa hận, lúc đầu nó còn có thể tỏ vẻ thành thật nhìn mình tắm, sau lại được một tác lại muốn tiến một thước, cứ muốn mình ôm nó vào ngực. Mà càng bức mình là, khi mình xử lý văn kiện, số lần mực của bút máy bị nó “không cẩn thận” hắt đổ ngày càng nhiều, thời gian tắm rửa giặt đủ hàng ngày cũng liền tăng hẳn lên.

Buổi tối đi ngủ, tiểu hồng hồ cũng bám dính lấy mình không buông, lúc mới đầu Lãnh Y còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng theo sức ăn cùng thể trọng của tiểu hồng hồ càng ngày càng tăng, Lãnh Y có phần ăn không tiêu. Con “Hồ trư” này mỗi đêm đều dè lên ngực khiến mình khó thở, nhưng nếu nghiêm mật phát giận với Hồng nhi, nó sẽ vô thanh vô tức yên lặng nhìn mình, ai oán ngồi ở ban công nhìn phong cảnh xa xa, bóng dáng kia thực cô độc thê lương.

Trong quãng thời gian này, Tử Phong Ngưng cũng dùng đủ loại phương pháp nhiều lần quấy rầy Lãnh Y, nhưng lần nào cũng đều mất hứng mà về, mà nguyên nhân rất lớn là xuất phát từ tiểu hồng hồ, tỷ như lần này.

Hôm nay là sinh nhật Y Lãnh Y, Tử Phong Ngưng đương nhiên sẽ không bỏ qua thời cơ tốt để nói lại như thế này, cố ý thu xếp ổn thỏa chuyện công ty trước, rồi còn tự mình đặt một chiếc bánh thật lớn ở ngoài, cầm theo một bó hoa tươi, vui vẻ tựa vào xe, đợi trước nhà Lãnh Y suốt cả một ngày.

Thật vất vả mới thấy Lãnh Y trở về, đang cười ha ha ra đón, đến lúc tới gần thấy rõ, mặt liền đen lại.

Lãnh Y dĩ nhiên ấu trĩ đi mua một cốc kem ly thật lớn, trong lòng có một quả cầu đồ cuộn tròn. Nàng một miếng tiểu hồng hồ một miếng, ăn ngon lành, còn không quên lấy khăn tay lau đám lông bên miệng tiểu hồng hồ, chẳng hề bận tâm. Một hồ một người ăn rất chăm chú, thế cho nên không phát hiện ra một người ở gần sát bên cạnh.

“Y Y –” Tử Phong Ngưng thấp giọng gọi, đầy bụng ghen tức.

“Có việc gì thế?” Lãnh Y không chút nào để ý hỏi.

“À.....” Tử Phong Ngưng chỉ chỉ bánh ngọt trong tay, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Sinh nhật vui vẻ!”

Lãnh Y nhìn cô một cái, không nói gì, ôm tiểu hồng hồ tiếp tục đi về nhà, chỉ là biểu tình rõ ràng không tốt.

Không khí thoải mái bị phá vỡ, tiểu hồng hồ nhe nanh, thập phần khó chịu huy huy móng vuốt với Tử Phong Ngưng ở sau lưng, vui vẻ cái lông á! Người cái đồ chó xồm một đầu lông vàng! Lại tới quấy rầy thế giới hai người của ta và Y Y, thực không biết xấu hổ!

Tử Phong Ngưng không nhìn ánh mắt lạnh lùng của tiểu hồng hồ, mặt dày đi theo Lãnh Y, cứng rắn đi thẳng vào nhà.

Sau khi vào nhà, Lãnh Y căn bản không để ý tới Tử Phong Ngưng, mặc kệ cô, còn mình cần làm gì thì làm cái ấy. Tử Phong Ngưng có chút mất tự nhiên ngồi ở sofa, tùy tiện nói chút việc nhà, lại bị Lãnh Y lạnh

lùng ngắt lời, liền xấu hổ cúi đầu. Mà ngoài ý liệu, tiểu hồng hồ dĩ nhiên lại nịnh nọt kéo góc áo cô, như thể chiêu đãi Tử Phong Ngưng, tiểu móng vuốt chỉ vào một cái ca đựng nước lớn ở bên cạnh, cười hiền lành.

Thật vất vả mới có bậc thang để xuống, sao Tử Phong Ngưng lại không nắm lấy cho được, huống chi mình đứng ngoài cả ngày trời cũng có chút khát, hiếm hơi tiểu hồng hồ không mang thù, còn hiểu tính người như vậy. Nhưng cô trời sinh tính đa nghi, cầm lấy ca híp mắt cẩn thận xoay qua xoay lại kiểm tra, xác định không có gì dị thường mới nhếch miệng cười cười, ôn nhu vuốt vuốt đầu tiểu hồng hồ, giơ cốc lên, sáng khoái uống một hơi cạn sạch.

Lãnh Y đang muốn đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị bữa tối chẳng may nhìn thấy một màn “hài hòa” này, ngẩn ra một lát, sau khi phản ứng lại, liền hai bước vọt tới, đoạt lấy cái cốc trong tay Tử Phong Ngưng.

“Chị uống rồi?”

“Ừ!” Tử Phong Ngưng trả lời theo bản năng, không rõ vì sao Lãnh Y lại phản ứng lớn vậy.

Khóe miệng Lãnh Y run rẩy, quét mắt nhìn tiểu hồng hồ đang vui sướng khi người gặp họa ở một bên, thở dài: “Chị có biết trong cốc này đựng gì không?”

“Nước mà, sao thế?” Tử Phong Ngưng chớp chớp mắt, không hiểu sao.

Lãnh Y thở dài: “Đó là bồn đựng nước tiểu mà Hồng nhi chọn ở siêu thị.....”

Cổ họng Tử Phong Ngưng tắc nghẹn, run giọng hỏi: “Vậy tôi uống là?”

Không đợi Lãnh Y đáp lại, tiểu hồng hồ đã hưng phấn xoay người, chỉ chỉ cái mông xù lông của mình, chỉ chỉ kêu.

Sắc mặt Tử Phong Ngưng xanh mét, âm trầm sầm mặt nhìn chằm chằm tiểu hồng hồ, cắn răng phun ra mấy tiếng: “Được, giỏi lắm!”

Nói xong liền đập cái rằm hộp bánh ngọt trong tay lên bàn, đá văng cửa, cũng không quay đầu lại chạy thẳng ra ngoài.

Toàn bộ quá trình “uống nước tiểu”, Lãnh Y đều có chút mơ hồ, thẳng đến khi cửa phòng bị hung hăng đóng lại, nhìn quả cầu cười đến cả người thịt béo rung rung, nàng mới chớp mắt mấy cái rồi che miệng, cười đến gặp cả người.

Một người một hồ cười thật lâu, Lãnh Y mới xoa xoa cái bụng có chút đau nhức, đứng thẳng dậy, tiến lên, ôm tiểu hồng hồ vào lòng, dịu dàng nói nhỏ: “Hồng nhi, Lãnh Y thực vui, đây là sinh nhật vui vẻ nhất từ sau khi ta rời nhà tới nay, cảm ơn người.”

Tiểu hồng hồ ngượng ngùng gãi gãi đầu, mân mê cái mặt mập mạp, đôi mắt sáng như thể tranh công lấp lánh nhìn Lãnh Y.

Lãnh Y cười nhẹ, hiểu được ý nó, nắm lấy cằm nó, nhẹ nhàng hôn tiểu hồng hồ một cái, nhìn bộ dáng nó vò đầu bứt tai vui vẻ, sủng nịnh lắc đầu.

Lãnh Y không nghĩ tới, tiểu hồng hồ tham ăn như thế dĩ nhiên lại nhìn cũng không thèm nhìn bánh ngọt mà Tử Phong Ngưng mua, ăn xong kem mà hai người mua xong liền tóm góc áo Lãnh Y, chỉ vào bụng rồi quay về phía phòng bếp kêu to, ý nói Lãnh Y là nó chưa ăn no. Đi làm suốt cả một ngày, Lãnh Y cũng hơi mệt, không muốn xuống bếp nấu nướng nữa, liền cắt bánh ngọt Tử Phong Ngưng mang tới, cầm một phần đưa cho tiểu hồng hồ: “Hồng nhi, ăn cái này đi, toàn kem cả, ăn ngon hơn thứ hai ta mua nhiều.”

Không ngờ tiểu hồng hồ không chỉ không ăn, ngược lại còn quay đầu rít một tiếng, vươn móng vuốt hất văng miếng bánh trên tay Lãnh Y xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thành một đoàn, thổi râu, thấp phàn khó chịu liếc Lãnh Y một cái.

Vừa mới đầu Lãnh Y chỉ nghĩ nó ăn nhiều ngán quá nên mới quậy phá như thế, không nghĩ tới Hồng nhi dĩ nhiên thật sự giận. Sau mình nấu cho nó một bát cháo thịt mà nó một miếng cũng không ăn, lại còn phả lệ không vào tắm cùng mình, đến lúc ngủ cũng không cho ôm. Lãnh Y thở dài, tắt đèn, đắp chăn lên, một mình ngủ.

Tiểu hồng hồ tức giận cuộn mình trên giường, một cổ lửa giận không tên quay cuồng trong đầu, làm cho nó không thèm để ý đến Lãnh Y nữa, ngay cả khi nàng trần truồng cũng không thèm nhìn. Hừ, ai bảo người cho ta ăn bánh ngọt của Tử Phong Ngưng! Ai bảo người nói bánh ngọt của cô ta ngon! Liền bởi vì một chiếc bánh ngọt không vừa mắt, tiểu hồng hồ trần chọc trên giường cả đêm, ngày hôm sau mắt như gấu mèo ngồi trên ghế niệm vô thanh vô thức nuốt cơm.

Lãnh Y nhìn tiểu hồng hồ giận dữ, muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ mấp máy môi vài cái. Nói gì đây? Ngay cả vì sao nó giận cũng không biết, đúng lúc đang buồn bực thì chuông cửa vang lên, Lãnh Y buông đũa ra mở cửa. Nháy mắt lúc mở cửa, ánh mắt liền dao động, thực đúng là một nữ nhân yêu mị!

Mái tóc dài được uốn lộn tùy ý xoa bên hông, làn da trắng nõn, một đôi mắt quyến rũ lóe lên ánh sáng khác thường nhìn Lãnh Y từ trên xuống dưới, cái miệng phấn hồng nhỏ nhắn mê người hơi mím lại, chiếc váy màu trắng siêu ngắn nửa trong suốt ôm lấy dáng người bốc lửa, đôi chân dài lộ ra ngoài, khơi dậy dục vọng vô hạn của người ta. Bàn tay Lãnh Y còn nắm lấy tay nắm cửa, mê muội nhìn, ánh mắt có chút dại ra.

Tiểu hồng hồ ở phòng trong đợi nửa ngày cũng không thấy Lãnh Y tiến vào, liền không vui. Chu miệng, cau mày, bốn vuốt phóng trên đất để xem rốt cuộc là chuyện gì, vừa thấp thoáng thấy một bóng trắng, tiểu hồng hồ liền kinh hãi đến cả người run run, một thân hồng mao cũng dựng ngược lên như con nhím.

8. Chương 7: Dọa Võ Mật

Tiểu hồng hồ tròn tròn mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm cô gái váy trắng kia, giây tiếp theo lập tức vươn dài cổ, cảnh giác nhìn ngó xung quanh cô, xác định không có ai ở sau mới thở phào một hơi, toàn bộ thân mình cũng thả lỏng xuống, cười hì hì dương khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ nịnh nọt muốn cọt cọt vào người cô, không khéo là khi tiểu hồng hồ xuyên qua dưới chân Lãnh Y để đi lại phát hiện chỗ khác thường của nàng, mặt liền biến sắc còn nhanh hơn thời tiết. Mặt hồ dài ra, vọt tới dưới chân cô gái mặc đồ trắng, nhằm thẳng vào cái chân trắng nõn của người ta mà cắn một cái.

“A!” Cô gái áo trắng yêu kiều kêu to một tiếng, nhú mày xoay người đưa tay áp lên chỗ bị cắn, Lãnh Y cũng lập tức khôi phục thần trí, phát hiện mình thất thố, mặt đỏ lên.

Cắn người ta xong, tiểu hồng hồ còn không hết giận, hàng răng cửa trắng như tuyết còn hướng cô gái áo trắng gầm gừ vài tiếng như thị uy, hừ! Còn dám dùng mị công với Lãnh Y nhà ta, ta cắn chết người!

“Cô là?” Lãnh Y lần này học không, không dám nhìn vào mắt người ta nữa, nhìn vào tấm bùa thần giữ cửa để phòng trộm dán trên cửa nhà hàng xóm.

Cô gái váy trắng đang cúi người xoa xoa chân, nghe thấy Lãnh Y nói chuyện, đầu tiên là đứng thẳng dậy hung tợn tròn mắt liếc tiểu hồng hồ một cái, tốc độ biến sắc cũng sánh ngang với tiểu hồng hồ, nhìn Lãnh Y, nhu tình ẩn hiện trong đáy mắt, ngọt ngào nũng nịu trả lời: “Là thế này, tôi là người ở căn hộ bên cạnh, thú nuôi trong nhà chẳng may đi lạc mất, bởi thường xuyên thấy cô mang theo tiểu hồng hồ tản bộ ở dưới tiểu khu, cho nên muốn đến hỏi xem cô có thể cung cấp manh mối gì không.”

“Thú nuôi gì thế?”

“Tôi có thể vào nhà nói chuyện không?” Cô gái áo trắng như làm nũng đặt câu hỏi.

Lãnh Y bị giọng nói ngọt ngào kia khiến cả người run lên, nheo mắt liếc cô gái kia một cái, lại bị ánh mắt quyến rũ kia khiến cho tâm thần không yên, không biết vì sao, Lãnh Y vốn không thích để tâm tới người xa lạ lại giường như không thể từ chối cô gái váy trắng này vậy, nụ cười quyến rũ kia khiến lòng nàng khó chịu như thể bị mèo cào, mặt nhăn mày nhíu, nghiêng người tránh ra, để cô vào nhà.

Cô gái kia cũng không khách khí, bước vào nhà như thể nhà của mình, thay dép xong liền hai chân vắt chéo ngồi trên chiếc sofa da rộng rãi, chờ Lãnh Y pha trà cho mình.

Lãnh Y chậm rãi đun nước pha trà rồi đưa cho người ta, sau đó ngồi ở chiếc sô pha cách xa nhất, nhìn chăm chăm chiếc túi xách cô đặt trên chiếc sô pha, hỏi: “Rốt cuộc là loài vật nuôi gì?”

Cô gái áo trắng cũng không vội trả lời, trước cầm túi xách đặt lên trên cặp đùi tuyết trắng, rồi nâng chén trà, thổi thổi, uống một ngụm xong mới nhân nhả nói: “Lợn Hà Lan.”

“Lợn Hà Lan?” Lãnh Y lấp bắp kinh hãi, còn có người nuôi loài này?

“Phải, đúng vậy, là bà ngoại tôi nuôi, sở thích của bà có hơi đặc biệt.” Cô gái áo trắng giải thích.

Lãnh Y xấu hổ, tiếp tục hỏi: “Mất khi nào vậy? Ngoại hình thế nào?”

“Khoảng tầm một tháng trước.” Cô gái áo trắng buông chén trà, ngón tay tinh tế chậm rãi nâng lên, chỉ chỉ tiểu hồng hồ đang tức giận đến biểu tình vụn vụn trên mặt đất, mắt chứa ý cười nói: “Giống nó, lớn nhỏ không khác là bao, màu cũng đại loại thế.”

“Lợn màu đỏ???!!”

“Đúng vậy, nó là giống quý hiếm của nhà chúng ta. Thứ ngon vật lạ gì cũng đều cho nó, ai biết cái đồ vô lương tâm kia dĩ nhiên lại thừa dịp mọi người trong nhà tôi ngủ, lại vô thanh vô tức chạy mất, đã lâu như vậy rồi cũng không có chút tin tức nào. Bà ngoại tôi vừa biết tin vừa tức vừa nóng ruột, cơm nuốt không trôi, ngày nào cũng nhắc tới nó, ngay cả việc chăm sóc làn da hàng ngày cũng không làm.” Cô gái áo trắng thở thê oán giận.

Lãnh Y thở dài, đưa tay nhắc tiểu hồng hồ từ dưới đất lên ôm chặt vào lòng, trước kia mình không nuôi thú có lẽ sẽ không hiểu rõ được tâm tình bà ngoại người ta, nhưng từ khi có Hồng nhi, nàng liền phát giác ra thứ tình cảm trân quý giữa người và động vật. Mà lúc này, tiểu hồng hồ nằm trong lòng nàng cũng đôi mắt đỏ hoe, nước mắt rơm rớm. Ô ô, mỗi mỗi, Hồng nhi chưa bao giờ biết thì ra người lại thương ta đến vậy! Cảm động chết mất. Hồng nhi nhất định phải tìm thời gian để trở về thăm người.

“Bà cô vẫn khỏe chứ?” Ngữ khi Lãnh Y thấp phần thành khẩn.

Cô gái áo trắng quý dị cười cười, híp mắt nhìn chăm chăm tiểu hồng hồ trong lòng Lãnh Y, chậm rì rì đáp: “Cũng may là không bị tức chết. Chỉ có điều bà nhẫn tâm nói với mọi người trong nhà, nói nếu một ngày để bà bắt được con tiểu hồng trư đó, nhất định phải lột da, rút gân nó nhắm rượu uống!”

Lãnh Y chợt lạnh cả sống lưng, miệng há to nhìn cô gái áo trắng quẩn rũ trước mặt. Đột nhiên trong lòng có gì đó gãy đổ, cúi đầu nhìn thì thấy không biết vì sao mà tiểu hồng hồ lại mồm há to thở phì phò, tiểu móng vuốt diên cuồng huơ loạn, liều mạng chui dưới cổ mình trốn, chỉ lộ mỗi cái đuôi nho nhỏ ra ngoài, toàn thân còn run rẩy.

Ông nội nó! Ta đã nói như thế nào mỗi mỗi lại có thể có lòng từ bi thương ta như vậy mà! Lão vu bà nàng đúng là không có lòng tốt đẹp gì cả!

“Tiểu hồ ly làm sao vậy?” Cô gái kia ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Không biết nữa.” Lãnh Y thành thật trả lời.

“Sợ là tới thời kì động dục nên mới nóng nảy như thế! Đưa tôi xem nào, không nó lại phát cuồng cắn cô mất.”

Thanh âm cô gái kia chân thành khẩn thiết khiến lòng Lãnh Y ảm áp, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cầm quả cầu thịt đưa qua. Tiểu hồng hồ hai mắt đăm đăm, giữa không trung dựng thẳng ngón giữa với Lãnh Y, Y Lãnh Y a Y Lãnh Y, như thế nào ta lại không nhìn ra người nguyên lai cũng là loại mẫu sắc lang thuần chủng a!

Cô gái kia ôm tiểu hồng hồ vào trong ngực, cắn răng, ngón cái cùng ngón trỏ véo thịt béo trên mặt tiểu hồng hồ hung hăng xoay mấy vòng, nhìn bộ dáng tiểu hồng hồ đau đến mức cả người co lại thành một đoàn hít lấy hít để không khí, cười hì hì nói với Lãnh Y: “Ừ, nói thì nuôi cũng không tệ lắm nhỉ! Bóng lưỡng sáng chói này, so với heo thì còn mập hơn một tẹo, một chút bộ dáng hồ ly cũng không có, thịt cũng thực tươi, nếu nhắm rượu, khẳng định có thể ăn được mấy miếng ngon!”

Nói xong liền dùng tay trái ấn ấn cổ nó, tay phải thì xoa tay múa chân làm một động tác cóc đầu tiểu hồng hồ.

Lãnh Y đen mặt, nhìn nhìn tiểu hồng hồ ở trong lòng cô gái kia sợ tới mức ngay cả râu cũng run rẩy, đôi mắt to đen như mực giờ tràn đầy nước mắt, lương tâm liền nảy sinh, nghĩ khi rõ ràng có vẻ không vui: “Hong nhi nhà tôi nhất lắm, cô đừng dọa nó.”

Nói xong liền hai bước tiến lên, đoạt lại tiểu hồng hồ trong tay cô, ôm vào lòng dùng sức hôn nó.

Cô gái áo trắng nheo đôi mắt đẹp cười khê, có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm Lãnh Y.

Tiểu hồng hồ quay đầu, nước mắt lưng tròng nhìn cô gái kia, dùng âm ngữ thấp giọng cầu xin: “Đại tỷ, hảo tỷ tỷ của ta, lần này người nhất định phải giúp giúp Hồng nhi, thả Hồng nhi nuôi sau núi đều cho người tất!”

Cô gái áo trắng quàng qua ánh mắt xem thường, đồng dạng dùng âm ngữ trả lời: “Giờ mới biết cầu ta? Vừa rồi lúc cần người không phải hăng hái lắm sao? Ta thấy người a, thật sự là thân sơ phân biệt mà, nhanh như vậy đã quên đi người nhà rồi, một ta còn dấu giếm tung tích thay người. Thả hả? Ai thiếu chứ!”

Tiểu hồng hồ cúi đầu nhìn tiểu móng vuốt của mình, khúm núm nói: “Nhưng mà – nhưng mà Y Y nàng thật tâm đối tốt với ta, đại tỷ, Hồng nhi van cầu người, trăm ngàn lần nói tốt với mỗ mỗ giúp Hồng nhi.”

“Tính tình mỗ mỗ người không biết sao? Chờ ngày mỗ mỗ chăm sóc tốt thân thể có thể hóa thành người, chắc chắn sẽ tới bắt người về. Hừ hừ, đến lúc đó có kết cục gì thì người tự mình tưởng tượng đi, còn có, đừng nói ta không bảo người, Y Y nhà người sắp gặp phải kẻ tiểu nhân, chỉ bằng bộ dáng quả cầu thịt như người lúc này căn bản không giúp được nàng, nếu người thật sự yêu thương người ta, vậy mau về Hồ Liên động chịu đòn nhận tội, để mỗ mỗ giúp người hóa thành hình người đi.”

Nói đến đây, cô gái áo trắng không thèm liếc mắt nhìn tiểu hồng hồ nữa, tóm lấy túi xách trên sô pha, đứng dậy chớp mắt quyến rũ với Lãnh Y: “Tôi đi trước đây, lần sau có việc lại đến tìm cô.”

***

Từ sau khi đại tỷ tới, ngày nào tiểu hồng hồ cũng gặp ác mộng, mà nhân vật chính trong mộng đều là nó và mỗ mỗ, một lần thì mơ mỗ mỗ thi pháp dùng sét đánh nó, lần khác mơ thấy mỗ mỗ dùng da trâu ở nhà để luộc nó, tiểu móng vuốt quơ cào lung tung, mấy lần đã khiến Lãnh Y tỉnh ngủ. Vì thế, Lãnh Y tìm khắp nơi tra một ít tài liệu về quỷ nhập thân, muốn chữa cho tiểu hồng hồ.

Ngoài ra, Lãnh Y càng kinh ngạc hơn khi phạm là đồ trang điểm trắng da gì mình mua về cũng không thấy, lục tung nhà quật lên ba thước đất cũng không tìm được, khiến nàng phát cáu phải dùng xà phòng rửa mặt. Cứ mua rồi lại mua mãi như thế thì dù có là đại gia cũng chịu thể nào được hả?

Tiểu hồng hồ co người trong ổ, đôi mắt nhỏ lấp lóe nhìn Lãnh Y nổi giận, cực kỳ khổ sở. Y Y, Hồng nhi xin lỗi, nhưng vì có thể dỗ mỗ mỗ vui vẻ, Hồng nhi chỉ có thể ra hạ sách này thôi, mà nói thì người cũng nhỏ mọn quá đi, cho tới giờ Hồng nhi cũng chỉ mới trộm có bốn mươi tám mặt nạ đắp mặt thôi mà, còn chưa đủ cho mỗ mỗ dùng một tháng nữa là, [.....(>_<).....], vậy=“” giờ=“” phải=“” làm=“” sao=“” đây?=“” còn=“” có,=“” hồng=“” nhi=“” hiện=“” tại=“” cũng=“” không=“” xác=“” định=“” được=“” kẻ=“” tiểu=“” nhân=“” mà=“” đại=“” tỷ=“” nói=“” là=“” thật=“” hay=“” giả,=“” nếu=“” thật=“” sự=“” như=“” vậy,=“” với=“” thân=“” thể=“” vô=“” dụng=“” lúc=“” này=“” của=“” hồng=“” nhi=“” thì=“” làm=“” thể=“” nào=“” để=“” giúp=“” người=“” đây?=“”>

Hồng nhi đang trần trọc lẫn lộn trong ổ tính toán này nọ, đột nhiên nghe tiếng khóa cửa, tiểu hồng hồ liền nhanh chóng chạy khỏi ổ cười hì hì nghênh đón, nhìn thấy Lãnh Y cúi đầu mặt âm trầm, liền ngăn ra, làm sao vậy?

“Đây là nhà cô???” Giọng đàn ông trầm thấp mạnh mẽ truyền vào, tiểu hồ ly đi lướt qua Lãnh Y để nhìn, ah, dĩ nhiên còn dẫn nam nhân về?

Người đàn ông kia vênh vác kiêu ngạo đi thẳng vào nhà, cao thấp đánh giá một phen, khinh miệt nói: “Còn không bằng ổ chó!”

“Xin Y tiên sinh chú ý từ ngữ của mình!” Lãnh Y cắn răng, hai mắt rung rung đầy lệ quật cường nhìn người đàn ông trung niên.

“Cô gọi ta là gì? Ta nuôi không cô đấy à!” Người đàn ông nổi trận lôi đình.

“Ông đã từng làm hết trách nhiệm của một người cha dù chỉ một ngày sao? Nay lại chỉ bởi vì Tử Phong Ngưng đến lấy lòng tôi! Ông rốt cuộc coi tôi là cái gì???!!” Y Lãnh Y lau nước mắt, ương ngạnh ngẩng đầu lên, ngữ khí tràn ngập vẻ không cam lòng.

9. Chương 8: Trở Về Động Hồ Ly

Người đàn ông trung niên sắc mặt ảm đạm, ngồi trên ghế sofa cúi đầu hút thuốc: “Ba biết là ba có lỗi với con, nhưng mà Y Y à, con phải biết tất cả mọi việc ta làm lúc này đều là vì con cả.”

“Vì tôi? Tổng giám đốc Y, không dám nhận!” Lãnh Y cười lạnh.

Biết nàng nghĩ gì, ông ta có ý muốn giải thích: “Người đàn bà ở nhà kia chẳng qua là để trang trí thôi, con biết mà, cả đời này trừ mẹ con ra, ba sẽ không yêu bất kỳ ai nữa.”

“Nhưng mà bà lại chết vì ông là sự thật!” Lãnh Y không còn giữ được vẻ bình tĩnh vừa rồi, kích động phản bác.

“Đó không phải là điều ba muốn.....Cái chết của mẹ con cũng là nỗi đau đón cả đời ta! Ba nằm mơ cũng muốn một nhà ba người chúng ta có thể trở lại những tháng ngày hạnh phúc giản đơn năm đó, nhưng mà Y Y à, ba ba không thể, không thể.....” Thanh âm của ông ta cũng vì kích động mà biến đổi.

Thân mình Lãnh Y run rẩy từng trận, đưa tay chống lên vách tường, xoay lưng về phía người đàn ông kia, cười lạnh: “Ông cho rằng tôi hiện tại còn như ngày trước ngày thơ ấu dễ dàng tin tưởng tiếng ‘ba ba’ này của ông sao?”

“Nhưng người hiện tại ba ba có thể tin tưởng ỷ lại cũng chỉ có mình con thôi.”

Lãnh Y nắm chặt tay, móng tay đâm vào thịt, ngừng lại một chút: “Tôi sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai nữa, đối với ông và Tử Phong Ngưng, tôi chỉ còn có hận.”

Người đàn ông sắc mặt xanh mét, dụi tắt điếu thuốc, đứng dậy, ánh mắt nhìn Lãnh Y dần trở nên âm trầm lạnh lùng: “Y Y, con không nên ép ba ba, con phải biết, ta có thể sinh ra con, cũng có thể hủy hoại con.”

Lãnh Y không chút sợ hãi nhìn hắn, tia đau đớn vụt lóe lên trong đáy mắt khiến trái tim tiểu hồng hồ đau xót.

Cánh cửa của căn phòng tối đen bị đóng sầm thật mạnh, ánh mắt Y Lãnh Y có chút trống rỗng, thậm chí ngay cả tiểu hồng hồ vẫn luôn ngồi trên đất chờ cũng không thấy, bước chân lão đạo phiêu phù tiến vào phòng ngủ, ngồi xổm xuống, dùng sức cầm tấm ảnh chụp gia đình ba người để ở đầu giường ôm vào ngực.

Tiểu hồng hồ lẳng lặng đứng dưới chân Lãnh Y, ngoan ngoãn nằm úp xuống, từ xa xa có thể thoáng thấy cái đuôi lay động rất nhỏ cùng với thứ chất lỏng trong suốt trong mắt nó chảy xuống.

***

Trên đời chỉ có mẹ mẹ hảo

Trên đời chỉ có mẹ mẹ hảo

Có mẹ mẹ Hồng nhi như bảo bối

Nằm trong vòng ôm ấp của mẹ mẹ

Hạnh phúc hưởng mãi không thôi

Không có mỗ mỗ là khổ nhất

Không có mỗ mỗ Hồng nhi giống cỏ dại

Rời khỏi vòng tay của mỗ mỗ

Làm sao tìm được hạnh phúc

Không có mỗ mỗ là khổ nhất

Không có mỗ mỗ đứa nhỏ giống cỏ dại

Rời khỏi vòng tay của mỗ mỗ

Làm sao tìm được hạnh phúc

Ngoài động Hồ Liên, tiểu hồng hồ tay ôm một đồng mặt nạ đắp mặt, gân cổ hòng ca đến tê tâm liệt phế, nào tiên ah nào quái ah đi ngang qua đều không khỏi cảm động.

Trong động, lão bạch hồ tai đeo tai nghe MP3, ngửa mặt nằm trên giường đá bạch ngọc, tiếp tục đắp dưa chuột. Nhóc con chết tiệt, người muốn chạy liên chạy, muốn về liên về được sao? Lấy vài cái mặt nạ rẻ tiền để lừa ta? Phi! Người cứ nằm mơ đi!

Không ngờ, tiểu Hồng đang rống đột nhiên im bặt không tiếng động, lão bạch hồ nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, xác định không chút động tĩnh gì, liền lật người cáu kỉnh, thế này mà gọi là thành tâm?!

Đại tỷ nhìn mỗ mỗ sĩ diện đến chết cũng không thừa, thở dài, túm túm tay áo nhị tỷ, nháy mắt ra hiệu, rồi vội vàng đi ra khỏi cửa động, ngẩng đầu nhìn, thật không ngờ a!

“Tiểu muội, người đây là chuẩn bị mở đại hội âm nhạc chắc?”

Một chiếc loa thật lớn màu bạc được đặt trước cửa động, CD, microphone, mọi đạo cụ đều đầy đủ hết, nó còn cố ý tìm một tảng đá nhô lên làm vũ đài.

Tiểu hồng hồ đang ngoáy móng xoay cổ loạn cả lên, đây là làm cái trò gì vậy chứ? Không phải nói là thăng cấp dụng cụ khuếch đại âm thanh sao? Mất công ta tốn bao sức lực mới trộm được về đây, như thế nào mà nửa ngày cũng chẳng nghe ra được chút thanh âm nào vậy. Nghe được đại tỷ hỏi, nó liền vội vàng dưng thẳng thân mình, xoa xoa cái mặt lem nhem dầu cười hì hì nói: “Ha ha, đại tỷ tốt, ta đây không phải là sợ mỗ mỗ không nghe thấy rõ sao.”

Đại tỷ thở dài: “Tiểu muội, rốt cuộc người có biết vì sao mỗ mỗ giận người không?”

“Bởi vì ta xuống núi một mình.” Tiểu hồng hồ ra bộ đáng thương cúi đầu, tiểu móng vuốt thỉnh thoảng đá đá mấy hòn sỏi dưới chân.

“Xuống núi cũng là một lý do, mà mặt khác là bởi mỗ mỗ không chịu được khi nhìn thấy người hòa thuận với con người như thế.” Đại tỷ dùng ngữ khí bình thản giải thích.

“Mỗ mỗ lại biến thái như vậy sao?” Tiểu hồng hồ cắn cắn môi.

Đại tỷ đen mặt: “Tóm lại, người biểu hiện cho tốt đi, để cho mỗ mỗ biết kỳ thật bà ở trong lòng người phi thường quan trọng, bà ấy nói gì thì cứ nghe theo, ngàn lần vạn lần không được quên nịnh bợ, để cho mỗ mỗ biết bà không phải là ‘lão vu bà’* mà người hay gọi, hoặc là đồ biến thái gì gì đó.....”

(*mụ phù thủy già)

Đại tỷ vứt lại một câu, vung tay áo lên chạy lấy người.

Tiểu hồng hồ ngồi trên tảng đá nhỏ, ngửa đầu nhìn trời, hồ ly lớn tuổi đúng là phiền phức mà, còn muốn ta dùng lời ngon tiếng ngọt cười vui vẻ dỗ dành nữa, thực nhiều chuyện quá đi...Nhưng là, nếu không làm thì sẽ không thể hóa thành người được, quên đi, vì để có thể sớm ngày gặp lại Y Y, ta nhịn!

Tiểu hồng hồ thở dài, cầm mic, tiểu móng vuốt chống nạnh, mắt tròn trĩnh tròn tròn, tiểu Hồng cũng bắt chập giá nào! Bỏ CD vào, hít một hơi thật sâu, bắt đầu hát.

Trong tim ta chỉ có mỗ mỗ không có nàng

Người phải tin tưởng tình ý của Hồng nhi không hề giả

Chỉ có mỗ mỗ mới là giấc mộng của Hồng nhi

Chỉ có mỗ mỗ mới khiến Hồng nhi bận lòng

Trong lòng Hồng nhi không có nàng

.....

“Bịch –” Lão bạch hồ ở trong động bị giật mình kinh hãi té ngã từ trên giường đá xuống, đại tỷ cười đến mặt mũi cũng biến hình, mà ngay cả nhị tỷ vốn ít nói ít cười cũng đều nhin cười không nổi, bật cười thành tiếng.

Lão bạch hồ nổi giận, hai ba cái giật hết đưa chuột trên mặt xuống, chạy như điên ra ngoài, móng vuốt sắc bén chỉ vào tiểu hồng hồ đang cầm mic giữa đầu nhìn trời, vui vẻ gào mà chửi ầm lên: “Đồ nhãi con chết tiệt! Người muốn làm thủng màng nhĩ ta phải không! Á –”

Không đợi bà mắng xong, tiểu hồng hồ đã xông tới siết chặt cổ bà khóc rống thảm thiết: “Mỗ mỗ, Hồng nhi nhớ người chết được, Hồng nhi nhớ người chết được –”

“Khụ khụ khụ — lỏng móng vuốt — lỏng — móng vuốt” Lão bạch hồ bị siết đến thở hổn hển một trận, mắt trợn trắng dã, bốn vuốt quơ loạn.

“Không buông, nếu mỗ mỗ không chịu tha thứ cho Hồng nhi thì ta sẽ không buông.” Tiểu hồng hồ mắt lấp lánh nước, tình thâm ý thiết ôm mỗ mỗ, còn dùng mặt mình ra sức cọ cọ với mặt lão bạch hồ.

Nhị tỷ ở một bên vẽ mặt hồ hững, quét mắt nhìn đại tỷ đang vui sướng khi người ta gặp họa: “Người dạy nó?”

Đại tỷ mím môi, không nói gì.

Đến cuối cùng, siết đến khi lão bạch hồ khàn giọng thề với trời đồng ý tha thứ cho tiểu hồng hồ, nó mới chịu buông tay, còn không quên giấu tiểu móng vuốt ở đằng sau, thậm chí ngón cái làm một thủ thế “được lắm” với đại tỷ.

Lão bạch hồ xoa xoa cái cổ tím bầm, dùng sức đá tiểu hồng hồ một cước: “Người muốn hại chết ta hả? Ta xem người là muốn ta chết mà!”

Tiểu hồng hồ sờ sờ mông, lơ đãng cười, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn ra bộ nịnh nọt: “Ái chà! Mỗ mỗ thực thông minh!”

Lão bạch hồ nghe vậy, chân mềm nhũn, đầu tê dại, sắp sửa bị cao huyết áp.

“Phi –” Lần này ngay cả nhị tỷ cũng bật cười, đỡ đại tỷ đang cười đến đứng thẳng không nổi. Đại tỷ dụi dụi nước mắt vì cười nhiều quá mà chảy ra, vừa ho vừa khen: “Muội muội, công phu nịnh hót này của người quả thật quá giỏi nha! Ha ha ha!!!!”

Tiểu hồng hồ cúi đầu then thùng cười cười, tiếp tục nịnh: “Ta là nói thật mà, ta chưa từng gặp qua tiên hồ nào đáng người thiên sứ gương mặt ma quỷ như mỗ mỗ!”

“Phi – tiểu muội ah, ngược rồi, là đáng người ma quỷ gương mặt thiên sứ mới phải, ha ha!” Đại tỷ yêu chết được tiểu muội không biết gì mà giả bộ thư sinh nghèo kiết hủ lậu như lúc này.

“Sai à.” Tiểu hồng hồ ngượng ngùng gãi đầu, nghĩ nghĩ, mắt sáng lên.

“Vậy thì mỗ mỗ là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, ngay cả đại quan như Diêm Vương cũng muốn tranh cướp về chơi đùa trong lòng!”

Lão bạch hồ thật vất vả trên người mới có chút khí lực, đang bám vào tảng đá đứng lên, vừa nghe tiểu hồng hồ trù mình chết, liền tức đến nghẹn thở, trước mặt đen xì, lại ngã xuống.

“A! Mỗ mỗ làm sao vậy?” Tiểu hồng hồ kinh hãi hô.

“Bị người chọc tức đến hôn mê.” Nhị tỷ thần nhiên trả lời.

Tiểu hồng hồ kiêu ngạo cười to: “Đại tỷ, nhị tỷ, Hồng nhi chỉ khen mỗ mỗ vài câu mà bà đã chịu không nổi rồi, Hồng nhi quá thông minh phải không?”

“Ách.....”

Hai con bạch hồ mắt to mắt nhỏ trợn trừng không nói gì nhìn tiểu hồng hồ kiêu ngạo xoay xoay cái mông ở trước mặt.

Ba con tiểu hồ cũng coi như hiểu thuận, giữ vững nguyên tắc tôn kính lão hồ ly, đồng tâm hiệp lực nâng lão bạch hồ mặc dù già nhưng thể trọng không thua gì con người vào động Hồ Liên, thừa dịp bà còn đang bất tỉnh, ba hồ đứng tránh ở một bên thương lượng đối sách.

“Người chạy về đây thế nào?” Đại tỷ nhìn chằm chằm tiểu hồng hồ hỏi.

Ánh mắt tiểu hồng hồ buồn bã: “Sử dụng chút pháp lực với nàng, lén trốn đi.”

“Tiểu muội, người thật sự nguyện vì Lãnh Y mà hóa thành hình người?” Nhị tỷ thấp giọng hỏi, biểu tình có chút không vui.

“Phải!” Tiểu hồng hồ gật cái đầu tròn tròn như điên.

“Người yêu nàng?”

“Yêu?” Câu hỏi thình lình của nhị tỷ khiến cho tiểu hồng hồ nhất thời không phản ứng kịp.

Nháy mắt sắc mặt nhị tỷ trầm xuống, đại tỷ kéo ống tay áo nàng, lắc đầu, nhị tỷ bĩu môi, không nói nữa.

Đại tỷ quay đầu, nhìn tiểu hồng hồ đang xoa xoa cái đầu như thể bị đau.

“Việc này chỉ sợ không dễ làm, ta nghe mỗ mỗ nói qua, hồ tộc chúng ta tới năm năm mươi tuổi mới có thể biến hóa thành người, trăm tuổi biến thành mỹ nữ, trở thành phù thủy, có thể biết được sự việc ở ngoài ngàn dặm. Nhưng giờ người mới có ba mươi năm tu hành, sao có thể trái thiên lý cường ngạnh hóa hình người được?”

Tiểu hồng hồ nghe xong lời này, ủ rũ cúi đầu, không cam lòng: “Nhưng mà – nhưng Hồng nhi thật sự rất muốn có thể giúp Y Y. Nàng hiện tại rất đáng thương, ba ba uy hiếp nàng, tình nhân cũ lại lợi dụng nàng, không có ai bên cạnh, ta lại lén chạy về đây...”

“Vẫn là đánh thức mỗ mỗ dậy đi, hỏi mỗ mỗ xem có biện pháp nào không, dù sao bà sống ngàn năm rồi, ở yêu giới, tiên giới, ma giới đều quen biết rộng rãi không ít bằng hữu, có lẽ sẽ có biện pháp.” Sắc mặt nhị tỷ dịu đi, an ủi tiểu hồng hồ.

“Đánh thức thế nào đây?” Đại tỷ khó khăn nhìn mỗ mỗ vẫn đang hôn mê.

“Nếu không thì hắt chậu nước lạnh đi?” Tiểu hồng hồ hai mắt tỏa sáng.

“Tốt!” Đại tỷ ở bên cạnh liền đón ý nói hùa.

“Các người dám bạch nhãn hồ* này!”

(*ché đi từ cụm từ “bạch nhãn lang”, ám chỉ kẻ vong ân phụ nghĩa)

Một tiếng rống như sét đánh ngang trời, dọa ba con tiểu hồ sợ hãi, nhìn mỗ mỗ mười phần tinh thần đứng thẳng trên tảng đá, tức giận đến nổi thịt trên khuôn mặt già nua cũng run cả lên, đồng thời cười ngượng.

10. Chương 9: Thực Hiện Mười Kế Nho Nhỏ

“Mấy đứa các người định làm gì ta?” Lão bạch hồ nức nở khiến nếp nhăn hằn trên khuôn mặt già nua, nước mũi từng hàng từng hàng.

Đại tỷ, nhị tỷ không nói lời nào, đồng thời nhìn tiểu hồng hồ. Tiểu hồng hồ liền cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, ưỡn ưỡn bộ ngực nho nhỏ, tiến đến bên cạnh lão bạch hồ, ngọt ngào cười hề hề làm nũng: “Mồ mồ, đừng giận mà, người biết Hồng nhi thực thương thực thương người –”

Một lời thấm vào lòng, lão bạch hồ tuy mặt còn nhăn nhó cho có lệ, lửa giận lại tiêu tan không ít, nhìn nhìn vẻ mặt thành khẩn của tiểu hồng hồ, coi như tiểu tử người có lương tâm.

Tiểu hồng hồ nhìn sắc mặt mà ướm lời, dương khuôn mặt nhỏ nhắn tiếp tục nịnh nọt: “Mồ mồ người liền tiểu nhân không chấp đại nhân đi, tha cho mấy đứa nhỏ đáng thương chúng ta.”

“Phì –” Hai hồ lại phì cười, lại nhìn mồ mồ, khuôn mặt già nua thoát trắng thoát xanh, nó không hiểu được, thời gian gần gũi một tháng Hồng nhi xuống núi kia đến tốt cùng đã xảy ra cái gì? Đang từ một cục cứng ngoan ngoãn đáng yêu, như thế nào lại biến thành một tên khôn miệng phun đầy phân thể này?

Tiểu hồng hồ rốt cục đã kinh hãi phát hiện ra mồ mồ thập phần khó chịu với mấy lời nịnh hót của mình, đôi mắt nhỏ xoay chuyển, thay đổi sách lược. Hai tay nhỏ bé nhanh tóm lấy cái chân nho nhỏ, đầu dùng sức chúi vào bụng, miệng ngậm lấy đuôi mình, dùng sức cong tròn thân mình, biến mình thành một quả cầu lông chính tông, chậm rãi lăn đến trước mặt mồ mồ, đáng thương hề hề nói: “Mồ mồ –”

Ban đầu lúc Y Y bởi vì chuyện mình trộm thịt bò nhà hàng xóm mà nổi giận cũng không thèm quan tâm đến mình giống mồ mồ lúc này, nhưng mà sau mình học được chiêu giả bộ đáng thương, tuyệt đối giả vờ là chỉ có chuẩn, Y Y thông minh như vậy cũng đều mắc mưu, càng miễn bàn mồ mồ, chắc chắn không thành vấn đề!

Khóe miệng lão bạch hồ hơi giật giật, chậm rãi tiến lên, tung thẳng một cước vào quả cầu lông màu đỏ ngứa mắt trước mặt: “Người nha! Ta là giống cái! Người quyền rũ ai hả???”

“A!!!!”

Đại tỷ, nhị tỷ không đành lòng nhìn, đồng thời lấy tay che mắt, thẳng đến khi chân trời xẹt qua một tia hồng như thể pháo hoa ngày lễ, rồi không còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tiểu hồng hồ thì mới dám buông tay. Đại tỷ nhìn bầu trời mênh mông vô bờ mà lắc đầu, aish, tiểu muội, người còn có thể ngu ngốc đến mức ấy cơ à? Tiểu hồ ly dĩ nhiên lại dám dùng mị công với lão tổ tông, xứng đáng người bị dùng làm banh để đá!

Buổi tối, đại tỷ, nhị tỷ, mồ mồ như thường lệ cùng ngồi quanh bàn ăn cơm với nhau, đang ăn ăn thì nghe được tiếng bước chân, ai nấy buông đũa nhìn về phía cửa động, thấy tiểu hồng hồ lưng khoác cái sọt, phụng phịu từ bên ngoài uốn éo tiến vào, ngoài ý liệu, không hề nịnh nọt mè neho nữa, nó cũng không nhìn lão bạch hồ, trực tiếp đi đến bếp nổi lửa lên.

Ba con ngán hồ mắt to trừng mắt nhỏ ngó nhau, ngay sau đó lại như thể được trải qua huấn luyện, nhất loạt xoàn xoạt quay đầu nhìn tiểu hồng hồ đang ngoáy móng quẹt lửa, vẻ mặt mờ mịt, nó đây là làm sao vậy? Bị đá đến hỏng đầu rồi?

Tiểu hồng hồ ra vẻ thâm trầm quẹt lửa, không liếc mắt nhìn những người kia một cái, trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi. Được lắm! Mấy người được lắm! Một cước đá ta đến tận chợ xong dĩ nhiên còn có thể thần nhiên ăn ăn uống uống như vậy, xem ra tiểu Hồng không ra tuyệt chiêu thì các người sẽ không biết sự lợi hại của ta!

Hơi nhắm mắt lại, cái đầu nho nhỏ ôn tập lại quá trình chế biến thịt thỏ hầm vừa rình coi ban nãy ở phòng bếp của khách sạn năm sao, nuốt nước miếng, huyết sáo một cái, bắt đầu thôi!

Tiểu hồng hồ giả vờ giả vịt đeo tạp dề, trên đầu còn đội mũ đầu bếp, ngân nga hát, hoa lửa văng khắp nơi, từng làn hương thơm nức mũi lan ra. Lại liếc mắt nhìn ba hồ đang ăn bánh bao cùng hành tây bên cạnh mà nước miếng chảy ròng ròng, cái miệng nho nhỏ của tiểu hồng hồ liền méo cả đi.

Chỉ một lát sau, đồ ăn liền được chế biến xong xuôi, tiểu hồng hồ cầm thìa múc từng miếng thịt thỏ bóng lưỡng còn bốc hơi nhẹ nhè ra rồi bưng ra bàn, lại lấy con vịt Bắc Kinh nướng mới mua bên ngoài ra, rót hai chén rượu, ngồi trên bãi đá, bắt đầu ăn ăn uống uống.

Đại tỷ, nhị tỷ buồn cười nhìn tiểu muội, lại quay đầu nhìn mỗ mỗ nước miếng chảy ròng ròng, mắt đăm đăm gắt gao nhìn mỹ vị bên kia của tiểu hồng hồ, thâm cảm thán, đúng là, tiểu muội quả thật trưởng thành rồi, dĩ nhiên lại biết “đúng bệnh bốc thuốc”.

Lão bạch hồ chưa bao giờ biết thì ra nước bọt mình lại có thể trào ra nhiều đến vậy, lại có chút bực bội với tiểu hồng hồ. Người ăn thì cứ ăn đi, còn chẹp chẹp ra tiếng nữa, dùng sức ăn như vậy mà không sợ đau hàm à, hừ, đúng là đồ nhà quê!!!

Tiểu hồng hồ lén liếc mắt nhìn lão bạch hồ, thỏa mãn đến sắp bốc khói, đã đạt được mục đích! Nghĩ nghĩ, cũng đến lúc cho mỗ mỗ cái thang để leo xuống rồi. Tiểu móng vuốt cầm chén rượu giơ lên, bắt đầu ngâm thơ với ánh trăng ngoài động Hồ Liên.

“A! Như thử hoa hảo nguyệt viên dạ a, thù lai dữ ngã đồng cật thổ nhục a!”

[A! Một đêm đoàn tụ sum vầy như thế a, ai tới cùng ta ăn thịt thỏ a!]

“.....” Đại tỷ, nhị tỷ lau lau mồ hôi trên trán.

“A! Đêm xuân thực ngắn a, chớ để lãng phí thời gian a!”

“.....”

“A! Chúng lí tằm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na hồ tự thị nhĩ* a!”

[A! Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, bỗng quay đầu lại, hồ ly đó chính là người a!]

Thơ vừa ngâm xong, tiểu hồng hồ lập tức vươn tiểu móng vuốt, tự nhận thập phần soái khí chỉ vào lão bạch hồ.

Lão bạch hồ đã sớm bị mấy món mỹ vị mê hoặc tâm hồn, đâu thêm để ý tiểu hồng hồ nói gì, vừa thấy nó nể mặt mà “thịnh tình mời” như vậy, cũng không khách khí nữa, bỏ hành tây trong tay xuống, chạy vội qua. Ăn thịt thỏ thơm nức mũi, uống chén rượu cay nồng, cực cảm động, tình thâm tha thiết nhìn tiểu hồng hồ.

“Mỗ mỗ giờ đã hiểu được chân tướng rồi, thì ra Hồng nhi thật sự là vì để có thể đỡ cho ta vui vẻ nên mới liều chết xuống núi học nghệ phải không?”

“Mỗ mỗ, như thế nào người lại có thể thông minh vậy!”

“Hồng nhi!”

“Mỗ mỗ!”

“.....” Hai ngân hồ bên cạnh vẻ mặt cùng đen lại, nhìn đôi bà cháu ôm nhau không rời kia, đại tỷ có chút tê cả răng, lén hỏi nhị tỷ.

“Nhị muội, người nói xem, hai người đó sẽ không định chạy theo một, vừa loạn luân lại thêm bách hợp luyện đấy chứ nhĩ?”

“Rất có khả năng.” Nhị tỷ nhìn hai hồ dứt thức ăn cho nhau, như thể tình thâm tựa biển, liền nghiêm túc gật đầu.

Cơm no rượu say xong, đôi bà cháu kia kê vai sát cánh ợ một cái. Tiểu hồng hồ say khướt nhìn lão bạch hồ: “Mỗ mỗ, người rốt cuộc có thể giúp Hồng nhi hóa hình người không? Như vậy Hồng nhi có thể học được càng nhiều, làm thực nhiều đồ ăn ngon cho người a!”

Lão bạch hồ cảm động đến nước mắt lấp lánh: “Mỗ mỗ biết tấm lòng này của người, nhưng đạo hạnh của người vẫn còn kém cỏi quá.”

“Vậy không có biện pháp khác sao?”

“Có thì có.....” Lão bạch hồ ấp úng, muốn nói lại thôi.

“Vậy mỗ mỗ người mau nói đi!” Tiểu hồng hồ đang say liên tỉnh bảy phần, sốt ruột nhìn lão bạch hồ. Đại tỷ, nhị tỷ vốn đứng né qua một bên thì thâm với nhau nghe thấy thế cũng chạy tới, mấy đôi mắt nhỏ nhất loạt nhìn lão bạch hồ.

Lão bạch hồ ợ một cái, tiếp tục nói: “Năm mươi năm, một trăm năm, ngàn năm, đây là quy luật tiến hóa của gia tộc hồ ly chúng ta. Vốn không có khả năng bị phá vỡ, nhưng từng có một vài ‘tổ tông’ vì yêu mà si cuồng, không chịu nên nghịch ý trời, bất chấp hậu quả, cường hành hóa hình người. Sau đó Ngọc Hoàng đại đế chương quản tam giới biết được liền giận tím mặt, phàm những người dám cả gan cường ngạnh hóa hình người, phá vỡ luật trời, đều sẽ bị ‘cửu lôi oanh’!”

“Cửu lôi oanh?” Tiểu hồng hồ lạng người: “Vậy không phải là biến thành hồ ly nương sao?”

Lão bạch hồ tức giận trợn mắt lườm nó một cái: “Cho nên người khỏi cần có những suy nghĩ không hay ho ấy đi, dốc lòng tu hành.”

Nhị tỷ lắc đầu, có chút không hiểu rõ: “Mồ mỗ, cái gì gọi là ‘cửu lôi oanh’?”

“Chính là để Thiên Lôi cầm búa thần dùng sét đánh người chín lần.”

“Chỉ cần vượt qua là được phải không?” Tiểu hồng hồ hỏi.

“Phải.” Lão bạch hồ kì quái liếc mắt nhìn nó, hỏi rõ ràng như vậy làm gì?

Tiểu hồng hồ cúi đầu, lặng yên suy nghĩ một hồi, thông thả ngẩng lên, nhìn vào mắt mỗ mỗ, nghiêm túc gật đầu.

“Được, liền cứ làm vậy đi!”

“Người điên rồi?” Ba con ngân hồ đồng thời kinh ngạc nhìn nó.

“Ta tự có biện pháp, mọi người phải tin tưởng ta.” Tiểu hồng hồ tràn đầy tự tin trả lời.

---

* Trích trong bài “Thanh ngọc án” – Tân Khí Tật

Nguyên gốc trước khi bị Hồng nhi “đạo”:

Chúng lý tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại

Dịch: Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt

11. Chương 10: Huyền Hóa Thành Người

“Tiểu muội, người muốn làm gì?” Nhị tỷ không yên cùng bất an nhìn nhìn tiểu hồng hồ vẻ mặt đầy tự tin.

“Chẳng lẽ muốn dùng cột thu lôi?” Đại tỷ vốn chung sống lâu với nhân loại xen mồm vào.

Nhị tỷ lắc đầu: “Cột thu lôi của phàm gian sao có thể chịu nổi ‘cửu lôi oanh’ của thần tiên?”

Tiểu hồng hồ không để ý đến hai hồ kia, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên quang mang tính kế, khẳng định tuyên bố: “Ta muốn dùng là mỹ nhân kế!”

“.....”

Hồ Liên động trong phút chốc một mảnh yên tĩnh, trầm mặc, im ắng như tờ bao trùm tổ tôn tam hồ, ba đạo ánh mắt hồ hững nhìn chăm chú vẻ mặt kiêu ngạo của tiểu hồng hồ, có kinh ngạc, khó có thể tin cùng bất đắc dĩ, mà càng nhiều là vẻ khinh bỉ muốn giấu cũng không giấu được.

“Sao chứ? Các người không tin?” Tiểu hồng hồ thập phần khó chịu với phản ứng của tam hồ.

Đại tỷ thở dài: “Tiểu muội, Thiên Lôi sẽ không thích thứ gì đó cả người toàn lông đầu.....”

Nhị tỷ lắc đầu: “Tiểu muội, Thiên Lôi là thiên thượng đại thần, người đừng có vũ nhục phẩm mỹ của hắn được không.....”

Mỗ mỗ nhếch miệng cười: “Hong nhi, đừng sợ, mỗ mỗ ủng hộ người, giấc mộng đời người luôn tươi đẹp mà.....”

Hong nhi lặng yên rơi lệ: “Ta thế nào mà lại gặp ba kẻ ngu ngốc đến vậy chứ, mỹ nhân kế nhất định phải là ta làm sao??? Mà lại nói, Hong nhi kém chỗ nào chứ hả? Hả?! Hả?!!”

***

Tiểu hồng hồ chọn một ngày nắng đẹp thích hợp để xuất hành, móng trái cấp “tĩnh tâm khẩu phục dịch”*, tay phải ôm một cái gói to màu tím, miệng lẩm nhẩm hát, cầm thư giới thiệu của mỗ mỗ, lặng lẽ đi vào nhà của Thiên Lôi.

(*thuốc dành cho phụ nữ thời kì mãn kinh)

Sau khi tiểu hồng hồ nói ra ý đồ đến, liền được vị thần trông cửa dẫn vào nhà, nhìn thấy Lôi mẫu liền cung kính trình thư lên.

Lôi mẫu híp mắt cao thấp đánh giá tiểu hồng hồ một phen, rồi mới mở phong thư ra, cẩn thận đọc.

“Lôi bà, hôm nay lão Bạch ta có một chuyện muốn nhờ, đứa cháu gái vô lương tâm đầu bị lừa đá kia của ta không biết thế nào lại cứ khăng khăng cố chấp đòi huyền hóa thành người để tới nhân gian hoàn thành nghiệt duyên. Ta biết lão Lôi nhà ngươi thiết diện vô tư, sẽ không vì lời nói của một bên mà mở lòng tốt, ta chỉ cầu hần lưu lại cho nó một người còn sống, có què có điếc gì thì ta cũng đều chấp nhận, cảm ơn! Thập phần cảm tạ!

Lão Bạch trân trọng.”

Lôi mẫu đọc thư giới thiệu xong, nắm trong tay cũng không nói gì, chính là chăm chú đánh giá cái kẻ vô lương tâm trong miệng lão Bạch.

Tiểu hồng hồ lại rất bình tĩnh, cung kính đứng bên cạnh, còn không quên len lén ngắm Lôi mẫu, có chút kinh ngạc. Vốn tưởng Lôi mẫu kia sẽ là kiểu phúc hậu ung dung giống như trên truyền hình diễn, một bà cô không có việc gì thì nằm ườn trên ghế mềm, sai hạ nhân phe phẩy quạt, hưởng thụ từng làn gió mát, nhưng không ngờ dĩ nhiên lại là một thiếu nữ thanh xuân cực có mị lực. Một kiện ngoại sam màu hồng nhạt thêu đôi bướm vườn hoa, trên cổ áo bằng gấm sắc hoa đào có thêu những đóa hoa mai li ti, phía dưới mặc một kiện váy lụa dài xếp nếp màu đỏ rực rỡ, vòng eo buộc một dải nơ kim tuyến màu trắng như tuyết, mái tóc buông lơi trên vai, khuôn mặt kiều mỹ như ánh trăng rằm, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng, câu dẫn lòng người. Tiểu hồng hồ nhìn mà không khỏi kinh thán, trời ah, đây không phải là tình nhân của Thiên Lôi, tiểu tam trong truyền thuyết đấy chứ? Vậy...chẳng phải còn cần đi biểu một nhà nữa sao!

Lôi mẫu nhìn thấy bộ dáng ngốc lạng của tiểu hồng hồ, liền bật cười: “Người yên tâm, ta là người Thiên Lôi cưới hỏi đằng hoàng.”

Tiểu hồng hồ một trận xấu hổ, lông trên người đỏ hơn bình thường gấp bội, chỉ hận không thể tìm cái hố để chui xuống, thâm ảo não, ta như thế nào lại quên mất thần tiên biết thuật đọc tâm nhỉ?

“Người là cháu gái của lão Bạch?” Khóe mắt Lôi mẫu toát lên ý cười nhàn nhạt, hiểu nhiên có ấn tượng không tệ với cái đứa cứng đầu cứng cổ như tiểu hồng hồ, trong lòng còn thầm ca ngợi lão Bạch một phen, đánh giá của bà với cháu gái quả nhiên không lầm!

“Dạ.” Tiểu hồng hồ cung kính đáp, thuận tiện dâng lễ vật trong tay lên.

Lôi mẫu đỡ khốc đỡ cười nhìn “tĩnh tâm khẩu phục dịch” trong tay: “Cái này – là cho phụ nữ trung niên uống nhỉ?”

Tiểu hồng hồ xấu hổ, tiểu móng vuốt vội vàng chỉ vào cái gói to bên cạnh: “Còn có cái này – cái này –”

Lôi mẫu nghe vậy, liền chậm rãi mở cái gói to màu tím ra, bật cười thành tiếng: “Đây là?”

Tiểu hồng hồ gãi gãi đầu giả bộ ngoan ngoãn: “Trước khi Hong nhi đến đây đã cố ý lấy trộm thẻ tập thể hình, thẻ chăm sóc sắc đẹp, thẻ chăm sóc móng tay giấu dưới gối của mỗ mỗ để mang đến hiệu kính lão nhân gia a!”

Lôi mẫu hiền lành gật gật đầu, thăm bi ai cho lão Bạch, đồng thời lại có chút bất ngờ với sự cơ trí linh động của tiểu hồng hồ, mỉm cười nhìn nó: “Nói như vậy, lần này người tới đây là vì muốn cầu ta nói tốt vài câu, để Thiên Lôi nương tay với người?”

Tiểu hồng hồ lắc đầu, vẻ mặt chính khí trả lời: “Không phải.”

“Hử?” Lôi bà vốn muốn cự tuyệt nghe được đáp án bất ngờ, không khỏi có chút kinh ngạc.

“VẬY???”

“Ta nghe nói ‘Cửu lôi oanh’ là Thiên Lôi cảm thần phủ giáng sét đánh ta chín lần đúng không?” Tiểu hồng hồ đặt câu hỏi.

Lôi mẫu nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu hồng hồ nghe vậy, lại không biết lôi từ đâu ra một bình rượu Ngũ Lương: “Ban đêm lúc ta bị đánh, trước khi Thiên Lôi đi thiên thai*, hy vọng ngài có thể khuyên hấn uống hết bình rượu này đã.”

(*chỗ tiên ở)

Nói xong, còn không quên giải thích: “Ngài trăm ngàn lần đừng để Thiên Lôi hạ thủ lưu tình, chỉ cần uống một bình rượu này là đủ, hắc hắc, thế này không tính là đi cửa sau nhĩ.”

Lôi mẫu kinh ngạc chớp chớp mắt, sau khi hiểu ra được liền cười đến run rẩy hết cả người, tiến lên trước dùng sức sờ sờ đầu tiểu hồng hồ, cao giọng đáp: “Được, bản thân đáp ứng người.”

***

Ngày tiểu hồng hồ sẽ bị trời phạt, một nhà hồ ly đều im lặng không nói gì, mỗi mỗi lại một phen nước mắt một phen nước mũi với ý đồ văn hồi: “Hong nhi, giờ người hối hận còn kịp mà.”

Tiểu hồng hồ cắn môi, đột nhiên nhẹ nhàng đẩy mỗi mỗi đang ôm lấy mình ra, dứt khoát đi về phía thiên thai, chuẩn bị chịu phạt.

Đại tỷ, nhị tỷ thần sắc ảm đạm, lặng yên không nói gì nâng lão bạch hồ bị tiểu muội đẩy ngã lăn trên đất dậy, nước mắt trào ra, ưu sầu đọng đầy trong mắt, để lộ ra nỗi bất an trong lòng. Đại tỷ lại thấp phần hối hận lúc trước không trông coi kỹ tiểu muội, để cho nó một mình xuống núi, động phạm tâm, cho nên mới gốc đến nỗi muốn thừa nhận đau khổ như vậy.

Nhưng mà nước mắt cũng không thể ngăn cản cái gì, cuối cùng Thiên Lôi cũng đập mây bảy màu hùng hổ bay tới, một khắc khi hấn gợn thần phủ lên nhằm hướng tiểu hồng hồ, mỗi mỗi liếc nhìn cháu gái thật sâu một lần cuối cùng, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, không dám nhìn một màn bi thảm này, thẳng đến khi bảy tiếng sấm vang lên qua đi thật lâu, mới chậm rãi mở to mắt, không nghĩ tới, đập vào mắt lại chính là vẻ mặt hoàn mỹ vô khuyết tươi cười xấu xa của tiểu hồng hồ, cùng hai ngân hồ trợn mắt há hốc mồm một bên.

Đại tỷ dùng sức nhéo nhéo thịt trên mặt mình, thì thào tự nói: “Đây không phải là sự thật đấy chứ.”

Ánh mắt nhị tỷ đại ra: “Ta cũng không tin đây là sự thật.”

“Làm sao vậy?” Mỗi mỗi ngạc nhiên hỏi.

Rất lâu sau đó, hai ngân hồ mới khôi phục tri giác, nhìn nhau trong chốc lát, đồng thời cười lớn ôm lấy tiểu hồng hồ, dùng sức ném nó lên trời: “Tiểu muội, quả đúng là người mà!”

“Trách không được mỗi mỗi cứ luôn nói người là thủ lĩnh tương lai của gia tộc, tiểu muội, người giỏi!”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Lão bạch hồ vội đến dậm chân.

Buông tiểu hồng hồ ra, đại tỷ cười thuật lại sự tình trải qua với mỗi mỗi.

Lúc ấy, hai ngân hồ thấy Thiên Lôi sắc mặt đỏ bừng, bước chân loạng choạng đập mây hùng hổ bay về phía tiểu muội, đầu tiên là dùng sức dụi dụi mắt, ngay sau đó hấn hai tay cố sức không xong gợn thiên phủ lên, lắc lư qua lại đánh về phía tảng đá huyết ngọc ở bên cạnh tiểu muội, đánh xong liền lập tức ngồi xổm xuống rừng cây cạnh đó nôn như điên, lau mặt xong rồi lại đập mây vội vàng trở lại thiên đình phục mệnh.

Toàn bộ quá trình, tiểu muội đều biểu hiện ra thần thái lãnh tụ siêu cao, cực kì lạnh nhạt đứng một bên xem Thiên Lô đánh tảng đá.

Đêm đó, tiểu hồng hồ liền âm ỉ kêu gào đòi mỗ mỗ giúp nó huyễn hóa thành hình người, mỗ mỗ bị nó lải nhải làm phiền, sau khi dán miệng nó lại, rồi cũng đành thỏa hiệp dưới tiếng tru cùng nước mắt của tiểu hồng hồ. Không kiên nhẫn phát tay để cho đôi ngân hồ ra khỏi động canh giữ, còn mình thì ở lại trong động cùng tiểu hồng hồ để thi triển pháp thuật.

Đại tỷ đứng ngoài động hít thật sâu mấy luồng không khí tươi mát, hưng phấn nhìn nhị tỷ: “Người nói xem tiểu muội biến thân sẽ có bộ dạng gì?”

Nhị tỷ miệng ngậm cọng cỏ, lạnh nhạt liếc nàng một cái: “Nhìn thân hồ ly của nó như thế, người cũng có thể đoán được kết quả chứ.”

Đại tỷ che miệng: “Sẽ không bị thảm như vậy đi.”

“Ai biết được, từ trước đến giờ tiểu muội vốn không phải con hồ ly bình thường, ai biết sẽ biến thành dạng gì?”

Nghe vậy, đại tỷ cũng ngậm miệng lại không nói nữa. Lại qua một hồi lâu, nàng gãi gãi vết muỗi đốt thật to trên người, không kiên nhẫn hét về phía trong động: “Rốt cuộc thì khi nào mới xong??? Mệt quá đi!”

“Xong rồi! Xong rồi!” Theo âm thanh cao vút của lão bạch hồ, một nữ tử mặc dù người không một mảnh vải lại không chút nào ngượng ngùng, mặt hàm chứa ý cười chậm rãi đi ra.

Đại tỷ, nhị tỷ trợn to mắt như cái chuông cao thấp đánh giá “Hong nhi”, đồng thời há hốc miệng.

12. Chương 11: Hồng Nhi Học Nghệ

Thân thể mềm mại tuyết trắng của Hồng nhi hơi phiếm quang mang nhàn nhạt dưới ánh trăng, đôi bầu ngực căng tròn khẽ run nhẹ dưới làn gió mát, ghê tởm hơn nữa là như thể cổ ý, hai chân nàng hơi chụm vào một chỗ, tư thế quyến rũ khiến cho người ta mặt đỏ tai hồng. Trên xương quai xanh khêu gợi có một ấn kí hỏa diễm màu đỏ càng làm bầu không khí tăng thêm hương vị mị hoặc. Mái tóc dài hoàn mỹ thả xuống tán trên tấm lưng ngọc mê người, mà nhìn hướng lên trên, lại là khuôn mặt nhỏ như bàn tay trắng nõn, đôi mắt đẹp dị thường câu nhân hàm chứa ý cười nhìn hai ngân hồ, đôi môi hồng hơi mím lại, cả người trên dưới tán ra hương vị mê người.

“Đây là Hồng nhi?” Đại tỷ gian nan nuốt nước miếng, không thể tin được sự thật trước mắt.

Nhị tỷ lấy tay che miệng, cũng ngơ ngác nhìn Hồng nhi.

“Đại tỷ, nhị tỷ, thì ra Hồng nhi lại xinh đẹp động lòng người như vậy a!” Sau một tiếng hét đình tai nhức óc, mỹ nữ trần truồng không chút nào rụt rè, vung vẩy cánh tay, thân thể không một mảnh vải chạy vội tới chỗ hai con bạch hồ.

Đại tỷ, nhị tỷ, mỗ mỗ đầy mặt hắc tuyến, không khí hoàn mỹ vừa mới xây dựng được nháy mắt đã bị phá nát, nữ nhân xinh đẹp phong tình vạn chủng lại vô cùng ngu ngốc ở trước mặt này không phải tiểu hồng hồ thì là ai?

Lần đầu tiên trong cuộc đời tiểu hồng hồ hóa thành hình người, cực kì hưng phấn, nhưng bất hạnh là không có gương, tiểu hồng hồ liền ngồi xổm xuống, một phen ôm lấy đại tỷ vẫn đang ở hình hài hồ ly, dùng sức ấn đầu nó đối diện với mình, từ con người nó nhìn đáng vẻ xinh đẹp của mình phản chiếu lại, cười đến run rẩy cả người.

“A, thế gian này sao lại có nữ nhân xinh đẹp đến vậy nhỉ?”

“Trời ạ, như thế nào mà ta còn xinh đẹp hơn cả đại tỷ, nhị tỷ thế này?”

“Y Y nhìn thấy ta như vậy có thể cũng chảy máu mũi không đây?”

“Oa ha ha, ta tự mình nhìn mình trần truồng cũng còn có dự vọng nữa là.”

“...”

Ba con ngân hồ không nói gì nhìn “tiểu hồng hồ”. Hồng nhi thỏa mãn hôn đại tỷ một cái, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, rồi lập tức quay đầu xin mỗ mỗ.

“Mỗ mỗ, Hồng nhi có thể xuống núi tìm Y Y không?”

“Xuống núi?” Mỗ mỗ cười lạnh.

“Sao chứ? Không phải đã biến thành hình người sao?” Hồng nhi khê nhú mày, chớp chớp đôi mắt đẹp khó hiểu hỏi, thanh âm ngọt ngào vừa nghe như làm nũng vừa như thâm oán kia khiến đại tỷ, nhị tỷ rùng mình. Tai họa, tuyệt đối là một tai họa mà!

“Biến thành hình người xong mà ngay cả quần áo cũng không biết mặc đã dám nói mình là người rồi?”

“Á!” Hồng nhi giật mình, đôi cánh tay ngọc như ngó sen lập tức ôm lấy thân mình: “Sao các người có thể nhìn lén ta ah! Thân thể này chỉ có Y Y mới được nhìn thôi! Các người – các người quá vô sỉ!”

Đại tỷ, nhị tỷ đen mặt, không nghĩ tới sau khi tiểu muội biến thành người, tài năng vu oan giá họa lại nâng cao thêm một bước, lại càng thêm khẳng định người ở trước mặt đúng là tiểu hồng hồ.

“Còn không trở về mặc?” Mỗ mỗ trừng mắt lườm.

“Dạ.” Hồng nhi cúi đầu nghe lời, ngoan ngoãn đi về phía cửa động.

Thừa dịp nàng trở về động Hồ Liên, đại tỷ liền lôi kéo nhị tỷ đi qua: “Mỗ mỗ, đây là có chuyện gì? Tiểu muội nàng –”

Mỗ mỗ lắc đầu, bắt đầu dĩ thử dài: “Ta cũng không ngờ nó lại sẽ là một ‘mị hồ’.”

“Cái gì?” Nhị tỷ kinh ngạc nhìn mỗ mỗ. Tiểu muội là mị hồ, có làm không vậy?

Mỗi một hồ ly tinh trong gia tộc hồ ly khi tu luyện thành người thì đều có thuộc tính riêng của mình, nhưng mà đặc tính hơn người này lại không cách nào thể hiện khi còn ở thân hồ ly, chỉ có khi huyền hóa thành hình người thì mới có thể nhìn ra. Theo như lời mỗ mỗ nói, nàng là “thiện hồ”, vô luận thần tiên hay yêu ma quỷ quái thì khi ở cùng nàng một chỗ đều thư thái trước nay chưa từng có, xưng huynh gọi đệ lại càng không cần phải nói, bởi vậy bằng hữu của mỗ mỗ nhiều đến không xuể. Mà đại tỷ thì là “linh hồ”, năng lực tiếp thụ hay xử lý tình huống đều vượt trên hồ ly tinh bình thường. Nhị tỷ là “lãnh hồ”, sau khi hóa hình người thì bằng thanh ngọc khiết như tiểu long nữ, ít nói ít cười. Mị công là vốn gốc lập nghiệp của hồ ly tinh, bởi vậy mặc kệ là hồ ly thuộc tính gì, thì đều phải nắm giữ được mị công, nhưng có thể chân chính phát huy toàn bộ công hiệu của mị công cũng chỉ có “mị hồ” ngàn năm có một.

“Nói như vậy là thật sao?” Đại tỷ mặt lộ vẻ vui mừng, chưa bao giờ nghĩ tiểu bất điểm* nhà mình kia lại có tiền đồ như thế.

(*nhỏ đến k thể nhỏ hơn/đứa bé)

Mỗ mỗ trợn mắt lườm đại tỷ một cái: “Người nhìn đức hạnh của nó thế, đường đường mị công ở trên người nó đều vô dụng cả.”

“Sẽ không.” Nhị tỷ lắc đầu.

“Sao?” Đại tỷ thắc mắc.

“Sở dĩ mỗ mỗ nói như vậy là vì tiểu muội nàng vừa hóa hình người, hoàn toàn không biết rõ bản thân mình, chờ đến khi nàng có thể vận dụng tự nhiên mị công, sợ là không người nào có thể địch.”

Đại tỷ nghe xong lời này, vỗ đùi một cái, gật mạnh đầu: “Đúng vậy, mỗ mỗ người nghĩ mà xem, ngay cả Lôi mẫu là thần tiên không nhuộm khói lửa nhân gian cũng vẫn bị tiểu muội mê hoặc khi còn ở thân hồ ly, điều đó chứng tỏ nàng có tiềm lực vô hạn.”

“Hy vọng thế.” Mỗ mỗ thở dài, giữa đôi lông mày chứa chút ưu sầu.

Tam hồ đang nói, Hồng nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, cười hì hì rất không có hình tượng chạy từ trong động Hồ Liên ra.

Trên người Hồng nhi mặc một chiếc áo ngắn màu bạc hoa văn, vạt áo hai sườn có đai lưng buộc lỏng trước ngực thành nút thắt, phần đai lưng còn thừa lại tùy ý thả xuống, đón gió bay phấp phới. Phần dưới mặc một chiếc quần tơ tằm có ren màu đen thực mê người. Chỉ có điều ăn mặc khô gợt như thế, lại phối với khuôn mặt cười cười ngu không tả nổi kia, ít nhiều có chút quái dị.

Vừa đến nơi, Hồng nhi liền như thể làm nũng tiến vào lòng mỗ mỗ đã hóa hình người.

“Mỗ mỗ, Hồng nhi thực đói a, Hồng nhi muốn ăn thịt nướng, cá nướng, thỏ nướng, lợn sữa nướng.....”

Mỗ mỗ cười khở, nhìn đại tỷ, nhị tỷ: “Các người thấy sao? Nó như vậy còn có thể coi là ‘mị hồ’ không?”

Đại tỷ không nói gì, kéo tay Hồng nhi nghiêm trang nói: “Đêm nay bắt đầu học, nghiêm khắc huấn luyện.”

***

Hồng nhi chu cái miệng nhỏ nhắn thập phần không vui bị nhị tỷ kéo vào trong căn nhà tranh, một đồng nhân văn lễ nghi, học giáo luận thuật, khiến cho đôi mắt đẹp như muốn lồi ra. Làm người thật khùng khiếp a, gặp người không thích phải cười, gặp người mình thích phải mím môi giả bộ rụt rè, còn có, dựa vào cái gì mà đồng tính không thể kết hôn chứ? Hả??!!

Cầm sách lịch sử, quét mắt nhìn nhị tỷ miệng ngậm cọng cỏ, vui vẻ nhàn nhã ở kia, kỳ dị ho khan hai tiếng: “Nhị tỷ, Vô Tắc Thiên dĩ nhiên có thể thành vua, phỏng chừng nếu ta sinh ra ở thời cổ đại thì khẳng định cũng là cấp nhân vật hoàng hậu ý chứ, vậy chẳng phải người là Dung ma ma sao, ha ha.”

Nhị tỷ mắt lạnh liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Khụ –” Hồng nhi xoay người ngồi thẳng, suy nghĩ một hồi, vẫn nhịn không được hỏi ra lời: “Nghe nói nàng còn nuôi nam sủng, người nói lúc bọn họ ML* thì ai làm ai nhỉ?”

(*make love)

“Đây là thứ người nên hỏi sao?”

“Được rồi, vậy tỷ nói xem chính sách ở hậu cung cổ đại là gì?”

“.....”

“Nữ nhân cổ đại đều không mặc áo con sao? Vậy lúc chạy không phải sẽ loạn hết cả lên à?”

“.....”

“Ta cảm thấy cổ đại mới là thời đại công bình nhất, hợp pháp hóa *, đây vẫn là điều ta hướng tới!”

(*chỗ này chữ bản raw bị lỗi nên k biết là gì)

“.....”

“Nhị tỷ, người nói xem Hoàng Thượng hần có đi kỹ viện không?”

“.....”

Buổi tối, thật vất vả Hồng nhi mới có thể nghỉ ngơi một lát, vừa đặt mông ngồi xuống, đã bị đại tỷ lôi đi, tóm nàng vào phòng mình.

Tiểu hồng hồ ngồi trên chiếc sofa rộng rãi, thổi thổi làn khí lạnh phả ra từ điều hòa, thích ý nheo nheo đôi mắt nhỏ. Không nói chứ đại tỷ thật đúng là biết hưởng thụ, biệt thự cổ kính rộng rãi, trang hoàng cực kỳ có phong cách, xa hoa mà không lãng phí. Tiểu hồng hồ nhìn nhìn đến đầu óc có chút mơ màng, đại tỷ thể nào còn chưa vào, Hồng nhi buồn ngủ chết được. Vừa nghĩ tới, cửa “chị nha” một tiếng mở ra, đại tỷ trên người chỉ mặc một bộ nội y khô gợt bằng tơ tằm, mái tóc ướt sũng phủ trên đầu vai, đầu lưỡi hơi hé ra, cười duyên.

“Tiểu muội, biết đại tỷ muốn dạy người cái gì không?”

Tiểu hồng hồ liếm liếm môi, ánh mắt chờ đợi: “Không biết.”

Đại tỷ cười duyên rũ, tiến sát lại Hồng nhi, tay áp lên đôi gò má tinh oánh như ngọc của nàng, khẽ thổi bên tai nàng: “Đại tỷ muốn dạy người a, là mị công.”

“Mị công? Dùng để làm gì vậy, vì sao Hồng nhi phải học?”

“Đương nhiên là có ích rồi.” Đại tỷ cười xấu xa ôm lấy Hồng nhi, làn hơi ấm áp phả lên mặt nó.

“Đương nhiên là có ích rồi, sau khi học xong, đảm bảo Y Y kia lại càng yêu người.”

“Thật sự?” Hồng nhi hưng phấn hỏi, quay người đè đại tỷ dưới thân, nhìn nàng thật sâu: “Vậy phải học thế nào?”

Cảm thấy hai khóa mềm mại kia của Hồng nhi ép sát vào mình, trong lúc hít thở đều là hương thơm đặc hữu của Hồng nhi, trong nháy mắt khuôn mặt đại tỷ nóng đến kinh người, đầu “ầm” một tiếng nổ tung. Nếu ta nhớ không lầm thì hẳn là ta dạy học mà?

13. Chương 12: Lần Đầu Gặp Lại

Hồng nhi nhìn đại tỷ chỉ ngậy ngốc nhìn chằm chằm thân thể của mình mà có chút sốt ruột, đưa tay vỗ vỗ hai má phần nộn của nàng.

“Đại tỷ, nói đi, rốt cuộc phải làm thế nào mới duyên rũ được Y Y?”

“Ừc.” Tiếng nuốt nước bọt rõ mồn một truyền ra từ dưới thân Hồng nhi. Hồng nhi ngẩn người, nhìn khuôn mặt nhăn nhó đỏ bừng của đại tỷ.

“Như vậy á?”

“Cái gì?” Đại tỷ đỏ mặt hỏi lại. Thực dọa người mà, dĩ nhiên thiếu chút nữa bị muội muội của chính mình dụ hoặc.

“Ừc.” Hồng nhi học bộ dáng đại tỷ vừa rồi, dùng sức nuốt nước miếng, ngay sau đó cười hì hì hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Đại tỷ, Hồng nhi học đúng không?”

Đại tỷ vẻ mặt hắc tuyến, đưa tay muốn đẩy Hồng nhi ở trên người mình ra, ai ngờ tính tình hồ ly của Hồng nhi nổi lên, như thể bạch tuộc bám chặt lấy người nàng không buông, đẩy như thế nào nàng cũng không chút xê dịch. Đại tỷ xoay người, nàng cũng nhanh nhẹn xoay người theo. Trên người tự dưng rõ ràng nhiều thêm một cái xác rùa to đùng, khiến đại tỷ tức giận đến đầu từng trận choáng váng.

Hồng nhi hoàn toàn không nhìn nàng, vẫn như trước chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn lắm lắm: “Đại tỷ, mau dạy Hồng nhi đi a!”

Thanh âm tiêu hồn, ánh mắt duyên rũ, đại tỷ chợt dạ quay đầu đi, mà Hồng nhi người ta còn không chịu buông tha, những ngón tay thon gầy lượn dưới gáy đại tỷ giữ chặt, bắt nàng phải nhìn mình: “Mau dạy đi!”

Đại tỷ mặt đỏ bừng, cắn môi oán hận nhìn tiểu muội, người nha, tuyệt đối là cố ý mà!

Hồng nhi thực sốt ruột, việc đại sự quan hệ đến hạnh phúc tương lai của mình thì sao có thể thỏa hiệp được, mở to hai mắt không phục dùng sức trợn trừng với đại tỷ. Trùng mắt một lát, cổ hơi mỏi, ngại khoảng cách xa quá, đầu liền chậm rãi hạ xuống, hai má dính sát vào cổ đại tỷ cọ qua cọ lại, cầu xin: “Đại tỷ, đại tỷ tốt, người dạy Hồng nhi đi, rốt cuộc câu dẫn Y Y thế nào?”

Hơi thở của hai người dây dưa một chỗ, thân thể đại tỷ bị khiêu khích đến nóng bừng, ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, cửa lại bị người nào đó một cước đá văng ra.

Mỗ mỗ dẫn theo nhị tỷ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang vọt vào, vừa vào cửa liền thấy đại tỷ đáng thương bị Hồng nhi áp dưới thân, hai người hơi ngẩn ra, lại lập tức bật cười thành tiếng.

Đại tỷ giận dữ, một cước đá bay Hồng nhi đang nằm úp sấp trên người mình ra, tóm lấy áo ngủ ở bên cạnh chặt quần người mình, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, người đã sớm biết sẽ như vậy đúng không!”

Mỗ mỗ đầu tiên là gật gật đầu, suy nghĩ một lát lại vội lắc đầu.

“Ta biết phương diện mị công khẳng định Hồng nhi giỏi hơn ngươi, nhưng thế nào cũng không tưởng được một người giàu kinh nghiệm sa trường như ngươi sẽ khinh địch đến mức để thua một tiểu nha đầu miệng còn chưa dứt sữa như vậy.”

Đại tỷ mắt phun lửa nhìn chằm chằm mỗ mỗ, đưa tay tóm lấy Hồng nhi đứng một bên không hiểu gì dùng sức đẩy vào người mỗ mỗ: “Tiểu muội, để mỗ mỗ dạy ngươi đi, nàng là lão hồ ly tinh ngàn năm, mị công hẳn là không ai có thể sánh bằng.”

“Thật vậy chăng? Mỗ mỗ~” Hồng nhi cười lớn chồm lên người mỗ mỗ.

Mỗ mỗ lắc người một cái, tránh né nàng như thể trốn tránh một con rệp: “Cái gì nhỉ, Hồng nhi, về phần mị công ấy, về sau ngươi tự nhiên sẽ nắm giữ được, không phải ngươi muốn xuống núi sao? Việc cấp bách vẫn là nên bàn bạc cho kỹ chuyện ngươi xuống núi một chút đi.”

Hồng nhi vừa nghe mỗ mỗ cho phép mình xuống núi, hưng phấn đến hoa chân múa tay vui sướng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rất đáng yêu, bước nhanh chạy đến ôm mỗ mỗ cắn một chút.

Nhị tỷ thở dài, tóm Hồng nhi từ trên người mỗ mỗ xuống: “Chúng ta trước hết vẫn nên cho nàng một cái tên đã.”

“Cứ gọi là Hồng nhi không được sao?” Hồng nhi chờ mong nhìn nhị tỷ, cái tên này đã qua nhiều năm nên thành thói quen rồi, vì sao biến thành người lại không được dùng chứ.

Nhị tỷ lắc đầu: “Không phải ngươi muốn giúp Y Lãnh Y sao? Sau khi hạ sơn chúng ta sẽ an bài cho muội dùng thân phận quản lý tổng công ty để tiếp nhận cái công ty rách nát kia của nàng, dùng cái tên thôn cô* ấy mà nói ra thì ai tin được?”

(* cô gái nhà quê)

“Vậy thì gọi là gì?” Tuy không vui, nhưng vì Y Y, Hồng nhi cũng chỉ đành nhận.

Mắt mỗ mỗ sáng lên, đưa tay lau dấu son môi trên mặt: “Vậy gọi là Hồ Tiểu Tam đi~”

= !=! Đại tỷ, nhị tỷ làm bộ như không nghe thấy, lôi kéo Hồng nhi qua một bên nghiên cứu thảo luận. Lòng tự trọng của mỗ mỗ chịu đả kích nặng nề, thấy ba người thương lượng khí thế ngất trời, liền không cam chịu tịch mịch làm ồn lên: “Nếu không thì kêu Hồ Mi Lệ cũng được đó!”

“.....”

“Được rồi, thôn cô người đừng nói nữa.” Hồng nhi vốn đang sốt ruột liền nhịn không được, đem lời vẫn ghen trong lòng nói ra.

Mỗ mỗ yên lặng cúi đầu, tròng mắt liếc tam hồ một cái, ngồi xổm xuống vẽ vòng tròn nguyên rửa các nàng.

Đại tỷ nhìn tiểu muội, cười nói: “Cái tên này về sau sẽ gắn bó với ngươi lâu dài, cũng cứ để tự ngươi chọn đi.”

Nhị tỷ ở một bên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hồng nhi cúi đầu cẩn thận cân nhắc cả nửa ngày, ngẩng đầu cười cười với đại tỷ, nhị tỷ: “Nếu như theo ta cả đời, vậy thì gọi là Hồ Mộ Y đi.”

Đại tỷ cùng nhị tỷ kinh ngạc nhìn chằm chằm Hồng nhi, mỗ mỗ cũng đứng dậy đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vai nàng, hiếm khi nghiêm túc hỏi: “Hồng nhi, ngươi không hối hận?”

“Không.” Nhẹ nhàng mà kiên định trả lời không chút nghi ngờ. Mỗ mỗ thở dài, chậm rãi gật gật đầu.

***

Y Lãnh Y cầm laptop trong tay, vẻ mặt không hài lòng tiến vào phòng họp, Trình Ninh ở bên cạnh dùng cánh tay huých nàng: “Hôm qua lại đi tìm Hồng nhi cả ngày sao?”

Lãnh Y gật nhẹ đầu, ánh mắt có chút ảm đạm.

“Cái thứ vô lương tâm ấy, hầu như ăn sạch thịt trong nhà em, nó thì ngược lại, phải mông chạy lấy người.”

“Hồng nhi sẽ không như vậy đâu...”

“Em còn nói đỡ cho nó? Đã qua mấy ngày rồi, em gần như chạy khắp các nơi gần đây, hỏi bao nhiêu người, nhưng ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy.”

Trình Ninh cảm giận bất bình nói, hần và Lãnh Y coi như lớn lên bên nhau, trừ Tử Phong Ngưng ra cũng chưa từng thấy nàng quan tâm ai như thế, giờ thì tốt lắm, không riêng người lừa nàng, mà ngay cả hồ ly cũng lừa nàng.

Lãnh Y đặt laptop lên bàn, khoanh tay rầu rĩ nằm gục xuống. Hồng nhi, rốt cuộc người đi đâu vậy? Còn bởi vì ngày đó Lãnh Y đút cho người ăn bánh ngọt của cô ấy mà giận đối sao.....

Trình Ninh thở dài, nhỏ giọng an ủi: “Em cũng đừng khổ sở quá, để tí nữa tan sở anh lại cùng em đi tìm. Mà vực dậy tinh thần đi, nghe nói công ty ta mới đổi một tổng giám đốc mỹ nữ đấy.”

Lãnh Y cũng không thêm để ý tới hần, tiếp tục ngây người.

Nàng không biết giám đốc vào khi nào, trong lúc mơ màng nghe thấy từng đợt thanh âm kinh thán lọt vào tai, tiếng ca ngợi cùng tiếng vỗ tay đình tai nhức óc, ngay sao đó là một đồng lời vô nghĩa của nguyên giám đốc công ty. Đến khi cánh tay đang dùng làm gối của mình có chút tê, Trình Ninh ở bên cạnh dùng sức kéo kéo nàng, Lãnh Y không kiên nhẫn ngẩng đầu, liền ngẩng ra, một vòng người thẳng tắp đang nhìn nàng chằm chằm, trong ánh mắt có kinh ngạc, không hiểu, cùng rất nhiều sự hâm mộ mà muốn giấu cũng không giấu được.

“Y Y, giám đốc để em làm thư ký đó, mau cảm ơn đi.” Trình Ninh ở một bên nhỏ giọng nhắc.

Giám đốc? Thư ký? Lãnh Y không hiểu gì ngẩng đầu nhìn về phía bậc cao, chỉ thấy một nữ tử khí chất cao quý, dáng người yếu điệu mặc một thân váy xòe màu đỏ chói mắt đang mỉm cười nhìn mình. Không kinh ngạc bởi vẻ xinh đẹp của nàng, mà ngược lại, Lãnh Y bị khí tức quen thuộc nơi ánh mắt nàng hấp dẫn, mê muội nhìn. Người này, có phải đã gặp qua ở nơi nào không?

Mơ mơ màng màng họp, lại mơ mơ màng màng tan họp, Lãnh Y không hiểu ra sao lại trở thành thư ký của vị giám đốc mới tới, trong lòng luôn có cảm giác không thực. Nhìn nhìn đồng hồ, thở dài, quyết định không nghĩ nữa. Lãnh Y cầm túi xách trong tay, đứng dậy chuẩn bị về.

“Y Y –”

Lãnh Y nhú mày, ai vậy, kêu thân thiết như thế. Nhìn lại, ánh mắt có chút ngẩn ngơ: “Hồ tổng.”

Hồ Mộ Y cũng không khách khí, vô cùng thuần thực kéo tay Lãnh Y cười ha ha đi ra ngoài: “Em về nhà sao? Vừa đúng lúc, tôi cũng đi.”

“Đi, đi tới nhà tôi?” Lãnh Y bị hương khí trên người hồ tổng làm ý nghĩ mê muội. Mình rất quen thuộc với nàng sao?

Hồ Mộ Y như thể biết nàng sẽ hỏi vậy, chớp đôi mắt to linh động, cười trả lời: “Tôi mới từ tổng bộ đến đây, còn chưa mua được phòng ở, vừa lúc nhà em gần công ty, tôi trước cứ ở tạm nhà em vài ngày chắc em không ngại nhỉ, tiền thuê nhà gì đó tôi sẽ trả gấp đôi. Y Y, em sẽ không từ chối tôi phải không?”

“A.....” Lãnh Y bị giọng nói ồm ồm kia làm cho rùng mình, cố thẳng thân mình miễn cưỡng gật gật đầu: “Chỉ cần ngài không chê là được, nhưng mà...Tôi muốn đi qua tiểu khu bên kia tìm thứ này đây.”

“Tìm gì thế?” Hồ Mộ Y hứng trí dạt dào hỏi.

“Một con tiểu hồ ly màu đỏ.”

Hồ Mộ Y ngẩn ra, nét tươi cười lập tức tràn ra khuôn mặt: “Em coi trọng như vậy, nhất định là một con hồ ly xinh đẹp như thuận phải không.”

Lãnh Y còn nghiêm túc lắc đầu: “Không phải, là một con hồ ly xấu xí vừa mập vừa lười lại vô lương tâm.”

14. Chương 13: Không Thể Nề Hà

Vẻ tươi cười hớn hở trên mặt lập tức biến mất, Hồ Mộ Y bữu môi bất mãn nhìn Lãnh Y: “Nào có con hồ ly như vậy chứ?”

Khóe miệng Lãnh Y hơi cong lên, điểm chút ý cười ôn nhu: “Đúng vậy, tôi cũng luôn nghi ngờ không biết nó có phải là lợn khoác da hồ ly không. Chị không biết đâu, một chút kiêu ngạo của hồ ly nó cũng không có, không ít lần sang nhà hàng xóm ăn trộm.”

“.....” Hồ Mộ Y nhìn chằm chằm Lãnh Y, thì ra, ở trong mắt em tôi là như thế sao?

Lãnh Y kinh ngạc nhìn Hồ Mộ Y, chẳng lẽ tôi nói Hồng nhi nhà tôi mà chị cũng muốn quản? Còn nữa, bộ dáng cô ấy bữu môi sao lại quen thuộc đến vậy.....

Đêm đó, Lãnh Y và Hồ Mộ Y lại tìm kiếm hồi lâu ở vùng phụ cận, như trước phí công mà về. Sau khi về nhà, Lãnh Y không có tinh thần ngồi ở sofa, ngẩn người cầm cái yếm có hình Shin – cậu bé bút chì của Hồng nhi.

Hồ Mộ Y đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng, Lãnh Y ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười với Hồ Mộ Y: “Hồ tổng chắc cũng mệt rồi, để tôi đi thu dọn phòng dành cho khách. Phải rồi, chị có mang theo đồ đánh răng rửa mặt không?”

“Không có.”

“Vậy...áo ngủ thì sao?”

“Không.”

“Vậy...”

“Ai nha, Y Y đừng hỏi nữa, tôi chỉ mang mỗi bản thân mình tới thôi!”

= !=! Lãnh Y quay đầu, nhìn Hồ Mộ Y từ trên xuống dưới đánh giá, chị ta còn dám nói thế? Trên đời này sao lại có người da mặt dày thế nhỉ?

“Còn có...” Hồ Mộ Y có chút ngượng ngùng nhìn Lãnh Y.

“Gì chứ?”

“Tôi đói quá.....” Hồ Mộ Y ra vẻ đáng thương nhìn chằm chằm Lãnh Y, thanh âm thê lương, hơn nữa biểu tình ai oán kia nhất thời khiến Lãnh Y có cảm giác như mình là kẻ phụ lòng người, tội ác tày trời.

Thở dài, bất đắc dĩ nhìn Hồ Mộ Y: “Trong nhà không có đồ ăn gì, để tôi ra siêu thị mua một ít.”

“Không cần, cứ lấy đùi gà trong ngăn lạnh tủ lạnh của em là được rồi.” Hồ Mộ Y cực tâm lý nói.

“.....Sao Hồ tổng biết?”

“Á.....” Hồ Mộ Y ngẩn ra, ánh mắt đảo loạn, nói bừa: “Vừa rồi lúc em ngồi ngây người tôi có mở tủ lạnh ra nhìn.”

“...Vậy Hồ tổng muốn ăn gì?”

“Y Y làm gì tôi ăn đó.”

Lãnh Y thở dài một hơi, rốt cục cũng có thể làm một bữa ăn nhẹ: “Vậy tôi hấp gà nhé.”

Hồ Mộ Y nịnh nọt cười: “Tốt nhất là đem nướng đi!”

“...Được rồi.”

“Tốt nhất thêm đĩa cánh gà xào nữa!”

“...Được.”

“Tốt nhất thêm một đĩa cơm chiên Dương Châu nữa!”

“.....”

“Hồ tổng, chị còn muốn gì thì nói luôn hết ra đi!”

Hồ Mộ Y mím môi cười thẹn thùng: “Thế thì ngại quá.”

Lãnh Y thở dài, chị cũng biết ngại cơ à.

“Nếu em đã nói thế thì tôi sẽ không khách khí, tôi còn muốn ăn thịt chiên, còn cá chép nướng, còn thịt lợn xào ớt xanh.....”

Lãnh Y không nói gì, yên lặng nghe.

“Y Y, em nói được không?” Hồ Mộ Y rút cục dừng lại.

Lãnh Y ngẩng đầu liếc nàng một cái: “Hồ tổng, chị định ở nhà tôi bao lâu?”

“Sao chứ?” Hồ Mộ Y không vui chu cái miệng nhỏ nhắn, người ta mới đến một ngày đã thấy phiền rồi?

Lãnh Y lắc đầu: “Chị đừng hiểu lầm, tôi chỉ là cảm thấy mấy thứ đồ ăn chị vừa kể ra cũng đủ để chị ăn một tháng lận.”

“Ách.....”

***

Lãnh Y ở trong bếp bận đến sứt đầu mẻ trán, Hồ Mộ Y lại ở phòng khách xem xét chung quanh, ánh mắt hồng hồng đánh giá cái nơi từng là “ổ hồ ly” của mình. Lãnh Y cũng không bối vì Hồng nhi bỏ đi mà đỡ bỏ ổ của nó, mỗi ngày dù cho có bận rộn đến đâu cũng đều tự tay lau chùi bụi bặm trên đó. Hồ Mộ Y cực kì cảm động, lương tâm nổi lên, xắn tay áo muốn đi hỗ trợ.

“Hồ tổng, chị ra ngoài đi, nơi này nhiều khói dầu lắm.” Lãnh Y thấy nàng tiến vào liền vội đuổi ra. Tuy rằng ở cùng với vị Hồ tổng này cũng không lâu, nhưng bằng trực giác của mình, nếu để cho nàng tiến vào thì chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

“Nha, Y Y, em khách sáo gì chứ, làm việc nhà tôi cũng có thể giúp một tay, có tôi hỗ trợ, khẳng định là làm ít công to.” Hồ Mộ Y cười ha ha vỗ vỗ mặt Lãnh Y.

“...”

Mười phút sau.

“Hồ tổng, chị đạp vào chân tôi.”

“Y Y, em nói sai rồi, là em chậm chạp khi chân tôi chạm xuống đất.”

“...”

Hai mươi phút sau.

“Hồ tổng, như thế nào mà chị rửa một cọng rau thơm xong liền rời ra thành bốn phần vậy.”

“Y Y, sao em nhiều chuyện thế, bốn phần còn chưa đủ để em làm món ăn sao?”

“...”

Nửa tiếng sau.

“Hồ tổng! Sao chị lại đổ cả nửa chai dầu thế!”

“A, Y Y, em tự xưng gọi cái gì chứ? Dọa tôi run cả tay, không giữ vững được, đều tại em!”

“...”

Một tiếng sau.

“Hồ tổng, chị đừng ăn vụng đồ ăn chưa chín được không, không vệ sinh.”

“Y Y, tôi cái này gọi là quên mình vì người, em thế nào mà một chút tinh thần kính dưng cũng không có vậy?”

“...”

Một tiếng ba mươi phút sau.

“Hồ tổng –”

“Gì chứ?”

“Tôi xin chị đi ra ngoài đi, chị ở đây tôi làm cơm không được.”

Hồ Mộ Y quay đầu, nhìn nhìn Lãnh Y, đỏ mặt cười cười không chút hình tượng: “Y Y, thì ra em thấy mỹ nữ lại khấn trương a, sao không nói sớm.”

“...”

Một bữa cơm, dưới sự giúp đỡ của Hồ tổng, làm từ chín giờ tới mười một rưỡi mới xong. Lãnh Y mệt đến căn bản không có sức mà ăn, nhưng người ta là giám đốc, mình cũng không thể để mặc nàng một mình được, đành miễn cưỡng vực dậy tinh thần, ngồi ở bên cạnh “tiếp nàng ăn cơm”.

Được một lát, Lãnh Y kinh ngạc tròn to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Hồ tổng lang thôn hổ yết, có phần hụt hơi: “Hồ — Hồ tổng, chị còn ăn nữa?”

Mộ Y đang vực đầu trong bát liền ngẩng đầu cười ngu ngốc: “Tôi đây không phải là sợ lãng phí thức ăn sao?”

Nói xong liền đứng dậy đi xới bát cơm thứ ba, Lãnh Y liền dè tay nàng lại: “Sao nhỉ, Hồ tổng, ăn không hết thì cũng đừng cố, nếu cố quá mà vỡ bụng thì phải tới bệnh viện, lại càng lãng phí...”

Hồ Mộ Y ngọt ngào cười: “Đáng ghét, em không biết vừa rồi tôi nói là những từ khiêm tốn của con gái sao? Tôi còn chưa ăn no mà, hí hí hí.....Y Y, em không cần bận tâm đến tôi.”

Lãnh Y bị tiếng cười như tiếng gà mái của nàng khiến cho cả người không thoải mái, đen mặt ngồi trên ghế, không dám nhiều lời một câu. Nàng xem như đã nhìn ra, vị giám đốc này tuyệt đối là do có gia thế bối cảnh thâm hậu mới có thể ngồi vào vị trí hôm nay, nào có giám đốc công ty đa quốc gia nào không cần hình tượng như vậy chứ?

Thật lâu cũng không nghe Lãnh Y nói gì, Mộ Y ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cầm lấy cái ly tu một ngụm lớn, nuốt khối thịt gà trong cổ họng xuống: “Y Y, em cô đừng nghĩ nhiều, chỉ đối với em tôi mới như vậy thôi, với người khác tôi có để ý.”

Lãnh Y ngẩn ra một chút, lập tức xấu hổ nhếch miệng nặn ra một nụ cười, ách...Đây chẳng lẽ chính là thiên địch trong truyền thuyết?

Ăn xong cơm chiều, Lãnh Y nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa, xoa xoa bả vai, đi tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ ngủ mới tinh đưa cho Hồ Mộ Y: “Hồ tổng, chị mặc cái này đi, tôi chưa từng mặc qua, ngăn kéo bên trái trong phòng tắm có đồ dùng đánh răng rửa mặt mới đó, chị có thể dùng.”

Hồ Mộ Y nhận lấy, không vui chu miệng: “Y Y, em có thể đừng khách sáo như vậy được không, đừng có gọi mãi Hồ tổng, Hồ tổng nữa, gọi thế khiến tôi khó chịu.”

“Vậy...” Lãnh Y có chút quần bách, từ nhỏ nàng đã không nguyện thân cận với người ta, hôm nay đối xử với Hồ Mộ Y như thế đã xem như là lần ngoại lệ đầu tiên.

“Em gọi tôi là Mộ Mộ đi.”

“Cái này...”

“Ai nha, tôi cũng đâu có khách sáo với em đâu, cứ Hồ tổng Hồ tổng mãi, gọi thế cứ như thể tôi không còn trẻ nữa vậy.”

“Ừ, được rồi...Mộ Mộ.” Lãnh Y gật đầu, thở dài, màn đau khổ hôm nay cuối cùng cũng xong. Vội vàng xoay người đi về phía phòng mình, không nghĩ tới vẫn chậm một bước, tay áo căng ra, bị người ta kéo lại.

Lãnh Y quay đầu buồn bực nhìn Hồ Mộ Y: “Mộ Mộ, chị còn có việc gì sao?”

“Y Y, sao em còn không đi tắm?”

“Cái gì?” Lãnh Y không thể tin được nhìn Hồ Mộ Y.

“Tôi nói gì nhỉ, em tắm một mình có thể thấy buồn không?”

“Cái gì???”

Hồ Mộ Y ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Người ta đã quen cùng tắm với em rồi mà.”

15. Chương 14: Phòng Tắm Dụ Hoặc

“Có thói quen tắm cùng tôi?” Lãnh Y ghen hòng nhìn Hồ Mộ Y chăm chăm, đây không phải một nữ lưu manh đấy chứ? Mới gặp ngày đầu liền nói quen ngủ với tôi?

“Y Y, em ghét tôi sao?” Hồ Mộ Y tóm chặt tay áo ngủ, chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt dăm lệ nhìn Lãnh Y. Nàng có phần nghi không ra, ban đầu lúc mình vẫn còn là tiểu hồng hô, vừa nhiều thịt lại đầy lông, thường thường lẫn qua lẫn lại trên giường Lãnh Y mà người ta cũng không để bụng, còn ôm mình ngủ. Nhưng mà nay mình biến thành tuyệt sắc mỹ nữ trở lại thì nàng ngược lại lại ngay cả giường cũng không cho lên, trên đời sao lại có người không phân rõ phải trái như thế chứ!

Lãnh Y nhìn bộ dáng cúi đầu rơi lệ của Hồ Mộ Y, có chút mềm lòng.

“Vậy – được rồi, chỉ cần chị không chê là được.”

“Ya!” Nước mắt lập tức ngừng, Hồ Mộ Y vươn tay vỗ vỗ má Lãnh Y: “Ngoan quá – em đi tắm đi, tôi đi nằm trước.”

Nói xong, liền lẩm nhẩm hát, ôm áo ngủ nhảy chân sáo chạy về phía phòng ngủ của Lãnh Y, bỏ lại Lãnh Y một phen đen mặt.

Lãnh Y đứng tại chỗ nhìn bóng dáng vui vẻ của ai đó, quyền đầu dần nắm chặt, dĩ nhiên lại bị lừa!!! Thở dài, cầm áo tắm đi về phía phòng tắm. Dù sao trong nhà có một kẻ không bình thường, Lãnh Y không thể không phòng, đi vào rồi chuyện đầu tiên làm chính là khóa cửa. Nước ấm xua tan đi hết mỗi một ngày, sáng khoái tắm rửa xong, Lãnh Y khoác áo choàng tắm đi ra, đi đến phòng khách liền ngăn người.

Ti vi trong phòng đang bật, thanh âm to đến nỗi khiến sàn nhà khê rung rung, Trong TV Hồng Thái Lang đang cầm chiếc chảo có cán siêng năng đập vào đầu Hôi Thái Lang, mà Hồ Mộ Y lòng ôm một túi khoai tây chiên, một hộp chocolate, một hộp gà rán, chân gác lên bàn, cười đến nỗi thức ăn văng cả ra người, nhìn thấy Lãnh Y đi ra, vẫn giữ nguyên trạng thái cũ, một tay che miệng một tay vẫy nàng: “Ăn chút không?”

“Chị đang làm cái gì vậy?”

“Thì đói bụng.”

“...”

“Tìm khoai tây chiên ở chỗ nào thế?”

“Trong ổ của con hồ ly.”

Khóe miệng Lãnh Y khẽ giật giật, trách không được mỗi lần mình mua này nọ về đều thiếu gì đó, vẫn tưởng mình sơ ý nhầm lẫn, thì ra là bị Hồng nhi tha trộm. Nghĩ đến Hồng nhi, ánh mắt Lãnh Y liền buồn bã, tức giận trừng Hồ Mộ Y.

“Mấy giờ rồi mà chị còn ăn?”

“Không phải ngày mai là cuối tuần sao?”

“Chị là một tổng giám đốc, hôm nay mới đi làm mà đã nghĩ đến cuối tuần?” Lãnh Y trợn mắt, không thể tin nổi nhìn “cái máy ăn” này trước mặt.

Hồ Mộ Y miệng nhét đầy khoai tây, mơ hồ không rõ nói: “Công ty này hiện tại chủ yếu là đại tỷ của tôi kinh doanh, tôi chỉ giúp việc lật vớt thôi.”

“Đại tỷ?”

“Ừ, chị ấy tên Hồ Liễu.”

Lãnh Y cúi đầu vừa lấy khăn lau tóc vừa nói: “Cô ấy cũng thực vất vả.”

Hồ Mộ Y nghe xong lời này, đôi mắt nhỏ híp lại thành đường kẻ, nhìn chằm chằm Lãnh Y. Sao lại trái ngược đến vậy chứ? Tôi chỉ ăn có một túi khoai tây chiên thôi mà em đã tính toán chi li thế, em được lắm, thế mà vừa nhắc tới chị tôi em liền tỏ ra thương hoa tiếc ngọc như vậy, liền tức giận bỏ đồ ăn trong tay xuống.

“Y Y.”

“Gi?”

“Em thích người như thế nào?”

Lãnh Y ngẩng ra, đứng thẳng người lên, đặt khăn mặt trên tay xuống, chớp mắt nhìn Hồ Mộ Y: “Chị hỏi cái này làm gì?”

“Tôi chỉ hỏi một chút thôi.”

Lãnh Y không trả lời, vẫn nhìn nàng: “Vậy chị thích kiểu người gì?”

“Ánh mắt tôi không cao, miễn là người, có thể làm cho tôi đồ ăn ngon, sống được qua ngày là được.”

Lãnh Y cười nhẹ, ánh mắt cô đúng thật không cao.

“Thật ra tôi rất thích em!”

“.....”

“Hồ tổng, chị có ý kiến gì với tôi sao?” Lãnh Y buông khăn tắm, neho mắt nhìn Hồ Mộ Y.

Hồ Mộ Y lại ôm túi khoai, nhấc chân lên, lắc đầu: “Ý kiến thì không, tôi chỉ cảm thấy em không biết lễ phép thôi.”

Lãnh Y cắn răng: “Ồ? Vậy Hồ tổng chị nói thử xem cái gì gọi là lễ phép?”

“Tôi đã nói tôi thích em, không phải là em cũng nên nói em thích tôi sao!”

Lãnh Y gần như sắp bị Hồ Mộ Y chọc đến phát điên rồi, nàng thật không hiểu được, sao Hồ Mộ Y có thể ngồi lên được vị trí giám đốc? Thực đúng là một kẻ ngu ngốc mà!

“Nhìn người chị ăn với uống này, mau đi tắm rửa đi!” Lãnh Y ném khăn tắm lên người nàng, không kiên nhẫn gắt, cô xem như đã nhìn ra, Hồ tổng này không thể chiều được, càng chiều càng không biết điều.

Hồ Mộ Y cầm khăn tắm, bĩu môi đi vào phòng tắm, thả tóc ra, nhíu mày mở vòi sen, mặc nước nóng xối ào ào lên thân thể trắng như tuyết, không biết vì sao lại thấy phiền não bất an. Nàng nghĩ thế nào cũng không rõ, ngay cả đại tỷ là một hồ ly tinh mị hoặc đến tận xương cũng đều không chịu nổi khi mình chỉ hơi quyến rũ, vậy mà Lãnh Y cô sao lại có thể thẳng thừng dứt khóa từ chối mình câu dẫn thế đây? Chẳng lẽ mình không đủ mị lực? Càng nghĩ càng tức giận, Hồ Mộ Y lắc đầu, lau nước trên mặt. Không được, nhất định

phải để cho nàng ném thử thực lực mị hồ của ta! Nhìn chung quanh tìm kiếm một phen, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở vòi hoa sen đang không ngừng phun nước ấm trên đầu, trong mắt hiện lên một tia cười quỷ dị.

Nói thế nào thì mình cũng là chủ, đi ngủ trước không tốt cho lắm, Lãnh Y ngồi ở sô pha trong phòng khách, tay nắm điều khiển, lúc có lúc không liếc mắt nhìn TV, chờ Hồ Mộ Y tắm xong đi ra, kết quả là chờ mãi cho đến khi TV không còn tín hiệu, màn hình hiện lên màu trắng chói mắt mà nàng còn chưa đi ra, không khỏi lấy làm lạ, đang định đứng lên đi xem thế nào.

“A!!!!!!!!!!!!”

Từ phòng tắm đột nhiên truyền ra tiếng thét chói tai đến tê tâm liệt phế, Lãnh Y giật mình, ném điều khiển trong tay đi, vung mạnh cánh tay chạy như điên tới phòng tắm, cũng bất chấp cái gì, tông cửa xông vào.

“Làm sao vậy? Làm sao?!”

Phòng tắm ẩm ướt đầy hơi nước, cái gì cũng nhìn không rõ, Lãnh Y mở to mắt cố gắng tìm Hồ Mộ Y, tìm thật lâu mà ngay cả một bóng người cũng không thấy, không khỏi sốt ruột, cũng không quản hình tượng thực nữ gì nữa, gân cổ kêu: “Mộ Mộ, Mộ Mộ??!!”

“Sao thế.....” Thanh âm nũng nịu gần trong gang tấc truyền vào tai, Lãnh Y đen mặt quay đầu. Quả nhiên, Hồ Mộ Y đang lỏa thể đứng đằng sau cười như không cười nhìn mình, dưới ánh đèn làn da vốn trắng nõn của Hồ Mộ Y lại sáng ánh lên gần như trong suốt. Mà lại như thể cố ý, hai tay chắp sau lưng, dùng sức uốn thẳng bộ ngực vốn căng tròn kia, những giọt nước trên tóc còn không ngừng chậm rãi trượt xuống theo cơ thể. Lãnh Y nhìn mà mặt đỏ tím đập, chột dạ quay đầu đi chỗ khác.

“Hồ tổng – à.....Mộ Mộ, có chuyện gì xảy ra thế?”

Hồ Mộ Y mím môi chỉ vòi sen trên đầu, nũng nịu oán giận: “Nó không ra nước.”

“...” Lãnh Y hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn tóm lấy Hồ Mộ Y hành hung một phen, buồn bực đáp: “Để tôi tới xem sao.”

“Ừ!” Hồ Mộ Y đáp dứt khoát, xoay người vọt tới cạnh Lãnh Y.

Lãnh Y cầm vòi sen chăm chú nghiên cứu, lạ thật, sao tự dưng lại không ra nước, chẳng lẽ bị tắc? Mà nàng dùng này giờ lâu thế cũng đâu có việc gì đâu chứ.....Con hồ ly háo sắc bên cạnh Lãnh Y nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêm túc của nàng, hơi nước trong không khí khiến mái tóc Lãnh Y hơi ẩm ướt, đôi mi đẹp hơi nhũn lại, lại vẫn khiến trái tim mình đập vội. Theo cổ nhìn xuống, Hồ Mộ Y liếm liếm môi, nhắm mắt lại nhớ lại cảnh cùng Lãnh Y tắm rửa ngày trước, liền không tự giác xích lại gần, thân thể thơm tho như không xương chậm rãi áp sát, thân mình Lãnh Y cứng đờ, đỏ mặt mắt tự nhiên nhìn nàng.

“Gì nhi.....Mộ Mộ, chị có thể đứng sang bên cạnh được không.”

“Ừ.” Hồ Mộ Y nghe lời, lại đi qua tựa vào bên cạnh người Lãnh Y.

“Hồ tổng –” Lãnh Y cắn môi kháng nghị nhìn Hồ Mộ Y đang dựa nửa cơ thể lên người mình, không ngừng lắc lư.

Hồ Mộ Y ủy khuất chu miệng: “Em bảo tôi đi tắm tôi liền đi, em bảo tôi đứng sang bên cạnh tôi liền đứng. Y Y, em còn muốn thế nào nữa?”

Nói xong Hồ Mộ Y quay đầu, dựa toàn bộ thân mình lên người Hồ Mộ Y, như ai oán như thở dài nói: “Tôi cũng không biết rốt cuộc em muốn gì nữa? Như vậy đi, tôi giao cả người tôi cho em, tùy em xử lí.”

“Sắc.....” Lãnh Y kinh hãi đến thiếu chút nữa cắn lưỡi, quay đầu chăm chú nhìn bộ dáng khẳng khái hy sinh kia của Hồ Mộ Y, lại có vẻ như không giống giả vờ. Sợ nàng lại làm ra hành động gì dọa người, liền không dám oán giận nữa, bình ổn hô hấp, tận lực xem nhẹ cảm giác mềm mại sau lưng, chuyên tâm kiểm tra vòi sen.

Khổ sở nửa ngày, Lãnh Y cũng không điều tra ra rốt cuộc hỏng ở chỗ nào, bèn buông vòi sen, thở dài: “Mộ Mộ, giờ muộn quá rồi, tôi ra ngoài đun cho chị ấm nước nóng, chị lau rửa thân thể sơ qua thôi, sáng mai tôi sẽ gọi cho công ty sửa chữa.”

“Ừ.”

Lãnh Y thở dài, quệt mồ hôi trên trán, đi ra ngoài lấy phích nước nóng đổ vào bồn tắm, không dám nhìn cơ thể không một mảnh vải của Hồ Mộ Y nữa, cúi đầu nói: “Mộ Mộ, tôi chuẩn bị nước cho chị rồi này.” Nói xong liền quay đầu muốn chạy.

“Y Y!” Nhìn ra mục đích của cô, Hồ Mộ Y gấp gáp vội vàng gọi lại.

“Hả –”

“Tôi không với được tới lưng để kì!”

“Việc này –”

“Em vào giúp tôi đi!”

“Nhưng mà –”

“Lạnh quá đi!”

Hồ Mộ Y rất tự giác, cũng không quản Lãnh Y có đồng ý không, lon ton chạy đến trước mặt nàng, đưa khăn mặt cho nàng, cười hì hì xoay người, chìa cái lưng bóng loáng ra cho Lãnh Y.

Lãnh Y là đam lao đành phải theo lao, đổ mặt cầm khăn chậm rãi lau lưng cho Hồ Mộ Y. Không thể không nói, dáng người của Hồ Mộ Y thật sự rất được, thân thể với những đường cong hoàn mỹ, không có một vết sẹo nào, bóng loáng non mịn, như thể trứng gà bóc làm người ta thèm nhỏ dãi. Chạm rãi, xúc cảm mềm nhẵn, bầu không khí ái muội khiến tim Lãnh Y đập vội, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Y Y, em đối với tôi thật tốt, lần sau Mộ Mộ cũng sẽ kì lưng cho em!”

“.....”

Lời nói lấy lòng có vẻ ngây thơ ấu trĩ khắc thật sâu vào lòng Lãnh Y, ánh mắt liền có chút ướn. Lãnh Y hoang mang, không biết vì cái gì mà tuy sự thân cận quá mức của Hồ Mộ Y với mình hoàn toàn vượt quá giới hạn, nhưng mình lại không tức giận được với người này. Ngược lại như cô mong muốn, chỉ ngần ngừ một ngày mà quan hệ của hai người đã cải thiện không biết bao nhiêu lần, bắt đầu từ lúc Hồ tổng đòi ở nhờ cho đến bây giờ là cùng tắm, chẳng lẽ thật sự bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc sao?

Lãnh Y vội vàng chà lưng cho nàng xong, rồi không để ý tới phản ứng của Hồ Mộ Y, không nói một lời lao ra khỏi phòng tắm, chạy ra ban công, thở hỗn hển từng hơi, muốn để mình tỉnh táo lại. Ngần người một hồi lâu, đợi cảm giác khô nóng trong lòng cuối cùng cũng bị áp chế một chút, liền hít sâu một hơi, trở lại phòng khách.

Ai ngờ, Hồ Mộ Y căn bản không tới phòng dành cho khách ngủ, đang nằm trên sô pha trắng như tuyết, ôm cây đợi thỏ cười hì hì nhìn mình.

“Chị lại muốn gì đây?” Lãnh Y nắm chặt áo ngủ, tức giận hỏi.

Hồ Mộ Y không nói, dụ hoặc ngả người trên sô pha, cánh tay chống đỡ đầu, quỳn rũ nhìn cô. Lãnh Y không khỏi rung động, đổ mặt cúi đầu, bước nhanh về phòng ngủ, một cước đá tung cánh cửa. Nằm trên giường, tim đập gia tốc nhìn trần nhà, yêu tinh, nàng tuyệt đối là một yêu tinh!!! Lãnh Y vốn mệt mỏi không chịu nổi giờ lại trần trọc không thể ngủ nổi, trong óc tràn ngập nụ cười dụ hoặc còn có động tác khiêu khích vừa rồi của Hồ Mộ Y, buồn bực đá văng chăn, ảo não bật dậy, vỗ vỗ mặt mình. Lãnh Y, người phải trấn định, nàng làm như vậy tuyệt đối là có mục đích, không thể để bị quỳn rũ, trăm ngàn lần không thể bị quỳn rũ.....

Nhưng cố tình lúc này chiếc chăn vẫn đang quấn chặt lại bị ai đó nhấc lên, mùi sữa tắm hương hoa nhài pha trái vải trên người Hồ Mộ Y truyền vào mũi, cái đầu tóc xù vô cùng thuần thực tiến vào ngực mình. Thân mình Lãnh Y cứng đờ, quần bách vô cùng.

“Mộ Mộ, chị làm cái gì vậy?”

“Ngủ a.”

“Ngủ thì áp sát vào người tôi làm gì?”

“Là thói quen.”

“Chị sao lại có nhiều thói quen vậy chứ?”

“Y Y, đừng nói nữa, tôi buồn ngủ quá.”

Cái đầu nhỏ dụi dụi trên ngực mình vài cái, không đầy mấy phút sau, hơi thở đều đều liền phả lên mặt Lãnh Y. Lãnh Y bất đắc dĩ lắc đầu, cúi nhìn cái người thơm nức ngọt ngào động lòng người kia, tóm lấy chân phủ lên hai người. Trong bóng đêm huy huy nấp đấm với Hồ Mộ Y.

Hừ, ta đại nhân không thêm chấp kẻ tiểu nhân, coi như chị là Hồng nhi nhà tôi!

16. Chương 15: Bữa Sáng Tình Yêu

Chân trời mờ mờ sáng, cái đầu nho nhỏ trong lòng Lãnh Y đã bắt đầu không thành thật, chủ nhân của cái đầu vươn tay hươu lung tung trước mặt Lãnh Y, lại nhéo nhéo tai cô, túm túm cái mũi, xác định cô không tỉnh lại [này! Có người như vậy sao?], mới rón ra rón rén đứng lên, chậm rãi ra ngoài.

Mở tủ lạnh, Hồ Mộ Y lấy toàn bộ cả vỉ trứng gà của Lãnh Y ra, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc. Minh nhất định phải tự tay làm một bữa sáng hạnh phúc cho Y Y!

Rán trứng rất dễ, nhưng mà rán được thể hiện ra tâm ý cũng không dễ! Mộ Mộ cầm quả trứng, chu cái miệng nhỏ nhắn, khoa tay múa chân cả nửa ngày, quyết định rán hai quả trứng cùng một chỗ, rồi tạo hình trái tim đưa cho Y Y!

Hôm qua Lãnh Y bị người nào đó hành hạ đến hơn hai giờ sáng mới ngủ, đến sáng sớm lại bị một trận khói mù mịt khiến bị sặc mà tỉnh lại, đột ngột mở choàng mắt, dép còn chưa kịp đi, chân trần chạy tới phòng bếp. Xác định không phải cháy liền lập tức mở quạt gió cùng máy khử mùi, sau vài phút, khuôn mặt đáng ghê tởm của tên đầu sỏ gây tội dần dần lộ ra.

Hồ Mộ Y đang mặc tạp dề, miệng lẩm nhẩm hát, tay nắm cán chảo, vui vẻ rán trứng, thấy Lãnh Y lại gần, liền cười hì hì chào hỏi: “Y Y, sớm vậy!”

Lãnh Y hít sâu mấy hơi, cố gắng kiềm chế cảm xúc: “Chị đang làm cái gì hả?!”

“Nấu ăn mà!” Hồ Mộ Y đắc ý dạt dào trả lời. Y Y, em đừng coi thường tôi, tôi không chỉ biết ăn, mà tôi còn biết làm nữa! Hơn nữa còn là bữa sáng tình yêu!

“Chị nấu nướng cái món gì hả!” Lãnh Y cắn răng, nếu mình dậy muộn mấy phút nữa thì chỉ sợ căn nhà này sẽ bị nàng thiêu cháy mất.

Hồ Mộ Y dùng sức giương cao cái chảo cháy đen của mình: “Y Y, em không có mắt nhìn à?”

“.....”

“Nấu ăn sao lại nhiều khói vậy làm gì?”

“Nào có ai nấu ăn lại không bốc hơi nước đâu? Em bị ngốc à?”

Lãnh Y tức đến nỗi ngực phập phồng, giật tung cánh cửa phòng bếp ra, hùng hổ đóng rầm lại. Ngốc? Ai ngốc? Được, Hồ Mộ Y!!! Tôi thực muốn nhìn xem chị có thể làm được cái gì!!!

Lãnh Y đánh răng rửa mặt xong nhàm chán quá mở ti vi lên, ngồi trên sofa lại đợi mấy tiếng đồng hồ, có vài lần muốn vào giúp đỡ đều bị Hồ Mộ Y vung xẻng đuổi ra.

Lại nửa giờ sau, bữa sáng chờ mong đã lâu rốt cục được Hồ Mộ Y bung ra, Lãnh Y thực ít nhiều có chút chờ mong, nhưng đến khi hai vật hình tròn cháy đen thui bị biến thành hình dạng kỳ quái đặt trên đĩa, Lãnh Y vẫn nhin không được kinh ngạc ngáng đầu nhìn Hồ Mộ Y. Cái trò này mà chị cũng có thể làm mất hơn hai

tiếng? Lần này Hồ Mộ Y cũng biết xấu hổ, nhếch miệng cúi đầu: “Y Y, em cứ mặc kệ trông nó có đẹp hay không, em nhìn kỹ hình dạng nó ấy, đây chính là tôi tự mình thiết kế vì em!”

Lãnh Y nghi hoặc cúi đầu, sẫm soi thật lâu cũng không nhìn ra tổ hợp hai cái thứ đen thui này cùng một chỗ thì rốt cuộc là cái hình dạng gì.

Hồ Mộ Y gãi gãi đầu, nhẹ giọng nhắc nhở: “Là thứ mà cả hai chúng ta đều có ý!”

Lãnh Y căn cứ vào điều Hồ Mộ Y vừa nói, thật cẩn thận nhìn lại, nháy mắt, mặt liền đỏ lên.

“Mộ Mộ, không ngờ chị lại có loại sở thích này.”

“Cái này à, tôi làm đặc biệt dành cho Y Y mà!”

“...Làm cho tôi?”

“Đúng vậy!”

Lãnh Y mím môi lại nhìn chăm chú đĩa trứng: “...Nhưng mà, của tôi nhỏ vậy sao?”

“Y Y, em nói đây là cái gì?” Hồ Mộ Y phát hiện ra chỗ không đúng, liền chỉ vào đĩa trứng hỏi Lãnh Y.

“Không phải là áo ngực sao...”

“Sax—”

Đau lòng, trái tim bé bỏng của Hồ Mộ Y hoàn toàn bị Lãnh Y bóp nát. Nhìn nhìn món trứng mình làm, đáng thương nói nhỏ: “Y Y, tôi biết mình làm không tốt, nhưng mà – nhưng mà tôi thật sự muốn có thể chăm sóc em. Sáng nay tỉnh lại thấy em ngủ say quá, không đành lòng gọi em dậy nên mới lên tới phòng bếp nấu ăn cho em. Vốn định làm một bàn đại tiệc phong phú cho em, nhưng ai biết dùng nốt hai quả trứng gà cuối cùng trong nhà để rán mà lại còn thành như vậy. Y Y, thực xin lỗi, nếu em không muốn ăn thì cứ đổ đi đi.”

Hồ Mộ Y lẩm bẩm nói thật lâu cũng không thấy Lãnh Y đáp lại một câu, có phần không vui, bữu môi ngẩng đầu, ngăn ngăn cả người.

Nét đỏ ửng trên mặt Lãnh Y đã sớm biến mất, thay vào đó lại là nụ cười nhàn nhạt, còn thập phần nghiêm túc ăn món trứng khét kia.

“Cũng không tệ lắm, vẫn có thể nhận ra là trứng.”

“.....”

Đây là đang khen mình sao? Hồ Mộ Y hai mắt lóe sáng nhìn chăm chăm Lãnh Y, thế nào mà hai mắt nàng lại hồng hồng vậy? Có chút đau lòng, đưa tay đoạt lấy đĩa của Lãnh Y: “Y Y, không thích thì đừng ăn.”

Bất ngờ là Lãnh Y lại nhanh chóng giật món “trứng rán” lại, mở to hai mắt trừng Hồ Mộ Y, rồi lại tiếp tục cúi đầu ăn.

Lãnh Y còn thực sự ăn, mỗi một miếng đều cẩn thận nhai, đây là bữa sáng đầu tiên có người làm cho nàng từ khi nàng rời nhà, lại ngẩng đầu nhìn Hồ Mộ Y đang nhìn mình ngây ngô cười, cảm giác ấm áp liền dâng lên trong lòng.

Hồ Mộ Y toét miệng cười, mắt thấy hai quả trứng rán cháy xém mình làm đã bị Lãnh Y ăn hết không thừa một miếng. Tuy cảm giác có chút kỳ quái, nhưng lòng vẫn thực vui vẻ. Ha ha, xem ra mình cũng không vô dụng. Mấy người nhìn Y Y ăn đến ngon lành kia, cũng biết tiếc thức ăn!

Cơm nước xong, Hồ Mộ Y lại chủ động xin đi giặt giặc, thu dọn bát đĩa để rửa, nhưng sau khi cái đĩa thứ ba bị vỡ, rốt cục bị Lãnh Y đen mặt đuổi ra khỏi bếp.

Hồ Mộ Y đứng ở cửa phòng bếp nhìn chăm chăm Lãnh Y nhanh nhẹn rửa bát, liền tiến lên quàng vai nàng, cười hì hì lấy lòng: “Y Y, hôm nay Mộ Mộ ngoan thế này, còn giúp em nhiều việc vậy, em định thưởng cho tôi cái gì đây?”

Lãnh Y ngại ngùng hơi lắc người, vẫn không quen thói có người dựa gần thế.

“Chị quả thực ‘giúp’ tôi rất nhiều việc mà!”

“Y Y.....” Hồ Mộ Y nũng nịu làm nũng.

Lãnh Y lấy khăn lau nước trên tay, thở dài: “Nói đi, chị lại muốn làm gì?”

“Hí hí hí...Y Y thực không minh!”

“Hồ Mộ Y, chị đừng có vừa cười vừa nói vậy đi.”

“Chúng ta đi qua con phố đối diện nhà em dạo chơi được không, náo nhiệt lắm.”

“Sao chị biết đối diện nhà tôi có một con phố?”

“Tôi cũng đâu phải em, tôi có mù đâu!”

“Chị còn muốn đi hay không đây?!”

.....

Thẳng cho đến khi Lãnh Y bị Hồ Mộ Y tóm tay xông loạn trên đường, Lãnh Y mới biết được mục đích chân chính mà Mộ Mộ muốn tới đây.

“Y Y, phía trước có kẹo bông ngon lắm, em có thể mua cho tôi một cái không?”

“Được.”

“Y Y, đối diện có kẹo hồ lô ngào đường ngon lắm, em có thể mua cho tôi không?”

“.....Ừ.”

“Y Y, quán bên trái kia có tiệm thịt nướng ngon quá, em có thể mua cho tôi một xiên không?”

“.....Ừ.”

“Y Y –”

Lãnh Y thở dài, tóm lấy Hồ Mộ Y đang chuẩn bị chạy tới tiệm bán đá bào lại.

“Mộ Mộ, đừng ăn nữa, tôi đưa chị đi xem phim.”

Lãnh Y bắt đắc dĩ nhìn bụng Hồ Mộ Y, trong lòng thầm nói, tôi nói này tổng giám đốc à, chị cũng không nhìn lại bụng mình đi, tôi bằng mắt thường cũng có thể thấy được nó đã không chứa nổi gì nữa, chẳng lẽ chị giống mấy con cá vàng không bao giờ ăn no sao?

Lãnh Y cuối cùng vẫn tính sai, vào rạp phim, Mộ Mộ không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người chung quanh, ôm hai túi bỏng ngô, một túi cổ gà, một túi chân gà, hai gói khoai tây chiên, hai chai coca đi vào rạp. Lãnh Y xấu hổ nhìn nhìn mọi người xung quanh, đứng trước một gian hàng không di chuyển, muốn giả bộ như không biết Hồ Mộ Y, chờ nàng vào rồi thì mình mới lên vào sau, nhưng kết quả Mộ Mộ người ta lại làm ngược lại, tìm được chỗ ngồi rồi đặt toàn bộ đồ xuống, vỗ tay ồn ào lớn tiếng với Lãnh Y: “Này, Y Y, sao còn chưa lại đây? Không cần mua đồ ăn nữa, đủ rồi, nếu em thấy không đủ thì lát nữa tôi ăn ít đi một chút.”

“.....”

Cuối cùng, Lãnh Y vẫn dưới ánh mắt kinh ngạc chăm chú của mọi người mà đỏ mặt cúi đầu đi vào.

Hồ Mộ Y cười ha ha nhìn Lãnh Y, chọn một gói khoai tây chiên nhỏ nhất đặt vào lòng nàng: “Y Y, em ăn ít thôi, mấy đồ ăn vặt linh tinh này ăn nhiều không tốt.”

Nói xong, chính mình xoay người lấy một cái cổ gà, không thèm giữ hình tượng bắt đầu cắn.

Phim khá cũ, nữ chính và nam chính không để ý tới sự phản đối của người nhà, yêu đến chết đi sống lại. Lãnh Y xem chẳng thấy thú vị chút nào, liền trực tiếp quay đầu nhìn xem Hồ Mộ Y đang ăn gì, lòng lại thầm buồn cười.

Hồ Mộ Y trợn to mắt nhìn màn hình, hoàn toàn nhập tâm vào bộ phim, bỗng ngô trên cơ bản một nửa nhét vào mũi, một nửa nhét vào miệng. Lúc nam chính hôn nữ chính thì nàng nhắm mắt lại, lúc ba người ta đánh con gái, nàng lại nắm chặt tay sốt ruột, cuối cùng khi nữ chính mắc bệnh qua đời, đôi mắt nhỏ kia liền nước mắt tuôn rơi không ngừng, kéo tay Lãnh Y qua lau, lau xong rồi câu đầu tiên nói ra miệng khiến Lãnh Y đen nửa mặt: “Y Y, trăm ngàn lần đừng chết nha!”

Lửa giận nhịn suốt một ngày rốt cục bùng nổ, ngay lúc Lãnh Y đoạt lấy gói khoai tây trong tay Hồ Mộ Y, chuẩn bị dạy dỗ nàng một phen thì một làn hương quen thuộc bay vào mũi. Quay đầu nhìn lại, Tử Phong Ngưng toàn thân toát ra khí lạnh bức người, mắt nén giận, không chớp mắt nhìn nàng và Hồ Mộ Y. Mà Hồ Mộ Y lúc này cũng buông đồ ăn trong tay xuống, trợn mắt thật lớn nhìn cô chằm chằm, khí thế trong nháy mắt sắc bén hẳn lên.

17. Chương 16: Nỗi Giận Bỏ Đi

Tử Phong Ngưng nhìn chằm chằm Y Lãnh Y, muốn như dĩ vãng tìm được đáp án khiến mình an tâm từ đôi mắt nàng, nhưng là nay, đôi con ngươi màu nâu kia không còn tình cảm gì, phát ra chính là cái lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Hồ Mộ Y cũng nhìn Tử Phong Ngưng không chớp. Tử Phong Ngưng, người có biết ta đã chờ ngày này bao lâu rồi không.

“Cô ta là?” Tử Phong Ngưng nhìn Y Lãnh Y, nâng ngón tay chỉ về phía Hồ Mộ Y.

Lãnh Y quay đầu đi, cũng không muốn nhìn cô.

Hồ Mộ Y ngồi trên ghế uống coca để nén nhịn lửa giận trong lòng, khí định thần nhàn nhìn Tử Phong Ngưng: “Tôi là sếp của nàng.”

“Sếp?” Tử Phong Ngưng hiển nhiên không tin. Nhìn nàng đầy mặt bấp rang bơ, dưới chân một đồng xương gà mà cũng dám nói.

Hồ Mộ Y biết ý Tử Phong Ngưng, giơ tay xoa xoa vụn thức ăn trên mặt, hất hất tóc, thịnh khí lẳng nhàn đứng lên, đạp giày cao gót đi tới bên cạnh Tử Phong Ngưng, rút tấm danh thiếp màu bạc từ túi quần ra đưa tới.

Tử Phong Ngưng nhận lấy danh thiếp, biểu tình kinh ngạc bị Y Lãnh Y thu hết vào mắt. Một lát sau, Tử Phong Ngưng đưa trả danh thiếp cho Hồ Mộ Y, trên mặt nặn ra một nụ cười: “Thì ra là Hồ tổng, hân hạnh. Tôi là chủ tịch tập đoàn Tử Văn, Tử Phong Ngưng.”

Hồ Mộ Y nở nụ cười ngọt ngào với Tử Phong Ngưng: “Ngại quá, chưa từng nghe nói tới.”

“.....” Tử Phong Ngưng có chút xấu hổ nói sang chuyện khác: “Hồ tổng thứ bảy còn cùng thư ký đi xem phim, thực quan tâm nhĩ.”

Hồ Mộ Y lắc đầu, lướt qua Tử Phong Ngưng, đi đến trước mặt Y Lãnh Y, nắm tay nàng, quay đầu nhìn Tử Phong Ngưng: “Cấp dưới? Tôi nghĩ Tử tổng hiểu lầm rồi, tôi chưa từng coi Y Y là cấp dưới. Nàng đối với tôi, cực kỳ quan trọng.”

Nói xong, Hồ Mộ Y nhướn mi cười quyến rũ với Lãnh Y.

Biểu tình ái muội, ngôn từ khiêu khích, khiến ánh mắt Tử Phong Ngưng chợt sắc bén hẳn lên, mím môi nhìn chằm chằm Lãnh Y, trên mặt mặc dù còn lộ vẻ mỉm cười, nhưng bàn tay nắm chặt, móng tay đã sớm cắm sâu vào thịt.

“Tử tổng hình như không tin?”

Hồ Mộ Y cười nắm tay Lãnh Y, dùng sức kéo về phía mình, Lãnh Y đứng không vững, té ngã vào lòng Hồ Mộ Y, còn chưa kịp phản ứng, một nụ hôn nhẹ nhàng đã rơi bên môi mình. Bối rối ngắc đầu, đôi mắt sáng ngời lại nồng đậm tình yêu khiến nàng thất thần trong nháy mắt.

Tử Phong Ngưng kinh ngạc một giây, sau đó sắc mặt thay đổi, sải bước tiến lên muốn đoạt Lãnh Y lại, cổ tay đang vươn ra giữa chừng lại bị Hồ Mộ Y tóm lấy.

Cơn đau đón bất ngờ không kịp phòng bị truyền đến, Tử Phong Ngưng căng cứng cả người, lật tay muốn giãy, nhưng sức mạnh nơi cổ tay lại qua thời gian càng tăng thêm.

“A, buông tay –”

Cảm giác xé rách như bị gong kim đâm vào thịt khiến Tử Phong Ngưng khó có thể chịu nổi, đôi mi được chăm sóc cẩn thận nhúu lại với nhau, toàn bộ khuôn mặt đều vặn vẹo, mồ hôi trên trán từng giọt tuôn rơi, tay trái dùng sức nắm ống quần, muốn giảm bớt cơn đau buốt từ chỗ cổ tay.

Hồ Mộ Y vẫn vân đạm phong thanh chớp chớp mắt, như thể việc gì cũng đều không xảy ra, vẫn mỉm cười với Tử Phong Ngưng.

Độ mạnh trên cổ tay càng lúc càng lớn khiến Tử Phong Ngưng đau đến gấp người, cắn chặt môi dưới, toàn bộ thân mình căng ra.

“Mộ Mộ, buông tay –” Lãnh Y kinh hô đẩy Hồ Mộ Y ra, nhào về phía Tử Phong Ngưng, kéo cô lại, ôm chặt lấy.

Hồ Mộ Y không thể tin được nhìn Lãnh Y đầy mặt nước mắt. Lãnh Y lại chỉ cúi đầu khấn trương nhìn chăm chăm Tử Phong Ngưng, dùng sức muốn tách tay Hồ Mộ Y ra.

Hồ Mộ Y không phản kháng gì, mặc cho móng tay của Lãnh Y cắt qua ngón tay trắng nõn của mình, ngơ ngác nhìn nàng. Y Y, nói cho tôi biết đi, đây rốt cuộc là vì sao? Hồng nhi thiên tân vạn khổ xuống núi tìm em, chính là vì hôm nay, nhưng mà nay, vì sao em lại ôm chặt nữ nhân khiến em thương tâm. Chẳng lẽ, em còn yêu cô ta?

Rốt cục, bàn tay kẹp chặt Tử Phong Ngưng chậm rãi buông ra, Hồ Mộ Y thất vọng quét mắt liếc Lãnh Y một cái, ánh mắt Lãnh Y vẫn như trước dừng lại trên người Tử Phong Ngưng, không hề rời đi. Một chút hi vọng cuối cùng bị dập tắt, Hồ Mộ Y chậm rãi cúi đầu xoay người, chậm rãi đi ra khỏi rạp chiếu phim.

***

Hồ Liễu [đại tỷ] khoanh hai tay đứng ở phòng khách, biểu tình ngưng trọng nhìn ngoài cửa sổ.

“Suy nghĩ gì thế?” Vị Ương vương cánh tay ôm chặt Hồ Liễu.

Khóe miệng cong lên một tia cười, Hồ Liễu nhẹ nhàng đẩy tay Vị Ương ra, dang một tay, tay kia thì dùng sức kéo Vị Ương đến trước người ôm vào ngực.

“Không phải muốn nghỉ ngơi sao? Như thế nào lại ra đây?” Hồ Liễu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi Vị Ương.

Vị Ương hưởng thụ, hơi nhắm mắt lại: “Lại lo lắng cho tiểu muội?”

Hồ Liễu gật gật đầu, cánh tay đang ôm Vị Ương siết chặt.

“Không phải nàng đã mặt dày mày dạn ở lại nhà Lãnh Y sao?”

“Thì đúng như vậy, chỉ là trong lòng luôn lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Vị Ương thẳng người, khó hiểu nhìn Hồ Liễu.

Đôi mi thanh tú của Hồ Liễu khẽ nhúu, xuất thần nhìn ngoài cửa sổ: “Nàng không biết đâu, từ nhỏ Hồng nhi đã rất cố chấp, đối với chuyện tình cảm cũng thế, ta sợ nàng sẽ bị tổn thương.”

“Yên tâm đi, không phải nàng nói Y Lãnh Y kia cũng có cảm tình với Hồng nhi sao?” Vị Ương nâng tay phủ lên đôi mi của Hồ Liễu, muốn để nó không còn nhúu chặt nữa.

Hồ Liễu ôm Vị Ương, nhẹ nhàng thở dài.

“Tình cảm phân ra rất nhiều loại, hiện tại nàng đối với Hồng nhi nhiều lắm xem như thích, nhưng mà nàng đối với Tử Phong Ngưng lại không đơn giản như vậy. Hai người đó ở bên nhau 6 năm, yêu đến chết đi sống lại, chung quy là bởi hiểu lầm mà tách ra, như thế nào có khả năng nói buông là buông được. Ta là sợ Hồng nhi lòng dạ hẹp hòi, không chịu nổi đả kích này.”

“Nàng làm gì cứ mãi lo lắng cho Hồng nhi vậy?” Vị Ương không vui bĩu môi.

“Ha ha, ngay cả muội muội của ta mà cũng ăn dấm chua sao?” Hồ Liễu cúi đầu, hôn hôn đôi môi đỏ mọng.

“Hừ hừ, nàng ít thay tiểu muội lo lắng đi, nàng ấy là một con tiểu quý. Đừng để vẻ ngoài giả hoạt của Hồng nhi lừa gạt, lúc trước không phải còn dùng mị công dụ hoặc nàng sao?”

Hồ Liễu hé miệng cười khê, cánh tay dùng chút lực, áp Vị Ương dưới thân: “Còn nói không giận? Cái đó của Hồng nhi mà gọi là mị công gì, nàng đã nói như vậy, tiểu miêu, ta hiện tại sẽ để cho nàng kiến thức xem cái gì là mị công chân chính.”

Xuyên thấu qua ánh mắt ngượng ngùng của Vị Ương, Hồ Liễu nhìn thấy khát vọng ở sâu trong nội tâm của nàng, ôn nhu cười, eo đồng thời dùng sức, đặt nàng dưới thân.

Hồ Liễu tinh tế hôn cùng hơi thở nóng bỏng dừng ở cái trán, lông mi, hai má, rồi đến cổ Vị Ương, cảm thấy thân mình Vị Ương cứng đờ, gắt gao bắt lấy quần áo nàng, liền nhẹ nhàng lắc đầu, cười quyến rũ: “Tiểu miêu, đã nhiều lần như vậy rồi, sao vẫn mãi cảm thế?”

“Không...có...a...”

Trước ngực đột nhiên bị kích thích làm cho Vị Ương đình chỉ việc cãi lại vốn vô nghĩa, ngửa đầu há to miệng hít thở không khí ít ỏi. Như thể trừng phạt nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, không ôn nhu như dĩ vãng, ngón tay tiến quân thần tốc, kêu gào tuyên bố sự chiếm hữu của mình.

Thân mình Vị Ương theo ngón tay của Hồ Liễu mà vận vẹo qua lại, tiếng rên rỉ dần tăng lên: “Ừm – a – ừm mà –”

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hai người ôm nhau, Hồ Liễu khê hôn trần an thân thể vẫn run rẩy của Vị Ương.

Nghỉ ngơi một lát sau Vị Ương tỏ ý không vui nhìn Hồ Liễu: “Không phải dạy ta mị công sao? Như thế nào ta lại bị đè?”

“Ai bảo nàng rất mê người.” Hồ Liễu đùa giỡn nheo mũi Vị Ương, cúi đầu thưởng thức cảnh đẹp dưới thân. Mái tóc dài của Vị Ương mang theo chút mồ hôi phân tán trên đầu vai, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi mắt to sáng ngời nhìn mình, cái miệng nhỏ nhắn chum lại, tay che trước ngực, không cho Hồ Liễu xem.

“Vậy tiểu miêu muốn thế nào?” Hồ Liễu một tay chống đầu, ái muội nhìn Vị Ương.

Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, mặt Vị Ương dần đỏ lên, hít sâu mấy hơi, giống như cổ lấy dũng khí, học bộ dáng Hồ Liễu, áp nàng dưới thân: “Ta muốn nàng!”

Không cho Hồ Liễu có thời gian cân nhắc, ngón tay đã huơ loạn tiến vào, chà đạp thân thể Hồ Liễu. Không có kỹ thuật gì đáng nói khiến Hồ Liễu hơi nhú mảy, lại không đành lòng cự tuyệt, cắn môi, ngón tay trắng nõn luồn vào mái tóc dài của Vị Ương, dùng sức nắm lấy, muốn cho hai người gần nhau thêm chút nữa. Đây không khác gì cổ vũ tiểu miêu, Vị Ương được cổ vũ liền điên cuồng phát tiết nỗi khổ tương tư không gặp suốt mấy ngày nay. Tiếng rên rỉ khi Hồ Liễu động tình kích thích thính giác nàng, dục vọng che dấu đã lâu như con ngựa hoang đứt cương, càng không thể vãn hồi. Chiếm hữu, chiếm hữu, chiếm hữu, Vị Ương giờ khắc này chỉ thầm nghĩ chiếm hữu toàn bộ, giữ thật sâu thân thể Hồ Liễu.

Động tác trên tay không ngừng, Vị Ương cúi đầu hôn lung tung trên người Hồ Liễu, rất nhanh, Hồ Liễu đã run rẩy co thành một đoàn dưới thân nàng.

Vị Ương vừa lòng ôm Hồ Liễu suy yếu, cười hì hì hôn lên hai má nàng, khó có dịp xoay người làm công, dù thế nào cũng phải nói vài lời mới phải. Cái miệng nhỏ nhắn ghé sát tai Hồ Liễu, ánh mắt lơ đãng quét qua bên cạnh một chút, vừa đảo qua liền không thể tin được. Đối diện, một đôi mắt nâu tròn to nổi giận dưng

đứng nhìn nàng, Vị Ương hét to một tiếng, gập người lại, chui vào chăn, ôm chặt Hồ Liễu, run rẩy chỉ vào người đối diện: “Người – tử tiểu Hồng, người vào từ khi nào?”

Hồ Mộ Y không để ý tới nàng, vẫn như trước nhìn chăm chăm Hồ Liễu vẻ mặt mỗi mệ, vô lực nằm lui trong chăn. Một lát sau, nắm tay siết chặt, tiến lên vài bước, tóm lấy Vị Ương vẫn lơ đãng từ trong chăn lòi ra, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nàng: “Tử miêu yêu, nói! Người làm gì đại tỷ ta???!! Sao nàng lại như vậy?”

18. Chương 17: Thông Đồng Làm Bậy

Tại Vị Ương bị Hồ Mộ Y siết chặt đau đớn, trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ, bắt lực nhìn Hồ Liễu: “Liều nhi –”

Hồ Liễu thở dài, gian nan từ trên giường đứng lên, cầm lấy áo ngủ đặt bên cạnh khoác lên người, ngồi thẳng dậy nhìn Hồ Mộ Y: “Hồng nhi, buông tay, đại tỷ không có việc gì đâu.”

Hồ Mộ Y nhú mày: “Không có việc gì thì vừa rồi cả người tỷ run run gì chứ? Đại tỷ, người đừng quẫn, hôm nay Hồng nhi nhất định phải thay người đòi lại công đạo!”

Nói xong, Hồ Mộ Y tăng sức bàn tay, hung hăng nhìn chăm chăm Vị Ương. Hừ hừ, Y Y khi dễ ta, ta không có cách nào báo thù, tử miêu yêu dĩ nhiên còn giở trò, dám khi dễ đại tỷ ta, vừa lúc, mọi khoản cùng tính luôn cả đi!

“Tử tiểu Hồng, người – người buông tay cho ta!”

Vị Ương vặn vẹo trái phải, giấy dựa thế nào cũng không ra, dưới tình thế cấp bách liền cúi đầu hung hăng cắn tay Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y bị đau, vung tay, ném Vị Ương lên giường. Hồ Liễu thấy tình thế này có khuyên cũng không được, liền thẳng thừng cười hì hì ngồi một bên xem kịch vui.

Vị Ương hoảng sợ nhìn Hồ Mộ Y đã như vậy còn không chịu bỏ qua, nhấc chân lên, liền gắt gao túm chặt góc chăn, run rẩy hỏi: “Tiểu Hồng, đến tột cùng thì người muốn thế nào?”

Hồ Mộ Y hất đầu, hai tay chống hông, cười lạnh: “Ta muốn đem toàn bộ những việc người làm trên người đại tỷ thực hiện trên người người, cho người biết mùi vị bị người khi dễ là thế nào!”

“Hả!!!!???”

“Phì –” Hồ Liễu bên cạnh cười nghiêng ngả, ngã lên giường ôm bụng cười vang. Đáng lắm, Vị Ương, số mệnh nàng chính là thiên nhiên thụ mà. Ta không khi dễ nàng thì cũng có người khi dễ nàng!

Hồ Mộ Y nhấc chân hất qua một bên, để thân mình trần như nhộng của Vị Ương bại lộ trong không khí, tay giơ thật cao, không để ý tới ánh mắt cầu xin của Vị Ương, cắn răng dồn sức, vỗ một phát lên cái mông tuyết trắng kia.

“Bốp!”

Thanh thúy vang dội, âm thanh sống động. Vị Ương đau đớn, xoay người, cái mông bị đánh đỏ bừng uốn éo giãy nảy lên, mang theo âm thanh khóc nức nở truyền ra: “Hồng nhi, Hồng tỷ a, ta thực sự không phải đối với đại tỷ người như vậy –”

“Bốp!”

“A!!! Liều nhi, cứu cứu ta a – ta không dám làm thế nữa, về sau đều cho nàng áp, đều cho nàng áp –”

“Bốp bốp!”

“Tiểu Hồng, người khinh người quá đáng, ta nguyện rửa Lãn Y cả đời không yêu người, cho dù có yêu thì người cũng cả đời bị áp.”

“.....” Hồ Liễu ở bên cạnh trợn tròn mắt, tốc độ này! Nàng xem như đã nhìn ra, Hồng nhi căn bản không phải là thay nàng đòi công đạo, rõ ràng là tiết hận thù cá nhân mà! Đây là người muốn trút tất cả tức giận nhân phải từ chỗ Lãnh Y lên người tiểu miêu nhà ta thì có.

Vì Ương hai mắt đầm lê ngồi xỏ một bên xoa mông, đáng thương nhìn hai người.

Hồ Liễu nhẹ nhàng gât đầu.

“Nhưng mà, vạn nhất, ta nói là vạn nhất Y Y bỏ chạy cùng cô ta thì phải làm sao bây giờ?” Hồ Mộ Y lo lắng lắc đầu.

“Tử phì miêu, người nói cái gì?” Hồ Mô Y hai tay chống nanh, mày liễu chống ngược.

Hồ Mô Y cúi đầu cẩn thận suy tư một phen, gât đầu: “Hình như cũng có lý.”

Hồ Mộ Y bữu môi gât gât đầu, ánh mắt nhìn Vi Ương cũng không hung hăng nữa.

Vì Ương đặc ý nhếch miêng, toàn bộ thân mình chui ra từ đằng sau Hồ Liễu.

“Cho nên a, tiểu Hồng, người liền cần một cuộc cải biến toàn thân, chỉ có như vậy Y Lãnh Y mới có thể liếc mắt nhìn người nhiều hơn một cái, không phải sao?”

“Nhưng mà ta không biết nên thay đổi thế nào.....”

Vi Ương vỗ vỗ ngực: “Cứ tính lên người vi tở phu này của người đi!”

“Ương tử — ta mới phát hiện thì ra ngươi là hảo phì miêu.”

“ ”

Hồ Liễu rùng mình, nổi da gà, nhắm mắt lại lắc đầu. Y Lãnh Y, những ngày khổ sở của người sợ là sắp tới rồi.

***

“Hóp bung, uốn ngực, lắc hông!”

“Ta bảo người lắc mông! Không phải cong mông!”

Vị Ương đứng phía sau Hồ Mộ Y bất đắc dĩ lắc đầu, hướng dẫn tiểu Hồng lắc lắc mông, người nhìn cái bộ dạng hèn mọn kia của nàng mà xem. Tay đặt phía sau thẹn thùng xoa xoa mông, hé miệng cười quynh rũ xoay đầu.

“Hí hí hí hí, đáng ghét ~”

“Thu lại tiếng cười như gà mái đẻ trứng này của người cho ta!”

“Khi ăn phải từ tốn chậm rãi, cái miệng phải nhỏ một chút, ăn một chút lại gác đũa, sau đó hé miệng cười yếu ớt, như vậy mới có thể thể hiện được khí chất quý tộc của người!”

“Ương tử, nghe người nói kia, đây còn gọi là cơm sao? Cũng đâu phải phân, ăn rắc rối lằng nhằng thế làm gì?!”

“.....”

“Tiểu Hồng, quynh rũ người khác không cần đâm dăng trực tiếp như vậy, người là cầu à? Le lưỡi cái gì! Rụt lại cho ta! Cao quý chút, một ánh mắt nhẹ nhàng cũng đủ làm cho nàng quynh luyến vô cùng.”

“Là như thế này sao?” Hồ Mộ Y hai tay ôm đầu, thử hướng Vị Ương chớp mắt một cái.

“Người đây là làm gì chứ?” Vị Ương tuy ngoài miệng nói thế, lòng lại đã sớm ghen tị chết được, trách không được Liễu nhi nhà ta lại bị câu dẫn, quynh rũ, thực sự mỉa mai! Hận không thể một ngụm nuốt nàng vào bụng.

“Vậy người làm mẫu một cái cho ta?” Hồ Mộ Y bắt mẫn bữu môi.

Vị Ương cũng không thoái thác, làm dáng hất tóc, cười quynh rũ với nàng.

“Thế nào?”

Hồ Mộ Y lặng người, xấu hổ cúi đầu, nửa ngày sau mới do dự nói: “Ương tử, kỳ thật ta cảm thấy, có cảm giác vừa rồi người như thể mèo phóng điện với chuột vậy, làm cho trái tim người ta băng giá.”

“Hồ Mộ Y, người có biết không, làm người điều đầu tiên phải học chính là biết nịnh người ta!”

“Nhưng mà người cũng không phải người...” Hồ Mộ Y cực kỳ ủy khuất.

“Người lặp lại lần nữa xem?”

“Ah, được rồi, Ương tử, người thật sự rất khá nha! Hí hí hí hí ~ Ương tử, đây là a dua nịnh hót theo lời con người nói hả?”

“.....”

“Ương tử, vì sao ta phải xem mấy bảng biểu này đó? Còn có, đây là điều ngữ gì thế?”

“Ta là đang bồi dưỡng khí chất lãnh đạo của người!” Vị Ương ưỡn ngực, rít lên.

“Ương tử!” Hồ Mộ Y hai mắt tỏa sáng nhìn nàng.

“Gì chứ?” Vị Ương tức giận hỏi.

“Ta cảm thấy người có dáng lãnh đạo lắm!”

“.....”

***

Một tuần dày đặc huấn luyện rốt cục đã chấm dứt, Hồ Mộ Y ngẩng cao đầu, thần thái bay bổng tiêu sái tiến vào công ty. Mái tóc dài buộc cao lộ ra cổ thon dài trắng nõn, chiếc váy dày màu đen làm nổi lên dáng người cao gầy của nàng, thướt tha tinh tế, mỉm cười gật đầu với mọi người, lại bỏ qua một mình Y Lãnh Y, không để ý tới nỗi lo âu trong mắt nàng, lập tức đi vào phòng giám đốc.

Hồ Mộ Y quét mắt nhìn văn kiện chồng chất trên bàn, lắc đầu, cầm lấy bút chuyên tâm xử lý.

“Cốc cốc cốc!”

“Vào!”

Y Lãnh Y do dự vào phòng, thấp thỏm nhìn Hồ Mộ Y: “Mộ Mộ, ngày đó thực xin lỗi, tôi –”

“Thư ký Y, đây là công ty, tôi không muốn bàn luận chuyện riêng tư, nếu không có việc gì cần nói thì mời ra ngoài đi.”

Lãnh Y không thể tin nổi nhìn Hồ Mộ Y chăm chăm, Hồ Mộ Y mặt không chút thay đổi nhìn nàng một chút, rồi lại tiếp tục xem văn kiện trong tay.

Lãnh Y cắn cắn môi, cúi đầu, chậm rãi lui ra ngoài.

Một khắc lúc cánh cửa đóng lại, Hồ Mộ Y buông cây bút trong tay, ánh mắt xẹt qua một tia đau lòng.

19. Chương 18: Kế Hoạch Làm Việc

Lãnh Y yên lặng rời khỏi phòng giám đốc, ngồi trên ghế ngẩn người. Thật lâu sau, hơi ngẩng đầu nhìn về phía phòng giám đốc. Nay Mộ Mộ đối xử với mình như thế, có thể trách ai được đây? Lúc trước Mộ Mộ toàn tâm toàn ý dành cho mình, nhưng kết quả là mình vẫn lựa chọn Tử Phong Ngưng, Mộ Mộ, thực xin lỗi.....

Ngay lúc Y Lãnh Y đang hết sức rối loạn không biết phải làm thế nào, trong phòng giám đốc, Hồ Mộ Y lại lười biếng ngả vào bàn, đầu và cổ kẹp lấy điện thoại, chân vắt chéo gác lên bàn vui vẻ tán gẫu với Vị Ương.

“Này, Ương tử, ta đã làm theo lời người nói rồi, lạnh lùng đuổi Y Y ra ngoài.”

“Tiểu Hồng thực khá lắm!”

“Được rồi, người đừng nịnh nữa, đuổi cũng đuổi đi rồi, cần phải làm thế nào mới có thể dỗ nàng trở về đây?”

“Dỗ nàng làm chi? Nữ nhân là tuyệt đối không thể dỗ dành, càng chiều càng không ra gì. Người hiện tại cần phải làm là khiến nàng biết tầm quan trọng của người, biết không?”

“Phải làm thế nào mới khiến nàng biết được tầm quan trọng của ta?”

“Việc này ta đã sớm lập kế hoạch rồi, chiều công ty có buổi tiếp khách là phó tổng Long Phong. Công ty gia đình, là nam, người cũng không tệ lắm, bộ dáng cũng rất đẹp trai, lát nữa đi gặp người trang điểm cho đẹp vào, rồi lúc xuống thấy hắn thì hãy dùng khí chất quý tộc mà mấy ngày nay ta bồi dưỡng vất vả, phát huy thực lực của mị hồ người, quyến rũ hắn, kích thích hắn cùng kích thích Y Lãnh Y.”

“Việc này – có thể có tác dụng sao?” Hồ Mộ Y tỏ vẻ hoài nghi.

Vị Ương ở bên kia điện thoại vỗ vỗ ngực cam đoan: “Tuyệt đối không thành vấn đề!”

***

Y Lãnh Y ngồi trong xe, yên lặng nhìn bóng lưng Hồ Mộ Y. Gần một ngày qua, nàng vẫn không nói với mình một câu, liền ngay cả hiện tại phải đi gặp phó tổng Long Phong cũng là do thư ký thứ hai nói cho mình, thờ dài, cúi đầu.

Hồ Mộ Y mặt ngoài làm bộ như không nhìn Lãnh Y, trên thực tế khóe mắt đã sớm không ngừng liếc nàng qua kính chiếu hậu, mọi hành vi của Y Lãnh Y đều đã bị nàng thu vào mắt. Lúc thấy Lãnh Y dùng ánh mắt ai oán nhìn mình, lòng vui sướng bay bổng, ha ha, ta đã nói mà, một tiên hồ người gặp người yêu như ta thì một phạm phu tục tử như nàng sao có thể không yêu được, lúc ấy khẳng định Y Y nhất thời hồ đồ nên mới có thể hướng về tên tiểu yêu tinh Tử Phong Ngưng kia. Hừ hừ, Y Y, tôi muốn hảo hảo trừng phạt em, cho em biết, em sớm hay muộn cũng là người của Hồ Mộ Y tôi, hôm nay phải khiến cho em kiến thức cái gì gọi là phong phạm vương giả!

Đến nơi, nhân viên nhà hàng thập phần kịp thời tiến lên giúp mở cửa xe, Hồ Mộ Y hất hất mái tóc dài, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang muốn xuống xe, cố gắng nhớ lại động tác lắc hông mà Vị Ương nói, tưởng thể hiện ra một mặt mê người của mình cho mọi người xem ngay từ ngoài cửa. Ai ngờ mải nghĩ ngợi, chẳng đến khi “rầm” một tiếng mới biết cái chân trắng nõn của mình đã “hôn” cái cửa xe. Hồ Mộ Y bị cộng đầu đau đến nước mắt chảy ra quần bách ôm đầu ngồi lại vào xe. Lái xe cũng thật là, vừa thấy giám đốc đâm đầu phải cửa, sợ tới mức tay run rẩy, tay đập phải còi ô tô, ánh mắt mọi người trong nhà hàng trong chớp mắt liền bị vị Hồ tổng ngồi núp trong xe xoa đầu nhe răng nhếch miệng hấp dẫn.

Lãnh Y ngồi ở băng ghế sau nhìn thấy toàn bộ quá trình, nỗi buồn liền được cuốn trôi, che miệng cười đến cả người run rẩy. Hồ Mộ Y dưới cơn đau còn không quên ôm đầu quay lại, hung hăng ném cho nàng một ánh mắt sắc như sao. Giờ thì tốt rồi, cũng chẳng thêm lắc hông nữa, quần cái gì mà có hình tượng hay không chứ, vung tay, đập giày cao gót đi thẳng vào nhà hàng.

Nhưng mà, một người nếu đã xui xẻo thì kể cả uống nước cũng bị ghen luôn.

Đang lúc Hồ Mộ Y cúi đầu thở phì phì xông thẳng vào trong, cố tình lại có kẻ có mắt không trông, hứng trí bồng bồng chạy vội ra ngoài nghênh đón, một đón một lao vào liền sinh ra vụ nổ lớn, va phải lồng ngực rắn chắc của anh đẹp trai khiến Hồ tổng của chúng ta như thể con quay bay ra ngoài, té xuống, tư thế ngã sấp xuống như thể cạp đất, đôi chân dài khêu gợi dạng ra, có thể rõ ràng nhìn thấy quần lót tơ tằm màu đen bên trong. Nhận thấy được ánh mắt bỉ ổi, dâm dăng của đám của đám háo sắc bên cạnh, Hồ Mộ Y hét lên một tiếng, lấy tay che bụng, hồn nhiên không biết động tác này càng thêm hèn mọn.

“Bà nó chứ, ai hả???!!!”

Hồ Mộ Y khóc không ra nước mắt ngồi bệt dưới đấy, thấy Lãnh Y đang muốn đỡ mình dậy ra, vung tay chỉ thẳng vào người nọ, cũng không quản người ta là ai trực tiếp chửi ầm lên: “Mất anh để sau hông à? Một cô gái xinh đẹp như vậy cũng nhần tâm va phải sao?”

“Ai ui, hông của tôi –”

“Phì –” Lãnh Y ở bên cạnh lại bật cười.

Anh chàng đẹp trai bị mắng đến mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng nhìn Hồ Mộ Y: “Hồ tổng, thực xin lỗi. Tôi chính là phó tổng Long Phong, Long Thấu. Vì muốn đón tiếp cô nên mới –”

“Tôi chẳng cần biết anh là ‘long đầu’ hay ‘long vĩ’, anh va phải tôi thì chính là không đúng!”

“Ah–” Long Thấu ngại ngùng nhìn Hồ Mộ Y ngồi bệt dưới đất không chịu nghe khuyên bảo, quần bách phát hiện ra chung quanh càng ngày càng nhiều người tụ tập, liền vội vàng ngẩng đầu, nhìn Y Lãnh Y cầu cứu.

Lãnh Y hiểu ý, xoay người, tiến sát lại Hồ Mộ Y, thì thầm: “Mộ Mộ, nhị thư ký đã dẫn dò rồi, trên tổng bộ nói cuộc họp tác lần này cùng Long Phong tuyệt đối không thể có nửa điểm sai lầm.”

Nhắc tới tổng bộ, Hồ Mộ Y nhớ tới mục đích chính lần này, cố không để ý tới cái hông đau nhức, cũng không ăn vạ nữa, nhanh nhẹn bật dậy, hất hất mái tóc, ngọt ngào cười với Long Thấu: “Ai da, anh chính là Long tổng à. Hi hi hi hi hi hi ~ anh nhiệt tình thật đấy, thật nhiệt tình! Hi hi hi hi hi hi ~”

“.....”

Có lời đạo đầu “tốt đẹp” như thế, hai người liền nhanh chóng quen thân, Long Thấu bởi vì sự kiện xảy ra ngoài ý muốn vừa rồi nên cực kỳ áy náy, sau khi thảo luận hợp đồng xong, thế nào cũng muốn giữ hai người lại ăn cơm. Còn rất sĩ diện, không ở nhà hàng của mình, mà tỏ vẻ lịch sự đưa Hồ Mộ Y tới nhà hàng sang trọng, cao cấp nhất, gọi một bàn lớn đầy đồ ăn.

Hồ Mộ Y ngồi trên ghế, hai mắt lóe sáng nhìn một bàn sơn trăn hải vị, liếm liếm môi, vừa định động đũa, mắt liếc một cái, thấy Y Lãnh Y ở bên cạnh đang nhìn mình chăm chú, liền thở dài. Xem ra bàn cơm này ăn không nổi, còn phải ăn lời Ương tử mà hành động, phải có phong phạm ngự tử, tuyệt đối không thể để cho Y Y coi thường!

Cái miệng nhỏ nhắn của Hồ Mộ Y ai oán nhai cái trắng, vốn ăn thịt quen, giờ ăn rau thực như thể ăn sấp vậy, hâm mộ nhìn Long Thấu ăn vui vẻ ở bên, lòng không thoải mái chút nào. Ánh mắt xoay chuyển ngấm ngầm, mỉm cười ngẩng đầu: “Long tổng, anh thích cô gái như thế nào?”

Long Thấu đang ăn cá, nghe được lời này liền mắc nghẹn, kinh ngạc nhìn Hồ Mộ Y đang chăm chú nhìn mình đầy ẩn tình, ngượng ngùng cúi đầu: “Tôi thích con gái hào phóng, tự nhiên.”

“Thật sao?” Hồ Mộ Y nheo mắt truy hỏi.

“Đương nhiên.”

“A, vậy thì tốt quá. Tôi sẽ không khách khí với anh nữa, đưa đĩa thịt viên sốt và cá hấp gần chỗ anh qua đây cho tôi, tôi thích ăn.”

“Y Y, lấy đĩa chả giò bên cạnh em đưa qua đây luôn đi.”

“Phục vụ đâu, cho tôi thêm một đĩa thịt lợn viên sốt, lợn sữa quay, cánh gà om!”

“Hi hi hi hi hi ~ Long tổng, anh nhìn tôi như thế làm gì? Không phải anh thích con gái phóng khoáng sao? Tôi đây là hành động theo kiểu anh thích mà.”

“.....”

Lúc ăn tương đối rồi, Hồ Mộ Y liền nháy mắt quyến rũ với Long Thấu, ỏn ẻn hỏi: “Long tổng, anh có bạn gái chưa?”

Long Thấu cười mờ ám, đồng dạng thâm tình nhìn thẳng Hồ Mộ Y: “Còn chưa có, một kẻ ngốc như tôi đây thì nào có ai yêu.”

“Ồ, nghe anh nói kìa, Long Đầu sao có thể không có người yêu được.”

“.....”

“Vậy Hồ tổng có bạn trai rồi sao?”

“Đương nhiên không có, hi hi hi hi hi ~”

“Ai nha, Y Y, cô đừng cấm đầu ăn cơm mãi thế, nhìn xem, tôi và Long tổng có xứng với nhau không?”

“.....”

Y Lãnh Y buông đũa, hồ hững nhìn Hồ Mộ Y trò chuyện vui vẻ với Long Đầu. Nàng có thể cảm giác được Hồ Mộ cũng không yêu người con trai trước mặt, nhưng mà vì cái gì từ khi hai người đến đây liền không ngừng quyến rũ hẳn như vậy? Cảm giác chua xót không biết tên từng chút một lan tràn trong lồng ngực. Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười yếu ớt: “Ngại quá, Hồ tổng, tôi muốn đi toilet một chút, chị cứ trò chuyện với Long tổng đi.”

Hồ Mộ Y tủm tủm cười nhìn đáng vẻ thất thố rời đi của Y Lãnh Y, trái tim đã đập bình bịch như muốn lao ra ngoài.

Long Thấu vừa thấy bóng đèn đi rồi, liền vội nắm chặt cơ hội: “Lát nữa Hồ tổng còn muốn đi thăm thú chỗ nào? Tôi tiếp khách.”

Hồ Mộ Y quay đầu trợn mắt liếc Long Thấu: “Anh tiếp khách? Anh cũng đâu phải con gái, tiếp cái gì mà tiếp?”

20. Chương 19: Gieo Gió Gặt Bão

Long Thấu bị Hồ Mộ Y nói thế khiến cho khuôn mặt trắng trẻo đỏ lên, nuốt nước miếng, không cam lòng nhìn Hồ Mộ Y. Hắn đã gặp nhiều loại con gái, nhưng người vừa xinh đẹp lại cá tính như Hồ Mộ Y thì vẫn là người đầu tiên, xinh đẹp lại không làm bộ, khác với các cô tiểu thư nhà giàu bình thường. Hồ Mộ Y như một vật thể phát sáng tiềm tàng, có cảm giác mười phần mới mẻ, khiến người ta lún sâu vào, kích thích dục vọng chinh phục mãnh liệt của Long Thấu.

“Vậy Hồ tổng có muốn tới nơi nào thăm thú không?” Long Thấu không chịu bỏ qua, tiếp tục truy vấn.

Hồ Mộ Y lắc đầu, căn bản không quan tâm Long Thấu, tầm mắt vẫn như trước dừng ở phía Y Lãnh Y rời đi. Như thế nào nàng có thể không biết tên con trai này suy nghĩ gì chứ, nếu là vừa nãy thì có lẽ còn có thể đồng ý, nhưng giờ hiệu quả trò diễn đã đạt được, đối với loại con trai bỉ ổi – dâm ô này một chút hứng thú cũng không có. Cúi đầu suy tư một phen, kéo ghế ra, lập tức đi về phía WC.

Hồ Mộ Y là kẻ mù đường, rẽ trái rẽ phải cả nửa ngày mới vất vả tìm được WC, thở phào một hơi, vội vàng đi vào, tiến vào rồi mới giật mình phát hiện là đi nhầm phòng.

Vài tên đàn ông đang vui vẻ ôm phần dưới “xả” nước tiểu há hốc miệng vạn phần hoảng sợ nhìn nàng, thậm chí có người vừa kéo quần vừa thét chói tai. Hồ Mộ Y chớp chớp mắt nhìn một lát, chậm rì rì lui ra, thở dài, [ ] , aish, thế giới hiện nay làm sao vậy, bốn cô nương còn không sợ nhìn đau mắt, một đám ẻo lả các người kêu gào cái gì chứ.

Hồ Mộ Y chỉnh lại mái tóc, đi về phía WC nữ, không vội vã đi vào mà núp ở cửa rình coi.

Y Lãnh Y cúi đầu dùng nước vỗ nhẹ hai má, ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn gương. Nàng cũng không tức giận thái độ của Mộ Mộ đối với mình, chỉ là không rõ vì sao Mộ Mộ lại đột nhiên trở nên tùy tiện vậy, đó không phải là Hồ Mộ Y ở trong lòng nàng.

Có phải tất cả những người đối xử tốt với mình đều nhất thời như thế không, chỉ thoáng qua trong giây lát, thật giống như nắm cát trong lòng bàn tay, làm thế nào cũng không giữ lại được. Nước mắt chậm rãi ứa ra lăn dài trên gò má trắng nõn của Y Lãnh Y, nàng chưa bao giờ si tâm vọng tưởng mình sẽ cùng Hồ Mộ Y ở bên nhau thế nào, chỉ là từ lần đầu tiên thấy nàng đã có cảm giác quen thuộc mơ hồ, rồi không rõ vì nguyên nhân gì, ở trước mặt Hồ Mộ Y, mình có thể thả lỏng trước nay chưa từng có, không cần che giấu cái gì, không cần suy nghĩ gì. Từng nghĩ Hồ Mộ Y có thể trở thành người thân thiết nhất của mình, hiện tại xem ra mình nghĩ lầm rồi.

Hồ Mộ Y đứng núp sau cửa, lặng lẽ nhìn Lãnh Y. Vài lọn tóc ướt sũng dính sát trên trán Lãnh Y, đôi mắt cũng hồng hồng, u oán nhìn gương, hiển nhiên là đã khóc, thân ảnh gầy yếu bấy lực khiến trái tim Hồ Mộ Y đau đớn.

Hồ Mộ Y thở dài, bước nhanh ra ngoài, lấy di động ra: “Miêu yêu chết tiệt, ta làm đúng theo kế hoạch của người, khiến Y Y tức giận đến khóc rồi!”

Vị Ương đang nằm trong lòng Hồ Liễu làm nũng nghe được Hồ Mộ Y báo thành tích, liền cười híp mắt: “Chúc mừng, Hồng nhi, đó chứng minh là nàng quả thực quan tâm tới người!”

“Vậy thì giờ phải làm sao đây?”

Vị Ương cau mày, nhìn chăm chú điện thoại không nói, chết thật, dĩ nhiên quên mất đường lui! Hồ Liễu ở một bên thấy bộ dáng Vị Ương chu môi thực đáng yêu, lòng rung động, tiến lên vịn cánh tay Vị Ương, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

“.....”

Hồ Mộ Y đợi một lát, mắt kiên nhẫn: “A lô? Nói gì đi chứ, Ương tử! Y Y chắc sắp trở lại rồi, người đừng có lằng nhằng nữa!”

“Uhm – Hồng nhi –”

“Làm sao? Nói nhanh lên tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

“Ta – uhm –”

Hồ Mộ Y dựng thẳng lỗ tai dán sát vào di động nghe nửa ngày cũng không nghe được động tĩnh gì, như hiểu ra điều gì, đen mặt hỏi: “Miêu yêu chết tiệt, người đừng nói với ta là người chỉ biết cách chọc giận Y Y chứ không biết dỗ nàng thế nào đấy chứ.”

“Uhm – Hồng nhi người cũng thật thông minh – ta cúp máy đây – hôm, hôm khác nói chuyện tiếp, ah –”

Hồ Mộ Y dùng sức siết chặt di động bên tai, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ: “Miêu yêu chết tiệt, người chờ đây cho ta!”

Cúp máy, Hồ Mộ Y lại thăm rửa Vị Ương một phen. Mắng thì mắng, thế nào cũng phải đối mặt với sự thật thôi. Không có quân sự, cũng đành chỉ có thể tự lực cánh sinh, gật gù suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra biện pháp, bất đắc dĩ đành trở về phòng ăn tìm Lãnh Y. Vào phòng, Hồ Mộ Y liền ngẩn ra, như thế nào mất thời gian đi vệ sinh một cái thôi mà lại có thêm một người thế này.

Long Thấu thấy Hồ Mộ Y vào liền cười đứng lên, chỉ vào người thanh niên cao gầy bên cạnh giới thiệu: “Đây là em trai tôi, Long Uy, nghe nói Hồ tổng đến đây nên không thể không lại đây nhìn xem.”

Long Uy nhìn càng đẹp trai hơn anh mình, gương mặt thanh tú, làn da trắng trẻo, mày rậm mắt to, dáng người thon dài tỉ lệ hoàn kim. Áo sơ mi quần tây đơn giản mặc trên người hẳn lại có phong thái khác, không chút nào ra vẻ.

Cảm thấy Hồ Mộ Y nhìn mình chăm chú, Long Uy liền mỉm cười gật đầu với Hồ Mộ Y: “Ba tôi sợ Long Thấu tiếp đãi có gì không tốt nên cố ý để tôi tới xem.”

Hồ Mộ Y mím môi cười cười: “Long tổng thực có học thức, các công tử trong nhà một thì ‘long đầu’, một là ‘long vĩ’, không hổ là Long tộc ha.”

Long Uy kinh ngạc nhìn Hồ Mộ Y, lập tức khoe miệng cong lên một mặt ý cười, liếc mắt nhìn Long Thấu vẻ mặt mê gái, lại trùng hợp nhìn thấy Y Lãnh Y ngồi một bên trầm mặc không nói, mắt sáng lên, ánh mắt lập tức bị nàng hấp dẫn: “Vị mỹ nữ này là?”

Long Thấu sao có thể không hiểu ý em trai, ở bên cạnh nháy mắt giới thiệu với Long Uy: “Đây là thư ký của Hồ tổng, Y Lãnh Y, Y tiểu thư.”

Long Uy cười nhẹ, nhìn Y Lãnh Y từ trên xuống dưới, nét mặt lộ ra biểu tình kinh diễm. Hôm nay Y Lãnh Y mặc một chiếc váy màu xanh lục, thanh nhã phóng khoáng, chiếc vòng cổ tinh tế bằng bạch kim càng làm nổi bật xương quai xanh khêu gợi, lớp trang điểm nhẹ nhàng tôn thêm nhan sắc không ít, đoan trang văn tĩnh đứng một bên, khiến ánh mắt Long Uy không rời đi được.

Ánh mắt Long Uy nhìn chăm chăm khiến Hồ Mộ Y cực kỳ khó chịu, bĩu môi, đưa tay giữ chặt Lãnh Y muốn kéo nàng giấu đằng sau, ngoài ý liệu, Y Lãnh Y lại cực nhanh rút cánh tay bị Hồ Mộ Y nắm ra, vẻ mặt lạnh lùng, không thêm liếc nhìn nàng một cái.

Long Thấu không có mắt, căn bản không phát giác ra Hồ Mộ Y đang nén nhịn lửa giận vì bị cự tuyệt, chường mặt ra nịnh nọt: “Hồ tổng, cơm nước xong đừng đi về nhanh vậy, đi tới KTV nhà tôi nghỉ ngơi một chút đi.”

Hồ Mộ Y vốn định đến đây là dừng tay lại bị thái độ lạnh nhạt của Lãnh Y chọc giận, nhìn chăm chăm Lãnh Y một lát, quay đầu quyến rũ híp mắt nhìn khuôn mặt như cái bánh lớn của Long Thấu, cười gật đầu: “Vậy làm phiền Long phó tổng.”

***

Bốn người trước sau ra khỏi thang máy VIP, Hồ Mộ Y không khỏi phiền lòng khi thấy Long Uy không ngừng tìm cách trò chuyện với Y Y, liền dứt khoát xoay người sang chỗ khác nhìn Long Thấu mở ví lấy thẻ quẹt, im lặng không nói gì đi thẳng vào căn phòng tổng thống mở ảo xa hoa. Hồ Mộ Y rầu rĩ không vui quét mắt nhìn Y Lãnh Y vui vẻ trò chuyện cùng Long Uy, mặt âm trầm đặt móng xuống sô pha, bốc quả nho trên bàn hất mạnh vào miệng.

Long Thấu đã quen thuộc chỗ này, biết con gái đều hay thẹn thùng, liền dẫn đầu, trực tiếp lấy hai cái mic ngồi đằng kia hát. Long Uy lại cực thân sĩ ngồi bên cạnh Lãnh Y tán gẫu này nọ, Lãnh Y chủ yếu nghe hẳn nói, điềm tĩnh gật đầu, thỉnh thoảng còn hé lộ nụ cười thanh nhã. Hình ảnh hài hòa kia đâm vào mắt khiến Hồ Mộ Y nhức nhối, nhồi một miệng đầy nho chua, ồn ào lớn tiếng với Long Thấu: “Thấu Thấu, chọn bài tình ca hai chúng ta cùng hát đi.”

Long Thấu như thể bị điện giật quay đầu, được yêu mà sợ nhìn Hồ Mộ Y, Y Lãnh Y cùng Long Uy đều dừng nói chuyện, đồng thời ngạc nhiên nhìn Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y mỉm cười, thần nhiên ngồi ở sô pha nhìn

Y Lãnh Y.

Long Uy tự mình đa tình, nghĩ Hồ Mộ Y đang nhìn mình, liền gật gật đầu ủng hộ nàng, còn quay đầu cười với Y Lãnh Y: “Nhìn thế này thì chắc anh tôi và Hồ tổng muốn cùng biểu diễn rồi. Hồ tổng cũng không tệ lắm, còn biết trưng cầu ý kiến của tôi.”

“.....”

Nghe Long Uy nói như vậy, Y Lãnh Y quay đầu, thản nhiên liếc Hồ Mộ Y, mặt không chút thay đổi, cúi đầu, mím môi không nói.

Hồ Mộ Y cùng Long Thấu hai người chống hông vào màn hình chọn nửa ngày cũng không chọn được bài nào, lúc chọn bài, không phải Hồ Mộ Y không đồng ý thì chính là Long Thấu không, hoàn toàn không chút ăn ý. Hồ Mộ Y dưới cơn tức giận chọn đại một bài “Độ tình”, nói cho Long Thấu biết nên hát thế nào. Long Thấu xấu hổ gật gật đầu, nắm mic quần bách đứng ở một bên rên theo.

Long Thấu: Hớ hờ hơ...hờ hơ...

Long Thấu: Hớ hờ hơ...hờ hơ...

Hồ Mộ Y: Cảnh Tây Hồ đẹp nhất vào tháng ba ah

Mưa xuân như rượu liều như khói ah

Nếu hữu duyên thì ngàn dặm cũng gặp lại

Đã vô duyên thì đối diện cũng khó nắm tay nhau

Mười năm tu mới được cùng thuyền

Trăm năm tu mới được cùng giường

Nếu là ngàn ah năm ah may mắn

Bạch thủ đồng tâm ngay trước mắt

Long Thấu: Là là lá lá la la là.....

Long Thấu: Là là lá lá la la là.....

Long Uy và Y Lãnh Y trợn mắt há hốc mồm nhìn Long Thấu cầm mic vẽ mặt buồn bực ah ah, là lá la cùng Hồ Mộ Y cực kỳ khí thế hát bên cạnh, xong bài, hai người máy móc vỗ tay cổ vũ. Long Uy ngượng ngùng ho khan vài tiếng, nhếch nhếch mép với Y Lãnh Y: “Ah...xem ra hai người này còn cần thời gian rèn luyện với nhau.”

Nếu Long Thấu và Hồ Mộ Y đều đã hát, Long Uy sao có thể không biết xấu hổ không mời Lãnh Y hát một bài được. Phong độ đứng lên, thân sĩ xoay người lộ ra nụ cười mỉm mê người mời Lãnh Y. Lãnh Y đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, liếc Hồ Mộ Y trừng mắt bên cạnh, cánh tay nhỏ bé liền giơ lên.

Bài Hồ Mộ Y hát

[.youtube.com/watch?v=p4Jj-hbYp4E](https://www.youtube.com/watch?v=p4Jj-hbYp4E)

21. Chương 20: Giọt Nước Trần Ly

Hồ Mộ Y trơ mắt nhìn Lãnh Y chủ động đưa tay cho Long Uy nắm, hai người hạnh phúc ăn ý song ca [Hôm nay em gả cho tôi], chính mình lại chỉ có thể u oán ngồi ở sô pha, mắt lóe sáng.

Trên mặt Lãnh Y tuy vẫn giữ vẻ tươi cười thản nhiên, nhưng lòng lại cũng không đặt trên người Long Uy. Hát đến khúc giữa, đến đoạn giọng nam hát, nàng liền quay đầu, ra vẻ lơ đãng liếc Hồ Mộ Y, thấy bộ dạng nữ quý ai oán ngồi trên sô pha của nàng, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, một chút mơ hồ, một chút hoang mang, làm nội tâm rối loạn.

Long Thấu chầm một điều thuốc ngồi cạnh Hồ Mộ Y, nhìn Lãnh Y và Long Uy cười không có ý tốt: “Em trai tôi và thư ký Y thật xứng đôi.”

“Thế nào mà tôi nhìn sao cũng không thấy xứng ở điểm nào nhỉ?” Hồ Mộ Y nhíu mày, nắm tay siết chặt khiến móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

“Cô nhìn hai người bọn họ hòa âm tốt chưa kìa.”

Hồ Mộ Y nhíu mày, lời Long Thấu nói khiến nàng phiền muộn bất an, liền đứng dậy, lập tức đi đến dàn máy, trực tiếp tắt đài, không nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Long Uy, đổi thành bài [Chết cũng phải yêu]. Hồ Mộ Y thô lỗ đoạt lấy mic trong tay Lãnh Y, đẩy nàng một cái, nhe răng với Long Uy đứng bên cạnh: “Dám hát với tôi bài này không?”

Long Uy giật mình, lại nhìn nhìn Lãnh Y bị đẩy đến lảo đảo bên cạnh, chớp mắt mấy cái, gạt đầu.

Hồ Mộ Y nhìn nhìn Long Uy cười lạnh.

“Tôi một đoạn, anh một đoạn.”

“Được.”

Sở dĩ Long Uy đáp ứng sảng khoái như vậy là vì hắn căn bản không tin Hồ Mộ Y có thể hát lên cao được như thế.

Hồ Mộ Y dùng hết tất cả sức lực từ khi còn bú sữa mẹ ra, dậm chân gân cổ điên cuồng hét lên, tóc hát giật thành cây giẻ lau nhà, thanh âm rõ to như thể heo bị chọc tiết thành công xuyên thủng màng nhĩ mọi người. Ba người nổi da gà từng trận, ôm ngực kinh ngạc nhìn nàng.

Rống xong, Hồ Mộ Y ra vẻ trấn định chỉnh sửa mái tóc bị rối tung, khiêu khích nhìn Long Uy: “Tới lượt anh.”

Long Uy đương nhiên không có sức lực như Hồ Mộ Y, tuy gương mặt trắng nõn đã nghẹn đến tím hồng lại vẫn không hát lên được độ cao nhất, thanh âm rời rạc liên tiếp khiến Hồ Mộ Y cười nở hoa, Long Thấu cùng Y Lãnh Y xấu hổ ngồi một bên. Hồ Mộ Y liếc mắt nhìn nhìn Lãnh Y, mím môi nhìn Long Uy hát đến nổi gân xanh trên cổ nổi lên, âm trầm cười, vươn tay nheo đôi mắt nhìn người ta một cái, đau đớn đến thấu tim khiến Long Uy phát ra tiếng tương tự với giọng đàn bà gào thét, như thể bị điện giật xoay người kinh hoàng nhìn Hồ Mộ Y: “Cô làm cái gì thế ???!!!”

Hồ Mộ Y cực kỳ thản nhiên nhìn hắn: “Giúp anh hát to hơn. Nhìn đi, không phải lên được rồi sao?!”

“.....”

Nghe xong lời này, Long Thấu ngồi một bên thiếu chút nữa nuốt luôn nửa điều thuốc vào bụng, mở to hai mắt nhìn Hồ Mộ Y, cũng bởi kết cục bi thảm của em trai mà chặt đứt tạp niệm không ổn định trong lòng. Cô gái như vậy mà lấy về nhà thật đúng là tâm lý cần năng lực thừa nhận rất lớn.

Long Uy cũng không giống vậy, ánh mắt tuần tra qua lại giữa Hồ Mộ Y và Y Lãnh Y, đôi mắt dài dần nheo lại: “Anh, chúng ta vẫn nên đi thôi, em thấy Hồ tổng có thể có chuyện cần nói với Lãnh Y đó.”

Long Thấu ngạc nhiên liếc nhìn Long Uy, tuy khó hiểu nhưng vẫn miễn cưỡng gạt gạt đầu. Đơn giản chào tạm biệt Hồ Mộ Y, cầm quần áo lên đi ra cửa.

Long Uy vừa ra đến cửa, sắc mặt bình tĩnh đi thẳng đến trước mặt Y Lãnh Y, đưa danh thiếp của mình qua, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười mỉm khiến cho người ta thoải mái: “Lãnh Y, có thời gian xin hãy liên lạc.”

***

Trong gian phòng lớn như vậy chỉ còn lại hai người.

Hồ Mộ Y mặt mày cau có nhìn Y Lãnh Y nhàn rỗi ngồi ở sô pha đùa nghịch tấm danh thiếp của Long Uy.
“Y Lãnh Y, cô phải biết cô là đại diện cho công ty đến bàn chuyện làm ăn, không phải để hát với người ta!”

Lãnh Y cất tấm danh thiếp đi, bưng ly rượu vang trên bàn, khẽ nhấp một ngụm, cười khê: “Tôi đây không phải là học theo Hồ tổng sao.”

Sắc mặt Hồ Mộ Y càng khó coi, cắn răng hung ác trừng Lãnh Y: “Y Lãnh Y, không ngờ cô lại là người tùy tiện vậy.”

Lãnh Y không chút để ý cười khê, lại uống một ngụm rượu, tự giễu cười: “Trong lòng Hồ tổng tôi hẳn là người thế nào đây? Thư thư khuê các hay là cô gái nhỏ? Tri thư đạt lễ, với bất kì điều gì kẻ khác nói đều phải nói gì nghe nấy? Ha ha –”

“Y Y –” Hồ Mộ Y phát giác ra Lãnh Y có điểm không bình thường, liền vươn tay muốn nắm tay nàng, lại bị Lãnh Y gạt ra.

“Chị đừng chạm vào tôi!”

Hồ Mộ Y bị hất tay đến đau, ôm cổ tay, mờ mịt nhìn Lãnh Y, không rõ vì nguyên nhân gì khiến Lãnh Y nổi giận đến vậy.

Tựa hồ từ khi Hồ Mộ Y rời đi, nỗi áy náy vẫn cứ quẩn quanh trong lòng Y Lãnh Y, lo lắng đi tìm nàng rất lâu cũng không thấy người. Không có cách nào, đành phải đè nén nỗi bất an trong lòng, chờ đợi trong nỗi thất vọng. Thật vất vả mới gặp được, Hồ Mộ Y lại căn bản không nghe nàng giải thích, nói năng lạnh nhạt với nàng còn chưa kể, lại còn cố ý tìm người để kích thích nàng. Hồ Mộ Y như vậy cực kỳ giống Tử Phong Ngưng năm đó, khiến Lãnh Y đau lòng thất vọng.

“Tất cả các người đều như thế, làm bộ đối xử tốt với tôi, nhìn tôi sa vào trong đó, cuối cùng lại phát tay tiêu sái rồi đi, bỏ lại mình tôi.” Lãnh Y nắm ly rượu lẩm bẩm.

“Tôi không –” Hồ Mộ Y vội vàng giải thích, như thế nào nàng cũng không nghĩ sự tình sẽ biến thành thế này.

Lãnh Y hiển nhiên đã say, ôm lấy tấm đệm ghế, ngã người, vẻ mặt u buồn đau khổ: “Chị có biết hôm nay là ngày gì không? Hôm nay là vừa tròn bảy năm tôi quen biết Tử Phong Ngưng, lúc trước cô ấy cũng giống chị, vội vã xâm nhập thế giới của tôi, đảo loạn sự yên bình vốn có, cướp lấy trái tim tôi. Khi tôi trao tất cả mọi thứ của mình cho cô ấy, cô lấy lại không chút bận tâm vứt bỏ tôi qua một bên, vừa đi một cái là hai năm.”

“Cô ấy đi thực thanh thản, bỏ lại mình tôi đau khổ chờ đợi ở nơi này.....”

“Tôi chờ ba năm, đáp án Tử Phong Ngưng trao cho tôi là gì? Ôm người mới của mình dắc ý đi qua trước mặt tôi, đường công danh sự nghiệp rộng mở. Tôi cắn răng, nhịn xuống nỗi chua xót trong lòng, không muốn rơi nước mắt trước mặt cô ấy, cô ấy lại bắt nạt trước sự lạnh lùng của tôi, lại càng giở trò kích thích tôi, thẳng đến khi tôi chịu không nổi bật khóc trước mặt cô ấy, cô ấy mới cười buông tha.....”

“Y Y –” Hồ Mộ Y cúi đầu, nàng biết thái độ trước sau không đồng nhất của mình với Lãnh Y gợi lại những chuyện cũ đau khổ ngày trước. Hối hận tự trách đều là chuyện vô ích, liền đơn giản tiến lên, ôm lấy thân thể mềm mại của Lãnh Y: “Y Y, tôi không nổi giận với em, cũng không phải không quan tâm tới em, lại càng không phải muốn làm em tổn thương. Tôi –”

Đôi con ngươi như nước mê ly, hai má đỏ ửng, Lãnh Y quay đầu không chớp mắt nhìn chằm chằm Hồ Mộ Y.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lãnh Y, gương mặt trắng nõn của Hồ Mộ Y dần nổi lên phần hồng. Ánh mắt không quá nóng bỏng của Lãnh Y lại khiến nàng không biết phải nói sao.

“Tôi, tôi chỉ là –”

Y Lãnh Y cười khê, những ngón tay mảnh khảnh chơi đùa ly rượu trong tay, nhìn thứ chất lỏng màu đỏ trong ấy, ánh mắt xẹt qua một tia đau đớn. Nàng như thế nào lại không hiểu tình cảm của Hồ Mộ Y được, chính mình năm đó cũng như thế với Tử Phong Ngưng. Nhìn gương mặt đơn thuần của Hồ Mộ Y, Lãnh Y

cười khở lắc đầu: “Mộ Mộ, chị muốn nói gì, em đều hiểu. Cho nên – thừa dịp thời gian còn chưa quá lâu, buông tay đi.”

Bài Hồ Mộ Y gào thét

[.youtube.com/watch?v=rEmbtS10Yx4](https://www.youtube.com/watch?v=rEmbtS10Yx4)

22. Chương 21: Say Rượu Hôn Trộm

HHồ Mộ Y đau lòng nhìn Lãnh Y, phải bị tổn thương tới mức nào mới khiến nàng đau lòng đến vậy, phải yêu đến khắc cốt ghi tâm đến đâu mới làm cho nàng nhớ đến tận bây giờ.

Cổ nén nổi chua xót trong lòng, Hồ Mộ Y tiến lại, hai tay luồn xuống sô pha, vòng tay ôm lấy Lãnh Y, hít vào làn hương lạnh lạnh quen thuộc, chớp mũi hơi lạnh chạm nhẹ vào gò má nhợt nhạt của Lãnh Y cọ nhẹ, thì thầm nói nhỏ: “Y Y, tôi còn chưa được nắm tay em, em muốn tôi buông ra thế nào đây?”

Mùi hương cây vải đặc trưng thơm ngát trên người Hồ Mộ Y bay vào mũi, cái ôm mềm mại khiến thân mình Lãnh Y cứng đờ, nghiêng người muốn giãy khỏi vòng tay nàng, lại bị Hồ Mộ Y dùng cánh tay siết càng chặt.

Thân mình khẽ run trong vòng tay khiến hốc mắt Hồ Mộ Y đỏ lên, ôn nhu cầu xin: “Y Y, đừng trốn tránh được không?”

Hồ Mộ Y từng nghĩ chỉ cần nàng có thể hóa thành hình người canh giữ bên cạnh Lãnh Y là Lãnh Y có thể không phải chịu đựng tổn thương gì, không cần rơi lệ, không đau lòng, cuộc sống chỉ tràn ngập tiếng cười. Nhưng là nay, nước mắt của nàng lại bởi vì chính mình mà rơi, trái tim cũng bị thương tích vì mình. Nỗi tự trách cùng áy náy khiến Hồ Mộ Y hoàn toàn suy sụp, trái tim đau đớn không kìm nổi, nhưng lại không có biện pháp nào để xoa dịu.

Y Lãnh Y ngửa đầu, đã lệ rơi đầy mặt, đưa tay dùng sức đẩy Hồ Mộ Y, muốn tạo khoảng cách giữa hai người, bất đắc dĩ vẫn bị nàng ôm chặt, thân thể bị siết đến đau đớn, tình trạng kiệt sức cực kỳ, hai tay dùng sức đánh Hồ Mộ Y, phát tiết hết toàn bộ nỗi ủy khuất suốt mấy ngày nay.

“Hồ Mộ Y, chị buông tay! Chị căn bản không hiểu cái gì là yêu! Chúng ta mới quen biết mấy ngày?! Há? Chị dựa vào cái gì mà nói yêu tôi? Buông tay –”

Y Lãnh Y trách mắng đến lời cuối cùng, thanh âm đã trở nên khàn khàn, cánh tay vòng quanh mình nhưng lại không có chút lời lỏng, ngược lại càng siết chặt hơn. Nàng biết điều này nghĩa là gì, sợ hãi bản thân lại sa vào thứ dịu dàng thấu xương không thể tự thoát ra được. Không muốn bị tổn thương nữa, dù mình đầy thương tích nàng cũng không thể bị tổn thương lần nữa. Chỉ có thể liều chết giãy dụa, dùng hết toàn lực chống cự. Trong lúc giằng co, thứ chất lỏng lạnh như băng từng giọt rơi xuống hai má, Y Lãnh Y ngừng động tác, gờ tay ra đón lấy, ngơ ngác nhìn chất lỏng trong suốt lạnh như băng trên mu bàn tay.

“Y Y, em đừng như vậy được không, tôi khổ sở lắm – thật sự rất khổ sở –” Hồ Mộ Y gắt gao ôm lấy Lãnh Y, vì cái gì phải như vậy? Y Lãnh Y, em yêu Tử Phong Ngưng đến vậy ư? Vì cái gì ngay cả tư cách để yêu cũng không cho Hồng nhi...Hồng nhi canh giữ bên cạnh em biết bao lâu, em biết không? Y Y...đừng đẩy Hồng nhi ra được không, đừng cướp đoạt quyền yêu em của Hồng nhi...

Dưới nước mắt của Hồ Mộ Y, Lãnh Y rút cục ngừng giãy dụa, như thể con mèo nhỏ, thân thể mềm mại rúc vào lòng Hồ Mộ Y, kịch liệt thổ dốc, run rẩy.

Hồ Mộ Y lẳng lặng ôm Lãnh Y, trong vòng tay thỉnh thoảng truyền ra từng trận nức nở. Không nói thêm gì an ủi, Hồ Mộ Y chỉ gắt gao ôm Lãnh Y, yên lặng rơi lệ, nước mắt hai người rút cục hòa vào nhau, nỗi bi thương đồng dạng lẳng lặng chảy xuôi giữa hai người.

Thật lâu sau, Hồ Mộ Y lau nước mắt, cắn môi, nhìn Lãnh Y: “Y Y, tôi không ép em, chúng ta cứ như trước được không? Bạn bè – bạn bè tốt –”

Lãnh Y nghe xong lời này, lòng không có nửa điểm giải thoát, ngược lại càng thêm lo âu, hơi rượu xông lên, đầu óc quay cuồng, không muốn nghĩ nhiều nữa. Lãnh Y đơn giản nhắm chặt hai mắt, không cho Hồ Mộ Y đáp án, lựa chọn trốn tránh.

Cảm thấy trong lòng, thân thể kia dần mềm nhũn, Hồ Mộ Y cúi đầu, nhìn khuôn mặt mỗi mét, ngủ mà không an ổn lắm của Y Lãnh Y, liền ôm nàng bế lên, cẩn thận đi ra ngoài, nhẹ nhàng đặt Lãnh Y lên xe, cài dây an toàn xong liền phóng về phía nhà Lãnh Y.

***

Ở trên đường Hồ Mộ Y suy nghĩ rất nhiều, nàng biết hôm nay là bản thân mình nóng vội, khát vọng nhận được đáp án bản thân chờ mong từ miệng Lãnh Y cho nên lại đụng vào vết sẹo chưa lành trong lòng nàng, hại nàng thương tâm rơi lệ. Lãnh Y cần thời gian, cần thời gian để lắng đọng hết thủy hỗi ức, quên đi Tử Phong Ngưng, quên đi quãng thời gian từng có giữa hai người. Chính mình cũng cần thời gian cởi bỏ tầng phòng bị trong lòng nàng, cần thời gian để học cách yêu, biết yêu là thế nào. Người từng chịu tổn thương trong tình yêu thường rất cẩn thận, mong muốn một người thực sự biết cẩn thận chở che nàng, chậm rãi chờ nàng mở rộng cửa lòng.

Hồ Mộ Y quay đầu, nhìn Lãnh Y nhắm mắt nằm ngủ bên cạnh, thở dài một hơi. Y Y, mặc kệ thế nào, chỉ cần em không đuổi Hồng nhi đi, Hồng nhi sẽ vĩnh viễn không rời bỏ em...Hồng nhi tuyệt đối không phải Tử Phong Ngưng.

Xuống xe, mở cửa xe, Hồ Mộ Y lại ôn nhu bế Lãnh Y lên, chậm rãi lên lầu, đi tới cửa thì tròn mắt, sao lại quên mất chìa khóa nhỉ?

Hồ Mộ Y lại cúi đầu nhìn Lãnh Y ngủ mơ màng trong lòng mình, thở dài. Y Y, Hồng nhi thật sự không phải muốn chiếm tiện nghi nha, đây là bất đắc dĩ thôi!

Hồ Mộ Y gian nan nuốt nước miếng, bàn tay nhỏ bé chậm rãi sờ soạng chỗ móng Lãnh Y, tìm chìa khóa, xúc cảm mềm mại đầy đà khiến cho dù nàng đụng đến chiếc chìa khóa cũng luyến tiếc buông tay, cẩn thận vuốt ve, miết tới miết lui.

“Uhm –”

Lãnh Y trong lúc mơ ngủ bị kích thích, đôi môi xinh đẹp nhướn lên, nhẹ giọng rên rĩ.

“Ừc –”

Tiếng nuốt nước bọt thực lớn quẩn quanh ở hành lang yên tĩnh, Hồ Mộ Y khấn trương nhìn Lãnh Y, như thể làm chuyện xấu vậy, trái tim không chịu khống chế mà nhảy lên kịch liệt. Lãnh Y chỉ nhắm mắt nhú mày, mấp máy môi, cánh tay ngọc đang ôm lấy Hồ Mộ Y thêm siết chặt, lại rúc vào lòng Hồ Mộ Y sâu hơn.

Hồ Mộ Y thở phào, may mắn, may mà không bị phát hiện. Không dám làm gì tiếp, lấy chiếc chìa khóa đã sớm chạm tới trong túi Lãnh Y, mở cửa ra.

Đá văng cánh cửa phòng ngủ, đặt Lãnh Y lên giường. Hồ Mộ Y bưng một chậu nước, cầm khăn mặt nhẹ nhàng chà lau cho Lãnh Y.

Dưới ánh đèn sắc cam, hai gò má mịn màng bóng loáng như thể bạch ngọc của Y Lãnh Y bởi vì uống rượu mà hơi ửng hồng, đôi mắt hơi nhắm lại, hàng mi thật dài thỉnh thoảng run rẩy, chau mày, môi mím lại, bộ ngực căng tròn theo nhịp hô hấp mà phập phồng. Hồ Mộ Y si ngốc nhìn, một cô gái xinh đẹp thiện lương như vậy sao Tử Phong Ngưng lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương đây? Lại âm thầm có chút may mắn, nếu không phải Tử Phong Ngưng buông tay ra trước, với tính cách của Y Y thì vô luận thế nào cũng sẽ không rời bỏ cô ta, nếu là như thế thì mình sao có thể có cơ hội tiếp xúc với nàng gần gũi vậy đây?

Dần dần, chiếc chăn màu xanh nhạt trên giường Hồ Mộ Y bị những ngón tay nàng thay thế. Những ngón tay lần lượt chạm nhẹ vào điểm giữa đôi mày, cảm giác mịn màng khiến Hồ Mộ Y không nỡ buông tay, giữ khuôn mặt nhỏ nhắn như nắm tay của Lãnh Y trong lòng bàn tay, khẽ vuốt. Lãnh Y thoải mái, hơi nheo mắt, áp sát vào bàn tay Hồ Mộ Y, khóe miệng khẽ nhếch lên. Động tác vô cùng thân thiết khiến ngay cả

sắc lang cũng đủ gan, những ngón tay thon dài càng thêm làm cản, từ giữa mi lướt xuống, trực tiếp dừng lại trên đôi môi mỏng tươi thắm của Lãnh Y, vuốt ve theo hình dáng bờ môi.

“Uhm –”

Thanh âm rên khẽ trong vô thức của Lãnh Y khiến cả người Hồ Mộ Y nóng lên, đôi mắt nhỏ như thể kẻ trộm dòm xung quanh. Xác định không có người, thầm tự an ủi chính mình, đừng sợ, Y Y đừng sợ, dù sao em sớm hay muộn cũng là của Hồng nhi, cũng sẽ không để ý mấy việc này. Có đầy đủ lý do rồi, Hồ Mộ Y cũng không do dự nữa, nhìn Lãnh Y chăm chú thật sâu một lát, cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng khát vọng đã lâu.

23. Chương 22: Lãnh Y Tức Giận

Mới đầu Hồ Mộ Y còn không dám lỗ mãng, giống như con chó con nhẹ nhàng liếm đôi môi phần hồng mềm mại của Lãnh Y, tham luyến hương vị ngọt ngào nơi bờ môi ấy, một lần lại một lần, không biết điểm dừng.

Liếm khoảng mười phút, Hồ Mộ Y chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp như làn thủy sâu thẳm nhìn đôi mày dẫn giãn ra của Lãnh Y, hai má đượm thêm màu phấn hồng nhàn nhạt, mái tóc dài buông ngang trán, cả người lộ ra vẻ quyến rũ yêu kiều. Nhìn đôi môi mỏng manh tái nhợt của Lãnh Y vì được mình hôn mà đỏ tươi như đóa mận côi, niềm tự hào mãnh liệt trào dâng từ đáy lòng. Hồ Mộ Y liếm liếm môi, cúi người, nằm úp sấp lên ngực Lãnh Y, còn làm như mình là con tiểu hồng hồ ngày trước, làm nũng dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ lên ngực Lãnh Y, cảm giác mềm mại căng tròn khiến nàng quên mất thể trọng của mình hiện tại, hít mất hưởng thụ, cơ hồ toàn bộ thân mình đều đè lên người Lãnh Y, dùng sức cọ cọ.

Trong lúc mơ màng ngủ Lãnh Y cảm thấy trên ngực như bị cái gì đè lên, đồng thời sức nặng lại không ngừng tăng thêm, chỗ ngực giống như bị muỗi đốt vậy, tê dại đến tận xương, có chút khó chịu, lại có chút hưởng thụ nói không nên lời. Nhưng vô luận Lãnh Y cố gắng thế nào cũng đều không mở mắt được, chỉ có thể bấu môi, theo quán tính ôm lấy cái đầu nhỏ nhỏ lông xù trước ngực, lẩm bẩm nói mơ: “Hồng nhi?”

“Phải, Y Y, là Hồng nhi –” Hồ Mộ Y nhẹ giọng đáp, nước mắt tràn ra. Niềm cảm động dâng trào như thác lũ từ sâu thẳm đáy lòng, ngẩng đầu, nhìn nữ nhân làm cho mình mê mẩn kia thật sâu. Từ thân thể hồ ly đến hình dạng con người, từng chuyện giữa mình và Lãnh Y dùng mãnh ùa về trong tâm trí, bỏ qua rứt rề, ôm lấy cổ Lãnh Y, theo đuổi cơn tình triều liên miên bất tận.

Không có sự cẩn thận vừa rồi, đầu lưỡi trực tiếp tách mở quai hàm đóng chặt của Lãnh Y, như thể con rắn nhỏ thẳm dò xung quanh. Vòm miệng ướt át, đầu lưỡi cứng đầu của Lãnh Y khiến nàng mê muội, dùng sức mút lấy, tham lam hút chất lỏng trong miệng Lãnh Y, không ngừng đoạt lấy chút không khí vốn đã loãng của hai người.

Dần dần hôn dịch xuống, trượt đến chỗ xương quai xanh của Lãnh Y thì nhẹ nhàng cắn cắn, làn da trắng mịn khiến Hồ Mộ Y vui vẻ thoải mái, như thể nỗi điên ôm chặt Lãnh Y, dùng sức hôn môi, hận không thể nuốt trứng nàng vào bụng.

Dần dần, nhiệt độ dần lên cao, Hồ Mộ Y cũng không biết mình làm sao vậy, trong lòng như thể có một ngọn lửa, xao động bất an, toàn bộ thân thể như bị đốt cháy, đôi tay nóng bỏng như lửa luân vào dưới áo Lãnh Y, cởi bỏ tầng tro bụi trên người nàng, vùi đầu vào, tìm hai trái anh đào đỏ tươi, dùng răng nhẹ nhàng cắn xé.

Thân thể bị đối xử như vậy, cho dù say rượu Lãnh Y cũng có điều phát hiện, nhú mày, rên nhẹ một tiếng, chậm rãi mở to hai mắt, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ai ngờ mắt vừa hoàn toàn mở ra liền thấy Hồ Mộ Y đang vùi đầu trước ngực mình làm việc chăm chỉ. Sau một lát kinh ngạc, nàng trợn tròn hai mắt, vươn tay, dùng hết sức lực toàn thân đẩy ra.

“Ah –” Hồ Mộ Y đang hôn đến nghiện bị Lãnh Y đẩy một cái lảo đảo, té ngã xuống đất, nàng lại như hồn nhiên không hiểu, dùng ánh mắt phủ kín tơ máu như thể đã thú nhìn chăm chăm Lãnh Y. Ánh mắt nóng cháy của Hồ Mộ Y khiến Lãnh Y ngẩn ra, đáy lòng dâng lên một trận khủng hoảng, lôi kéo mở quần áo

hỗn độn trên người mình, co người thành một đoàn, xấu hổ nhìn Hồ Mộ Y, lại sợ là do chính mình lỗ mãng trước, chỉ có thể mở miệng ước hỏi: “Mộ Mộ — chị —”

“A —”

Không đợi nàng nói, Hồ Mộ Y đã bật dậy, vô cùng lưu loát nhảy lên giường, gương nhanh múa vuốt áp Lãnh Y dưới thân.

“Mộ Mộ, chị đây là — a—”

Đôi môi muốn phát ra tiếng bị Hồ Mộ Y không chút khách khí bao trong miệng dùng sức cắn xé, Lãnh Y sợ hãi mở to hai mắt, nhìn cái trán trơn bóng gần trong gang tấc của Hồ Mộ Y, đầu óc trống rỗng.

“Uhm uhm —”

Âm thanh giãy dựa nức nở tràn ra từ miệng, đôi môi bị Hồ Mộ Y mút đến đau. Hồ Mộ Y lại không biết hối cải, càng chiếm tiện nghi của Lãnh Y, bày tay tìm được hai khóa mềm mại kia, dùng sức vuốt ve.

“A —”

Hành vi tùy tiện chà đạp của Hồ Mộ Y khiến cả người Lãnh Y đau đớn không chịu nổi, lửa giận nổi lên, siết chặt nắm tay, cắn răng, đem toàn bộ sức lực dồn vào chân phải, dùng hết toàn lực không một chút lưu tình hung hăng đạp một cước vào kẻ đang giở trò lưu manh trên người mình.

“A!”

Hồ Mộ Y bị đá lặn lặn mấy vòng, chật vật ngã xuống giường. Ngửa mặt nhìn lại, thấy gương mặt giận quá hóa cười đầy phần nộ của Lãnh Y, lập tức tỉnh táo lại, chớp chớp đôi mắt to, ôm đầu giả bộ đáng thương: “Ai ui má ơi, Y Y, đau chết mất — .....”

Y Lãnh Y cắn răng căm tức nhìn Hồ Mộ Y, Hồ Mộ Y đây là đang làm cái gì? Nếu không phải giữa chừng mình tỉnh lại, có phải nàng sẽ.....Không ngờ bình thường nàng nhìn đơn thuần thành thật vậy mà thực tế cũng là một tên háo sắc khôn kiếp khoác bộ lông cừu đáng yêu. Y Lãnh Y nhìn chăm chăm Hồ Mộ Y ngồi dưới đất ôm đầu lắc lắc giả bộ đáng thương, từ tận đáy lòng gào lên một câu: “Hồ Mộ Y, chị cút cho tôi!!!!!!”

Chưa bao giờ thấy bộ dáng như thế của Lãnh Y, Hồ Mộ Y nào dám còn nói gì nữa, tay chân cùng sử dụng, chạy như bay ra ngoài.

Nửa đêm bị Lãnh Y đuổi ra khỏi nhà, Hồ Mộ Y lại giận mà không dám nói gì, một bụng lửa giận nghẹn ứ mà không thể phát tiết, nổi giận đùng đùng mở tung cửa xe, khởi động, nhanh chóng phóng về phía nhà đại tỷ, hàm răng nghiến “kèn kẹt”, tay nắm vô lăng dùng sức quá mà nổi lên màu xám trắng.

Miêu yêu chết tiệt, người giỏi lắm, được lắm! Ta như ngày hôm nay tất cả đều là tại người, xem ta lột da người!

***

Vị Ương nơm nớp lo sợ ngồi lui ở sô pha, đáng thương nhìn Hồ Liễu, đôi mắt tràn ngập hoảng sợ: “Liễu nhi, lần này nàng nhất định phải cứu cứu ta!”

Hồ Liễu cầm điều khiển từ xa trong tay, nằm nghiêng ở sô pha, như có như không liếc mắt nhìn tivi, tức giận nói: “Đáng đời, lúc trước đã nói gì với nàng? Bảo nàng đừng đưa cho Hồng nhi ý kiến ngu ngốc gì, nàng lại không nghe. Giờ chọc phải phiền toái thì lại tới tìm ta, mặc kệ!”

“Ta không phải vì có thể chung sống hòa hợp với cô em vợ đó sao?” Vị Ương lấy lòng dịch lại gần Hồ Liễu, ôm cánh tay nàng dùng sức lay. Giờ khắc này quan trọng nhất là bảo toàn tính mạng, Hồng nhi mà phát uy thì ngay cả lão miêu cũng đều phải kiêng kị ba phần, càng đừng nói tới con tiểu miêu yêu mới ra khỏi nhà như nàng. Tôn nghiêm cái gì, đều chỉ là vật ngoài thân thôi, không cần để ý, Vị Ương chỉ cầu Hồ Liễu có thể tha thứ, giúp mình thoát khỏi ma trảo của Hồng nhi.

“Hòa hợp? Nàng và Hồng nhi? Tiểu miêu, đã lâu như vậy nàng còn không hiểu tính tình Hồng nhi sao? Việc thành công sẽ không nghĩ đến nàng, nhưng nếu hỏng việc thì kẻ thứ nhất gặp xui xẻo chắc chắn sẽ là nàng, giờ nàng có lo lắng thì có ích lợi gì?” Hồ Liễu quẳng ánh mắt xem thường về phía Vị Ương.

Vị Ương cắn chặt môi, liều mạng rúc vào lòng Hồ Liễu: “Liễu nhi, nàng nhất định phải cứu cứu ta, nếu Hồng nhi đánh ta chết, nàng không phải sẽ phải thủ tiết sao!”

Hồ Liễu nhìn thân mình Vị Ương run rẩy từng trận, biết nàng thật sự sợ Hồng nhi hủy luôn xương cốt mình, tuy tức giận nàng không nghe lời, xía vào chuyện vợ chồng son nhà người ta, nhưng lại vẫn không nhịn nổi đau lòng, cúi người về phía trước, ôm lấy Vị Ương, hôn hôn cái trán của nàng nhẹ giọng an ủi: “Aish, yên tâm đi, đêm nay tiểu muội sẽ không đến đâu, ta đã tính rồi.”

“Thật sao?” Hai mắt Vị Ương tỏa sáng, như thể không tin nhìn Hồ Liễu.

“Thật.” Hồ Liễu sủng nịnh gật đầu, vỗ nhẹ lưng Vị Ương cam đoan: “Tiểu miêu, nàng phải tin tưởng công lực của ta, nếu đêm nay tiểu muội tới tìm nàng, ta liền để cho nàng áp cả đời, được không?”

Vừa dứt lời, không đợi Vị Ương phản ứng, cánh cửa ngoài phòng khách liền bị người đập vang lên.

“Rầm rầm rầm!”

“Miêu yêu chết tiết, mở cửa!!!!!!!!!!!!!! Ta muốn rút gân của ngươi!”

24. Chương 23: Miêu Hồ Đại Chiến

“Tử miêu yêu, mở cửa!!!!!!!!!!!!!! Ta muốn rút gân ngươi!”

Tiếng gõ cửa thật lớn khiến Hồ Liễu vốn mặt tràn đầy tin tưởng trong nháy mắt như thể bị lừa dối, không thể tin được nhìn ngoài cửa. Vị Ương đồng dạng dừng động tác, tròn tròn mắt, miệng há hốc giật mình nhìn cửa. Chậm rãi, hai người xoay lại, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, mặt Hồ Liễu hết trắng lại xanh, cắn răng, lửa giận bùng lên. Vị Ương thì mừng rỡ vui sướng, nhìn bộ dáng thất bại của Hồ Liễu, lòng mừng như điên.

Ha ha, xem ra lần này không chỉ mạng nhỏ được bảo toàn, mà hạnh phúc về sau cũng kiếm về được. Vị Ương cười toe toét đến mặt biến thành hình tròn, mắt xoay chuyển, ôm Hồ Liễu đổ dầu vào lửa, lớn tiếng ồn ào: “Liễu nhi, nàng phải để ta áp cả đời đó nha!”

“Từ nay về sau nàng phải nghe lời ta, ha ha, ta thật sự còn phải cảm ơn Hồng nhi!” Vị Ương cố ý kéo dài hai tiếng “Hồng nhi” cuối cùng nói cho Hồ Liễu nghe, quả nhiên sau khi Hồ Liễu nghe được, khuôn mặt nhu hòa kiêu mỹ liền được bao phủ một tầng băng mỏng, siết chặt nắm đấm từ sô pha đứng dậy, sải bước về phía cửa.

Ở ngoài cửa, Hồ Mộ Y vui vẻ dùng móng vuốt đập cửa, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai. Cho dù nàng không vào nhà cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng đáng thương của Vị Ương lúc này đang rúc trong lòng đại tỷ cầu khẩn xin tha mạng, thấy không? Đây là uy lực của Hồ Mộ Y ta, khiến cho miêu yêu dù chưa thấy người, chỉ mới nghe tiếng đã sợ vỡ mặt!

“Hí hí hí hí hí hí.....” Hồng nhi đắc ý cười điên cuồng vui sướng, tiếng cười chưa dứt, mặt liền méo đi, bị ai đó túm qua. Mở to hai mắt giật mình nhìn lại, chỉ thấy Hồ Liễu mày liễu dựng ngược, tay phải đang nắm thật béo trên mặt mình dùng sức nhéo, thành trạng thái thảm hại như khi Shin – cậu bé bút chì bị nhéo trên tivi. Tiếng Hồ Liễu nghiêng răng kèn kẹt vang lên, Hồ Mộ Y đau đến thở gấp, mờ mịt nhìn Hồ Liễu. Nàng căn bản không cao bằng Hồ Liễu, nhưng vì để giảm bớt cảm giác đau đớn trên mặt, đành phải liều mạng kiềm chân, thu hẹp khoảng cách: “Đại tỷ, đau – đau quá –”

“Đau mới nhớ đời!”

Ở phía sau Hồ Liễu lộ ra một cái đầu cười sung sướng, vui vẻ nhìn Hồ Mộ Y, xúng đáng! Ai bảo người bình thường bắt nạt ta! Hừ, để cho đại tỷ của ngươi dạy dỗ ngươi một phen!

Nhìn không chuyển mắt một lát, Vị Ương thập phần vừa lòng gật gật đầu, lộ cả thân mình ra ngoài, lè lưỡi với Hồ Mộ Y, hai tay chống nạnh, lắc lắc hông, vừa lắc vừa hát: “Trái nhéo ba lần, phải nhéo ba lần, cổ xoay xoay, hông lắc lắc, Liễu nhi chúng ta cùng nhau vận động đi!”

Hồ Liễu nghe Vị Ương hát, nghĩ nàng ám chỉ mình, nghĩ tới việc về sau bị nàng áp cả đời, lửa giận không cùng trong lòng muốn nén cũng không nén nổi, cánh tay nâng lên, càng dùng sức.

Hồ Mộ Y bị nhéo đến nước mắt chảy ròng ròng, nghe được tiếng ca chế nhạo mình của Vị Ương, quay đầu, dùng ánh mắt phun lửa quét về phía miêu yêu ở bên cạnh cười đến cả người run rẩy, nhớ tới ủy khuất phải chịu đựng cả ngày hôm nay đều bởi cái mưu kế gọi là “thiên y vô phòng” của miêu yêu, lửa giận bốc lên, toàn thân không chịu không chế mà phát run, nóng lên.

Hồ Liễu cảm thấy nhiệt độ trong tay mình tăng cao đến như muốn phỏng tay, liền kinh ngạc buông ra, lui lại phía sau muốn nhìn rõ xem là chuyện gì xảy ra, lại vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy Hồ Mộ Y toàn thân tóc gáy dựng đứng, nghe rằng nhếch miệng quát to một tiếng, nháy mắt biến thành một quả cầu thịt màu đỏ lao về phía Vị Ương, quần áo vốn trên người liền rơi tứ tán trên nền đất.

“Á mẹ ơi!” Vị Ương quá sợ hãi, kêu thảm thiết một tiếng, xoay người bỏ chạy.

“Hong nhi –” Hồ Liễu thét lên chói tai, che miệng, không thể tin được nhìn Hồng nhi đã biến thành hình dạng hồ ly. Nếu nàng nhớ không lầm thì trước khi xuống núi mỗi lần nói với nàng là Hồng nhi không thể tự mình biến thân, nhưng mà, quả cầu đỏ trước mặt này không phải Hồng nhi thì là ai đây? Chuyện này –

Chỉ thấy quả cầu thịt màu đỏ kia nhanh như điện phi thẳng về phía thân mình Vị Ương, lưng Vị Ương bị trúng đạn, đau đớn, té ngã lên sô pha trong lòng khách, hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy một con hồ ly đỏ, đỏ như lửa béo múp thè lưỡi như hung thần ác sát nhìn nàng, đầu tiên là huy huy móng vuốt thị uy với nàng, rồi lập tức hàm răng nanh nhằm thẳng vào bộ ngực mềm mại của Vị Ương mà cắn.

“A!!!!!!!!!!!!”

Hét thảm một tiếng, Vị Ương cuộn mình nằm ở sô pha rên rỉ. Một lát sau, một con tiểu miêu màu vàng còn béo hơn tiểu hồng hồ, cùng loại với Garfield lăn từ sô pha xuống, kêu thảm chạy về phía Hồ Liễu, lại bị tiểu hồng hồ cào một cái lệch nửa mặt.

“Meo meo meo meo –”

Thịt trên mặt con mèo nhỏ bị cào không ra hình dạng gì, dùng ánh mắt đáng thương nhìn tiểu hồng hồ cầu xin tha mạng. Tiểu hồng hồ thối râu, nghiêng đầu, không chỉ không để ý tới nó mà ngược lại còn tăng thêm sức lực vào chân.

Kim sắc tiểu miêu gào thét một tiếng, biết mình trốn không thoát, liền cắn môi, khẳng khái liều chết vật lộn, vuốt mèo sắc nhọn cào một phát lên mặt tiểu hồng hồ.

“Chi chi –”

Tiếng kêu thảm thiết của tiểu hồng hồ khiến toàn bộ đèn cảm ứng của tòa nhà bật sáng, thân mình to béo co lại thành một đoàn, ôm mặt, ngã lăn ra đất. Kim sắc tiểu miêu hí mắt, thấy đúng thời cơ, liền từ sô pha nhảy lên, tứ chi giang rộng nhằm về phía tiểu hồng hồ mà dè.

Tiểu hồng hồ đang nằm trên đất, đau đến lăn lộn không ngừng đột nhiên cảm thấy một luồng khí cường đại bổ xuống từ phía trên, mở to hai mắt ra nhìn, sợ tới mức run lên, lăn một cái, tránh thoát một cú trí mệnh này. Phi miêu rơi lệch, ngã như chó ăn phân, như một cái mai rùa bị lật, như thế nào cũng không dậy nổi.

Tiểu hồ ly lăn đi đến nơi an toàn rồi, nhồm người dậy, dùng tiểu móng vuốt xoa mặt, dùng ám ngữ mắng kim sắc tiểu miêu: “Tử miêu yêu, ngươi dĩ nhiên dám làm thật!”

Kim sắc tiểu miêu tuy ngã vô cùng thê thảm, nhưng vì thể diện vẫn miễn cưỡng đứng lên, trên mặt nặn ra một nụ cười đắc ý, dùng sức ưỡn ưỡn cái bụng béo phì của nó.

“Ta chính là tam miêu liễu mạng!”

Hồ Liễu vốn ở bên cạnh lo lắng nhìn, nghe xong những lời này liền cười đến gập cả người, xoa bụng không thẳng lên nổi.

Tiểu hồng hồ giận dữ, hồng mao toàn thân đều thành trạng thái dựng đứng, cái đuôi to như cái quạt ở đằng sau không ngừng lay động, gắt gao nhìn chăm chăm kim sắc tiểu miêu.

Cảm giác áp bách cường đại khiến cho vẻ tươi cười trên mặt tiểu miêu cứng đờ, sợ hãi nhìn tiểu hồng hồ: “Hồng nhi – ngươi sẽ không làm thật đấy chứ? Ta, ta đùa – a!”

Không đợi nó nói xong, cái chân nho nhỏ của tiểu hồng hồ nhún một cái, toàn lực nhảy, bay về phía tiểu miêu, tiểu miêu trốn không kịp, lại bị tiểu hồng hồ đè dưới thân. Hồng nhi trong cơn giận dữ không thèm nương tay, cúi đầu nhảm thẳng vào chỗ nhiều thịt là mông của tiểu miêu mà cắn.

“Meo meo –”

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, lông mèo màu vàng bay phấp phới, tiểu hồng hồ bên khoe miệng còn vương máu, mà tiểu miêu ở dưới thân đã đau đến mất mũi nhăn nhúm lại một chỗ, đôi mắt nhỏ ảm đạm không ánh sáng, gắt gao co lại thành một đoàn. Hồ Liễu căn bản đang ở một bên xem trò vui quá sợ hãi, tiến lên vài bước, xách con tiểu hồng hồ đang há cái mồm to như chậu máu lên.

Tiểu hồng hồ nổi điên, bị Hồ Liễu xách lên còn không chịu bỏ qua, thân thể tuy lơ lửng giữa không trung nhưng bốn tiểu móng vuốt vẫn còn quơ lung tung, hướng về phía kim sắc tiểu miêu, như thể thị uy dùng sức phun lông mèo trong miệng ra, thảm mắng. Con bà nó, sớm biết rằng nanh mình sắc vậy thì đã không cắn mông rồi! Đây là cái vị gì chứ?!

25. Chương 24: Dùng Thân Hồ Ly Về Nhà

Tay phải Hồ Liễu xách tiểu hồng hồ, tay trái thì nắm kim sắc tiểu miêu vẫn còn nằm vằn vẹo dưới đất lên, híp mắt, nhìn chăm chăm mông cắn thẹn xem xét.

“Cắn hỏng rồi?”

Cho dù mông bị cắn nở hoa rồi, kim sắc tiểu miêu vẫn muốn bảo trì tôn nghiêm của mình, tiểu móng vuốt ôm mông kêu gào với Hồ Liễu: “Nàng xem cái gì? Có gì mà xem?”

Hồ Liễu thấy kim sắc tiểu miêu còn có tinh thần đấu võ mồm với mình, biết nó không sao cả liền nhẹ nhàng thở phào, ha ha cười nhạo nó: “Cũng không phải chưa từng thấy qua mà, ta chỉ muốn nhìn một chút xem cục hoa có bị cắn hỏng không, về sau còn dùng được nữa không thôi.”

“Nàng!!!” Kim sắc tiểu miêu cuồng nộ, phát ra từng tràng tiếng thét chói tai.

Tiểu hồng hồ ở bên tay phải nhìn hai người bên kia phát sinh mâu thuẫn, thấy đúng thời cơ, liền bắt đầu liễu mạng vằn vẹo thân mình như quả cầu căng tròn phủ lông béo mập của nó.

“Đại tỷ, buông ra, ta muốn cắn nát nửa cái mông của nó! Nó dĩ nhiên lại dám hung dữ với người!”

Kim sắc tiểu miêu bị tỷ muội hai người chọc tức khiến thịt béo cả người rung rung: “Hồ Liễu, cho dù tử tiểu hồng cắn nát cả cái mông của ta thì nàng cũng là vạn năm thụ! Để cho ta áp cả đời!”

Đôi mắt đẹp của Hồ Liễu nheo lại, cười quyến rũ nhìn kim sắc tiểu miêu: “Thật không? Ah ah...”

Nói xong, hai tay đồng thời buông ra.

“Meo meo –”

“Chi –”

Một mặt hồng quang lóe lên, kim sắc tiểu miêu bị tiểu hồng hồ không chút lưu tình đè dưới thân, tiểu hồng hồ như thể chó săn cắn xé con mồi, liều mạng nhằm mông Vị Ương cắn. Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, tiếng thét chói tai hòa thành một mảnh, lông mèo màu vàng bay đầy phòng. Hồ Liễu ngồi ở sô pha pha trà cười tủm tỉm xem cuộc chiến, đây không thể nghi ngờ là hỗ trợ thêm khí thế cho tiểu hồng hồ, nó dùng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ dồn vào cái mông của kim sắc tiểu miêu, cắn thẳng đến khi cả người mỗi một bằng lòng buông tha con tiểu miêu đang hấp hối ra, trước khi rời móng vuốt còn không quên đe dọa: “Từ miêu yêu, nếu Y Y còn không chịu để ý ta, người chứ chuẩn bị mông chờ để bị cắn tiếp đi!”

“Meo meo –”

***

Vị Ương khôi phục nhân hình, nửa người để trần ngã vào lòng Hồ Liễu, đáng thương nhìn nàng bôi thuốc lên mông mình.

Tiểu hồng hồ dựng thẳng móng vuốt, ngồi một bên lo lắng: “Đại tỷ, tỷ cũng mau biến ta trở lại đi –”

Hồ Liễu trợn mắt liếc nó: “Ta cũng đâu có khả năng đó, liền ngay cả vì sao người lại tự mình biến thân ta còn không rõ nữa.”

“Đại tỷ –”

“Ai da, đau chết mất.” Vị Ương gân cổ thét chói tai, dời lực chú ý của Hồ Liễu.

Hồ Liễu bị dọa giật mình, vội vàng quay đầu nhìn Vị Ương, nhìn cặp mông trắng đầy dấu răng mà có chút đau lòng: “Hong nhi người cũng thật là, sao có thể cắn nhấm tâm thế!”

Tiểu hồng hồ thối thối râu, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn tới con mèo chết tiệt kia, tiểu móng vuốt vẽ vòng vòng trên đất.

Hồ Liễu thở dài, bôi thuốc cho Vị Ương xong liền ôm tiểu hồng hồ đang co lại thành một đoàn giả bộ đáng thương vào lòng, hôn cái trán xù lông của nó, ôn nhu hỏi: “Hong nhi, làm sao vậy? Có tâm sự gì thì kể với đại tỷ.”

Nhìn đại tỷ là người hiểu rõ mình nhất, nước mắt Hồng nhi đã ghen thật lâu theo hai má phúng phính chảy xuống: “Y Y – nàng không thích Hồng nhi, nàng – nàng vẫn chưa quên được Tử Phong Ngưng. Hồng nhi thích nàng như vậy, nàng lại bảo Hồng nhi cút.....”

“Vì sao Y Lãnh Y đuổi người?” Vị Ương tóm lấy trọng điểm, ở một bên rụt cổ hỏi.

“.....”

Nước mắt vẫn còn vương trên mặt Hồng nhi, nó giơ móng vuốt, hung ác cào một cái về phía Vị Ương, Vị Ương lập tức cảm miệng.

Hồ Liễu nhìn Hồng nhi lắc đầu: “Hong nhi, người phải hiểu được tình cảm cần thời gian để tích lũy, nếu hiện tại Y Lãnh Y đã nói yêu người thì chỉ có thể chứng minh nữ nhân này không đáng để yêu.”

“Vậy cứ để nàng yêu Tử Phong Ngưng?” Hồng nhi không phục, vung tiểu móng vuốt kháng nghị.

“Chính bởi Y Lãnh Y quá mức cố chấp trong chuyện tình cảm nên mới có thể dễ dàng tha thứ cho những tổn thương mà Tử Phong Ngưng gây ra một lần nữa, nhưng mà không quên không có nghĩa là vẫn còn yêu như trước, chỉ có thể nói nàng là người trọng tình cảm. Cho nên Hồng nhi, người phải đợi, chờ nàng chậm rãi chấp nhận người, chờ nàng cởi bỏ khúc mắc.”

Vị Ương mê gái nhìn chăm chăm sườn mặt Hồ Liễu, xoay xoay thân mình, vùi đầu vào lòng nàng. Có một nữ tử ôn văn như ngọc thể này yêu mình thật tốt.

Tiểu hồng hồ chớp chớp mắt, suy nghĩ một lát, cái cảm gật gật: “Hong nhi biết mình sai rồi.”

“Đại tỷ, người mau biến Hồng nhi trở về đi thôi –”

Hồ Liễu thở dài, khoát tay: “Đại tỷ thật sự không thể, sợ là chỉ có mỗ mỗ có công lực này.”

“Lão thái thái?” Vị Ương rúc trong lòng Hồ Liễu khẽ run: “Không phải bà đã bế quan sao? Cần bấy ngày.”

“Hả?” Lông trên người tiểu hồng hồ đều dựng thẳng cả lên: “Vậy bảy ngày này ta phải làm sao bây giờ?”

“Dù sao không được ở nhà của ta!” Vị Ương nằm trong lòng Hồ Liễu thò cổ ra ồn ào. Hồ Liễu như an ủi vỗ vỗ đầu nàng, nhìn Hồng nhi, đôi mắt đầy tính toán.

***

Sáng sớm, Y Lãnh Y đã bị tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức, che tai ngủ tiếp, không ngờ chuông vẫn vang lên không yên. Thở dài, bám vào đầu giường ngồi dậy, lê tấm thân say khướt đi mở cửa.

“Hello!”

“Cô là?” Y Lãnh Y ngạc nhiên nhìn cô gái xa lạ ngoài cửa.

“Cô là Y Lãnh Y?” Vị Ương không đáp, hỏi lại, đôi mắt nhỏ nheo lại, cao thấp cẩn thận đánh giá Lãnh Y. Nhìn nàng vì say rượu mà hai má ửng hồng nhàn nhạt, xinh đẹp như ánh trăng, khiến người ta sinh ra nổi xúc động muốn ôm nàng vào lòng, một thân trang phục mặc ở nhà bình thường ở trên người nàng lại có hương vị khác. Vị Ương thâm gật đầu, ánh mắt con sắc hồ này chọn nữ nhân thật đúng là không tệ.

Y Lãnh Y kinh ngạc nhìn cô gái sáng sớm đã tới gõ cửa nhà mình, mà mở cửa rồi cũng không nói gì chỉ biết nhìn chằm chằm mình trước mặt: “Có việc gì thế?”

Vị Ương cười cười: “Không phải cô từng nuôi một con tiểu hồng hồ đấy chứ?”

“Hồng nhi????!!” Y Lãnh Y kinh hãi nhìn tiểu hồng hồ phía sau Vị Ương, cũng bất chấp cái gì, bước tới phía sau Vị Ương, một phen ôm lấy tiểu hồng hồ đang đứng trên đất không ngừng vẫy đuôi, ôm vào trong ngực dùng sức hôn.

Tiểu hồng hồ bị hôn đến cả mặt đầy dấu son môi, vui sướng kêu chi chi, dùng sức vẫy cái đuôi hồng xù lông của nó.

Vị Ương ở một bên nhìn mà sợ ngây người, đây – hay là – chính là “nhân thú luyện” trong truyền thuyết?

“Khụ khụ –”

Y Lãnh Y ôm Hồng nhi hôn cả nửa ngày mới nhớ ra bên cạnh còn có một người nữa: “Xin hỏi, cô – cô tìm được Hồng nhi thế nào vậy?”

Vị Ương cười cười: “Con tiện hồ này vốn chính là do tôi nuôi.”

Lãnh Y nhú mày, siết chặt Hồng nhi trong tay: “Sao cô có thể nói vậy?”

Vị Ương nhún nhún mày với tiểu hồng hồ đang nghe rằng trong lòng Lãnh Y, tiếp tục nói: “Con hồ ly này vẫn là do tôi nuôi, không ngờ tôi cho nó ăn của ngon vật lạ, vậy mà chỉ bởi chút việc nhỏ như cái móng mà nó liền bỏ tôi đi. Tôi tìm đã lâu cũng không có tin tức, nhưng có một ngày nó lại đột nhiên tự mình chạy về, còn béo hơn hai vòng so với ban đầu. Tôi hỏi thăm chung quanh mới nghe nói là cô thu nhận nó, cho nên cố ý mang con tiện hồ vong ân phụ nghĩa này đến thăm cô.”

Tiểu hồng hồ nghe mà kinh hãi, đây rõ ràng chính là châm ngòi ly gián mà, liền dùng ám ngữ mắng Vị Ương: “Tử miêu yêu, kế hoạch không phải như thế mà!”

“Tiểu Hồng, quân tử báo thù mười năm không muộn!”

Y Lãnh Y dùng sức ôm chặt tiểu hồng hồ nặng trĩu trong lòng, hơi ngẩn ra nhìn Vị Ương, đôi mắt tràn ngập đau khổ: “Cô, cô còn muốn đòi nó lại sao?”

Một câu khiến trái tim hai người đau đớn. Tiểu hồng hồ lập tức ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Lãnh Y, tiểu móng vuốt liễu mạng ôm lấy hai má Lãnh Y, muốn an ủi. Vị Ương nhìn thấy vẻ mặt lạc lõng cô đơn của Lãnh Y, lòng cũng có chút chua xót, mở miệng an ủi: “Cô cũng đừng quá buồn khổ, về sau con tiện hồ này hai ta cùng nuôi đi, vừa lúc tôi muốn đi công tác một tháng, trước hết cứ thả ở nhà cô nuôi đã.”

“Thật sao?” Một tia sáng vụt lóe lên trong mắt Lãnh Y, cả người cũng có thêm tinh thần không ít.

“Ừ.” Vị Ương gật đầu, không hề nhiều lời, quay đầu muốn đi, chân khựng lại giữa chừng, ngẫm nghĩ, cười xấu xa quay đầu: “Y tiểu thư, cô nên chú ý điểm này, nó nhưng thật ra là một con sắc hồ.”

26. Chương 25: Người Và Hồ Tâm Sự

Y Lãnh Y dõi theo hướng Vị Ương rời đi, một lát sau, cúi đầu nhìn cái con được gọi là “sắc hồ”.

Tiểu hồng hồ vốn đang liều mạng dùng ám ngữ mắng to miêu yêu, đột nhiên phát hiện mình bị Lãnh Y chú ý tới, lập tức ngoan ngoãn đổi thành bộ dáng đáng thương, mặt nhăn nhó thành một đoàn lầy lòng, cái đuôi xoay xoay còn nhanh hơn quạt điện, tiểu móng vuốt hồng hồng cũng liều mạng quơ cào, miệng phát ra âm thanh làm nũng đồng dạng với loại âm thanh móng vuốt bị người ta giẫm phải.

“Chi.....”

Y Lãnh Y không phản ứng gì, đứng tại chỗ, híp mắt nhìn nó thật lâu.

Tiểu hồng hồ bị Y Lãnh Y làm cho phát hoảng, vươn đầu lưỡi phấn nộn, kiễng chân muốn liếm mặt Y Lãnh Y, vừa tiến sát lại đột nhiên cảm thấy bốn chân chống vó, cái đầu lộn xuống đất, bị Y Lãnh Y lạnh mặt dùng tay phải cầm cái đuôi lắc lư giữa không trung.

“Chi chi.....” Tiểu hồng hồ không biết phải làm sao, phát ra từng tràng tiếng rít.

“Hong nhi, người ít giả bộ đi! Đừng có giả vờ đáng thương nữa!”

“Chi chi.....”

“Người con hồ ly béo phì chết tiệt lương tâm bị chó ăn mất này! Ta thương người như vậy, người dĩ nhiên lại vô thanh vô tức bỏ chạy???!?”

“Chi chi.....”

“Người có biết không – có biết không vì tìm người ta –”

“Chi chi.....”

“Chi chi, người chỉ biết ‘chi chi’!!!”

“Chi ——”

Y Lãnh Y giận không thể tha, đem toàn bộ lửa giận mấy ngày nay trút hết lên người tiểu hồng hồ, tay cầm cái đuôi nó, như thể cái làn mà lắc qua lắc lại.

Thân mình béo mập của tiểu hồng hồ như thể là cái xích đu bị đóng đưa giữa không trung, kinh hoảng chớp chớp đôi mắt như hạt đậu, kêu rít không ngừng. Nhưng mà nữ nhân trước mắt này lại là Y Y mà mình yêu nhất, không thể há mồm cắn, cũng đành chỉ có thể rặng va lập cập ôm hai cái tai nhỏ chịu đựng. Bị dùng đưa đến đầu choáng váng, nó ngẩng đầu, dùng ánh mắt lấp lánh đáng thương nhìn nàng một cái, chu cái mỏ nhọn thở dài, tiểu móng vuốt ôm mặt, cúi đầu chấp nhận số phận.

Y Lãnh Y buồn cười nhìn tiểu hồng hồ, cơn tức giận cũng đã tiêu tan không ít, liền lắc đầu, lại ôm nó vào ngực, đóng cửa, vào nhà.

Tiểu hồng hồ vào nhà rồi liền lẹ thường, nhìn tủ lạnh trong phòng hai mắt tỏa sáng, tiểu móng vuốt vung một cái thiếu chút nữa đã bay mặt Lãnh Y, quơ cào nửa ngày thoát khỏi vòng tay Y Lãnh Y, chạy thẳng vào bếp. Nó vô cùng thuần thục nhảy đến trước cánh cửa màu trắng, tiểu móng vuốt đẩy ra cửa ngăn đá tìm đồ ăn. Thiệt tình! Hôm qua Hồng nhi đánh miêu yêu một ngày, đại tỷ có lão công không cần muối, chỉ biết chùi dít cho nàng, cũng không biết làm chút cơm cho ta, đói chết bản hồ tiên.

Y Lãnh Y khoanh tay lạnh lùng đứng bên nhìn, chỉ thấy tiểu hồng hồ dùng miệng tha một miếng thịt băm bên ngăn đông lạnh ra. Thiên tân vạn khổ lôi ra được sau, nó chảy nước miếng, cười hì hì nhìn miếng thịt dưới vuốt, liếm liếm miệng, dùng sức cắn xuống.

“Chi!!!!”

Tiểu hồng hồ dùng móng vuốt ôm miệng thê thảm tru lên, răng cửa cắn vào miếng thịt đông cứng ngắc, lắc lư qua lại. Nó cuộn thành một đoàn, dùng sức xoa xoa miệng, còn không quên hướng Y Lãnh Y kêu rên. Ai ngờ xoa xoa thật lâu cũng không thấy Lãnh Y tiến lại an ủi, nước mắt lưng tròng quay đầu, thấy một khuôn mặt tinh xảo mây đen đầy đặc.

“Người trở về vì thức ăn?” Y Lãnh Y bình tĩnh nhìn chằm chằm tiểu hồng hồ, nàng xem như đã nhìn ra, tiểu hồng hồ không nhớ nàng một chút nào, vào nhà chỉ biết tìm đồ ăn, nó thực sự là cái máy ăn chắc?

Tiểu hồng hồ dùng sức day day miệng, biết Lãnh Y nghĩ gì, lòng thầm than, tôi nhớ em cái lông ý? Hôm qua vừa bị em một cước đá bay...Aish, quên đi, bụng Tể tướng có thể chống được thuyền, chuyện thể diện cứ bỏ qua đi. Tiểu hồng hồ lại hí mắt, bắt đầu lắc đầu ngoáy đuôi giả bộ đáng thương.

Y Lãnh Y nhìn thờ dài, ôm tiểu hồng hồ từ trên bàn lên nhìn kỹ miệng nó, may mà chỉ lợi bị sưng lên thôi. Nàng cầm gói thịt băm bên cạnh, bỏ vào lò vi sóng, cắm điện. Hâm nóng rồi liền lấy ra để trước mặt Hồng nhi, chiếc yếm Shin – cậu bé bút chì quen thuộc cũng được đeo lên chiếc cổ lông xù.

“Hồng nhi, gần đây khỏe không? Trông người như gầy đi –” Y Lãnh Y cương chiều nhìn tiểu hồng hồ mãi ăn đến không ngẩng đầu lên.

Đầu tiểu hồng hồ hoàn toàn vùi vào miếng thịt dưới vuốt, không có cách nào đáp lại, đành phải dùng sức lắc lắc cái mông xù lông. Không khỏe một chút nào...Nếu không phải vì em, tôi thật muốn cả đời làm tiểu hồng hồ vô ưu vô lo, sau khi biến thành người rồi còn phải ngày ngày bị bắt học này học kia, em còn không khiến tôi bớt lo, hơi một tí liền tìm ra mấy tên tình địch, tôi có thể không gầy sao?

Lãnh Y đợi nửa ngày cũng không thấy tiểu hồng hồ phản ứng, yêu thương sờ sờ cái đầu xù lông của nó, thờ dài: “Ta cũng không tốt chút nào –”

Nói xong, Y Lãnh Y khoanh tay tựa lên bàn, ánh mắt có chút trôi nổi nhìn về phía trước.

Tiểu hồng hồ cắn tiếp một miếng thịt lớn, quai hàm di chuyển, dùng sức nhai, đôi mắt to vụt sáng vụt sáng nhìn Y Lãnh Y. Sao chứ, Tử Phong Ngưng lại thừa dịp bản hồ tiên không ở đây liền bắt nạt Y Y nhà ta sao?

Y Lãnh Y bưng ly nước lạnh bên cạnh lên, nhấp một ngụm. Vuốt vuốt mái tóc dài phân tán, nàng cúi đầu, nắm chiếc ly trong tay chăm chú nhìn, chậm rãi nói: “Ta mới quen một người tên là Hồ Mộ Y, khiến ta thực phiền lòng.”

“Phì – khụ, khụ, khụ –”

Tiểu hồng hồ lập tức phun toàn bộ số thịt trong miệng ra. Lãnh Y nhìn thấy, vội vàng buông ly, tiến lên một tay nâng nó, một tay vỗ nhẹ phía sau: “Cũng không phải nói người, người vội cái gì?”

Hồng nhi dùng móng vuốt chùi chùi cái miệng nhỏ bóng nhẫy, ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn nhìn Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y dùng khăn ướt lau cái cằm bóng nhẫy của tiểu hồng hồ, không để ý đến ánh mắt cầu xin của Hồng nhi, tịch thu số thịt còn lại.

“Hồng nhi, ta đã lên mạng tìm hiểu qua, động vật mập quá cũng không tốt. Người nhìn người xem, không khác gì một con mèo béo phì!”

“Mèo???” Mắt tiểu hồng hồ lóe hung quang.

Y Lãnh Y cũng không để ý nó, ôm nó vào phòng khách, chỉnh váy một chút, ngồi lên sofa, hôn hôn lên chóp mũi tiểu hồng hồ: “Hồng nhi, người đã trở lại, Y Y cũng có bạn để trò chuyện rồi.”

Tiểu hồng hồ phe phẩy cái đuôi, lòng có chút chua xót nhìn nhìn Lãnh Y. Y Y, chẳng lẽ em tình nguyện một mình cô đơn cũng không nguyện nhận lấy tình yêu đầy tràn của Hồng nhi sao?

“Mấy ngày trước, công ty thay đổi nhân sự, đổi một vị tổng giám đốc, nàng tên Hồ Mộ Y.”

“Vừa mới đầu thấy nàng, trừ bề ngoài xinh đẹp ra, cảm giác nàng thật giống Hồng nhi –”

Lãnh Y nhéo nhéo cái mặt đầy thịt của Hồng nhi, lộ ra nụ cười ôn nhu: “Tính tình cũng không tệ lắm, rất đơn thuần, rất chân thành, ở bên nàng không cần tỏ ra cái gì mà người lừa ta gạt.”

Hồng nhi sung sướng lảng lảng, thì ra tôi ở trong lòng em lại hoàn mỹ như vậy.

“Trừ việc nàng hơi ngốc, sức ăn cực lớn lại bắt nạt người khác ra –”

“.....”

Tiểu hồng hồ ngửa mặt nhìn Y Lãnh Y. Tình yêu, em có thể đừng nói chuyện mà thở dài lớn như vậy được không?

“Tuy chúng ta ở chung không quá hai ngày, nhưng ta vẫn coi nàng như bạn tốt, cảm giác thân thiết không rõ lý do khiến ta muốn tới gần nàng.”

Nhắc tới người này, Lãnh Y thở dài, sắc mặt cũng trở nên tối tăm.

“Ta không ngờ nàng sẽ lại bởi ta và Tử Phong Ngưng mà gây sự, cũng không thấy nàng bỏ đi –”

Lãnh Y dừng một chút, tiếp tục nói.

“Nàng cũng thích con gái, dĩ nhiên lại còn thừa dịp ta say rượu làm chuyện không nên...”

Tiểu hồng hồ lăm lét liếc Lãnh Y. Y Y, ở trong mắt Hồng nhi đây chính là chuyện đương nhiên. Tiểu hồng hồ không biết thái độ Lãnh Y thế nào, liền dùng móng vuốt cào cào tay nàng, trong mắt mang theo ý hỏi.

Lãnh Y biết ý Hồng nhi, gật gật đầu: “Ta cũng không thật sự giận nàng, chỉ là có chút bất mãn với sự lỗ mãng của nàng, lại mơ hồ không rõ tình cảm giữa ta với nàng. Có lẽ, chúng ta cần thời gian, cần thời gian để nói rõ ràng.”

Hồng nhi dùng sức gật gật đầu, Y Y ah, em nên sớm nghĩ như vậy mới phải, bỏ một đại mỹ nữ xinh đẹp như tôi ở bên ngoài mà em cũng yên tâm.

“Chi chi!”

Ánh mắt tán dương của tiểu hồng hồ khiến Y Lãnh Y có thêm tự tin. Lãnh Y nhìn tiểu hồng hồ, dùng sức gật đầu: “Cho nên, ta quyết định không ngại ngần nữa, ngày mai phải đi tìm Hồ Mộ Y nói chuyện tử tế!”

“Chi – chi?????!!!!”

27. Chương 26: Nhị Tỷ Thân Cận

“Chi chi –”

Lãnh Y nửa quỳ bên cạnh ổ hồ ly, lo lắng nhìn tiểu hồng hồ.

Bắt đầu từ tối hôm qua Hồng nhi liên sốt cao không rõ nguyên nhân. Lúc mới đầu Lãnh Y còn không để ý, tưởng là do thời tiết nóng quá, ai ngờ gần tới đêm, tiểu hồng hồ đã nóng tới mức cả người tỏa nhiệt. Lãnh Y đưa tay áp lên cái bụng hồng nhật của tiểu hồng hồ, vẫn nóng bỏng như trước. Nàng ngẫm nghĩ, vẫn lo lắng vô cùng, ôm lấy tiểu hồng hồ đứng lên khỏi sô pha, mở cửa nhà, lên xe, phóng như tên lửa tới bệnh viện.

Đẩy cửa viện thú y, y tá trông cửa nghe thấy thanh âm liền ngáp một cái, buồn bã cúi đầu nhìn Y Lãnh Y: “Tối đây –”

Lãnh Y ngượng ngùng cười cười, không cần chỉ dẫn, trực tiếp đi về phía phòng chẩn đoán.

Vào phòng, vị bác sĩ mập mạp cười ha ha nhìn Lãnh Y: “Sao lâu như vậy không tới? Viện thú y của chúng ta chỉ có thể dựa vào tiểu Hồng mà sống thôi. Thế nào, lần này lại ngộ độc thức ăn?”

“Không phải, là phát sốt.”

“Sốt?!” Bác sĩ mập ngẩn ra, lập tức đón lấy tiểu hồng hồ trong tay Y Lãnh Y lại nhìn kỹ: “Thật đúng là, ốm đến gãy đi.”

“.....”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Đêm qua.”

Bác sĩ mập nhìn ra nỗi lo lắng của Lãnh Y, liền cười an ủi: “Đừng lo, tiêm một mũi hạ sốt là được.”

“Chi chi!!!”

Nghe được phải tiêm, tiểu hồng hồ trên giường bệnh rít lên chói tai kháng nghị, thân mình to tròn vằn vẹo qua lại, toàn bộ cái giường bị nó rung lắc đến vang lên kêu kệt.

Bác sĩ mập không chút để ý, vươn tay nhằm mông tiểu hồng hồ dùng sức nhéo một chút, cười to: “Thế nào mà lâu vậy không gặp lại vẫn nhất gan giống lúc đầu thế? Thịt cũng nhiều thêm!”

“.....”

Lãnh Y không nói gì, còn nhớ rõ lần cuối cùng đưa Hồng nhi đến bệnh viện là lúc nó nuốt cá mà mình không để ý. Một cái xương cá to như vậy mắc ở cổ họng, không nhả ra nổi. Đến bệnh viện, bác sĩ mập phải cầm kẹp gấp ra giúp nó, không ngờ khuôn mặt béo lại bị tiểu hồng hồ cào thành như vằn trên trán con hổ, mà ngực cũng bị tiểu hồng hồ cắn mạnh một cái. Từ sau lần ẩu đả kia, bác sĩ mập không còn lòng thương sót gì với tiểu hồng hồ nữa, chỉ cần nó không chịu nghe lời liền trực tiếp đánh cho một trận. Tuy Lãnh Y đau lòng, nhưng vì muốn Hồng nhi có thể sớm khỏe một chút nên cũng chỉ có thể để mặc.

“Chi chi –”

Khoảnh khắc kim tiêm đâm vào mông tiểu hồng hồ, đôi mắt to đáng yêu của nó liền lộ vẻ hung ác. Tử miêu yêu, ta coi như hiểu rồi, người bảo ta tăng nhiệt độ cơ thể lên cao giả bộ bị sốt là muốn để ta bị kim đâm, người liệu mà rửa mông chờ ta đi!

Bận rộn với việc tiểu hồng hồ phát sốt như vậy, cũng đã đến giữa trưa. Lãnh Y đưa nó về nhà xong cũng không còn tâm tình đi tìm Hồ Mộ Y nữa, vào phòng bếp làm một đồng thức ăn đủ các loại thịt, chỉ hy vọng tiểu hồng hồ mau chóng khỏe lên.

Tiểu hồng hồ thoải mái nằm trên giường, ngửi từng làn hương bay ra từ phòng bếp, lòng thầm cầu khẩn. Đại tỷ, những việc còn lại Hồng Nhi chỉ có thể dựa vào người.

***

Hồ Linh [nhị tỷ] ngồi trên sô pha, trong tay cầm cái chén, nhìn bài trí trong phòng từ trên xuống dưới.

Hồ Liễu vẽ mặt tươi cười đứng một bên: “Nhị muội, tỷ tỷ ta làm người cũng không tệ quá nhỉ.”

Hồ Linh nhẹ nhàng gật đầu.

Vị Ương nịnh nọt ngồi xuống sát lại gần Hồ Linh, lập tức lại bởi vì mông đau đón mà ngao một tiếng bật dậy, mà đã thế rồi còn không quên chiếm tiện nghi, xoa mông, cười hì hì giơ tay: “Muội tử, lần này tới có mang gì cho ‘tỷ phu’ không?”

Hồ Linh cười nhẹ, lắc đầu, lấy ra một cái gói: “Đây là Đào gia gia bảo ta đưa cho người, cá Hàn Đàm.”

Vị Ương cười đến mắt híp lại, đoạt lấy, chạy về phía bếp.

Hồ Linh nhìn bóng dáng khập khiễng của Vị Ương, hỏi: “Là Hồng nhi cắn?”

“Đương nhiên, trừ Hồng nhi ra thì ai còn có năng lực cùng lá gan này.” Hồ Liễu cúi đầu nhìn thuốc trong tay, có chút buồn bực ngắc đầu: “Lần này như thế nào mỗ mỗ lại đáp ứng sáng khoái vậy?”

Hồ Linh nhấp ngụm trà, cười khê: “Bà và Đào gia gia hợp lại.”

“Thật sự?”

“Ừ.” Hồ Liễu kinh hãi. Ha ha, rốt cục cũng đẩy mạnh tiêu thụ tổng tiền được mỗ mỗ đi, bà cũng không còn không có việc gì lại ép buộc ba tỷ muội chúng ta. Cực kỳ cao hứng, Hồ Liễu cũng không xem nhẹ một mặt cô đơn trong mắt Hồ Linh.

“Linh nhi, nếu mỗ mỗ đi tìm Đào gia gia, người cũng đừng một mình ở động Hồ Liên nữa. Dọn ra đi, dọn tới ở cùng ta.”

Hồ Linh lắc đầu: “Không, nhân gian phồn hoa luôn không thuộc về ta.”

Hồ Liễu nghe xong, có chút thất vọng, nhưng biết tính tình nhị muội nên cũng không nói thêm gì nữa.

“Nói chuyện gì thế? Nói gì thế?” Vị Ương bưng một khay cá lẩn bột nhanh như chớp chạy ra từ phòng bếp, cái đầu to dùng chèn vào giữa hai người.

“Ta muốn nhị muội ở lại, nàng không muốn.”

Vị Ương chớp mắt mấy cái, cũng không quản Hồ Linh còn ở đó, lôi kéo Hồ Liễu đi ra một góc: “Liễu nhi, chúng ta giới thiệu cho Linh nhi ai đó đi.”

Hồ Liễu trợn mắt lườm nàng: “Cái miêu đầu này của nàng lại nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì? Đừng lại làm trở ngại chứ không giúp gì nữa!”

“Sẽ không, sẽ không, nàng hãy nghe ta nói...” Vị Ương bộ dạng tiểu nhân thì thầm nửa ngày bên tai Hồ Liễu. Đôi mày nhú chặt của Hồ Liễu chậm rãi giãn ra, ngẫm nghĩ, gật đầu.

“Linh nhi.”

“Ừ?” Hồ Linh đang ngồi ngây người ở sô pha quay đầu.

“Hai tỷ muội chúng ta lâu như vậy không gặp, người ở lại vài ngày với đại tỷ đi.”

“Nhưng mà –”

“Chẳng lẽ người ghét bỏ đại tỷ?” Hồ Liễu chu môi, bày ra một bộ đáng thương.

“Không phải.” Hồ Linh rất nhanh phủ định.

“Tốt lắm, nghe đại tỷ, ở lại vài ngày.”

***

Lúc ăn cơm, Hồ Linh rốt cục hiểu được nguyên nhân đại tỷ muốn nàng ở lại.

Phía đối diện bàn ăn, trừ bỏ Vị Ương vẻ mặt cười cợt xấu xa ra còn có một người vẻ mặt tự đắc.

Hồ Liễu dẫn đo ho khan vài tiếng, chỉ vào người nọ giới thiệu với Hồ Linh: “Linh nhi, đây là bạn tốt của Hồng nhi, con gái của Thiên Lôi và Lôi bà, Lôi Thiên Thụ.”

Vị Ương ở bên cạnh hòa theo: “Đúng đúng, người ta nhìn chính là phích lịch kiều oa”

(*thiếu nữ đẹp như bị xét đánh)

==!

Thiên Thụ đỏ mặt, có chút thẹn thùng nhìn chằm chằm Hồ Linh. Từ lúc còn rất nhỏ nàng đã từng thấy qua Hồ Linh, lúc ấy liền phương tâm ám hứa. Không nghĩ tới nhiều năm không gặp như vậy mà Hồ Linh vẫn như trước khiến người ta có cảm giác băng thanh ngọc khiết, vô luận bao lâu. Mái tóc nâu dài xoa tung trên vai, hai má như ngọc, đôi mắt lạnh lùng lại xinh đẹp dị thường, thanh lệ thoát tục như thể đoá sen mới nở.

Hồ Linh nghe xong liền gật đầu, xem như chào hỏi, cúi đầu ăn canh.

Vị Ương dùng khuỷu tay huých Thiên Thụ, ý bảo nàng hăng hái biểu hiện.

Thiên Thụ tính tình ngại ngùng, đỏ mặt suy nghĩ thật lâu mới chậm rãi nói: “Linh nhi, canh nàng uống là ta tự mình nuôi dê nhũi đun thành.” Nói xong, mặt càng đỏ hơn, ngượng ngùng cúi đầu. Vị Ương cùng Hồ Liễu ở bên cạnh nhìn, biểu tình méo mó, gắt gao nắm chặt chân nhịn cười.

Hồ Linh nhăn mặt chun mũi, có chút buồn nôn.

Thiên Thụ có chút quẫn bách, ngượng ngùng cười: “Không phải, ý ta là kỳ thật ta rất thích dễ nhũ nhà ta, nhưng ta càng thích nàng hơn.”

“.....”

“Không phải, ý của ta là nàng quan trọng hơn dễ nhũ.”

“.....”

“Không phải, ý ta là nàng còn đẹp hơn dễ nhũ.”

“.....”

“Không phải, ý ta là –”

“Bốp!” Hồ Linh đập đôi đũa lên bàn, xoay người rời đi. Vị Ương cùng Hồ Liễu rất cục không thêm kiên kị, ôm nhau cười thành một đoàn.

Thiên Thụ buồn bực ngồi ở một bên thở dài, từ nhỏ cái miệng nàng đã không giỏi nói, thấy người mình hâm mộ từ lâu có thể mở miệng đã là không tệ rồi: “Ương tử, Linh nhi nàng –”

Vị Ương xoa ngực, lau nước mắt vì cười nhiều quá mà ứa ra: “Thiên, người thực ‘trâu’! Lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ phẫn nộ trên gương mặt trăm năm không đổi kia của Linh nhi!”

Thiên Thụ vô tội lắc đầu: “Nhưng mà ta nói đều là sự thật mà!”

==!!!

28. Chương 27: Chủ Động Xuất Kích

Trên bàn cơm vắng Hồ Linh, ba người ăn có vẻ có chút chậm rãi. Thiên Thụ cúi đầu không ngừng nhìn về phía Hồ Linh, Hồ Liễu nhìn buồn cười, cầm chiếc đũa trong tay gõ xuống chiếc đầu nhỏ nhỏ cứ xoay qua xoay lại của nàng: “Làm gì thế? Muốn nói chuyện thì cứ trực tiếp qua đó đi, nhìn cái gì?”

Thiên Thụ nghe xong liền buông đũa, hít sâu một hơi, mở to hai mắt nhìn Hồ Liễu, hai tay siết chặt đặt bên hai sườn.

(tư thế đứng nghiêm ý)

Vị Ương ở bên cạnh nhìn hoảng sợ, nghĩ Thiên Thụ bị Hồ Liễu dùng đũa gõ mà nổi nóng, muốn đánh trả, vừa định mở miệng che chở lão bà nhà mình, liền thấy Thiên Thụ “ruỳnh” một phát bật dậy, chân nâng lên, đạp ghế qua một bên, thân mình thẳng tắp đi về phía Hồ Linh. Thanh thế động tác thực lớn khiến nước ngọt trong chiếc ly trên bàn bị văng cả ra ngoài.

Vị Ương chớp mắt mấy cái, nhìn Hồ Liễu: “Nó đây là muốn ra chiến trường à?”

Hồ Liễu trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng anh dũng của Thiên Thụ, quên cả đáp.

Thiên Thụ cố lấy dũng khí đi tới phòng khách, ngồi xuống chỗ sô pha cách Hồ Linh xa nhất, mắt không chớp nhìn nàng chằm chằm.

Hồ Linh lại vẫn như trước không chút thay đổi nhìn tivi.

Thiên Thụ bị lạnh nhạt không cam chịu tịch mịch, ngẩng đầu nhìn tivi, nói: “Linh nhi, ta sẽ phóng điện nha.”

Hồ Linh nhú mày, chuyển kênh, tiếp tục không để ý tới nàng.

Thiên Thụ thấy Hồ Linh đột nhiên đổi kênh, biết lời mình nói ít nhiều cũng có chút tác dụng, liền vội vàng vỗ ngực cam đoan: “Thật đó, Linh nhi, ba mẹ ta cũng khen ta biết phóng điện phóng sét nhất!”

Vị Ương cùng Hồ Liễu đứng ngoài phòng khách nhìn coi mãi cũng không thấy hai người kia đi ra. Vị Ương nghe xong lời Thiên Thụ nói liền cười đến run rẩy, kéo Hồ Liễu nhỏ giọng nói: “Thiên Lôi, Lôi bà quên nói, kỳ thật Thiên Thụ giỏi nhất chính là đánh rắm*!”

(*phóng thí)

“.....” Hồ Liễu dùng sức trợn mắt với Vị Ương, Vị Ương sợ hãi, nhún nhún vai, không dám nhiều lời nữa, tiếp tục nhìn coi.

Trong phòng khách, Hồ Linh đã bị Thiên Thụ làm phiền đến toàn thân đóng băng, cả người lạnh lẽo không chịu nổi.

Thiên Thụ ủy khuất ngồi ở sofa cắn móng tay, chẳng lẽ Linh nhi không tin ta có khả năng đó sao. Ngẫm nghĩ, chỉ có dựa vào sự thật để chứng minh thực lực của mình thôi. Nàng đứng dậy, vung tay, một đạo lôi điện hiện lên, chiếc tivi LCD 52 inch mà Hồ Linh đang xem trong nháy mắt toát ra khói trắng. Hồ Linh còn cầm điều khiển trong tay, kinh ngạc nhìn Thiên Thụ.

“Má của ta ơi!!!!!!”

Bóng người bay qua, Vị Ương ôm chặt cái tivi đã gần như cháy sém của nhà mình. Hồ Liễu chậm rãi tiến vào, nắm mũi kéo nàng xuống. Vị Ương rưng rưng lệ, quay đầu cảm phần nhìn Thiên Thụ: “Người làm gì????!!!”

Thiên Thụ tóm ống quần, đáng thương nhìn Vị Ương: “Ta đang chứng minh thực lực của ta.....”

“Đây là thực lực gì chứ????!!!”

“Phóng điện!”

“Người đây là cái thực lực thối tha gì chứ!”

“Roẹt!”

Lại một tia sét, Vị Ương trong nháy mắt biến thành một con mèo béo lông dựng đứng bốc khói, toàn thân đen thui, chỉ có hai con mắt to tròn ai oán chớp chớp mới chứng minh nó vẫn kiên cường còn sống.

Hồ Linh ở một bên rốt cục nhìn không được, che miệng, bật cười.

Thiên Thụ vừa thấy Hồ Linh nở nụ cười, tinh thần tỉnh táo, hưng phấn nhìn nàng thăm dò: “Linh nhi, nàng còn muốn xem sao?”

Hồ Linh còn chưa kịp đáp, lại một tiếng sấm vang lên, con mèo mập vừa đứng lên lại nằm úp sấp. Con tiểu miêu đen sì quỳ rạp trên mặt đất, ngửi mùi khét lẹt toàn thân mình. Bì ai than vãn, ta đúng là xui xẻo tám đời mà, thế nào Hồng nhi vừa bị ta lừa đuổi đi, giờ lại một kẻ nổi nghiệp nữa tới a!

***

Bởi vì đòn sét đánh của Thiên Thụ, lúc Vị Ương đưa tiểu hồng hồ về nhà đã gần đêm khuya. Hồng nhi ăn xong đan được mỡ mỡ đưa, được lực công hiệu, liền biến thành hình người, thân khoác một chiếc áo ngủ, ngủ say sưa dưới chân Hồ Liễu.

Hồ Liễu sờ sờ đầu Hồ Một Y, trong mắt lộ ra một tia sủng nịnh.

Vị Ương ở bên cạnh nhìn sốt ruột: “Liễu nhi, tiểu Hồng làm sao vậy? Như thế nào mà ăn được xong còn ngủ?”

“Có thể là do mệt quá.” Hồ Liễu lắc đầu.

“Đề ta tới đánh thức nàng đi.” Thiên Thụ vén tay áo chuẩn bị phóng sét, lại bị Vị Ương giữ lại: “Thiên Thụ, ta nhắc nhở người, đánh tiểu Hồng cũng không đơn giản như đánh ta đâu!”

Thiên Thụ thu hồi tay, quét mắt nhìn Hồ Linh bên cạnh, thấy ánh mắt giận dữ của nàng liền yên lặng cúi đầu.

Ngay lúc Thiên Thụ cúi đầu, Hồ Mộ Y chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt tròn phổng đại của Thiên Thụ, nàng sợ tới mức lập tức lui vào lòng Hồ Liễu.

“Lôi, Lôi –”

“Hong nhi –” Thiên Thụ nhiệt tình đáp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười tràn đầy hạnh phúc.

“Người đến đây làm gì?” Hồ Mộ Y không thể tin được nhìn Thiên Thụ, cái tên hỗn đản phóng điện bừa bãi này dĩ nhiên cũng xuống núi? Mà lại còn ở nhà đại tỷ ta?

Thiên Thụ vô tội chớp chớp mắt, chỉ chỉ Hồ Linh bên cạnh: “Ta và nhị tỷ của người đang muốn tìm hiểu đối phương.”

“Phì –”

Hồ Mộ Y kinh hoàng nhìn Hồ Linh, Hồ Linh lại hờ hững như không liên quan, mà Hồ Liễu và Vị Ương lại cười thành một đoàn.

“Với ai?”

“Linh nhi.”

“Người thú vị lắm!” Hồ Mộ Y nhảy bật dậy từ trên giường, dùng sức bóp khuôn mặt Vị Ương lớn tiếng chất vấn: “Nói! Tử miêu yêu, đây lại là chủ ý của người hả!”

“Không phải, Hong nhi.....Ta –” Vị Ương giãy dụa suy nghĩ tìm cách biện hộ.

“Đúng vậy, là Ương tử nói cho ta biết xuống núi có thể gặp Linh nhi.” Thiên Thụ nhìn nhìn Hồ Linh, cười đến mắt híp lại.

“Miêu yêu!”

“A!”

“Ta đánh chết người!”

“Thiên Thụ, cứu cứu ta, hai ta về sau có thể xem như anh em đồng hao!!!” Vị Ương bị Hồ Mộ Y đè dưới thân, dùng sức vặn vẹo, khẩn cầu trợ giúp.

Thiên Thụ lắc đầu: “Nàng về sau là em vợ ta, quan hệ thân thích gần, hơn người gấp mấy lần.”

“A!!!! Hong nhi, đừng đánh, cẩn thận lại biến thành hồ ly!”

“Cho dù có biến thành hồ ly cũng phải đánh chết người trước!”

“Tử tiểu Hong, người đồ bán thành phẩm!”

“Bang!”

“Thiên, sao người lại phóng sét đánh tiểu miêu nhà ta, người thân với Hong nhi thì không thân với ta sao?”

“Bang!”

“Tử Thiên Thụ, người dĩ nhiên lại dám đánh bản hồ tiên! Ngay cả phụ thân người cũng không nỡ đánh ta!”

“.....(>_<).....”>

“Nhưng mà – như vậy có vẻ công bình ah.”

“.....”

***

Ngày hôm sau khi bị sét đánh, phòng giám đốc.

Hồ Mộ Y cúi đầu, giả bộ duyệt báo cáo, lén lút đánh giá Y Lãnh Y.

Lòng Lãnh Y cũng không yên, ngày đó mình uống say, một cước đá Hồ Mộ Y coi như dùng lực rất nhấn tâm, người ta dù sao cũng là bà chủ, thiên kim tiểu thư, được nuông chiều từ bé, như thế thì.....

“E hèm, Y Y à –”

Y Lãnh Y nghe xong, buông văn kiện trong tay xuống, quay đầu nhìn Hồ Mộ Y.

“Tối nay có thời gian không?”

Y Lãnh Y gật đầu, nghĩ công ty lại có chuyện gì.

“Là như vậy, đại tỷ và nhị tỷ tôi vì cảm kích em mấy ngày nay chăm sóc tôi nên muốn mời em tới nhà tôi ăn bữa cơm.”

“Ăn cơm.” Y Lãnh Y có chút khần trương.

Hồ Mộ Y xoay xoay cái bút, cười khê: “Chỉ là ở nhà tùy tiện ăn một bữa.”

Y Lãnh Y thở phào, gật đầu, lập tức nhìn Hồ Mộ Y, trong mắt có chút chờ mong, tựa hồ đợi nàng nói gì đó nữa.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lãnh Y, Hồ Mộ Y dần đỏ mặt, ánh mắt cũng có chút né tránh.

Không khí giăng co giữa hai người bị tiếng chuông di động đánh gãy, Lãnh Y thở dài, cầm điện thoại lên: “A lô.”

“.....”

“Long tổng?”

“.....”

Hồ Mộ Y vốn lười biếng tựa trên ghế giám đốc nghe thế lập tức thẳng người, khần trương nhìn Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y quét mắt liếc Hồ Mộ Y một cái, ôm di động, hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói vài câu liền cúp máy.

“Ai thế?” Hồ Mộ Y nhú mày, vẻ mặt tỏ ý không vui.

“Long Uy.”

“Tìm em làm gì?”

“Việc này cần phải báo cho Hồ tổng sao?”

Hồ Mộ Y bị nghẹn, tâm tình có phút phiền não, đẩy ghế giám đốc ra, đứng lên, đi về phía Lãnh Y.

Trái tim Y Lãnh Y bị tiếng bước chân dần tới gần của Hồ Mộ Y nhiễu loạn, thất thần nhìn nàng, thẳng đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn nửa bước, gần đến mức Lãnh Y có thể nhìn thấy đôi mi cong cong của Hồ Mộ Y mới hồi phục lại tinh thần. Lãnh Y đỏ mặt lùi về phía sau vài bước, muốn né tránh bầu không khí ái muội này, lại bị Hồ Mộ Y chiếm tiện nghi, sắp lại vài bước, bức nàng vào góc.

Y Lãnh Y cắn môi, quay đầu không dám nhìn nàng. Hồ Mộ Y cười quyến rũ vươn hai tay, đặt lên tường, khóa Lãnh Y ở trong vòng tay mình, nhìn khuôn mặt tỏ vẻ lạnh như băng của nàng nhuộm đẫm màu phấn hồng quyến rũ, khóe miệng hơi cong lên: “Y Y, em còn muốn trốn sao –”

Hơi thở nóng rực phả bên tai, trong nháy mắt mặt Y Lãnh Y đỏ lên: “Chị –”

Bàn tay hơi lạnh lạnh của Hồ Mộ Y áp lên má Lãnh Y chậm rãi vuốt ve, đôi mắt tràn đầy thâm tình khiến Y Lãnh Y không thể né tránh.

“Y Y, em không biết tôi yêu em bao lâu đâu, đừng trốn.....Ít nhất cho tôi quyền được yêu em –”

“Mộ Mộ –” Y Lãnh Y khần trương, thân mình run nhè nhẹ, bắt lực nhìn Hồ Mộ Y.

Nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Lãnh Y, cảm giác tê dại còn chưa kịp trở lại, đôi môi mềm mại đã rời đi. Lãnh Y nhìn khuôn mặt yêu dã đặc biệt của Hồ Mộ Y, ánh mắt dần mê ly.

“Y Y, để cho tôi yêu em, được không?”

29. Chương 28: Miêu Bằng Lôi Hữu

Nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Lãnh Y, cảm giác tê dại còn chưa kịp trở lại, đôi môi mềm mại đã rời đi. Lãnh Y nhìn khuôn mặt yêu đã đặc biệt của Hồ Mộ Y, ánh mắt dần mê ly.

“Y Y, để cho tôi yêu em, được không?”

“Mộ Mộ –”

Mặt Lãnh Y bị Hồ Mộ Y giữ trong tay, hai mắt thâm tình nhìn nàng, gương mặt chân thành. Cổ họng Lãnh Y như bị cái gì chặn lại, nói không nên lời. Lãnh Y chậm rãi cúi đầu, trái tim ầm ầm nhức nhối. Có ai không cần một tình yêu đến, có ai không hy vọng cùng người mình yêu nắm tay đến già? Nhưng nếu không thể chịu nổi nỗi đau khổ khi mất đi tình yêu, vậy thì nàng tình nguyện không cần tình yêu này.

Hồ Mộ Y hoang mang nhìn Y Lãnh Y, nàng rõ ràng có thể cảm giác được Lãnh Y động lòng, vậy thì giờ lại là vì sao.....

Y Lãnh Y ôm lấy chính mình, lùi lại vài bước, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Hồ Mộ Y thật sâu: “Mộ Mộ, cho em thêm một tháng nữa được không? Để em suy nghĩ rõ ràng tất cả, rồi sẽ cho chị một đáp án phụ trách.”

“Đáp án phụ trách?” Hồ Mộ Y nhìn Lãnh Y lặp lại, đôi con người xoay loạn.

Lãnh Y nhìn ra Hồ Mộ Y do dự, sợ nàng lại rời đi vô thanh vô tức như lần trước, liền giữ chặt tay nàng, run giọng nói: “Mộ Mộ, chị phải tin tưởng em, em nhất định sẽ hết lòng giữ lời hứa.”

“Cho tôi một đáp án phụ trách?”

“Phải!”

“Thật sao? Ha ha, Y Y, em thật tốt quá!” Hồ Mộ Y mạnh mẽ giặt tay lại, Lãnh Y bất ngờ không kịp đề phòng, ngã vào lòng nàng.

Hồ Mộ Y hưng phấn ôm lấy Lãnh Y, vui sướng quay vài vòng: “Y Y, em nói phải giữ lời đấy!”

“Cho tôi đáp án phụ trách? Với tôi mà nói đáp án ấy chính là trở thành người của tôi.”

“.....”

Y Lãnh Y bị nàng quay đến đầu choáng váng, căn bản không biết Hồ Mộ Y nói gì, thật vất vả chân mới chạm đất, còn chưa kịp phản ứng thì cái miệng rộng đã áp sát lại, căn bản không có kỹ xảo gì đáng nói, chỉ là ngậm lấy môi mừng dùng sức liếm không thôi.

“Uhm – Mộ –”

“Y Y, đừng nhúc nhích. Vì chứng minh em là hết lòng giữ lời hứa, tôi quyết định trước thực hiện chút –”

“Hồ Mộ Y!” Y Lãnh Y nổi giận, người này thật sự là cho chút ánh mặt trời liền tỏa sáng!

Hồ Mộ Y buông Lãnh Y ra, ngẩng đầu, ngửa mặt đáng thương nhìn Y Lãnh Y thăm dò.

Lãnh Y không chịu nổi ánh mắt ai oán kia của nàng, liền xoay người thu dọn tài liệu vứt vừa bãi trên bàn, không nhìn nàng nữa, cũng mượn thời gian này để bình ổn lại trái tim đập dữ dội không quy tắc.

Hồ Mộ Y nhìn bóng dáng Lãnh Y, đôi mắt nheo lại, mắt đầy tính toán, hừ hừ, Y Y, em chờ đó, chờ một tháng sau tôi phải khiến em cầu xin tôi yêu em!

Y Lãnh Y như thể biết được mà xoay phắt lại, tay dùng sức gõ một chút lên đầu Hồ Mộ Y: “Cái bộ dáng háo sắc này của chị là lại muốn nảy ra ý định hư hỏng gì???!!! Nếu để em biết được thì chị cứ đợi mà xem, còn ngần ra đó làm gì? Mau xử lý văn kiện đi, chỗ đó còn một xấp kia!”

Hồ Mộ Y ôm đầu đi tới ghế giám đốc, cúi đầu cắn răng. Tôi đổi ý rồi, Y Y, tôi muốn “yêu” em, “yêu” đến khiến cho em sau này không dám nói chữ “không” với tôi nữa!

Lãnh Y thu dọn mớ tại liệu trên bàn xong, quay đầu liếc bộ dáng cắn răng đáng yêu của Hồ Mộ Y, cúi đầu, một tia cười ôn nhu vương vấn nơi khóe môi.

***

Sáu giờ đúng giờ Bắc Kinh, nhà đại tỷ.

“Mặc kệ! Dựa vào cái gì mà muốn ta biến thành mèo, không được!” Vị Ương vung cánh tay cãi nhau với Hồ Liễu. Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà lão bà của tiểu Hồng đến mọi người đều có thể gặp mà có tình nàng lại phải biến thành mèo mập đây? Đây không phải là bắt nạt người khác sao?

Hồ Liễu liếc nhìn đồng hồ trên tường, đầu đầy mồ hôi. Hồ Linh ngồi ở sofa vẫn vẻ mặt đăm đăm như trước. Lôi Thiên Thụ chớp đôi mắt to đứng một bên xem cuộc chiến.

“Tiểu miêu, ngoan, tại Y Lãnh Y đã gặp nàng rồi.” Hồ Liễu kiên nhẫn khuyên giải.

“Nếu tiểu miêu đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Y Lãnh Y, nàng nhất định sẽ hỏi chuyện của Hồng nhi, nếu không đáp được, nàng sẽ nghi ngờ!”

Vị Ương bủi môi, vẫn không vui: “Ta mặc kệ, nếu đúng như vậy, vậy tiểu Hồng một ngày không nói cho Y Lãnh Y thì ta phải một ngày làm mèo mập sao!”

“Người vốn chính là mèo mà, sợ cái gì?” Hồ Liễu có chút đau đầu nhìn Vị Ương, nàng biết nếu Vị Ương nổi tính cứng đầu thì mặc cho ai khuyên cũng vô dụng.

Hồ Linh ngồi ở sofa nghe cũng nhú mày, nhìn nhìn bộ dáng sốt ruột của đại tỷ, mím môi, đứng dậy, đi đến bên cạnh Hồ Liễu, không kiên nhẫn nhìn Vị Ương. Đại tỷ quả thực chiều miêu yêu đến không ra gì mà!

Hồ Linh vừa nhú mày, Thiên Thụ ở bên cạnh lại bắt đầu xắn tay áo muốn phóng sét, Vị Ương nhìn thấy, bị dọa lập tức chui ra phía sau Hồ Liễu.

Mày Hồ Linh càng nhú lại, kéo Thiên Thụ một chút: “Người đừng chọc Vị Ương nữa, cẩn thận nàng nổi nóng biến thành miêu yêu ăn người!”

Thiên Thụ nghe xong vẻ mặt kinh ngạc, thân mình cùng chân đồng thời cứng lại, không thể tin được mở to hai mắt nhìn chằm chằm Hồ Linh.

Vị Ương nghĩ lời nói của Hồ Linh có hiệu quả, liền nghênh ngang đi ra từ phía sau Hồ Liễu, tiến lại gần Thiên Thụ, vỗ vỗ đầu nàng, khoác lác: “Yên tâm, Vị Ương ta không phải người không biết phân rõ phải trái, biết ta lợi hại, về sau thành thật nghe lời thì ta sẽ không bạc đãi người!”

“Bùm!”

Một tiếng sấm vang, Hồ Liễu cũng không cần thương lượng gì với Vị Ương, Vị Ương đã trực tiếp biến thành hắc sắc tiểu miêu, cả người bốc khói, quỳ rạp trên mặt đất, buồn bực chớp mắt nhìn Thiên Thụ, không phải người sợ ta sao?

Thiên Thụ hoàn toàn không nhìn nó, mắt rưng rưng lệ, thâm tình nhìn Hồ Linh: “Linh nhi, nàng, nàng dĩ nhiên lại lo lắng cho an nguy của ta, ta thực cảm động!”

“.....”

Hồ Liễu cùng tiểu miêu mắt to trừng mắt nhỏ, đây là ngụ ý Thiên Thụ không phải sợ Vị Ương mà là tự mình đa tình hả? Trên đời này sao lại có người đa tình vậy nhỉ?

Hồ Linh bắt đắc dĩ, ngẩng đầu liếc nhìn Thiên Thụ: “Lôi tiểu thư, người có thể hay không –”

Nghe thấy Hồ Linh nói chuyện, Thiên Thụ kích động đến cả người run run: “Linh nhi, không cần! Nàng trăm ngàn lần đừng khách sáo vậy! Đừng gọi tiểu thư, nếu không muốn gọi Thiên Thụ thì trực tiếp gọi ta là ‘phích lịch kiêu oa’ là được.”

Hồ Linh thở dài: “Phích Lịch Kiêu Oa, ta xin người, người đừng hơi một tí lại phóng điện được không?”

Thiên Thụ tiếp tục kích động, nói cũng lắp bắp: “Vây, vây – phóng cái gì? Linh nhi, nàng nói đi, ta đều nghe lời nàng.”

==!

***

Sau khi tan tằm, Hồ Mộ Y đứng giờ đón Lãnh Y về nhà. Từ sau khi biến thành người, nàng chưa bao giờ bất an cùng không yên vậy. Vốn một miêu yêu thì đủ để nàng đối phó, nhưng giờ lại có thêm một tên ‘phích lịch quýnh đần’ nữa, quả thực là muốn mạng nàng mà. Lần đầu tiên đưa Lãnh Y về nhà, đương nhiên muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho Lãnh Y, thực sợ bị hai tên không có mắt kia phá hỏng.

Chuông cửa vang lên, hai người chờ ngoài cửa, Y Lãnh Y buồn cười nhìn Hồ Mộ Y, dịu dàng chỉnh lại mớ tóc trên trán nàng: “Đây không phải nhà chị sao? Sao còn khấn trương hơn cả em vậy.”

“Tôi –” Hồ Mộ Y ngượng ngùng cười, vừa định giải thích thì cửa đã bị văng mạnh mở ra, khiến nàng sợ tới mức phải vội vàng kéo Lãnh Y đang đứng ở sau cửa lại, còn chính mình lại bị cửa đập thẳng vào mặt.

“Cô chính là Y Y? He he he he ~” Thiên Thụ nháy mắt thân thiện, nhìn Y Lãnh Y từ trên xuống dưới.

Lãnh Y liếc nhìn Hồ Mộ Y đang ôm mũi, nhếch nhếch miệng với Thiên Thụ đang lúng túng: “Ah, Hồng – ách, Mộ Mộ, làm sao vậy?”

“Ta fuck! Có biết mở cửa không hả!” Hồ Mộ Y ôm mũi, chữ ằm lên.

Thiên Thụ khó hiểu gãi gãi đầu: “Tôi biết mà, chính là mở như vậy!”

Vì để chứng minh, Thiên Thụ lùi vào nhà, lại đóng cửa lại, đẩy mạnh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến sáng lạn: “Xem, ai nói tôi không biết đóng cửa!”

Y Lãnh Y bên cạnh đã hoàn toàn hóa đá, trợn mắt há hốc mồm nhìn Thiên Thụ cùng cái mũi bất hạnh lại bị đập trúng mục tiêu của Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y ôm cái mũi đau nhức nhối nhẹn, cũng không ngại Lãnh Y bên cạnh mà giữ lại chút mặt mũi gì, hoàn toàn bùng nổ.

“Lôi Thiên Thụ!!!!!!” Hồ Mộ Y hét một tiếng, Lôi Thiên Thụ một chút phản ứng cũng không có, ngược lại lại nhìn chằm chằm Lãnh Y, đôi mắt nhỏ híp lại.

“Thiên Thụ –”

“Meo meo –”

Trước khi Hồ Mộ Y kịp nói, một cái bóng màu vàng lóe lên, một con mèo vàng to tròn không biết từ chỗ nào chui ra, híp đôi mắt to màu quất nhảy cái vèo vào lòng Y Lãnh Y, cái đầu còn dùng sức cọ cọ trước ngực người ta.

Lãnh Y cảm thấy tay trầm xuống, cúi đầu nhìn lại, mặt đầy kinh ngạc.

30. Chương 29: Dụng Tâm Kín Đáo

Lãnh Y cảm thấy tay trầm xuống, cúi đầu nhìn lại, mặt đầy kinh ngạc.

Trời ạ, trừ Hồng nhi ra đây là lần đầu tiên Y Lãnh Y nhìn thấy một con vật béo đến vậy. Thân mình tròn vo còn hơn quả bóng cao su, đám thịt trên mặt khiến đôi mắt to màu quất phồng lên thành cái bóng, cái đầu to dùng không ngừng cọ lên ngực mình. Mặt Lãnh Y đỏ lên, xấu hổ nhìn nhìn Hồ Mộ Y bên cạnh: “Thật, thật đáng yêu, rất giống tiểu hồng hồ em nuôi lúc đầu!”

“Cái gì???!!!”

“Meo meo!!!”

Nhân miêu đồng thời kháng nghị, dĩ nhiên lại dám nói bản hồ tiên giống con tử phi miêu này?

Một kim miêu anh tuấn như ta làm sao có thể giống tử tiểu Hồng được?

Hồ Mộ Y ngoái lại, thấy bộ dáng con mèo vàng mập mạp kia đã được tiện nghi còn tự đắc, liền giận dữ, tiến lên vài bước, nắm mớ thịt béo trên cổ nó, dùng toàn lực ném ra xa.

“Meo meo meo meo –”

Kim sắc tiểu miêu bay thẳng vào nhà như thể trong môn ném đĩa, Hồ Liễu cùng Hồ Linh đang đi tới phòng khách nhìn thấy một bàn này đều ngẩn ra. Lập tức một bóng người màu trắng vút qua, Hồ Liễu xông lên trước ôm lấy kim sắc tiểu miêu chỉ còn hơi tàn.

“Hồ Mộ Y, em làm gì vậy???!?” Hồ Liễu ngẩng đầu, vẻ mặt tức giận. Hồng nhi thực là, luôn bắt nạt tiểu miêu. Bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, sao không thấy nàng ra oai vậy với Thiên Thụ đi?

“Meo meo meo meo.....”

Kim sắc tiểu miêu cả người vô lực ngã vào lòng Hồ Liễu, đáng thương chớp chớp mắt nhìn nàng, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng rên rĩ.

Hồ Mộ Y không chút yếu thế, ngửa đầu, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào con kim sắc tiểu miêu trong lòng Hồ Liễu: “Chị còn hỏi em làm gì? Đại tỷ, quản lý cho tốt con sắc miêu nhà chị đi! Y Y của em vừa mới vào nhà nó liền nhắm ngực người ta mà cọ, để làm chi hả? Nó muốn làm gì? Bú sữa???!? Phi!!!”

“.....”

Y Lãnh Y xấu hổ đến mặt đỏ bừng, giận dữ lườm Hồ Mộ Y, lập tức ngẩng đầu nhìn Hồ Liễu, muốn giải thích, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng, lại một tiếng rít.

“Meo meo –”

Kim sắc tiểu miêu lại bay ra ngoài theo đường vòng cung.

Lời Hồ Mộ Y nói chọc giận Hồ Liễu, cả người tức thì sắc bén hẳn lên, cắn răng híp mắt nhìn chằm chằm kim sắc tiểu miêu trên mặt đất. Kim sắc tiểu miêu chưa bao giờ thấy Hồ Liễu nổi giận như vậy, sợ tới mức quỳ rạp xuống lạnh run.

“Liễu nhi, nàng hãy nghe ta nói, ta là vì muốn tạo quan hệ tốt với cô em vợ, ta –”

“Meo meo meo meo!!!”

Hồ Liễu căn bản không nghe giải thích, cúi người xuống, túm đuôi mèo dốc ngược đầu nó xuống. Giỏi, Vị Ương người lợi hại! Dĩ nhiên dám thừa dịp ta không ở đây mà ăn đậu hũ người khác! Hồ Liễu ngậm vận chân khí, dồn mọi lực lên cánh tay phải, cầm lấy đuôi mèo, đập mạnh xuống đất. Kim sắc tiểu miêu bị chống đầu xuống đất, đập thật mạnh xuống sàn, từ quả bóng cao su thành công thăng cấp lên thành cái bánh lớn. Hồ Liễu thế này còn không bỏ qua, cắn răng cúi người về phía trước, cúi nâng lên, lại nhắm cái bụng con kim sắc tiểu miêu hung mãnh đập một cước.

“Meo meo!”

“Ta cho ngươi sắc!!!”

Kim sắc tiểu miêu mặt dán đất, biết vâng lời nhìn nhìn Hồ Liễu, đau khổ cầu xin tha thứ: “Liễu nhi, ta thật sự biết lỗi rồi, nàng còn đánh ta tiếp như vậy thì ta có chín cái mạng cũng vô dụng!”

Nói xong, tiểu miêu quỳ rạp trên đất thoi thóp, ô ô, sớm biết thế này thì lúc trước nên nghe lời Đào gia gia nói, không thể chọn hồ ly làm đối tượng,... miss, giờ thì tốt rồi, ta là miêu lạc bình dương bị hồ khi* ah!

(*nguyên gốc: hồ lạc bình dương (đồng bằng) bị khuyển (chó) khi)

Lôi Thiên Thụ vốn đang ở một bên vỗ tay thấy tư thế “dạy chồng” này của Hồ Liễu, lại nhìn vẻ mặt nhìn mãi thành quen của Hồ Linh và Hồ Mộ Y, dùng sức nuốt nước miếng. Trời ạ, về sau Linh nhi sẽ không đối xử với ta như vậy chứ.

Hồ Mộ Y cười kéo Y Lãnh Y đang trợn tròn mắt đứng cạnh: “Y Y, vào thôi, đại tỷ làm nhiều món ngon chờ em lắm.”

Lãnh Y hoàn hồn, ngơ ngác gật gật đầu. Nàng chưa bao giờ nghĩ người bề ngoài hòa ái dễ gần như Hồ Linh lại hung tàn đến vậy, ngay cả một con mèo con cũng không tha. Lòng chợt lạnh, Hồ Mộ Y về sau sẽ không như vậy chứ...Chờ đến khi nàng gặp Hồng nhi nhất định phải chú ý, mình cũng không chịu được Hồng nhi bị người ta đánh như vậy. ==!

Vào phòng, Hồ Mộ Y đánh rắm hò hét lôi kéo Lãnh Y đi khắp nơi. Lãnh Y cười nhẹ. Trang trí trong phòng thực hợp khẩu vị Lãnh Y, khí phái lại không quá xa hoa lãng phí, tản ra hơi thở cổ xưa nhàn nhạt. Rẽ qua tới đại sảnh, Lãnh Y dừng chân ngắm nhìn, trần nhà điêu khắc bức tranh hồ ly khiến nàng nhìn không chuyển mắt. Lãnh Y ngạc nhiên phát hiện trong đó có một phù điêu điêu khắc tình tiểu hồ ly dĩ nhiên lại có bảy phần tương tự Hồng nhi. Lãnh Y nhìn đến nhập thần, thế cho nên không phát hiện được chỗ không bình thường của người bên cạnh.

Hồ Mộ Y khẩn trương nhìn Lãnh Y chằm chằm, sợ bị nàng nhìn ra manh mối gì, dùng sức lôi kéo tay nàng: “Y Y, chúng ta đi thôi, bên kia còn có bí họa kia.”

Lãnh Y ngẩng đầu, hơi cười: “Ha ha, Mộ Mộ, nhiều hồ ly thật đấy, nếu người không biết còn tưởng vào phải động hồ ly chứ.”

Nụ cười đông cứng trên mặt Hồ Mộ Y, như thể muốn nhìn ra điều gì, nàng nhìn chằm chằm vào mắt Y Lãnh Y: “Y Y, em –”

Lãnh Y ngẩn ra, ngạc nhiên trước sự thay đổi của Mộ Mộ, vừa định mở miệng hỏi đã bị Thiên Thụ lôi kéo đi: “Y Y, chị nấu nhiều đồ ngon lắm, em nhất định phải nếm thử.”

Hồ Mộ Y đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng dáng Lãnh Y, thở dài. Y Y, em có biết không, tôi thật sự sợ mất em.....

Hồ Linh luôn ở một bên yên lặng không nói đi đến bên cạnh Hồ Mộ Y, giang tay ra, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng Hồ Mộ Y: “Hồng nhi, đừng sợ, Lãnh Y sẽ tha thứ thôi.”

***

Lãnh Y bắt đầu nhìn cái chén đầy ắp đồ ăn của mình.

Thiên Thụ gấp thực hăng hái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ tràn đầy ý cười: “Y Y, ăn đi, đều là chị tự tay làm đó.”

“Khụ, khụ khụ –”

Hồ Mộ Y đang ngồi bên cạnh Lãnh Y ăn chân gà nghe xong lời này, thiếu chút nữa bị nghẹn, Y Lãnh Y liền vội đưa nước tới: “Chị ăn từ từ thôi, đâu có ai tranh với chị.”

Hồ Liễu cười hì hì nhìn Thiên Thụ, vừa lòng gật gật đầu. Hồ Linh nhìn Thiên Thụ vẻ mặt ân cần, cúi đầu không nói.

Hồ Mộ Y uống một ngụm nước lớn, nuốt miếng thịt gà xuống, tròng mắt với kim sắc tiểu miêu, dùng ám ngữ hỏi: “Từ phi miêu, người lại làm cái quỷ gì thế hả? Ta như thế nào không biết Thiên Thụ biết nấu cơm?”

Kim sắc tiểu miêu chưa được Hồ Liễu tha thứ, không cho phép ngồi lên bàn, đang đáng thương nằm trên sofa, cúi đầu liếm đồ ăn trong bát, trợn mắt liếc Hồ Mộ Y một cái: “Ai bảo nàng phóng điện bữa bãi, làm nữ đầu bếp không tốt sao?”

“Người là nói đồ ăn này?” Hồ Mộ Y không thể tin được nhìn Thiên Thụ dò xét.

Nhớ tới bộ dáng Thiên Thụ nấu cơm, kim sắc tiểu miêu cười đến thịt béo rung rinh: “Cái tên phích lịch quỷ nhử này cũng sử dụng được lắm, muốn làm gì thì chỉ cần ném đủ gia vị, nàng phóng sét một cái là chín hết!”

“.....”

Tiểu miêu ngẩng đầu, không có ý tốt nhìn Hồ Linh và Thiên Thụ, nhỏ giọng nói: “Này, tiểu Hồng, đừng có chỉ chăm chú vào hạnh phúc của bản thân, nhị tỷ người và Thiên Thụ hiện nay là hai bó củi khô, liền cần thứ nhiệt hỏa hừng hực của người thiêu đốt cả hai,”

“Đốt thế nào đây?” Hồ Mộ Y chớp chớp mắt nhìn kim sắc tiểu miêu, nàng đương nhiên cũng hy vọng nhị tỷ ngày thường trầm mặc ít lời mà kỳ thật tâm tính thiện lương hơn bất kì người nào được hạnh phúc.

Kim sắc tiểu miêu vươn móng vuốt béo y, đẩy cái bát trước mặt ra: “Chuyện này ta không mặc kệ được, cũng không dám quản. Mỗi lần chỉ cần ta vừa ra chủ ý gì liền chắc chắn không phải chuyện tốt. Tiểu Hồng, ta tin tưởng ngươi, hạnh phúc của nhị tỷ người hoàn toàn dựa vào ngươi!”

Hồ Liễu đang xới cơm cho Lãnh Y quay người lại thấy hai tên tiểu tặc đang khe khẽ thì thầm, liền lấy chiếc đũa gõ xuống đầu Vị Ương: “Người không phải lại có chủ ý gì với lão bà nhà người ta đấy chứ???”

“Meo meo meo meo.....” Tiểu miêu ai oán cúi đầu, ta xem như đã nhìn ra, ta là nơi trút giận của các nàng, ai cũng đều đánh được!

Hồ Mộ Y xoay người lại, giả bộ ho nhẹ hai tiếng: “Đại tỷ?”

“Ừ?” Hồ Liễu ngạc nhiên ngẩng đầu, Ương tử lại đưa cho Hồng nhi chủ ý quái quỷ gì đây.

“Chúng ta có mấy cái giường?”

“Ba cái, phòng khách, phòng ngủ chính và phòng dành cho khách.”

Hồ Mộ Y nghiêm trang gật đầu: “Ồ, vừa đủ, đêm nay Y Y không về, em và nàng sẽ ngủ một giường, chị và mèo mập một giường, nhị tỷ và Thiên Thụ một giường.

“Phi –” Nghe xong lời này, tiểu miêu phun hết cơm trong miệng ra, mở to hai mắt dòm Hồ Mộ Y. Tiểu Hồng ah, không thể không nói người thật sự là một nhân tài, nhưng mà – người thật suy nghĩ vì nhị tỷ sao???

31. Chương 30: Đêm Chia Giường [thượng]

“Được! Được!”

“Không được!!!”

Lời Thiên Thụ cùng Y Lãnh Y đồng thời lên tiếng, hai người trợn mắt nhìn nàng. Hồ Linh càng “trâu”, hai chân vắt chéo nheo mắt hung ác nhìn chăm chăm Hồ Mộ Y, cũng có lực uy hiếp ngang với hai người kia trực tiếp mở lời. Hồ Liễu cùng tiểu miêu lại vui sướng khi người khác gặp họa, ngồi một bên chờ xem kịch vui.

Hồ Mộ Y nhìn Lãnh Y thở dài: “Một đám cùng tới cả đi.. Y Y, vì sao em không đồng ý?”

Hồ Mộ Y vừa dứt lời, mặt Lãnh Y liền nhanh chóng đỏ lên, cúi đầu mím môi không nói. Này bảo nàng nói thế nào đây, chẳng lẽ ở trước mặt mọi người trực tiếp nói với Hồ Mộ Y: “Aish, thực xin lỗi, Mộ Mộ, kỳ thật lý do em không chịu bởi vì chị là một kẻ háo sắc” sao?

Hồ Mộ Y thấy Lãnh Y không nói liền vừa lòng nhếch miệng cười cười, nghiêng đầu nhìn Hồ Linh: “Không có lý do gì tức là đồng ý rồi. Người thứ hai, nhị tỷ, chị thì là vì nguyên nhân gì?”

Hồ Linh lạnh lùng trả lời: “Chị không có thói quen ngủ cùng người khác.”

Hồ Mộ Y nghe xong, đầu cũng lười ngẩng lên: “Thói quen đều là từ không quen lâu ngày dần tạo thành.”

Thiên Thụ nhìn thấy Hồ Linh cũng trả lời xong rồi, chắc đến phiên mình, liền giơ tay cười hì hì muốn nói lý do, ai ngờ Hồ Mộ Y liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Chúng ta đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa, Thiên Thụ bỏ qua. Còn ai có ý kiến khác không?”

“.....”

“Không có gì đâu tắm rửa đi ngủ đi. Y Y, em đi cùng tôi vào phòng ngủ chính.”

“.....”

***

Buổi đêm sau khi chia giường xong.

Phòng Vị Ương cùng Hồ Liễu.

Vị Ương sớm đã biến thành hình người, nằm trên giường, bắt đắ dĩ nhìn Hồ Liễu chỉ chừa lại bóng lưng cứng ngắc cho mình.

“Liễu nhi, ta biết mình sai rồi, nàng thế nào vẫn còn giận? Dấm chua này ăn thực vô lý nha! Xoay lại đây được không?”

Vị Ương trầm mặc đợi thật lâu cũng không thấy Hồ Liễu hé răng. Thở dài, Vị Ương tiếp tục giải thích: “Liễu nhi, ta thật sự chỉ nhảy lên người Y Lãnh Y mà thôi!”

Hồ Liễu nghe xong lửa giận công tâm, lập tức ngồi phất dậy, quay đầu cắn răng nhìn Vị Ương: “Sau khi nhảy lên rồi thì làm gì hả?!”

Vị Ương bị Hồ Liễu trừng đến chột dạ, cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Nhảy lên rồi – nhảy lên rồi ngực của Lãnh Y không cẩn thận đập vào mặt ta.....”

“Bốp!”

Vừa dứt lời, một cái gối bị ném qua. Vị Ương ôm đầu, kêu lên.

“Vị Ương, ta xem ra ngươi là mèo không đỏi được tính ăn vụng!”

Vị Ương nằm trên giường rơi lệ: “Liễu nhi, ta van nàng, đừng đánh ta nữa. Gần đây vừa bị cắn vừa bị sét đánh, đừng đánh nữa, chỉ cần không đánh thì nàng muốn làm gì ta cũng được.”

Hồ Liễu hít sâu một hơi, cố gắng áp chế nổi chua sót trong lòng, nheo nheo mắt nhìn Vị Ương: “Thật sự làm gì cũng được?”

Vị Ương dùng sức gật đầu, có cái gì quan trọng hơn bảo toàn mạng sống đây?

“Ha ha ~”

Hồ Liễu cười ra tiếng, buộc mái tóc dài lên, dụ hoặc nhìn Vị Ương, vung tay cởi áo khoác dài trên người nàng, bàn tay mềm mại vuốt ve hai má nàng, chậm rãi vuốt ve từ trên xuống dưới. Vị Ương ngửa mặt bất lực nhìn Hồ Liễu, ngón tay Hồ Liễu lướt qua da thịt ngứa ngứa, thân mình Vị Ương run lên, bắt lấy ngón tay nghịch ngợm kia.

“Liễu, Liễu nhi, làm gì vậy?”

Hồ Liễu cúi đầu, thổi một hơi bên tai Vị Ương, nhìn màu đỏ ửng dần lan tràn từ vành tai, nũng nịu trả lời: “Nàng nói ta muốn làm gì?”

Mặt Vị Ương đỏ bừng như thể cua luộc, lắc lắc thân mình muốn chạy trốn, lại bị Hồ Liễu vươn đùi ngọc ngăn chặn.

“Tiểu miêu, nàng sợ cái gì? Ta nhất định sẽ ‘hầu hạ’ nàng thật tốt.”

Hồ Liễu cố ý kéo dài hai chữ “hầu hạ”, đôi mắt đẹp nheo lại, nhìn Vị Ương. Vị Ương thở hổn hển: “Liễu nhi, nàng, nàng sao có thể nói mà không giữ lời? Nàng đã nói sẽ để ta áp cả đời!”

“Ah...Nhưng mà vừa rồi tiểu miêu cũng vừa mới nói tùy ta làm gì cũng được...”

Thân thể Hồ Liễu đã trần trụi, bàn tay ngăn lại bàn tay vội vàng tóm lấy quần áo của Vị Ương, chậm rãi kéo ra.

Mặt Vị Ương đỏ lên: “Liễu nhi, đừng – Hồng nhi và Linh nhi sẽ nghe thấy.”

“Vậy cứ để các nàng nghe đi.....”

Hồ Liễu nhanh chóng cởi sạch đồ của Vị Ương, nhìn thân thể trong suốt như ngọc của nàng, thở một hơi hưởng thụ, dán vào thân thể nàng chậm rãi ma sát.

Vị Ương gắt gao cắn môi, Hồ Liễu nhìn ra nàng kìm nén, cười ra tiếng, ngẩng đầu, tìm được chỗ phấn nộn kia, dùng sức ngậm lấy.

“Uhm –”

Vị Ương bị kích thích ngứa đầu lên, dùng sức thở dốc: “Liễu nhi, đừng – ta, dì cả của ta đến.....”

“Thật không? Để ta xem xem.....”

“Liễu nhi –”

Vị Ương cắn chặt môi dưới, không phải nàng không muốn để Hồ Liễu áp, mà ngược lại, đối với việc này cũng tràn ngập chờ mong. Nhưng mà...nhưng mà cứ nghĩ đến cảnh Hồ Mộ Y và Lôi Thiên Thụ ngày mai chắc chắn sẽ cười nhạo mình, toàn thân cũng không thoải mái. Nói thế nào thì mình cũng coi như là đại tỷ phụ, sao cũng không thể cả đời để hai người bọn họ chế giễu chứ. Lòng quyết tâm, nhắm mắt lại, án theo huyệt Trung Tương vận dụng chân khí.

Hồ Liễu đang hôn đến mê mẩn, làn da mềm mịn mà đôi môi đang trượt lên đột nhiên biến mất, còn lại chỉ là một đóm lông mèo. Cúi đầu nhìn lại, Hồ Liễu đầu từng trận choáng váng: “Vị Ương!!!!!! Người biến trở lại cho ta!!!!!”

Kim sắc tiểu miêu nằm trên giường không hề phản ứng, vô lại giang rộng tứ chi nằm trên giường, dùng cái bụng phấn hồng đối diện Hồ Liễu, lười biếng nói: “Liễu nhi, có bản lĩnh nàng tiếp tục đi.”

“.....”

Trong phòng tắm ở buồng cách vách, Hồ Mộ Y che miệng, cười đến run rẩy, vô lực ngồi xổm xuống, Lãnh Y ở bên cạnh vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng: “Mộ Mộ, chị làm sao vậy? Áp vào tường làm gì?”

Hồ Mộ Y cười to: “Có người sớm tiết.”

==! Lãnh Y nghe xong suýt nữa cắn phải lưỡi, đỏ mặt nghiêm nghị quay đi, tiếp tục đánh răng, làm bộ không nghe thấy.

Hồ Mộ Y nhìn trộm bộ dáng xấu hổ quần bách đáng yêu của Y Lãnh Y, âm thầm cổ vũ chính mình, nhất định không thể thua con mèo mập chết tiết kia!

***

Phòng Lôi Thiên Thụ cùng Hồ Linh.

Thiên Thụ đỏ mặt ngồi trên giường, mím môi thẹn thùng chờ Hồ Linh tắm. Trái tim vốn bình tĩnh bị tiếng nước rào rào nhiễu loạn, cúi đầu, lại dám dâng tưởng tượng một chút bộ dáng Hồ Linh lỏa thể đứng dưới nước. Thiên Thụ bắt đầu run run, giờ, giờ phải làm sao đây? Một lát nữa Linh nhi ra phải làm sao bây giờ? Là trực tiếp bỏ nhào vào hay trực tiếp đè lên nhỉ? ==!

Hồ Linh khoác áo ngủ màu trắng chậm rãi đi ra, như thể nữ vương ngẩng đầu liếc Thiên Thụ một cái, nhìn thấy cái đầu hồng như quả cà chua của Thiên Thụ mà có chút buồn cười. Lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cầm khăn tắm lên bắt đầu chà lau mái tóc.

Thiên Thụ nghe được động tĩnh, ôm ngực, chậm rãi quay đầu, nhìn Hồ Linh chăm chăm. Thiên Thụ kinh hãi phát hiện Hồ Linh dĩ nhiên không mặc nội y! Chiếc áo ngủ mỏng manh khiến cho đôi mắt trời sinh viên thị này của nàng có thể nhìn thấy hết. Hai viên hồng nộn trước ngực theo động tác tay của Hồ Linh mà như ẩn như hiện. Thiên Thụ ghén cổ ngày càng dài, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng.

Dưới cái nhìn chăm chú mười phần dã tính của nàng, mặt Hồ Linh dần dần nổi lên phấn hồng, nâng cánh tay, cầm khăn tắm ném về phía đầu Thiên Thụ, mắt đẹp lóe sáng, hất mặt cười: “Người nhìn cái gì?!”

Mặt Thiên Thụ nháy mắt hồng lên, dưới ánh mắt giận dữ của Hồ Linh, chậm rãi cúi đầu, tóm lấy cái khăn tắm, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Dữ vậy làm gì chứ, không phải chỉ nhìn thôi sao.”

32. Chương 31: Đêm Chia Giường (hạ)

“Người nói cái gì?” Hồ Linh quay đầu, tức giận nhìn Lôi Thiên Thụ, nàng vẫn không biết điều!

Thiên Thụ đỏ mặt cắn môi trong chốc lát, hít sâu một hơi, cổ gom dững khí, ngẩng đầu, đại nghĩa lẫm liệt nhìn Hồ Linh chăm chăm: “Linh nhi, ta đối xử với nàng tốt như vậy, sao nàng có thể khi dễ ta thế?”

Hồ Linh bị chọc tức đến run lên, đau đầu nhìn Thiên Thụ: “Người rất tốt với ta?!”

Vì gia tăng khí thế, Thiên Thụ ưỡn bộ ngực nhỏ bé của mình lên: “Nếu không phải Hồ Linh mở miệng, Phích Lịch đại thần của thiên đình trong tương lai như ta sao có khả năng không để ý thân phận mà biến thành nữ đầu bếp như thế? Nếu để cho ba ta biết, không bỏ ta ra làm đôi mới lạ đó.”

Hồ Linh nhìn Thiên Thụ vẻ mặt nghiêm túc, liền thở dài: “Thiên Thụ, người không cần như vậy được không, ta và người thực sự không hợp. Tựa như lời người nói, tương lai người sẽ là thần tiên, mà ta đã chú định ngàn năm vẫn là yêu, sao chúng ta có khả năng ở bên nhau được? Người không sợ Thiên Lôi dùng sét bổ mình à?”

Thiên Thụ cúi đầu, cắn ngón tay: “Ta biết, kỳ thật ta cũng không ngờ mình lại thích một hồ ly tinh.”

“???!!!!”

Nhị tỷ từ trước tới giờ vốn luôn bình tĩnh của chúng ta hoàn toàn nổi giận, khuôn mặt trắng nõn như ngọc đỏ lên, đôi mắt đẹp trợn trừng, căm tức nhìn Lôi Thiên Thụ, người này thật đúng là không thể khen nổi!

Thiên Thụ kinh hoàng nhận ra mình nói lầm, liền vội vàng hươ cánh tay nhỏ bé giải thích: “Linh nhi, nàng trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, ta không phải đang nói hồ ly tinh thủy tính dương hoa*!”

(*lãng lơ)

==!

“Ta cũng tuyệt đối không nói là hồ ly tinh bạc tình bội nghĩa!”

==!

Hồ Linh mặt cười lạnh buốt, khoanh tay trước ngực, nheo mắt nhìn Lôi Thiên Thụ: “Người đã chán ghét hồ ly tinh như vậy, còn làm bạn với Hồng nhi làm gì, giờ thì vì cái gì còn muốn theo ta?”

Thiên Thụ buồn bực cúi đầu: “Kết bằng hữu với Hồng nhi là năm đó ta còn nhỏ, chưa nắm giữ được sự tinh túy của việc nắm giữ lời thần, lúc luyện công chỉ biết phóng điện lung tung, không chính xác, không ngờ là phóng trúng phải Hồng nhi đang chui trong bụi cỏ bắt thỏ.

“Cái gì?” Hồ Linh vẻ mặt nghi ngờ, Hồng nhi sao có thể chịu thiệt vậy mà còn không tố cáo với người nhà đây?

Thiên Thụ nhìn vào mắt Hồ Linh dò xét, biết nàng suy nghĩ gì, liền vội giải thích: “Ta không phóng vào nó, ta là phóng vào con thỏ trong tay nó kìa.”

“.....”

Hồ Linh bất đắc dĩ nhìn nhìn Thiên Thụ, người như vậy mà còn được coi là Phích Lịch thần tướng? Phỏng chừng cho dù là Ngọc đế cũng không dám dùng. Để người đi phóng sét người khác, có khi người lại phóng nhầm lên đầu Ngọc đế lão tử cũng nên.

“Sau Hồng nhi lại quần quít lấy ta, không làm được bằng hữu với ta quyết không thôi, ta lúc ấy còn nhỏ, trí óc chưa phát đạt hoàn toàn, không cần suy nghĩ liền một lời đáp ứng Hồng nhi.”

Hồ Linh cười lạnh trong lòng, đây là chỉ giờ người đã phát dục hoàn chỉnh rồi?

“Vốn tưởng rằng sau khi có bạn thì cuộc sống sẽ đa dạng hơn, không nghĩ tới Hồng nhi làm bằng hữu của ta rồi liền ngày ngày kéo ta đi vào đám cỏ phách thỏ. Nàng cứ một mực nói với ta ‘Bạn cùng làm thịt thỏ mới

là bạn cùng chung hoạn nạn,” ta cũng vẫn đều cố gắng tin tưởng, mãi cho đến lần ngoài ý muốn đó.....Ta đang ngồi xổm trên mặt cỏ, chọn lựa cỏ để phóng lôi, không ngờ mẹ ta nghe thanh âm chạy lại đây. Hồng nhi thật không hổ là con hồ ly ngày ngày ăn thịt cỏ, thấy lão mẹ liền nhảy dựng lên hốt hải chuồn vào đám cỏ, chạy nhanh hơn bất kì ai khác. Ta lại bị mẹ túm lại đánh một trận...Từ sau lần đó, ta chưa từng gặp lại Hồng nhi.”

Nói đến người này, Thiên Thụ bĩu môi cúi đầu, vừa nhớ lại những ngày nghĩ mà sợ kia, trái tim rướm máu.

Hồ Linh mỉm cười, ánh mắt nhìn Thiên Thụ cũng không quá nghiêm khắc nữa. Thì ra lại là một hải tử bị Hồng nhi hãm hại. Cúi đầu cẩn thận nghĩ ngợi, cảm thấy có chỗ không quá thích hợp, liền ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Thiên Thụ: “Vì sao ngươi lại nghe lời Hồng nhi đến vậy?”

Một câu, khiến khuôn mặt Thiên Thụ đỏ bừng, xấu hổ vô cùng nhìn nhìn Hồ Linh, tay cũng không biết nên đặt vào đâu.

“Nói đi?!” Hồ Linh thúc giục. Từ ngày ở cùng Thiên Thụ, Hồ Linh cũng hiểu rõ không sai biệt lắm tính tình của nàng, chỉ cần là nói tới chuyện có liên quan tới mình, nàng nhất định sẽ đỏ mặt, hiện tại xem ra, chắc chắn Hồng nhi lại phạm phải chuyện xấu trái lương tâm gì rồi.

Thiên Thụ bị Hồ Linh nhìn chằm chằm khiến lòng sợ hãi, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nó dẫn ta đi xem các người luyện công.”

“Luyện công gì?!” Hồ Linh đề cao âm lượng thêm một tầng, nhìn chằm chằm Thiên Thụ.

“Huyền hình công...”

Hồ Linh vụt mở đôi mắt to, mặt lập tức đỏ lên. Huyền hình công, tức là bỏ đi lớp da hồ ly biến thành người, lúc luyện công phải trần truồng lỏa thể. Hồng nhi dĩ nhiên vì mấy con cỏ mà hy sinh nàng và đại tỷ?

Thiên Thụ nhìn thấy Hồ Linh nổi giận, liền vội vàng giải thích không ngừng: “Linh nhi, kỳ thật ta cũng không nguyện ý xem.”

“.....”

“Không phải, là ta nguyện ý xem, nhưng không có gì hay ho để nhìn cả.”

“.....”

Thiên Thụ nói xong, mặt không tự chủ được đỏ lên. Xong rồi, xem ra cái miệng hư hỏng của mình lại đắc tội với Linh nhi rồi, kế hoạch bồ nhào vào đêm nay lại thất bại.

Nghe xong lời Thiên Thụ nói, khuôn mặt tươi cười của Hồ Linh căng ra, cắn răng nhìn nàng chằm chằm. Cái gì gọi là được tiện nghi mà còn khoe mẽ, hôm nay nàng xem như được kiến thức rồi!

“Linh nhi.....”

“Ngươi tránh ra!!!” Hồ Linh đẩy cánh tay muốn lấy lòng của Thiên Thụ ra, vác theo đầy bụng lửa giận, qua lưng về phía nàng, nằm trên giường. Hồng nhi, người giỏi lắm! Uống công nhị tỷ yêu thương người!

Thiên Thụ khuôn mặt đau khổ, trông mong nhìn bóng lưng của Hồ Linh. Xong rồi, cái này là tiền mất tật mang, sáng mai chắc chắn Hồng nhi sẽ không bỏ qua cho ta. Nghĩ như vậy, quay đầu, nhìn bóng lưng yếu điệu của Hồ Linh, khẽ cắn môi, vung đại cánh tay ôm chặt lấy nàng. Hừ, phải chết thì ta cũng muốn chết không tiếc nuôi, ít nhất ta được ôm Linh nhi, không phải sao?!

Hồ Linh cảm giác được thân mình mềm mại của Thiên Thụ, cả người cứng đờ. Thật lâu sau, hít sâu một hơi, làn hương bạc hà thơm mát lại bay vài mũi, nàng cắn răng: “Buông tay!”

“Không!” Thiên Thụ khó khăn thẳng thừng cự tuyệt.

“Linh nhi, ta đã nói cho nàng nhiều bí mật như vậy, nàng để cho ta ôm một cái đi!”

Không nghe thấy Hồ Linh đáp lại, Thiên Thụ càng hoảng, dùng sức siết chặt cánh tay: “Van cầu nàng, coi như ta là một người ngưỡng mộ nàng không được sao?”

Thiên Thụ nức nở cầu xin, trời biết nàng đã yêu Hồ Linh bao lâu, thật vất vả mới có cơ hội tiếp cận, biết ngay cái miệng hư đồn lại chọc người ta bực mình. Hồ Linh đã biết mình từng nhìn thân thể nàng, với tính tình nàng, khẳng định sáng mai sẽ đóng gói đồ đạc chạy lấy người. Nếu như vậy, còn không bằng để mình phóng túng một đêm.

Cảm giác ẩm ướt trên vai phải thấm vào lòng Hồ Linh. Hồ Linh thở dài, thả lỏng thân mình, không nhiều lời, để mặc Thiên Thụ ôm. Aish, bất quá là sự si mê của một đứa trẻ con thôi, bản thân mình tội gì phải làm khó nàng.

Dần dần, trình độ si mê của đứa trẻ dần thăng cấp, đầu chậm rãi di chuyển lên trên, đến chỗ ngực của Hồ Linh, Thiên Thụ vừa lòng dừng đầu áp lên đó, cọ cọ, hít mất hương thụ. Hồng nhi nói thực đúng, Linh nhi thoát nhìn lạnh như băng nhưng lòng lại mềm hơn bất kỳ ai khác, đối phó với nàng, dùng nước mắt là tuyệt đối không thành vấn đề.

“Linh nhi, ngủ ngon!” Thiên Thụ thì thầm một tiếng, cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt lại, ngăn không được sự mệt mỏi của cả một ngày trời, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tiếng hô hấp nặng nề truyền đến, Hồ Linh cúi đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ chất phác trong lòng đến xuất thần.

***

Phòng Hồ Mộ Y cùng Y Lãnh Y.

Hồ Mộ Y dán vào góc tường, nửa ngồi xổm, cảm giận nhìn phía trước.

Y Lãnh Y mới từ phòng tắm tắm rửa xong đi ra, kinh ngạc nhìn Hồ Mộ Y dò xét: “Rốt cuộc chị đang làm gì vậy? Như thế nào từ lúc vào phòng chị liền cứ dán vào tường thế?”

Hồ Mộ Y cúi đầu không nói lời nào, được, Lôi Thiên Thụ, người thật sự là ăn gan báo mà! Dĩ nhiên dám lòi hết toàn bộ chuyện cũ của ta ra, chính mình lại dùng vài giọt nước mắt tranh thủ lòng thương hại của nhị tỷ, giỏi, giỏi lắm!

Hồ Mộ Y đang cắn răng tính toán liên kết với Vị Ương thế nào để khi dễ Thiên Thụ, mùi hương lạnh lạnh quen thuộc lại bay vào mũi, lòng rung động, tạm thời gạt bỏ mối bận tâm, ngẩng đầu, chân thành thâm tình nhìn Y Lãnh Y.

Lãnh Y quay đầu không nhìn nàng, nằm nghiêng trên giường ra vẻ mười phần nghiêm túc xem tivi, mặt cũng không tự chủ được đỏ lên. Hồ Mộ Y cười khê, đứng lên, tay chân cùng sử dụng bò lên giường, quét mắt nhìn tivi, bắt đầu dòm Lãnh Y: “Y Y, em bắt đầu thích xem thế giới động vật từ khi nào vậy?”

Lãnh Y quần bách muốn đổi kênh, lại bị Hồ Mộ Y vươn tay đè lại: “Làm gì chứ? Em có tật giật mình, Y Y, nói cho tôi biết, vừa rồi em suy nghĩ gì?”

Mặt Lãnh Y hồng đến không thể hồng hơn, mím môi, cúi đầu: “Chị đừng có linh tinh, đã nói phải chờ em một tháng rồi mà.”

Hồ Mộ Y nghe xong cười: “Tôi nói linh tinh lúc nào? Y Y, em là đang ám chỉ tôi sao?”

Lãnh Y biết mình không nói lại nàng, liền im lặng, chỉ đỏ mặt cúi đầu.

Hồ Mộ Y nhìn Lãnh Y thật sâu, niềm hạnh phúc lấp đầy cõi lòng. Lãnh Y rốt cục cũng chấp nhận nàng rồi không phải sao? Có thể bởi vì một câu của nàng mà đỏ mặt, có thể bởi vì một động tác của nàng mà có ý nghĩ kỳ quái, đây không phải rung động thì là cái gì? Nàng yêu cảm giác này chết được! Giờ xem ra, mọi khổ sở sau khi huyền hóa thành người, những giọt nước mắt đã rơi, tất cả đều đáng giá. Vươn tay, giữ lấy cảm Lãnh Y, buộc nàng ngẩng lên nhìn mình, nhìn ánh mắt ẩn ẩn sợ hãi lại tràn ngập chờ mong của Lãnh Y, một cổ nhu tình dâng lên trong lòng Hồ Mộ Y, đôi môi đỏ mọng hé mở, thốt ra mấy lời: “Y Y, tôi yêu em, vĩnh viễn không hối hận.”

Nói xong liền cúi đầu, nhìn đôi môi căng mềm hồng nhuận, thâm tình hôn lên.

Cảm giác tê dại từ trên môi truyền đến, Lãnh Y nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thân thể mềm mại ngồi tựa vào lòng Hồ Mộ Y nhẹ nhàng run rẩy, không muốn cự tuyệt, cũng không thể lại chối từ. Trái tim đã trao cho nàng, thân thể còn lấy gì để phản kháng đây.

Hồ Mộ Y trong lòng mừng thầm, tuy Lãnh Y không có ý hòa theo mình, nhưng hiển nhiên không hề cự tuyệt. Nghĩ như vậy, khóe môi khẽ cong lên, cái lưỡi nho nhỏ lại không kiêng nể gì xâm nhập vào lãnh địa đã khao khát từ lâu, nơi nơi cướp đoạt, thăm dò, kuông buông tha một tấc.

Lãnh Y bị hôn đến hụt hơi, đưa tay muốn đẩy Hồ Mộ Y ra lại lọt vào vòng quây rầy mãnh liệt hơn. Dần dần, bàn tay Hồ Mộ Y xấu xa lần mò xuống dưới tìm kiếm, tìm được hai nơi căng tròn đầy đặn kia, chậm rãi xoa bóp.

Lãnh Y hít sâu một hơi, cố gắng bắt lấy một tia lý trí cuối cùng, dùng sức đẩy Hồ Mộ Y ra, ôm lấy ngực bắt lực nhìn Hồ Mộ Y.

Hồ Mộ Y ngạc nhiên trước sự biến chuyển của Lãnh Y, một tia khó hiểu, một tia bi thương xẹt qua đôi mắt. Lãnh Y bị ánh mắt bi thương của nàng khiến lòng đau đớn, rướn người về phía trước, chủ động ôm lấy Hồ Mộ Y, nhẹ giọng giải thích: “Mộ Mộ, không cần vội vàng như vậy được không?”

Hồ Mộ Y sớm đã bị nổi vui sướng như điên đánh úp, nếu nàng nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên Y Y chủ động ôm nàng. Hồ Mộ Y vòng cánh tay, ôm Y Lãnh Y, dùng sức kéo nàng vào trong ngực. Nổi bất mãn trong lòng sớm đã bị quét sạch, hai má dán hai má, như thể con mèo nhỏ không ngừng cọ khiến thái dương Lãnh Y ngứa ngứa: “Y Y, chỉ cần em không trốn tránh tôi, bao lâu tôi cũng sẽ chờ.”

33. Chương 32: Mỗ Mỗ Đến

Sáng sớm hôm sau, mọi người dùng điểm tâm trong một bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Tiểu miêu vẫn y như trước quỳ rạp trên mặt đất, thật đáng buồn là thức ăn ngon miệng trên bàn lần này đã bị thay thế bằng thức ăn dành cho mèo chân chính. Kim sắc tiểu miêu vẻ mặt buồn bực, ngửa đầu trộm nhìn Hồ Liễu, lại bị vẻ băng sương của nàng khiến cho sợ tới mức co thành một đoàn, chỉ đành thay đổi sách lược, quay về phía Y Lãnh Y ở ghế bên cạnh kêu thảm thiết, tiểu móng vuốt mập mập cào cào phía trước thăm dò, tìm kiếm an ủi.

Lãnh Y mềm lòng, không nỡ, ngồi xổm xuống muốn ôm kim sắc tiểu miêu, lại bị Hồ Mộ Y ngăn cản: “Ah, Y Y, em đừng để ý tới nó, nếu quyết định làm mèo thì phải giống mèo, ăn thức ăn cho mèo là chuyện bình thường!”

Lãnh Y khựng lại, thu hồi bàn tay đang định vươn ra, nhìn đôi mắt con kim sắc tiểu miêu đầy đồng tình. Nàng luôn cảm thấy con tiểu miêu này có chỗ tương tự với tiểu hồng hồ, nhưng rốt cuộc tương tự thế nào thì nàng cũng nói không rõ được.

Kim sắc tiểu miêu trợn trừng đôi mắt nhằm phía Hồ Mộ Y rít chói tai: “Tiểu Hồng, người thấy chết mà không cứu!”

“Thì sao chứ, tử miêu yêu, người khi dễ đại tỷ ta như vậy ta còn không thể trả thù hả?!” Hồ Mộ Y đầy mặt tươi cười nói xong, liếc Hồ Liễu rồi bĩu môi với tiểu miêu, kim sắc tiểu miêu lập tức tiu ngủ, cúi đầu chấp nhận số mệnh. Trong lòng phì miêu lại tức đến ngứa ngáy, hừ hừ, tiểu Hồng chết tiệt, người thật đúng là mau quên, không nhớ bản miêu tiên cực kỳ thù dai sao?!

Trao đổi giữa kim sắc tiểu miêu và Hồ Mộ Y bị Hồ Liễu thu hết vào mắt. Hồ Liễu hừ lạnh một tiếng, không nói gì, quay đầu nhìn nhị muội vô tình cùng Thiên Thụ ăn đến ngon lành bên cạnh, lắc đầu. Nàng không nghĩ nhị muội lại nhanh chóng lún sâu vào như vậy. Cái loại ánh mắt đầy mâu thuẫn mà Hồ Linh nhìn Thiên Thụ ấy, không phải chứng tỏ đã động tâm thì là gì? Aish, cũng không biết kéo nàng tới đây là đúng hay sai.....

“Rầm!”

Hồ Liễu đang ngẫm nghĩ, cửa lại bị ai đó một cước đá văng ra, sáu người kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi trong tay vác một cái bao lớn, mặt hồng hào bưng bưng vọt vào: “Linh nhi, Liễu nhi, mỗ mỗ đến thăm các người! Còn mang mấy con thỏ đến nữa!”

Im lặng, im lìm như chết quẩn quanh không gian, sáu người không nói một lời, nhìn nhìn nhau. Nữ nhân trẻ tuổi không thấy ai đáp lại, tâm tình vốn hưng phấn bị dập tắt, bĩu môi ngẩng đầu. Tầm mắt đầu tiên là bị con kim sắc tiểu miêu vẽ mặt buồn khổ ngồi trên mặt đất hấp dẫn, lập tức theo đó là Y Lãnh Y, cuối cùng là Lôi Thiên Thụ. Biểu tình của nữ nhân trẻ tuổi cũng thập phần phong phú, từ kinh hỉ biến thành kinh ngạc rồi cuối cùng biến thành phần nộ. Giỏi! Đám tiểu thỏ nhãi con này, dĩ nhiên thừa dịp ta không có ở đây, mỗi người lại dẫn về một người, mà dĩ nhiên lại còn đều là nữ nhân!

Hồ Liễu phục hồi tinh thần trước tiên, quét mắt liếc Y Lãnh Y đang kinh ngạc đến ngẩn ra, liền vội vàng đứng dậy, tiến lên kéo mỗ mỗ, ngưỡng ngừng cười cười: “Để tôi giới thiệu với mọi người, đây là, uhm – bạn tôi, biệt danh ‘Mỗ Mỗ’, tên là Hồ Vi. Y Y em cũng giống chúng tôi đừng ngại gì mà cứ gọi cô ấy là Mỗ Mỗ đi, Thiên Thụ, em –”

“Mỗ mỗ –”

Còn không đợi Hồ Liễu nói xong, Thiên Thụ đã sớm đẩy ghế ra vẽ mặt tươi cười nhào vào đón, dùng sức ôm chặt bà. Không cần phải nói, đây chắc chắn là Mẫu Dạ Xoa Hồ mỗ mỗ trong miệng Hồng nhi. Hồng nhi đã từng dặn, bất luận kẻ nào nào muốn xông pha gia nhập gia tộc Hồ Ly, trước hết phải chiếm được lòng yêu thích của lão nhân gia người. Nghĩ như vậy, cánh tay ôm mỗ mỗ của Thiên Thụ càng siết chặt, ra sức nịnh nọt.

Mỗ mỗ vẽ mặt quần bách, bị Thiên Thụ ôm huyệt hơi, vội mở miệng xin giúp đỡ: “Đây, đây là con gái nhà ai thế? Mau! Kéo ra, mau kéo ra –”

“Thiên Thụ!” Hồ Linh bực mình hô một tiếng, Thiên Thụ kinh hãi, rụt đầu, lập tức buông mỗ mỗ ra, ngẩng đầu, ủy khuất nhìn nhìn Hồ Linh.

Y Lãnh Y ở bên cạnh cũng đứng lên, đi đến trước mặt mỗ mỗ, cười chìa tay ra: “Là Mỗ Mỗ phải không, xin chào, tôi tên Y Lãnh Y, là bạn của Mộ Mộ.”

Mỗ mỗ híp mắt đánh giá Y Lãnh Y một phen, gật gật đầu, vươn tay ra.

Hồ Mộ Y nhếch miệng nặn ra một nụ cười mỉm, nhìn lướt qua mọi người trong phòng [=!], một tay kéo Y Lãnh Y lại: “Y Y, nếu đã có khách thì chúng ta đi trước đi.”

Y Lãnh Y gật đầu, cười cười với mỗ mỗ, xoay người, đi vào phòng trong thu dọn đồ.

Không có Y Lãnh Y, mỗ mỗ cũng không cần giả bộ, lập tức lộ ra dáng vẻ thường ngày, hai tay chống nạnh, nhẹ nhàng nhếch miệng, mở miệng mắng mấy người: “Ha, Liễu nhi, từ khi nào thì ta biến thành bằng hữu của người hả?!”

“Linh nhi, người mới xuống núi có vài ngày, nhanh như vậy đã học theo Hồng nhi trêu chọc người khác?!”

“Vị Ương, người đi ra đây, nếu để Đào gia gia của người biết người ăn thức ăn cho mèo thì không xé xác người ra mới lạ!”

“Hồng nhi, mỗ mỗ ta đây là khách hả?!”

Hồ Liễu, Hồ Linh, Vị Ương đuối lý, cúi đầu không nói. Thiên Thụ thấy Linh nhi bị mắng, không vui, đứng ra che chở: “Mỗ mỗ, người đừng nói Linh nhi như vậy, là ta chủ động câu dẫn nàng!”

Mỗ mỗ cẩn thận nhìn Thiên Thụ từ trên xuống dưới đánh giá một phen, nhìn cánh tay căng chân gầy yếu của nàng, còn khuôn mặt trẻ con, bộ dáng hiển nhiên chưa nẩy nở, liền nhếch miệng cười: “Người á? Còn đòi câu dẫn Linh nhi nhà ta? Phỏng chừng có cho nàng cũng không thèm!”

Lòng tự trọng của Thiên Thụ bị đả kích nghiêm trọng, lui qua một bên, bĩu môi đáng thương nhìn Hồ Linh. Hồ Linh mặc dù vẫn không nói, nhưng tia tức giận trong mắt lại không tránh được pháp nhãn của mỗ mỗ. Mỗ mỗ thu lại gương mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm.

Hồ Linh không thể không ngẩng đầu, nhìn mỗ mỗ, thản nhiên giải thích: “Mỗ mỗ, ta coi Thiên Thụ như bằng hữu.”

Một câu khiến mấy người chung quanh toàn bộ kinh sợ, kim sắc tiểu miêu lại kích động đến nỗi đập nghiêng cả một bát thức ăn cho mèo, nhìn chăm chăm Hồ Linh không rời mắt. Hồ Liễu lại là bộ dáng như hiểu rõ lòng người, Hồ Mộ Y kinh ngạc nói không nên lời, Thiên Thụ lại bắt đầu kích động đến run run.

Mỗ mỗ vẻ mặt âm trầm, buông cái bao trong tay, ủ rũ ngồi ở sô pha.

“Xem ra ta thật sự là già rồi nên khiến người ta thấy phiền. Các người lớn rồi, cánh cứng rắn, không cần ta quản, ngay cả nói cũng không cho ta nói.”

Hồ Linh cúi đầu, Hồ Liễu lại lôi kéo tay nàng an ủi. Hồ Mộ Y nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của mỗ mỗ, lòng có chút chua xót, tiến lên nhào vào lòng mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, kỳ thật Hồng nhi rất nhớ người.”

Trong mắt mỗ mỗ vụt lóe một tia sáng: “Thật sao?”

Mỗ mỗ thở dài cảm thán, mình quả nhiên không uống công thương yêu tiểu hồng hồ, đến cuối cùng chỉ có một mình nàng nói vì mình. Vui sướng ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Mộ Y, hôn hôn: “Mỗ mỗ biết Hồng nhi thương người nhất mà.”

Hồ Mộ Y dùng sức gật gật đầu, lập tức ngửa đầu nhìn mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, người định ở đây bao lâu? Khi nào thì đi?”

“.....”

***

Ra cửa, Hồ Mộ Y đoạt lấy hành lý trong tay Lãnh Y, tự mình mang. Y Lãnh Y cười ngẩng đầu nhìn nàng, ai ngờ vừa liếc một cái, nụ cười liền cứng ngắc trên miệng. Lãnh Y kinh ngạc nhìn trong chớp lát, tay không tự giác mà xoa xoa gò má nhẵn nhụi của nàng: “Mộ Mộ, đây là làm sao vậy?”

Trên làn da tuyết trắng của Hồ Mộ Y có vài dấu hồng có thể nhìn thấy đặc biệt rõ ràng, hơi sưng lên, người ra tay chắc chắn trong lòng ôm hận, không phải bàn cãi.

Nhìn ánh mắt đau lòng của Y Lãnh Y, Hồ Mộ Y cười cười ra vẻ không sao cả: “Không có việc gì, mỗ mỗ đánh.”

“Vì sao cô ấy đánh chị? Dựa vào cái gì chứ?”

“Bởi vì tôi nói sai.”

“Vậy cô ấy sao có thể –”

Hai người đang nói, di động Y Lãnh Y vang lên. Lãnh Y dừng một chút, cúi đầu, nhìn tên hiện lên trên di động, do dự nửa ngày vẫn nghe máy: “A lô, có chuyện gì?”

Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm mỗi một khàn khàn của Tử Phong Ngưng: “Y Y, gia gia bị bệnh.”

“Cái gì?”

Nháy mắt Lãnh Y đề cao âm lượng, sắc mặt cũng thay đổi: “Không phải thân thể ông luôn khỏe mạnh sao? Như thế nào lại –”

Hồ Mộ Y ở bên cạnh nhìn thấy bộ dáng khấn trương của Y Lãnh Y, mặt liền trầm xuống, bàn tay đang xách hành lý cũng trắng đi, nhìn nàng chăm chăm không chuyển mắt.

“Gia gia muốn gặp em.”

“Em...” Y Lãnh Y liếc nhìn Hồ Mộ Y bên cạnh, có chút do dự.

“Y Y, coi như tôi cầu xin em được không, gia gia, gia gia – lần này sợ là ông không qua khỏi, ông luôn miệng nhắc tên em, nói muốn gặp em, Y Y.....”

Chưa bao giờ Tử Phong Ngưng yếu ớt thế khiến Lãnh Y run sợ. Tuy hiện tại nàng không có nửa điểm quan hệ với Tử Phong Ngưng, nhưng vị gia gia vẫn luôn thương nàng như thể cháu gái, người đã đưa tay giúp đỡ nàng khi nàng bất lực nhất, Y Lãnh Y quả thực không thể quên.

Lãnh Y ngẫm nghĩ, nói: “Được, em qua đó ngay. Vẫn còn ở tiểu khu Hoa Viên sao?”

“Phải, để tôi tới đón em. Em, em đang ở cùng cô ta?” Tử Phong Ngưng thử ước hỏi.

“Phải, chị không cần tới đón, tự em sẽ lái xe qua đó. Không nói nữa, cúp máy đây!”

Sau khi Lãnh Y cúp máy, đôi tay cũng run lên, nắm chặt di động, cắn môi nhìn Hồ Mộ Y.

Hồ Mộ Y hiểu được Lãnh Y lo lắng gì, thở dài, nắm lấy tay nàng: “Y Y, tôi tin tưởng em, nhưng mà – em trăm ngàn lần đừng khiến tôi thất vọng, nhé?”

Đôi mắt Lãnh Y hơi ướt nhìn Hồ Mộ Y, dùng sức gạt đầu, lập tức đón một chiếc taxi, chạy tới nhà Tử Phong Ngưng.

Hồ Mộ Y thở dài nhìn bóng dáng nàng rời đi, nhắc chân, đá bay mấy hòn đá dưới đất để xả giận, làm nhấc lên một tầng bụi đất. Ah, còn gọi gia gia, gia gia của Tử Phong Ngưng hay của em?! Không phải nói là không liên hệ gì sao? Giờ sao chứ?! Tử Phong Ngưng!!! Đồ hồ ly tinh vô liêm sỉ! Oái...nói ra lời, Hồ Mộ Y vội vàng che miệng.

Hồ Mộ Y bị Lãnh Y chọc tức đến lẩn lộn, nhưng cố tình không thể nề hà. Nàng hiểu Lãnh Y, biết Lãnh Y là người coi trọng tình cảm, không có khả năng trơ mắt nhìn cái người gọi là gia gia kia bệnh tình nguy kịch, chính mình cũng đã nói là hiểu cho nàng. Nhưng mà, nhưng mà – mặc kệ thế nào, trong lòng vẫn thấy không thoải mái. Lắc đầu, Hồ Mộ Y hai tay đút túi, xoay người vòng trở về nhà đại tỷ.

Vừa vào cửa, Hồ Mộ Y liền nghe thấy mỗ mỗ cùng Vị Ương tán gẫu vui vẻ.

Mỗ mỗ vừa khóc vừa kể khổ: “Hu hu, ta đã nhìn ra, Hồng nhi nàng chính là đồ bạch nhãn lang! Một ta thương nàng như vậy, nào phân nào nước tiểu nuôi nàng lớn, người xem nàng nói thế kia thì gọi là gì chứ?! Ta vừa tới mà dĩ nhiên đã muốn đuổi đi!”

Vị Ương hùng hổ ở một bên phụ giúp kiểm điểm Hồ Mộ Y: “Còn phải nói, ngay cả mỗ mỗ cũng dám khi dễ, nàng đúng là không phải hồ!”

“Ương tử, ta chưa bao giờ biết người thương mỗ mỗ như vậy!”

“Mỗ mỗ, người nghe người nói kia, ta không thương người thì thương ai, ta cũng không phải Hồng nhi, vô tâm vô phế!”

“Ương tử, vốn ta còn không đồng ý người và Liễu nhi bên nhau, nhưng mà nay xem ra, về sau mỗ mỗ không thể không dựa vào cô cháu dâu như người rồi!”

Vị Ương hưng phấn đến âm điệu cũng thay đổi: “Mỗ mỗ, người yên tâm, ta tuyệt đối không làm tiểu Hồng thứ hai! Về sau Hồng nhi còn dám khi dễ người, ta dù có liều mạng cũng phải đánh chết nàng!”

Hồ Mộ Y rút cuộc nhịn không được, cắn răng, đập cửa mà vào: “Tử miêu yêu!!!”

34. Chương 33: Nguy Cơ Sơ Hiện

Nghe được thanh âm Hồ Mộ Y, Vị Ương vừa nói dù xảy ra chuyện gì cũng muốn liều mạng bảo hộ mỗ mỗ lập tức nhảy dựng lên, đầu chúi vào lòng mỗ mỗ.

“Hồng nhi –” Mỗ mỗ vẻ mặt hắc tuyến, đẩy cái đầu vô dụng trong lòng ra, đứng lên, hung ác nhìn chằm chằm Hồ Mộ Y: “Hồng nhi, người hung dữ cái gì, Ương tử nói có chỗ nào sai chắc?”

Hồ Mộ Y vốn đau đầu vì chuyện Lãnh Y đi tìm Tử Phong Ngưng, giờ người hiểu rõ mình nhất là mỗ mỗ lại nói nàng như vậy, nổi ủy khuất trong lòng hoàn toàn bùng phát: “Mỗ mỗ, sao ta có thể không thương người được? Chẳng lẽ chỉ có ngoài miệng nói thương thì mới là thương sao? Lúc ở động Hồ Liên, người bế quan luyện công, mỗi lần chính là một tháng, là ai mạo hiểm bị sét đánh, giữa trời mưa giông bão lên núi bắt thỏ cho người? Người sinh bệnh, là ai ngày ngày canh giữ bên giường? Người sợ già, là ai xuống núi trộm mặt nạ cho người? Người cãi nhau với Đào gia gia, là ai làm chỗ dựa?!”

Mỗ mỗ bị mắng á khẩu không trả lời được, nhìn Hồ Mộ Y nước mắt đầy mặt, ngượng ngùng cười: “Ày, ai khi dễ Hồng nhi nhà chúng ta vậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này khóc kìa.”

Hồng nhi không bị lừa bởi vẻ giả vờ giả vịt này của bà, quay đầu không thèm nhìn, đi đến sô pha bên cạnh, đẩy Thiên Thụ đang kè kè bên nhị tỷ ra, chính mình rúc vào: “Nhị tỷ –”

Hồ Linh cúi đầu nhìn Hồ Mộ Y khóc lóc, thở dài: “Lãnh Y lại làm gì người?”

“Nàng đi tìm Tử Phong Ngưng, thăm gia gia.”

“Gia gia?!” Nghe xong lời này, mỗ mỗ phản xạ có điều kiện giật mình. Hồ Liễu giận dữ quét mắt lườm mỗ mỗ, mỗ mỗ ủy khuất cúi đầu, không nói gì.

“Y Y...Y Y nàng và Tử Phong Ngưng có thực nhiều ràng buộc, ta có chen thế nào...cũng không chen vào được. Tỷ nói ta không thể ép nàng, nhưng Hồng nhi thực sợ, sợ nàng một đi không trở lại.....”

Hồ Linh vươn tay vỗ nhẹ lưng Hồ Mộ Y, thử an ủi: “Hồng nhi, người phải tin tưởng Lãnh Y.”

Hồ Mộ Y không nói, cúi đầu nức nở.

Thiên Thụ ở bên cạnh thực không vui vẻ gì, vươn tay kéo Hồ Mộ Y từ trong lòng Hồ Linh ra: “Hồng nhi, người bao nhiêu tuổi rồi? Còn làm nũng với tỷ tỷ? Đi đi, tìm mỗ mỗ của người đi!”

Nhắc tới mỗ mỗ, Hồ Liễu ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn bà: “Mỗ mỗ, lần này người đến vì cái gì?”

Mỗ mỗ thu liễm vẻ tươi cười, nghiêm trang ngồi ngay ngắn trên sô pha: “Ta đến là muốn nhắc ba tỷ muội các người đề cao cảnh giác, đừng có mãi mê yêu đương. Mấy bữa nay lang bà tử luôn vô cớ khiêu khích ta, tuyên bố muốn quy mô tiến công gia tộc hồ ly.”

Hồng nhi lau khô lệ, đứng dậy từ lòng nhị tỷ: “Lang bà tử? Nàng dựa vào cái gì mà khiêu khích chúng ta? Chỉ dựa vào tên công lang bỉ ổi kia sao?”

Mỗ mỗ lắc đầu, tức giận trợn mắt lườm Hồ Mộ Y: “Lang tộc trước kia quả thật thực lực bạc nhược, nhưng mà hài tử nhà người ta không chịu thua kém, ít nhất có ‘công’. Hừ hừ, không giống ba đứa các người, đều lớn tuổi như vậy rồi mà một thằng nhãi con hồ ly cũng chưa sinh cho ta! Người ta không chịu thua kém, giờ đều sinh một con, thực lực hơn xa năm đó nhiều, không thể khinh thường!”

Hồ ly tam tỷ muội nghe xong đều khiêm tốn cúi đầu, muốn thằng nhãi con? Sao có khả năng chứ?

“Mỗ mỗ, chúng ta không được thì chính người làm đi!” Hồ Mộ Y không vui mở miệng, chỉ biết đổ hết lên người chúng ta.

Mỗ mỗ híp mắt lạnh buốt lườm Hồ Mộ Y, nàng lập tức cầm miệng, không dám nói nữa.

Vị Ương và Thiên Thụ nghe xong đều không vui, muốn thằng nhãi con, này không phải ám chỉ giết dây lão bà nhà mình hồng hạnh xuất tường sao?

Thiên Thụ nhấp nhồm, dịch lại gần mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, người không cần lo lắng, lang bà tử đến một kẻ, ta phóng sét đánh một kẻ!”

Mỗ mỗ trợn mắt liếc nàng: “Ta cảm ơn người! Nếu để cho Lôi bà biết ta để cho nữ nhi bảo bối của nàng dùng thiên lôi phách lang yêu thì không khéo trở mặt với ta mất.”

Mỗ mỗ vừa dứt lời, một đám ở đây lại bắt đầu chột dạ. Phách lang yêu cũng không được? Oái...vậy mấy bữa nay bắt nàng phách rau củ thì tính sao đây?

Mồ mồ lo lắng, tiếp tục dặn: “Thiên Thụ, người cũng kiềm chế một chút đi, từng tháng người phóng ra bao nhiêu lôi, bao nhiêu điện, Thiên Lôi và Lôi bà đều biết rõ ràng, cẩn thận bọn họ tính sổ với người.”

“???!!!”

Thiên Thụ kinh hoàng quay đầu, bắt lực dòm Hồ Linh: “Linh nhi –”

Hồ Linh nghe xong nhú mày, quay đầu nhìn mồ mồ: “Mồ mồ người đừng hù dọa nàng!”

Mồ mồ trợn mắt: “Ta nói thật mà!”

“.....”

Lôi Thiên Thụ hoảng sợ, hôm qua, cuộc sống của nữ đầu bếp hai hôm trước, hơn nữa phách phì miêu là dùng lôi điện dự chi của mấy tháng lận, làm thế nào giải thích với ba mẹ đây?!

Mồ mồ không nhìn vẻ mặt đau khổ của Lôi Thiên Thụ, nghiêm túc nhìn Hồ Mộ Y: “Hong nhi, người lại đây!”

Hồ Mộ Y nghe lời đi đến bên mồ mồ, ngửa mặt nhìn bà ngây ngô cười.

“Ta hỏi người, lần trước tại sao vô duyên vô cớ biến trở về lột hồ ly?”

Hồ Mộ Y ngăn người, trả lời: “Miêu yêu chọc tức ta.”

Mồ mồ gật đầu, tiếp tục truy vấn: “Lúc ấy có cảm giác gì?”

“Chính là rất nóng, nóng đến tỏa nhiệt.”

“Vậy thì đúng rồi, người sẽ chân chính biến thân.”

“Biến thành cái gì?” Hồ Mộ Y vẻ mặt mờ mịt hỏi lại.

“Hỏa hồ chân chính. Cho nên người mau chóng thăng thần với Y Lãnh Y đi, ta muốn nhanh dẫn người về học hỏa hệ pháp thuật, nếu lang tộc chân chính tấn công thì trong nhà còn phải dựa vào người!”

Hồ Mộ Y nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử, nàng vừa mới cùng Lãnh Y ở bên nhau, tình cảm còn chưa vững chắc, Tử Phong Ngưng lại lấy cái gì mà gia gia ra ràng buộc Lãnh Y, nếu giờ mình nói cho Lãnh Y chân tướng, đây không phải rõ ràng là muốn chết sao?

“Mồ mồ, nhưng mà –”

Mồ mồ không kiên nhẫn phát tay: “Không nhưng gì cả, chỗ Đào gia gia đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Ương tử, người cũng theo ta trở về đi!”

Vị Ương há hốc miệng ngó Hồ mồ mồ. Mồ mồ, đây là ám chỉ lần này người tới chính là muốn chia cắt chúng ta?

***

Y Lãnh Y phóng như tên lửa tới nhà Tử Phong Ngưng, dùng sức mở cửa, nhìn thấy là Tử Phong Ngưng vẻ mặt tiêu tụy.

Lãnh Y dùng sức hít vào một hơi, bình phục hô hấp hỗn loạn: “Gia gia thế nào rồi?”

Tử Phong Ngưng lắc đầu, chỉ vào phòng ngủ.

Lãnh Y rào bước, tiến vào phòng, mùi thuốc men xộc vào mũi, Lãnh Y không chút để ý đi vài bước tới trước giường, vươn tay nắm lấy bàn tay khô héo của gia gia: “Gia gia, Lãnh Y đến thăm người –”

Nhìn gia gia vốn thân thể khỏe mạnh, khí sắc hồng nhuận bị bệnh tật tra tấn đến nỗi chỉ còn lại da bọc xương, nước mắt Lãnh Y không kiềm chế được mà rơi xuống, một giọt rớt trên khuôn mặt tái nhợt của gia gia. Tử Văn [gia gia] cảm thấy dị thường, liền chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Y nhi mà mình đã hi vọng được trông thấy từ lâu, mắt liền ứa lệ, gian nan đưa tay chạm lên đầu Lãnh Y, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Con à, thế nào lâu vậy cũng không tới thăm gia gia? Khụ khụ, gia gia rất nhớ con.”

“Gia gia –”

Nước mắt Y Lãnh Y tràn ra, nghe được thanh âm quen thuộc trong trí nhớ, trong thoáng chốc nhớ lại đủ chuyện năm xưa, nước mắt chảy thành hàng, nàng nắm tay ông, nói không ra lời.

Tử Phong Ngưng tựa vào cửa, ngơ ngác nhìn, cô còn có thể nói gì đây? Một cô gái lương thiện, chân thành như vậy, cũng là tự tay cô đẩy dời đi, hối hận sao? Có ích lợi gì, trái tim nàng đã sớm không còn thuộc về mình nữa.

Tâm tình Tử Văn có chút kích động, dùng sức ho khan vài tiếng, nhìn Lãnh Y: “Đừng khóc, gia gia biết việc năm đó là lỗi của Ngưng nhi, thực xin lỗi con.”

Y Lãnh Y che miệng lắc đầu, nước mắt rơi trên mặt đất vỡ tan: “Gia gia, người đừng nói vậy –”

“Ngưng nhi, con lại đây –” Thanh âm của Tử Văn đã nhỏ đến không thể nghe thấy.

Tử Phong Ngưng lau đi nước mắt trên mặt, tiến lên nắm tay ông: “Gia gia –”

“Con, con đừng cô phụ Lãnh nhi nữa, hai đứa, hai đứa phải chăm sóc lẫn nhau...như vậy thì ông có chết cũng có thể nhắm mắt.”

Tử Phong Ngưng che miệng dùng sức gật đầu. Tử Văn gian nan xoay qua, trần ngập chờ mong nhìn Y Lãnh Y. Y Lãnh Y do dự, nhưng cuối cùng vẫn không từ chối được lời cầu xin của gia gia, rưng rưng lệ gật đầu.

35. Chương 34: Hang Dấm Chua Vỡ Tan

Lúc Tử Phong Ngưng đưa Y Lãnh Y về nhà đã là mười một giờ đêm. Hai người xuống xe, Tử Phong Ngưng châm một điếu thuốc, dựa vào cửa xe, thất thần nhìn phía trước, thật lâu sau, chậm rãi nói nhỏ: “Y Y, hôm nay cảm ơn em.”

Lãnh Y ôm cánh tay, lắc đầu, trên mặt sớm đã khôi phục vẻ lạnh như băng lúc đầu: “Tử Phong Ngưng, chị phải hiểu rõ những điều tôi làm cũng không phải vì chị.”

Tử Phong Ngưng gầy gầy tàn thuốc, quay đầu buồn bã nhìn Y Lãnh Y: “Y Y, em không thể không nói những lời này hôm nay sao?”

“Tôi chỉ sợ chị hiểu lầm.”

Tử Phong Ngưng cười lạnh: “Sợ tôi hiểu lầm? Tôi thấy là em sợ Hồ Mộ Y hiểu lầm thì đúng hơn?”

“Cũng chẳng có gì khác nhau cả.”

“Nói như vậy, hai người đã chính thức đến với nhau?” Ánh mắt Tử Phong Ngưng đột nhiên sắc bén, nhìn chằm chằm Lãnh Y.

Lãnh Y than khẽ: “Phong Ngưng, chị đừng vậy nữa, hai chúng tôi có đến với nhau hay không thì cũng không thể ngăn cản trái tim tôi rời xa chị. Có những thứ một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không lấy lại được. Tôi đã đồng ý gia gia sẽ chiếu cố chị, tôi hy vọng – chúng ta có thể trở lại làm bạn bè.”

“Tôi không cần cái thứ bạn bè chó má gì cả!!!”

Tử Phong Ngưng đỏ bừng hốc mắt, quăng điếu thuốc trên miệng xuống đất, dùng sức đập: “Y Y, em còn yêu tôi phải không? Lần đó, lần ở rạp chiếu phim em đã bỏ Hồ Mộ Y mà chọn tôi, không phải đã chứng minh tất cả sao?”

Lãnh Y lắc đầu: “Khi đó tôi cũng không hiểu rõ trái tim mình. Hồ Mộ Y, cô ấy khiến tôi an tâm.”

“Em căn bản không hiểu rõ cô ta! Em có biết rốt cuộc nàng có bối cảnh gì, thân phận gì không? Y Y, em đừng ngốc như vậy!”

Tâm tình Tử Phong Ngưng ít nhiều kích động. Hai mươi sáu năm qua, cô chưa từng hận mình như vậy. Cô hiểu rõ Lãnh Y, nếu không phải lừa gạt, nếu không phải phản bội thì nàng chắc chắn sẽ không tuyệt tình như thế. Sau khi mất đi mới biết quý trọng, lần này cô tuyệt đối sẽ không buông Lãnh Y ra nữa.

Lãnh Y khỏ sở nhìn Tử Phong Ngưng: “Phong Ngưng, chị đừng như vậy được không? Hiện tại em ở bên nàng rất vui vẻ, không muốn tiếp tục dây dưa với chị nữa, lại càng không muốn làm nàng tổn thương.....”

Nước mắt thấp thoáng trên đôi mắt Tử Phong Ngưng, chớp lấy cánh tay Y Lãnh Y dùng sức lắc: “Y Y, gia gia đi rồi, hiện tại trên thế giới này tôi cũng không còn ai thân thích, tất cả mọi thứ tôi làm với em, nay cũng gặp báo ứng rồi, em còn muốn thế nào nữa? Liên nhất định phải đẩy tôi đi sao? Vì cái gì? Vì cái gì không thể cho tôi một cơ hội nữa?”

Lãnh Y để mặc Tử Phong Ngưng bóp chặt cánh tay mình đau đớn, mặc cô phát tiết mọi nỗi căng thẳng của cả ngày trời lên người mình, không nói một lời, chỉ cắn răng chịu đựng.

Tay Tử Phong Ngưng cuối cùng vẫn trùng xuống, u oán nhìn Y Lãnh Y. Ngai lúc hai người đang nhìn nhau, một tiếng hắng giọng to như tiếng sét đánh thức hai người.

“Ai da, Tử Phong Ngưng chuyện trò vui vẻ không? Vui vẻ rồi thì để tôi dẫn người đi!” Thanh âm lớn tiếng của Hồ Mộ Y, tiếp theo đó là tiếng giày cao gót vội vàng tiến lại truyền tới.

Lãnh Y kinh ngạc quay đầu, đối mặt là khuôn mặt đen xì của Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y mặc một chiếc váy lụa màu đen, mái tóc dài buộc lên cao, đôi môi màu hồng nhạt mê người, trên cổ mang một sợi dây chuyền bạc tinh tế, nhìn xuống phía dưới là bộ ngực ngạo nhân. Trừ bỏ trên mặt nhuốm chút mồ hôi ra, cả người tỏa ra mị lực mê người. Hồ Mộ Y kéo Lãnh Y ra phía sau, rồi nhe răng nhếch miệng nhìn Tử Phong Ngưng chằm chằm.

“Hồ Mộ Y, cô đừng có kiêu ngạo quá.” Tử Phong Ngưng sầm mặt nhìn Hồ Mộ Y.

“Cô có tư cách gì nói như vậy?” Hồ Mộ Y nổi giận, chỉ thẳng vào Tử Phong Ngưng mắng: “Tử Phong Ngưng, không phải chứ tôi nói cô, có người vô liêm sỉ như cô sao? Ở thời điểm Lãnh Y bất lực nhất, cô bỏ rơi nàng, hiện tại nàng thật vất vả mới khôi phục, cô lại trở lại trêu chọc nàng. Cô còn dám nói yêu nàng? Tôi thấy cô chính là đồ khôn nạn miệng phun đầy phân thì có!”

“Đây là chuyện của tôi và Y Y, không cần cô quản!” Tử Phong Ngưng khinh thường nhìn Hồ Mộ Y.

“Giờ cô ấy là người của tôi, tôi mặc kệ là ai cũng quản!”

Tử Phong Ngưng nghe thế, đôi mắt tràn ngập kinh sợ, không thể tin được quay đầu nhìn Y Lãnh Y: “Y Y, Hồ Mộ Y nói –”

“Chuyện này cô hỏi Lãnh Y, nàng sao có thể không biết xấu hổ nói ra lời!!!”

Tử Phong Ngưng lão đảo lui lại hai bước, bị thương liếc nhìn Y Lãnh Y, thấy nàng không hề phản bác, một chút hy vọng cuối cùng trong lòng cũng bị dập tắt. Hai người đó thật sự đã ở cùng một chỗ.....Y Y thật sự chấp nhận cô ta.....Hai tay Tử Phong Ngưng ôm lấy chính mình, cúi đầu, để mặc mái tóc dài rủ qua tai, che đi sự yếu ớt của mình lúc này.

Lãnh Y nhìn có chút đau lòng, tiến lên vài bước, vươn cánh tay muốn an ủi cô, lại bị Hồ Mộ Y bắt được giữa chừng. Y Lãnh Y quay đầu nhìn lại, thấy hai mắt Hồ Mộ Y như phun lửa, môi cắn chặt nhìn nàng chằm chằm. Trái tim Hồ Mộ Y cũng sớm bị đâm xuyên. Y Y, em vẫn mềm lòng hay là vẫn yêu Tử Phong Ngưng? Em đã quên lúc trước là ai hại em không nhà để về? Là ai khiến em phải một mình rơi lệ? Đã quên là ai không chịu buông tha hết lần này tới lần khác xỉ nhục em sao? Nhìn thấy ánh mắt Y Lãnh Y vẫn như trước dừng trên người Tử Phong Ngưng, sự quan tâm trong đôi mắt kia vẫn giấu cũng không giấu được, Hồ Mộ Y rốt cuộc không áp chế nổi lửa giận, thô bạo kéo mạnh Lãnh Y, dùng sức đẩy Tử Phong Ngưng, mạnh mẽ kéo Lãnh Y đi về phía nhà.

Y Lãnh Y bất ngờ không kịp đề phòng, bị giật một cái lão đảo, giây dựa ngảng đầu muốn nói gì đó, thấy biểu tình phần nộ chưa từng xuất hiện của Hồ Mộ Y, cánh tay bị siết chặt đến đau đớn, Lãnh Y cắn răng, mày nhăn mặt nhíu mày chịu đựng.

Ấn mở thang máy, Hồ Mộ Y kéo Lãnh Y vào, tay vẫn không buông ra, quay đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nàng: “Y Lãnh Y, em bảo sẽ khiến tôi yên tâm, em đây là khiến tôi yên cái gì tâm hả???!!”

“Mộ Mộ, em –” Lãnh Y xoa cánh tay nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ. Nàng chưa bao giờ thấy Hồ Mộ Y như vậy, biểu tình âm trầm, ánh mắt hung ác, khiến cho Lãnh Y sợ hãi, càng khiến cho trái tim nàng băng giá.

Kéo Lãnh Y ra khỏi thang máy, Hồ Mộ Y một cước đá văng cửa phòng, tay vẫn gắt gao nắm chặt tay Lãnh Y không buông. Đi thẳng đến phòng ngủ rồi, cắn răng, dùng sức ném nàng lên giường, hoàn toàn không có sự ôn nhu ngày xưa. Nhanh chóng hất văng giày cao gót, Hồ Mộ Y đè lên người Lãnh Y, không quan tâm gì dùng sức hôn cổ nàng, lưu lại một đóa hoa mai đỏ tươi. Hồ Mộ Y muốn phát tiết toàn bộ nỗi dằn vặt phải chịu đựng hôm nay. Y Y, tôi tin tưởng em như thế, sao em có thể đối xử với tôi như vậy? Tôi cần chết em!

“A –” Lãnh Y bị kích thích ngứa đầu, há miệng, thở hổn hển, tay tay dùng sức đẩy cái đầu trước ngực ra: “Mộ Mộ, đừng –”

Hồ Mộ Y căn bản không nghe thấy Lãnh Y đang nói gì, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Y Lãnh Y muốn kéo Tử Phong Ngưng, nổi ghen tị tra tấn nàng đến không còn lý trí, lung tung cắn xé thân thể mềm mại phía dưới. Ánh mắt cuồng loạn, đôi môi hung ác, hoàn toàn không có sự dịu dàng trước kia, dần dần, vị tanh tràn vào miệng, Hồ Mộ Y chậm rãi ngẩng đầu, có chút lo lắng nhìn Lãnh Y: “Y Y, tôi –”

Lãnh Y đẩy Hồ Mộ Y vẫn còn nằm trên người mình ra, khuỷu tay chống lên giường, ngồi dậy, cầm lấy áo ngủ ở bên cạnh phủ lên người mình, hai tay ôm lấy chính mình nhẹ giọng nức nở.

Hồ Mộ Y nhìn Y Lãnh Y khóc, chậm rãi cúi đầu, không nói một lời, suy sút ngồi trên nền nhà lạnh như băng, đầu óc một mảnh mờ mịt. Vừa rồi nàng – đã làm gì?

Trong căn buồng trống trải, giữa màn đêm yên tĩnh, tiếng nức nở của Lãnh Y thỉnh thoảng vang lên, từng tiếng từng tiếng như thể chiếc roi quất vào lòng Hồ Mộ Y. Không chịu nổi chua xót trong lòng, đau lòng, Hồ Mộ Y vươn tay muốn ôm Lãnh Y lại bị nàng cực nhanh né tránh.

Bàn tay Hồ Mộ Y khựng lại lưng chừng, cắn môi nhìn chằm chằm Y Lãnh Y một hồi, cuối cùng thở dài, dịch mõng, ngửa mặt nhìn nàng: “Y Y, đừng khóc.”

Không có người để ý.

“Là tôi không đúng, tôi chỉ là sợ hãi, sợ Tử Phong Ngưng cướp mất em.”

Lãnh Y vẫn như cũ không quan tâm nàng, chỉ là thanh âm nức nở dần nhỏ lại.

Hồ Mộ Y nhìn mặt đoán ý, đưa tay vuốt ve hai má Lãnh Y, nhẹ giọng giải thích: “Y Y, em không biết tôi đã trải qua ngày hôm nay thế nào đâu. Bắt đầu từ lúc em đi tôi liền thấy lo lắng, tuy tôi biết em rất hận Tử Phong ngưng, sẽ không về bên cô ta, hai người đã tách ra từ lâu. Nhưng mà, nhưng mà tuy hai người không ở bên nhau, lại luôn có trăm ngàn mối ràng buộc, tôi thật sự sợ hãi.”

Hồ Mộ Y thấy Lãnh Y vẫn ôm lấy mình khóc như cũ, đôi mắt đẹp ảm đạm, nổi giận tựa đầu chôn ở giữa hai chân, bàn tay vẽ lung tung trên nền đất. Từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa từng khác thường như vậy, ỷ vào sự cưng chiều của mẹ, nàng không ít lần khi dễ đại tỷ, nhị tỷ, lén trộm đồ hay chiếm tiện nghi đều là chuyện như cơm bữa. Các tỷ yêu chiều nàng nên cũng đều cười cho qua, không truy cứu, việc đó càng cổ vũ tính bá vương trong lòng nàng. Chỉ lần này thứ tiểu hồng hồ thích, người khác quyết không thể cướp đi.

Nhưng từ sau khi biến thành người, những chuyện phiền lòng cứ theo nhau mà đến. Tử Phong Ngưng dĩ nhiên còn dám hắt hủi này tới lần khác không coi nàng ra gì đưa Lãnh Y đi. Nếu nàng tranh giành, người ta sẽ nói nàng cố tình gây sự. Nếu không đi tranh, nhìn thấy người mình yêu cùng tình nhân cũ tình chàng ý thiếp đứng bên nhau, trái tim hẹp hòi của nàng lại không thừa nhận nổi. Y Lãnh Y cũng chưa bao giờ thông cảm cho nàng, chính mình lại luôn không ngừng bảo nàng phải thông cảm, phải thông cảm, thông cảm cái bóng ý! Thông cảm thêm vài lần nữa, vợ mình đều chạy theo người khác. Nghĩ như vậy, một bụng đầy ủy khuất rốt cục nhìn không được, Hồ Mộ Y cũng không quản Y Lãnh Y còn khóc, chính mình ngoác miệng, bắt đầu gào: “Y Y, em – em khóc cái gì? Muốn khóc thì cũng phải là tôi khóc này! Tôi, hôm nay tôi ở nhà cùng mọi người, đợi em suốt cả ngày, nhìn sắc trời dần tối, muốn, nghĩ muốn đi đón em, em lại

để tôi thấy cái gì? Tôi, tôi mà đến muộn một chút, thiếu tí nữa là Tử Phong Ngưng ôm em rồi phải không? Em, em cái đồ vô lương tâm! Em không biết đường cẩn thận một chút sao???!!”

Hồ Mộ Y càng khóc càng lớn, Lãnh Y bị nàng gào đến đau đầu, bắt đắc dĩ ngẩng lên, thấy nàng khóc đến mắt hồng hồng, cái mũi hồng, có chút đau lòng, đi xuống từ trên giường, vươn tay ôm lấy nàng.

Thân thể mềm mại dần tới gần mình, làn hương quen thuộc phả vào mặt, Hồ Mộ Y không chỉ không ngừng khóc, mà ngược lại càng khóc dữ hơn: “Mấy người cứ luôn nói tôi, tôi tính tình như trẻ con, nhưng mà Y Y, tôi muốn yên tâm về em, nhưng mà, hôm nay – chính em nói xem, cứ như vậy tôi có thể yên tâm được sao?”

Y Lãnh Y thở dài, áp sát đôi má vẫn vương đầy nước mắt vào khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hồng hồng của Hồ Mộ Y, nhẹ nhàng cọ cọ: “Mộ Mộ, thực xin lỗi.”

“Tôi không cần em xin lỗi, Y Y, em không thể không để ý Tử Phong Ngưng sao???!!” Hồ Mộ Y dùng sức vịn vẹo thân mình, không cho Lãnh Y ôm nàng. Nàng thật sự rất hận sự do dự của Lãnh Y, rõ ràng đã nói không muốn có bất cứ liên hệ gì với Tử Phong Ngưng, nhưng mà chỉ cần Tử Phong Ngưng vừa xảy ra chuyện, nàng nhất định sẽ quăng mình qua một bên để tìm cô ta.

Lãnh Y bị bàn tay của Hồ Mộ Y tùy ý đánh trúng ngực, an ủi không có hiệu quả, lại sợ bị ngộ thương, chỉ đành dùng sức ôm chặt nàng, nhắm ngay cái miệng nhỏ không ngừng ồn ào hôn xuống.

“Ah –” Thân mình Hồ Mộ Y cứng đờ, mở to hai mắt, đây – chẳng lẽ là mỹ nhân kế trong truyền thuyết???!! Hồ Mộ Y cảm thấy đôi môi non mềm của Y Lãnh Y đảo qua khóe miệng mình, đầu lưỡi ôn nhu xâm nhập, trong đầu kêu gào loạn lên, không có chủ ý gì. Giờ phải làm sao đây? Nên đẩy Lãnh Y ra, nói với nàng mình căn bản không bị chiêu này của nàng dỗ ngọt, hoặc là giả bộ trúng kế, triền miên một phen? Ngay lúc Hồ Mộ Y còn đang phân vân thắc mắc, môi Lãnh Y đã rời đi. Bàn tay Y Lãnh Y đặt trên vai Hồ Mộ Y, đỏ mặt nhìn nàng, thân mình ngửa ra sau, muốn né cái ôm của nàng, lại bị Hồ Mộ Y ôm lấy eo kéo một phen trở về.

“Quyển rũ người ta rồi liền nhanh như vậy muốn chạy trốn?”

“Chị –” Mặt Y Lãnh Y đỏ lên, không nhìn nàng. Hồ Mộ Y cười nhẹ, hai tay ôm lấy mặt Y Lãnh Y, khiến nàng ngẩng đầu đối diện với mình. Dần dần, ánh mắt Lãnh Y có chút mê ly, Hồ Mộ Y cười khế, cúi đầu hôn nàng, không còn thô bạo như lúc trước, cái lưỡi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua đôi môi Lãnh Y, cảm giác như thể lông chim khiến lòng Lãnh Y có chút xao động, bất an vịn vẹo thân mình, muốn càng gần sát Hồ Mộ Y.

Khóe miệng Hồ Mộ Y dần cong lên, cúi người thỏa mãn Y Lãnh Y. Nàng hé miệng, ngậm lấy vành tai trong suốt của Lãnh Y, nhẹ nhàng mút. Tiếng rên rỉ nửa như than nửa như oán của Lãnh Y khiến trái tim Hồ Mộ Y rối loạn, càng dùng sức liếm mút, hôn môi, thẳng đến khi hai người cùng không thể hô hấp nàng mới đỏ mặt buông Lãnh Y ra.

Hồ Mộ Y lui lại vài bước, thật sâu nhìn Y Lãnh Y chăm chú, Lãnh Y cũng đồng dạng nhìn nàng, trong mắt có nỗi hoang mang mơ hồ. Hồ Mộ Y biết nàng nghĩ gì, trái tim không tự chủ được co rút đau đớn. Y Y, bây giờ tôi chưa thể có em được, nếu, nếu có một ngày em không thể chấp nhận thân phận thật sự của tôi, hy vọng đối với em mà nói, tổn thương mà tôi gây ra cho em sẽ ít nhất có thể.

Lãnh Y chịu không nổi ánh mắt ai oán của Hồ Mộ Y, vươn tay kéo nàng lại, Hồ Mộ Y thuận theo tựa vào lòng nàng, giống như trước tựa đầu lên ngực nàng, lẳng lặng lắng nghe trái tim Lãnh Y đập loạn nhịp.

Lãnh Y cúi đầu, nhìn khóe miệng khê cong của Hồ Mộ Y, lòng dâng lên một tia nghi hoặc, lại không biết nói sao ra lời, quần bách đến khiến mặt mình nghẹn đỏ lên.

“Y Y, em sao vậy?” Hồ Mộ Y phát hiện ra sự khác thường của Lãnh Y, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nàng. Không phải đã hòa thuận rồi sao? Giờ lại thế nào nữa?

Y Lãnh Y cắn răng, đỏ mặt, cố lấy dũng khí nhìn Hồ Mộ Y, nói ra những lời vẫn nghẹn trong lòng: “Mộ Mộ, kỹ thuật của chị tốt như vậy là đã từng hôn bao nhiêu người rồi???!!”

Bách Linh: Hoá ra cách hiệu quả nhất để dỗ ngy nín khóc là phải gào khóc càng to hơn ngta ==]]

36. Chương 35: Tình Ý Đậm Đà

Hồ Mộ Y hóa đá, ngẩng đầu xấu hổ nhìn nhìn Y Lãnh Y: “Y Y, sao em có thể nói vậy, thực không có lương tâm mà, cái miệng nhỏ của tôi chỉ từng hôn một mình em thôi.”

Lãnh Y vươn tay, nắm cái miệng đang chu ra của Hồ Mộ Y, dùng sức kéo kéo, lắc đầu, cực hoài nghi đối với việc này: “Được, cho dù cái miệng nhỏ này chỉ hôn một mình em, vậy – cái miệng nhỏ của người khác đã từng hôn chị chưa?”

Lần này thì Hồ Mộ Y im bật, trong đầu hồi tưởng lại gian tình phát sinh lúc vừa xuống núi bị Trình Ninh mua về rồi tắm rửa cho, sau đó là nụ hôn gió vô địch thực kêu mà hấn dùng cái miệng thối trao cho mình, đó, đó có thể tính là nụ hôn đầu tiên không nhỉ? Hồ Mộ Y do dự không biết trả lời thế nào, muốn gạt Lãnh Y nói chưa từng có, lại biết nàng ghét nhất là lừa gạt, nên nói không nên lời, chỉ có thể mím môi, hai mắt liêu mạng lóe sáng đáng thương nhìn chằm chằm Y Lãnh Y. Thầm than, Y Y, em bỏ qua cho tôi đi mà.

Y Lãnh Y thấy nàng như vậy thì cũng hiểu được, nhưng trong lòng ít nhiều có phần không thoải mái. Khi yêu một người thì luôn hy vọng nàng hoàn toàn thuộc về mình. Lãnh Y ngẫm nghĩ, tay phải giữ cầm Hồ Mộ Y, như thể nữ vương bức người nhìn nàng.

Hồ Mộ Y tiếp tục giả bộ đáng thương, chu cái miệng nhỏ, dùng đôi mắt to long lanh nước nhìn Lãnh Y.

Lãnh Y thấy bộ dáng Hồ Mộ Y đáng thương thế liền giận quá hóa cười, đôi môi hé mở, hung hăng cắn đôi môi phần nộn của nàng. Hồ Mộ Y toàn thân cứng đờ, ngoài miệng cảm nhận cơn đau dần lan tràn, máu tươi tùy ý chảy vào miệng. Nàng chỉ đành đặt tay lên vấy siết chặt, gây ra không dám biện giải [tác giả: người đứng là đồ đại gái!]. Y Lãnh Y cắn một cái phát tiết xong, thân mình ngã về phía sau, dùng đôi môi vương máu thốt ra từng chữ từng chữ khiến Hồ Mộ Y kinh hãi: “Hồ Mộ Y, nếu có một ngày để em phát hiện chị phụ em, em nhất định sẽ không bỏ qua cho chị!”

Hồ Mộ Y ủy khuất cúi đầu, nàng xem như đã nhìn ra, Y Y căn bản chính là lấy việc công trả thù riêng, dùng danh nghĩa đánh ghen chối lợi để trả thù hành vi hung ác của mình vừa nảy với nàng. Tự đáy lòng lại thầm ca thán, nữ nhân đúng là không thể chọc, nữ nhân xinh đẹp lại chạm cũng không thể chạm!

“Điện thoại!” Lãnh Y trợn mắt với Hồ Mộ Y vẫn ở bên giả bộ đáng thương, bĩu bĩu môi, chỉ vào điện thoại, đồng thời thở dài, Mộ Mộ, chị không thể đổi kiểu giả bộ được à?

Hồ Mộ Y hoàn hồn, nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lãnh Y, quần bách cầm lấy điện thoại.

“Cầm ngược rồi kìa!”

“Oái.....”

Vị Ương ở đầu dây bên kia nghe xong liền cười gần chết: “A lô, tử tiểu Hồng, cái đồ ngu ngốc nhà người có phải vừa bị Y Lãnh Y cóc đầu không thế!”

Hồ Mộ Y bĩu môi: “Tử miêu yêu, người lại ngứa da hả? Ta cào cho người vài cái nhé?”

Vị Ương nghe xong thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, vội đáp lời: “Ah...à thì tiểu hồng hồ tiên ah, là như vậy, mỗ mỗ bảo chúng ta nói cho người, một tuần sau chúng ta cùng nhau về động Hồ Liên tu luyện, bảo người mau chóng giải quyết chuyện của mình đi.”

“Ừ.....” Hồ Mộ Y liếc nhìn Y Lãnh Y, không có tinh thần đáp, vội vàng cúp máy. Hồ Mộ Y lập tức nhào về phía Lãnh Y, như thể làm nũng vòng hai tay lên cổ nàng lắc lư, đầu lại cọ cọ trước ngực nàng. Y Y, em phải tha thứ cho tôi, tôi là sợ mất đi em cho nên mới không dám nói ra sự thật, chúng ta hiện tại càng hạnh phúc, nỗi sợ hãi trong lòng tôi lại càng lớn hơn.

“Làm sao vậy, Mộ Mộ?” Lãnh Y cảm giác được sự khác thường của nàng, liền cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Hồ Mộ Y không nói, cổ nén nước mắt sắp trào ra, ngẩng mặt lên, cười hì hì nhìn Y Lãnh Y: “Y Y, cuối tuần sau tôi phải đi họp xa, chúng ta lợi dụng mấy ngày này thả lỏng một phen đi.”

Y Lãnh Y nghe xong cười không thôi: “Mộ Mộ, không phải em nói chị, chứ chị đã khẩn trương bao giờ đâu? Có ngày nào không trôi qua trong bầu không khí thoải mái chứ, thật không biết chị làm giám đốc kiểu gì!”

***

Sáng sớm Hồ Mộ Y liền tóm Lãnh Y vẫn còn đang mơ hồ dậy, mạnh mẽ rửa mặt thay quần áo cho nàng, sau đó bế Y Lãnh Y còn chưa chịu mở mắt lên xe, lái xe, phóng vèo đi.

Chờ đến khi Lãnh Y mở mắt ra, ba đôi mắt to sáng ngời ở bên dọa nàng thét chói tai.

“Rốt cục cũng tỉnh.” Thiên Thụ cười vỗ vỗ tay, lão phì miêu cười đến híp mắt, cúi đầu liếm liếm mặt Y Lãnh Y, liền bị Hồ Mộ Y tung một cú đấm nằm úp sấp.

“Đại tỷ, tử phì miêu liếm Lãnh Y nhà ta!”

Hồ Liễu đang lái xe nghe xong, bất chấp nguy hiểm gặp tai nạn giao thông, quay đầu âm lãnh lườm kim sắc tiểu miêu: “Chị là thấy chắc nó còn chưa ăn đủ thức ăn cho mèo đây mà!”

Thiên Thụ cười to, vì lấy lòng đại tỷ, bàn tay nhỏ bé nắm cái bụng nhỏ phẩn nộn của kim sắc tiểu miêu, dùng sức vặn mấy vòng, hoàn toàn không để ý đến con tiểu miêu đau đến nín thở. Phì miêu nóng nảy, rít lên một tiếng, giờ tiểu móng vuốt lông xù muốn cào.

Hồ Linh ở bên cạnh dè lại móng vuốt của kim sắc tiểu miêu, quay đầu, tức giận liếc Thiên Thụ: “Thiên Thụ, em có biết cái gì gọi là thả dặc tội quân tử cũng không thể dặc tội tiểu nhân không?”

“.....”

Nhất thời, trong xe một mảnh yên tĩnh, kim sắc tiểu miêu rơi lệ, thì ra ta giúp mọi người nhiều chuyện như vậy mà ở trong lòng các nàng ta lại như thế sao. Nó lập tức nhe răng nhếch miệng nhìn Hồ Mộ Y: “Tử tiểu Hồng, người còn dám khi dễ ta, ta biến thân ở ngay trước mặt Y Lãnh Y cho coi!”

Hồ Mộ Y cười lạnh: “Biến đi, biến đi, ta nói cho người Vị Ương, nếu người dám làm thế, ta sẽ khiến cho người ngày mai ngay cả thức ăn cho mèo cũng không thấy!”

“.....”

Hồ Mộ Y vừa lòng nhìn tử phì miêu cúi đầu ủ rũ ngồi ườn một bên, cười cười với Lãnh Y, kéo nàng vào lòng: “Y Y, còn một không?”

Y Lãnh Y nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn con tiểu miêu nằm úp sấp trên sàn, thấp giọng hỏi: “Mộ Mộ, thế nào mà em có cảm giác con mèo này cứ như thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện vậy, chị nhìn nó một lúc thì khóc, một lát lại rơi lệ kia, biểu tình thực phong phú.”

“Hắc hắc hắc hắc.”

Kim sắc tiểu miêu nghe xong cười trộm, ngẩng đầu, không có ý tốt dòm Hồ Mộ Y đang không biết trả lời thế nào. Tử tiểu Hồng, thấy không, ngay cả một kẻ phạm phu tục tử cũng có thể nhìn ra chỗ không giống người thường của ta!

Hồ Mộ Y ghen nửa ngày, cúi đầu, chạm phải ánh mắt đầy tò mò của Lãnh Y, lắc đầu, bắt đầu nói nhăng nói cuội: “Con mèo này mắc chứng trầm cảm.”

“Phì –” Thiên Thụ ở bên cạnh cười ồm lên, nhào vào lòng Hồ Linh, quay đầu nhìn tiểu miêu vẻ mặt buồn bực, đáng đời! Hồ Linh nhủ thầm, đưa tay đẩy cái đầu trong lòng ra.

“Trầm cảm? Sao có thể?” Lãnh Y nhìn con mèo nhỏ, tò mò như trẻ nhỏ tiếp tục truy vấn.

Hồ Mộ Y chớp chớp mắt mấy cái, tiếp tục nói: “Không phải mấy ngày nay trời nóng sao, nó bắt đầu bồn chồn không yên, nói trắng ra là động dục, hơn nữa mặc kệ đối tượng cứ chiếm tiện nghi loạn cả lên, đại tỷ có quần cũng không quần được, đã nghĩ tới việc đi tới bệnh viện làm giải phẫu thất ông dẫn tinh cho nó.

Nó coi như hiểu tính người, biết đại tỷ chỉ nghĩ vậy, nên từ đó về sau ngày ngày trầm cảm. Em xem nó béo vậy đều là kết quả của việc rượu chè ăn uống quá độ đó!”

“Ah.....” Mặt Y Lãnh Y đỏ lên, không dám hỏi lại. Nàng không hiểu được thế nào mà cái gì qua miệng Hồ Mộ Y nói đều có thể trở nên dâm dăng như vậy. Lại có chút đồng tình với tiểu miêu, cúi đầu, xót thương liếc nó một cái.

Kim sắc tiểu miêu đang nằm nghe xong, giật mình một cái, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hồ Liễu. Liễu nhi, nàng sẽ không thật sự làm vậy chứ?

Hồ Liễu quay đầu cười lạnh, dùng ám ngữ nói: “Ta nói cho nàng Vị Ương, Hồng nhi nói không sai đâu, nếu lần sau đang làm được một nửa nàng còn dám biến trở về nguyên hình thì ta sẽ đương trường làm vậy!”

“Meo meo meo meo –” Kim sắc tiểu miêu lại bắt đầu gào thét, mọi người trên xe không một ai để ý đến nó, mặc nó làm gì thì làm.

Xe chạy nửa ngày cũng chưa tới đích, Thiên Thụ mặt dày nằm trên đùi Hồ Linh ngủ say, phì miêu cũng ghé sát chân Hồ Liễu nín thở. Hồ Liễu phanh xe vài lần đều đập phải một quả cầu tròn xù lông, dưới cơn điên tiết liền ném phì miêu lên người Thiên Thụ.

Thân thể Lãnh Y vốn yếu ớt, lại không giống các nàng có linh khí hộ thể, Hồ Mộ Y nhìn mà đau lòng, liền vươn tay kéo nàng vào ngực, nhẹ giọng nói: “Y Y, em ngủ một lát đi đã, đợi bao giờ tới nơi tôi sẽ gọi em.”

Lãnh Y lắc đầu: “Không buồn ngủ, chỉ hơi mệt thôi.”

Hồ Mộ Y không nói gì, kéo cổ tay Lãnh Y, đặt tay mình lên chỗ mạch của nàng, truyền linh khí của mình qua đó. Dần dần, sắc mặt tái nhợt của Lãnh Y có chút hồng nhuận, cũng không còn tái nữa. Hồ Mộ Y thế này mới yên tâm, buông tay ra, nhìn lướt qua một đám ngủ chung quanh, liền cúi đầu hôn hôn lên đôi môi đỏ thắm của Lãnh Y.

Mặt Lãnh Y đỏ lên, giây dựa muốn chạy trốn khỏi vòng tay Hồ Mộ Y, lại bị nàng cười xấu xa dè lại. Hồ Mộ Y đoán chắc Y Lãnh Y không dám ở trước mặt nhiều người như vậy khiến trách nàng, lại càng to gan hơn, bàn tay xấu xa âm thầm luồn vào ngực Lãnh Y sờ mó.

Bởi vì trong xe mở máy sưởi cho nên khá ấm áp, trên người Y Lãnh Y chỉ mặc một chiếc váy lụa mỏng manh, Hồ Mộ Y liền không chút cố kỵ chạm vào hai nơi mềm mại kia, tay dừng tại chỗ đó. Cúi đầu nhìn bộ dáng đáng yêu đỏ mặt cắn môi cắn tức của Y Lãnh Y, Hồ Mộ Y cười đắc ý, tay trái nhẹ nhàng xoa nắn nụ hoa, tay phải lại phụ họa vẽ vòng vòng bên cạnh.

Y Lãnh Y không ngờ Hồ Mộ Y dám lớn mật như vậy, dĩ nhiên dám ở giữa một xe đầy người đùa giỡn giờ trò lưu manh. Giờ hối hận cũng vô dụng, nàng chỉ có thể gắt gao cắn môi, cố gắng nhẫn nại, khoát cảm truyền tới từ “đỉnh núi” cơ khiến đánh úp nàng. Y Lãnh Y thở hổn hển ngẩng đầu, cầu xin nhìn Hồ Mộ Y, trong mắt đã hơi nước mênh mông.

Hồ Mộ Y cười tà, cúi đầu, như thể trêu chọc thối thối vành tai trong suốt của Lãnh Y: “Là sợ kêu ra tiếng sao?”

“Mộ mộ –” Lãnh Y khó nhịn vặn vẹo thân mình, muốn né tránh cặp vuốt háo sắc kia của Hồ Mộ Y.

Hồ Mộ Y cười quynh rũ: “Để tôi giúp em.”

Nói xong liền cúi đầu kiểm chế miệng Lãnh Y, cái lưỡi nhỏ nhỏ cạy mở khớp hàm Lãnh Y, luồn vào, đã như vậy còn không quên tự khích lệ mình: “Thấy tôi thông minh không, như vậy sẽ không có âm thanh.”

Trong lúc nhất thời, hai người đều chìm đắm trong hương vị ngọt ngào khó nói.

Vì thế, Hồ Liễu ngồi ở chỗ lái xe cũng không sợ mất tập trung mà đụng phải xe khác, đôi mắt đẹp nheo lại, qua gương chiếu hậu nhìn rõ rành rành động tác nhỏ của hai người, kiêu ngạo gật gật đầu. Xem ra mỡ mỗ thật sự nói đúng, tiểu muội quả nhiên là niềm kiêu ngạo của Hồ gia chúng ta, chắc chắn, da mặt dày đến nỗi hai tầng lase cũng không xuyên thủng được. Lại quét mắt nhìn Lãnh Y vẻ mặt nhu nhược, aish, đáng thương cho một mỹ nữ.

Kim sắc tiểu miêu ngủ ở bên cạnh Thiên Thụ cũng ti hí mắt nhìn trộm, thực kích thích! Nhìn bộ dáng khêu gợi cùng vẻ mặt quyến rũ của Hồ Mộ Y, cố gắng nuốt nước miếng, giờ cuối cùng ta cũng tin tử tiểu Hồng là mị hồ chân chính! Trong lòng lại có chút bất mãn, như thế nào không thấy nàng đối xử với ta như vậy?!

Thiên Thụ cũng không giáo hoạt như Hồ Liễu và Vị Ương, trực tiếp trợn tròn đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm hai người. Nàng thực hâm mộ tử tiểu Hồng, ngại biện nhiều như vậy dĩ nhiên còn có thể khiến Y Lãnh Y cam tâm thần phục. Đang hâm mộ thì một bàn tay hơi lạnh mềm mại che kín mắt nàng. Hồ Linh đẩy con phỉ miêu trên người Thiên Thụ ra, ngồi dậy, nhìn đôi vợ chồng son bị người ta rình coi mà vẫn không hay biết, thở dài: “Hai người cũng được rồi đó, đến nơi rồi, đừng dạy hư trẻ con.”

“.....”

Y Lãnh Y vội vàng đẩy Hồ Mộ Y ra, cắn môi xấu hổ vô cùng nhìn một đám người vây quanh xem, giận dữ lườm Hồ Mộ Y, dưới ánh mắt nóng bỏng chăm chú của mọi người, đỏ mặt cúi gằm đầu. Hồ Mộ Y thấy Lãnh Y như vậy liền không vui, quét mắt, dùng sức trợn trừng: “Có người như mấy người sao? Miễn phí xem đã không hỏi tội rồi, còn kêu cái gì hả??!!”

Thiên Thụ ôm kim sắc tiểu miêu há hốc miệng nhìn Hồ Mộ Y vẻ mặt sát khí. Kim sắc tiểu miêu liếc nhìn Hồ Liễu, vội dùng móng vuốt che mắt mình, thể hiện mình vô tội, mà Hồ Liễu người ta lại căn bản không để ý tới nàng.

Hồ Liễu quay đầu nhìn Hồ Linh, hai người hai mặt nhìn nhau, đây là ngụ ý tiểu muội đã sớm biết mọi người đều rình coi hả? Không ngờ nàng còn có ham muốn biểu diễn trực tiếp như vậy. Lại nhìn khuôn mặt Y Lãnh Y lại đỏ thêm một nấc, lắc đầu, Y Y, tự giải quyết cho tốt đi, xem như em rơi vào tay ác ma rồi!

37. Chương 36: Chân Tướng Tới Gần

Đến nơi, mọi người chen chúc nhau xuống, kim sắc tiểu miêu bò trên mặt đất chịu khổ bị giẫm đạp, lăn lộn mấy vòng bị thấm ngã xuống xe, được Hồ Mộ Y bế lên.

Kim sắc tiểu miêu ngẩng đầu, cảm kích nhìn Hồ Mộ Y, lòng thầm than, tiểu Hồng người cuối cùng cũng có chút lương tâm, cũng biết giúp đỡ tỷ phụ một phen, ai ngờ Hồ Mộ Y người ta căn bản không để ý tới nàng, ngẩng đầu, mê gái nhìn Y Lãnh Y vẻ mặt hưng phấn, thỏa mãn thở dài, xoay người một cái tiêu sái, mạnh mẽ thả con mèo nhỏ rơi xuống đất, nhắm chuẩn cái bụng nhỏ mập mạp của nó, thoải mái nằm xuống gói đầu lên. Sau một loạt động tác, Hồ Mộ Y miệng ngậm cọng cỏ, ngửa mặt nhìn trời xanh, hưng phấn không cần nói cũng biết.

“Meo meo –” Kim sắc tiểu miêu bị Hồ Mộ Y đè đến sắp phòi hết cả ruột ra, tứ chi khuỵa loạn, dùng sức dạy dựa, đau đến ria mép run rẩy, ngửa đầu, hướng về phía Hồ Liễu thét lên chói tai như thể cầu cứu.

Hồ Liễu vẻ mặt hắc tuyến, bước nhanh tới, gờ tay gõ Hồ Mộ Y một cái trời giáng, lập tức ôm lấy tiểu miêu, ắp ủ trong ngực, thương tiếc nhìn nó. Nhìn đôi mắt to ngập nước của kim sắc tiểu miêu, lòng Hồ Liễu tê rần, cúi đầu, dùng sức hôn lên cái mặt béo phỉ của nó, lưu lại một hàng son môi. Kim sắc tiểu miêu được môi mỹ nhân hôn, hưng phấn phát ra tiếng kêu của hai chiếc ghế cọ vào nhau. Y Lãnh Y ở một bên xem kịch vui che miệng nén cười, hai vai run run rúc vào lòng Hồ Mộ Y.

“Vui vậy sao?” Hồ Mộ Y cúi đầu nhìn người trong lòng, ánh mắt đầy sủng nịnh nhìn nàng. Nếu biết em vui vậy thì tôi đã sớm mỗi ngày chà đạp tử phỉ miêu rồi.

Y Lãnh Y cười khê, dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ cằm cổ nhẵn mịn của Hồ Mộ Y, nhỏ giọng thì thầm: “Em rất thích con mèo nhỏ ấy.”

Người nào đó nghe xong lời này, nháy mắt đen mặt, xoay người muốn đi néo cái mặt béo phỉ của con tiểu miêu để giải tỏa cơn ghen lại bị Lãnh Y giữ lại: “Chị làm gì mà cứ bắt nạt nó thế?”

“Bởi vì cái mặt nó nhìn rất muốn đánh!”

“.....”

***

Từ nhỏ Y Lãnh Y đã thích biển, sao Hồ Mộ Y có thể buông tha cho cơ hội nịnh bợ được, thấy nàng không phiền liên hải hải linh tinh đủ thứ. Vì cái tai của mình, mọi người đành miễn cưỡng đồng ý đi hồ Nguyệt Lượng du ngoạn. Đoàn người chậm rãi xuất phát, Hồ Mộ Y thả chậm cước bộ, theo phía sau, lòng không ngừng suy tính, nhìn chăm chăm bóng dáng Lãnh Y đậm đàng cười.

Kim sắc tiểu miêu đi bên cạnh, ngẩng đầu tức giận trừng mắt lườm Hồ Mộ Y, dùng ám ngữ mắng: “Tử tiểu Hồng, người vui cái rắm! Hồ Nguyệt Lượng không có bể bơi, người cần bản không được xem dáng vẻ Lãnh Y mặc bikini đâu! Người đồ cuồng hao sắc!”

“.....” Hồ Mộ Y nghe xong, mặt nhanh chóng âm trầm xuống, mộng đẹp lại bị Vị Ương vô tình phá vỡ. Vừa định quay đầu giáo huấn kim sắc tiểu miêu để phát tiết một phen, chợt nghe Thiên Thụ ở đằng kia nhắc vọng lại: “Ương tử, người ít nói vài câu đi, nếu không lát nữa Hồng nhi lại không cẩn thận giẫm phải đuôi của người.”

“.....”

Hồ Mộ Y bĩu môi, buồn bực, nàng dễ bị nhìn thấu như vậy sao? Đại tỷ và nhị tỷ ở đằng trước nghe xong đều nén cười, Lãnh Y dừng bước chân, xoay người, giữ chặt bàn tay trắng mịn của Hồ Mộ Y, mười ngón đan xen, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Mộ Mộ, em thật sự rất thích nơi này, cảm ơn chị!”

Hồ Mộ Y nghe xong lời Lãnh Y nói cũng không trả lời mà chỉ ngây ngô cười. Hạnh phúc ào tới thực nhanh, cảm giác ngọt ngào cũng căng tràn, len lỏi toàn thân, khiến nàng vui sướng đến sắp nổ tung.

Vị Ương cùng Thiên Thụ ở bên cạnh nhìn bất đắc dĩ lắc đầu, quãng hai cái liếc mắt xem thường qua.

Cùng tiếng cười ngớ ngẩn suốt đường đi của Hồ Mộ Y, mấy người rốt cục cũng đến mục tiêu, trong mắt đồng thời lộ ra thần sắc kinh diễm.

Nước biển màu lam cùng từng làn gió nhẹ vi vu, từng khóm hoa đại hai bên bờ tỏa ra hương thơm thoang thoảng, trong khu rừng cách đó không ra thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, chỉ cần hít một hơi liền chính là hương cỏ xanh nhàn nhạt. Thác nước trắng xóa từ trên trời đổ xuống, xua tan đi sự mệt mỏi của cuộc lữ hành, cảm thấy thần thanh khí sảng. Có thể nói là hơi nước hồ lạnh như băng, ánh trắng nhàn nhạt như tuyết, hà vật túy hà hoa, noãn phong nguyên tự tửu.

(*thứ gì chúc cho hoa sen say, gió mát như là rượu)

Hồ Mộ Y hưng phấn nắm tay Lãnh Y, giữa đám người tùy ý dạo chơi, thoải mái cất tiếng cười, gương mặt mê người, cả người tỏa sáng nổi bật, thu hút ánh nhìn của người khác.

Ngoài ý liệu, một đám mỹ nữ cùng đi, được hoan nghênh nhất dĩ nhiên lại là con mèo mập trông như thể con mèo trong bộ Poker. Kim sắc tiểu miêu thấy mọi người nhìn chăm chú liền ngẩng đầu uốn ngực, nhón tiểu móng vuốt, đi hình chữ S kiểu mèo. Phàm là những chỗ nó đi qua mọi người đều dừng chân nhìn, phát ra tiếng trầm trồ kì lạ: “Nhìn xem, nhìn con mèo kia kìa, thật đáng yêu, còn béo hơn cả Garfield nữa!”

“Còn mèo này sao lại được vậy nhỉ? Một ngày phải ăn bao nhiêu cân thức ăn cho mèo đây?”

“Ồ ồ! Mấy người xem có dĩ nhiên còn có thể cười kìa!”

“Đó là khóc mà?!”

“.....”

Hồ Mộ Y tức giận trợn mắt với con tiểu miêu đang đắc ý dạt dào, đám người đi đường thực phiền, quấy rầy không khí đẹp đẽ của nàng. Đưa tay, trực tiếp kéo Lãnh Y thoát khỏi đám người một mình hành động. Hai người dọc theo con đường vừa nói vừa cười, lúc đến cầu treo, Lãnh Y cúi đầu nhìn vực sâu không thấy đáy dưới chân cầu, rùng mình một cái, khiếp đảm rụt cổ lắc đầu với Hồ Mộ Y: “Mộ Mộ, em, không đi –”

“Ôi dào, đừng sợ, Y Y, có tôi đây.” Hồ Mộ Y vươn tay ra nắm bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Lãnh Y nhẹ giọng an ủi. Tuy từ nhỏ Hồ Mộ Y đã sợ độ cao, nhưng là vì vấn đề thể diện, cho dù phải giả bộ cũng muốn

giả bộ dũng cảm, tỏ vẻ muốn làm sứ giả bảo hộ. Hồ Mộ Y đã sớm tính kế tốt rồi, dự đoán Y Y cũng sẽ không bởi vì mấy lời của nàng mà đem tính mạng giao cho mình. Chỉ bằng mấy lời như thế mà có thể đạt được sự ngưỡng mộ của Y Y, cuộc mua bán thế ai không làm chứ?

Ngay lúc Hồ Mộ Y đang dương dương tự đắc, Lãnh Y ngẩng đầu, thâm tình nhìn nàng: “Mộ mộ, em tin tưởng chị!”

Nói xong liền tự động đặt bàn tay mình vào tay Hồ Mộ Y, nắm chặt.

“Oái.....” Hồ Mộ Y này là đâm lao phải theo lao, cực kì muốn nói ra sự thực, dùng sức chớp chớp mắt nhìn Lãnh Y. Lãnh Y mím môi nhìn nàng, trong mắt tràn đầy tin tưởng.

Hồ Mộ Y dùng sức nuốt nước miếng, bình ổn trái tim đang đập cuồng loạn, kéo Lãnh Y kiên trì bước tiếp.

Kim sắc tiểu miêu ở xa xa thấy cảnh này, vui đến híp cả mắt, dùng miệng cắn quần áo Thiên Thụ, kéo nàng chạy về phía cây cầu. Tiểu miêu trước thử cào vài cái lên mặt cầu, nhìn chiếc cầu không chút sứt mẻ, dùng ám ngữ hạ mệnh lệnh: “Thiên Thụ, mau đẩy vài cái!”

Thiên Thụ vẻ mặt hoang mang: “Để làm gì chứ?”

“Người có muốn trả thù tiểu Hồng không?” Tiểu miêu dụ dỗ hỏi.

“Đương nhiên có.” Thiên Thụ dùng sức gật gật cái cằm nhỏ.

“Tiểu hồng sợ độ cao!”

Thiên Thụ nghe xong mắt lóe sáng như trộm, gật gật đầu cười xấu xa với tiểu miêu, không hề nói nhiều, vung cánh tay nhảy lên, dùng sức từ hồi bú sữa mẹ lắc lư.

Hồ Mộ Y đang run rẩy bước đi đột nhiên cảm thấy mặt cầu rung lên kịch liệt, trong lúc hoảng sợ, xoay người nắm chặt tay Lãnh Y, bị dọa đến nỗi hai chân run bần bật, đứng im tại chỗ, không để động đậy.

“Đi mau lên, Mộ Mộ, gió nổi lên rồi –” Lãnh Y sốt ruột thúc giục.

“Tôi, tôi sợ lắm, thực sợ –” Hồ Mộ Y dùng sức nắm chặt dây xích bên thành cầu, run giọng trả lời.

Lãnh Y nghe xong kinh ngạc ngẩng đầu, bị khuôn mặt trắng bệch của nàng dọa, mím môi khấn trương nhìn nàng: “Mộ Mộ, chị làm sao vậy? Thân thể đột nhiên không khỏe à?”

Hồ Mộ Y run rẩy không ngừng, hai tay cùng bám, dùng sức nắm chặt dây xích: “Tôi, tôi sợ độ cao!”

Lãnh Y nghe xong đen mặt, phần nộ muốn răn dạy nàng đã không làm được còn thích thể hiện, nhưng nhìn khi nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của nàng tràn đầy mờ mịt, lòng lập tức mềm nhũn. Tạm nén lửa giận trong lòng, bắt lấy cánh tay nàng, nhẹ giọng an ủi: “Mộ mộ, đừng sợ, để em dắt chị đi, chúng ta đi chậm thôi –”

“Tôi sợ lắm –” Hồ Mộ Y dùng sức lắc đầu, sắp bị dọa đến nước mắt ứa ra.

Lãnh Y không có biện pháp, chỉ đành một tay nắm dây xích, một tay gọi điện thoại xin giúp đỡ.

Đại tỷ đang ngồi bên thác nước hưởng thụ hơi nước mát mẻ, nghe xong điện thoại lập tức bật dậy, cũng không để ý tới Hồ Linh, lo lắng chạy về phía cầu treo. Hồ Linh thấy thế, biết xảy ra chuyện nên cũng chạy theo sát. Hồ Liễu tới nơi, thấy một màn khiến nàng đen mặt, liền xông lên, đá một cước vào Thiên Thụ đang hăng hái lắc mông nhảy.

“Bà nó, ai hả?!” Thiên Thụ ôm hông quay đầu, chửi ầm lên, vẻ hống hách vừa nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hồ Liễu thì lập tức tắt ngấm, nhìn nhìn Hồ Linh mặt lạnh như băng bên cạnh, quần bách cúi đầu.

Đại tỷ cắn răng tức giận, đau lòng nhìn Hồ Mộ Y ở cách đó không xa, sợ đến mức run rẩy ôm chặt dây xích không dám đi. Nàng cũng không quản xung quanh còn có người, trực tiếp vận dụng chân khí, khoa chân mua tay vẽ một đường ở giữa không trung, ổn định lại cây cầu, thế này trái tim mới buông lỏng. Cau mày nhìn Hồ Mộ Y ở phía xa được Lãnh Y dìu từ từ đi tới, lửa giận càng bốc lên, cắn răng cúi đầu, tìm kiếm kẻ đầu sỏ gây tội.

“Vị Ương!!!”

Kim sắc tiểu miêu vắn vẹo cái mông to thét chói tai chạy về phía trước lại bị Hồ Liễu tóm trở về, nhấc bổng lên: “Có người như ngươi sao???!?” Hồ Liễu cắn răng nhìn nàng, mắt đẹp trợn lên, mày liễu dựng ngược.

Kim sắc tiểu miêu chột dạ kêu to, quay đầu trợn mắt liếc Thiên Thụ: “Mau lên! Nhanh giả bộ đáng thương giống Linh nhi!”

Thiên Thụ nhận lệnh, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, chu môi dán vào người Hồ Linh, còn chưa kịp tới gần, miệng đã bị méo đi, bị người ta tóm lấy nâng lên.

“Giỏi, Thiên Thụ, ngươi dĩ nhiên dám cấu kết với phi miêu khi dễ ta!!!” Hồ Mộ Y giơ chân lên, nhằm thẳng mông Thiên Thụ đập một phát, rồi lập tức xắn tay áo, nhận lấy con phi miêu trong tay đại tỷ, cắn răng véo hai cái má to mọng của nó thành cái bánh, dùng ám ngữ mắng to: “Tử miêu yêu, ngươi lợi hại, dĩ nhiên dám khi dễ bản hồ tiên? Ta hôm nay khiến cho ngươi kiến thức sự lợi hại của hỏa hồ!”

Nói xong, Hồ Mộ Y gật gật đầu với Lãnh Y, mang theo Vị Ương nhanh như chớp chạy đến một khoảng rừng nhỏ, tay phải nâng lên, ngửa đầu nhìn mặt trời, chân khí di chuyển, tốc độ cực nhanh, vượt qua sự tưởng tượng của Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y vốn chỉ muốn giáo huấn nho nhỏ tử miêu yêu thôi, sao có thể dự đoán được như thế, dưới sự kinh hãi, vội vàng ném con mèo nhỏ xuống đất, ôm tay hét chói tai: “Ương tử, ta, ta đây là làm sao vậy?! Nóng quá –”

Tiểu miêu không thể tin được nhìn Hồ Mộ Y, đôi con ngươi màu vàng kim lóe lên ánh lửa màu đỏ tươi, thân mình từng trận run run. Hồ Mộ Y lúc này đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, trong đồng tử đã xuất hiện hình ngọn lửa màu đỏ, mái tóc vốn màu đen cũng phát ra ánh lửa chói mắt, bàn tay phải hơi nâng cao cũng toát ra ngọn lửa đang cháy.

Ngay lúc Vị Ương đang không biết phải làm thế nào thì thanh âm dồn dập kêu gọi của Lãnh Y ầm ầm truyền tới xuyên qua cánh rừng: “Mộ Mộ, chị ở đâu? Không được hành hạ động vật nha.”

38. Chương 37: Chân Tướng

“Ương tử –”

Cảm giác đau đớn nóng bỏng toàn thân khiến cho dù Hồ Mộ Y đã cắn chặt răng mà vẫn không chịu nổi, không ngừng mở miệng cầu cứu, tay trái nắm chặt tay phải đã sớm không nghe sự khống chế, chân mềm nhũn, thân mình nghiêng đi, xiêu xiêu vẹo vẹo ngã xuống.

Kim sắc tiểu miêu nhìn mà suốt ruột, đi vòng vòng tại chỗ. Tiếng Y Lãnh Y gọi lại dần dần tới gần, tiểu miêu cũng không cố kỵ danh lam thắng cảnh có nhiều người du lịch không nữa, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, hắng giọng một cái, chân khí dâng lên, hiện ra chân thân.

Hồ Mộ Y nằm gục trên mặt đất, cái đuôi đã gần hiện hình, lại vẫn cắn răng nhìn về phía kim sắc tiểu miêu, nàng biết Vị Ương khẫu xà tâm phạt sẽ không mặc kệ nàng, quả nhiên là vậy. Lúc nhìn thấy chân thân của Vị Ương, đôi đồng tử màu đỏ của Hồ Mộ Y bỗng nhiên trợn to, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Bóng cây cuồng loạn, gió lạnh thổi ào ào, một con mèo lớn chừng một tác thét dài một tiếng, biến thành một con miêu yêu mười phần sát khí, toàn thân kim quang lóe sáng uy phong lẫm lẫm, từng bước đi gió nổi lên, bàn chân thật lớn dẫm lên mặt đất vang lên “ruỳnh ruỳnh”. Hồ Mộ Y hoảng sợ cuộn mình thành một đoàn, một cú đập của Vị Ương là đủ dẫm bẹp nàng thành một đồng phân hồ ly. Sợ cái gì thì cái đó đến, Vị Ương hí mắt, mười phần khí phách phóng như điên đến chỗ nàng, khiến bụi đất bay lên, chỉ khoảng nửa khắc là một cái bóng thật lớn che khuất Hồ Mộ Y. Vị Ương nhìn Hồ Mộ Y đã gần như lộ ra cái đuôi hỏa hồ thực lớn, cũng không dám trì hoãn nữa, mặc kệ trên người nàng còn lóe ra tia lửa, cúi đầu, miệng rộng há ra, ngậm lấy áo Hồ Mộ Y chạy như điên về phía sâu trong rừng.

Ở dưới miệng Vị Ương, Hồ Mộ Y có thể nghe rõ ràng tiếng thở dốc của miêu yêu do chạy vội, lòng liền đau xót, hối hận. Từ khi Ương tử và đại tỷ ở bên nhau, Hồ Mộ Y liền nhìn nàng không vừa mắt, luôn cho rằng nàng không xứng với đại tỷ, đường đường là hồ ly tinh sao có thể tìm một miêu yêu được chứ? Bởi

vậy không ít lần hành hạ nàng. Thời làm hồ ly, đối với tiểu hồng hồ mà nói cuộc sống mỗi ngày đều thực đơn điệu, ăn cơm, ngủ, đánh miêu yêu. Từ sau khi biến thành người, bởi vì chuyện của Y Y mà chính mình cũng không ít lần liên lụy đến nàng, nhưng nàng đều một bộ tiểu tức phụ, rưng rưng lệ nhần nhịn, cùng lắm là giống đại tỷ oán giận, kêu ca, chứ chưa bao giờ thực sự giận mình.

Ngay lúc Hồ Mộ Y hết sức cảm động, Vị Ương thay đổi động tác, sửa lại chạy theo hình chữ S, vừa chạy vừa khoe khoang: “Thế nào hả, tử tiểu Hồng, người cũng có ngày hôm nay? Nếu không có ta thì người đã sớm bị Y Lãnh Y nhốt xuống mười tám tầng địa ngục rồi!”

Hồ Mộ Y như thể miếng thịt béo trong miệng chó, bị lắc qua lắc lại, toàn thân từ trên xuống dưới rã rời đau đớn không chịu nổi, suýt nữa nôn ra hết mấy thứ ăn hồi sáng. Rốt cục Hồ Mộ Y ngẩng đầu lên, hiểm khi tỏ vẻ như yếu thế cầu xin tha thứ: “Miêu thần, người chậm một chút, ta chịu không nổi.....”

Không nói lời nào còn đỡ, vừa mở miệng ra thì một đoàn lửa từ miệng Hồ Mộ Y thoát ra, phóng thẳng vào mặt miêu yêu. Khuôn mặt vàng óng ánh đầy soái khí của miêu yêu trong nháy mắt biến thành một màu đen xì. Vị Ương chớp chớp đôi mắt to màu vàng, một cổ lửa giận phun lên từ đáy lòng, lại vẫn không chịu nhả nàng ra, chỉ nén đau nhức, tăng thêm bước chân, nhằm hướng ít người mà chạy như điên. Rốt cục tìm được một sơn cốc trống trải, miêu yêu buông lỏng hàm, “rầm” một tiếng thả Hồ Mộ Y đã biến thành hỏa hồ ngã xuống đất. Nó ngửa mặt lên trời thở dài, thét một tiếng chói tai, dọa một đám chim rừng bay tán loạn. [là để phát tín hiệu cho đại tỷ]

Hồ Mộ Y giờ đã hóa thành hỏa hồ đứng lên, chín cái đuôi như thể tán cộ không ngừng lay động, toàn thân cao thấp phiếm ánh lửa đỏ bừng, ẩn ký hình ngọn lửa trên trán càng nổi bật rõ ràng. Nó ngẩng đầu, hùng hổ nhìn miêu yêu khuôn mặt đen xì: “Tử miêu yêu, người đây là lấy việc công trả thù riêng! Mệt cho ta còn cảm động lòng tốt của người!”

Miêu yêu giận dữ: “Tử tiểu Hồng, người có biết ở giữa đám người mà biến trở về chân thân khiến ta hao tổn bao nhiêu công đức không? Nếu không phải ta không đành lòng Y Y nhà người bị hù chết thì ta thêm quản người chắc?!”

Tiểu hỏa hồ há mồm muốn phun lửa, miêu yêu cũng dựng thẳng thân mình muốn chặn ngọn lửa sắp phóng tới. Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, một đạo tia chớp phóng qua, tách hai yêu ra.

Hỏa hồ cùng miêu yêu đồng thời xoay người, thấy hai gương mặt lạnh như băng của đại tỷ và nhị tỷ. Miêu yêu quét mắt liếc Hồ Liễu, bị ánh mắt lạnh buốt của nàng dọa đến run run, dịch móng vuốt, lui lại vài bước. Thiên Thụ cũng không sợ nguy hiểm, nhìn đôi mắt lóe lên sáng rực của Hồng nhi, chạy chậm lại hưng phấn nhìn chăm chăm nó.

“Trời ạ, tiểu Hồng, người quả nhiên là hỏa hồ, rất soái khí! Lại còn là cửu vĩ hồ tiên nữa!!!”

Nghe được Thiên Thụ khen, Hồng nhi thẹn thùng, cắn môi, hơi cúi đầu.

Thiên Thụ nhìn kỹ Hồng nhi từ trên xuống dưới một phen, tán thưởng gật gật đầu, lập tức quay đầu nhìn về phía miêu yêu, vẻ mặt khinh bỉ: “Miêu yêu không rửa mặt sao?”

“.....”

Vị Ương mười phần ủy khuất cúi đầu, móng vuốt cào nhẹ lên nền đất. Nó không hiểu được, dựa vào cái gì mà mỗi lần nó làm chuyện tốt thì cuối cùng đều rơi vào kết cục thảm bại như vậy chứ?

Hồ Liễu nhìn Hồng nhi một lát, mặt không chút thay đổi đi tới, mắt đẹp nheo lại, nhìn miêu yêu chăm chăm, phun ra mấy tiếng: “Biến trở về đi!”

Miêu yêu tỏ vẻ đáng thương kéo kéo Hồ Liễu, thở dài, quỳ rạp xuống, co đầu lại, thả ra phong ấn trong cơ thể, biến trở lại kim sắc tiểu miêu. Hồ Liễu vốn muốn hung hăng giáo huấn nàng một phen, nhưng nhìn thấy bộ dáng ngay cả râu cũng bị thiêu trụi đầy thảm thiết của tiểu miêu, một bụng lửa giận trong nháy mắt liền chuyển qua Hồng nhi: “Hồng nhi, không phải ta đã dặn người không thể tức giận sao? Người nói một chút xem người tính làm cái gì hả? Đường đường cửu vĩ hỏa hồ dĩ nhiên hết lần này tới lần khác bị một con tiểu miêu chọc tức đến biến trở về chân thân!!!”

Hỏa hồ bĩu môi, cúi đầu: “Đại tỷ, thật sự không phải, lần này ta cũng không biết nguyên nhân.”

Nói xong nó liền lén nhìn bốn phía: “Đại tỷ, Y, Y Y đâu?”

Một đám người đều đến đây, vậy bỏ lại Y Y nhà ta chỗ nào rồi?

Hồ Liễu tức giận trợn mắt lườm nó: “Thiên Thụ phóng sét làm một trận mưa to, chắc nàng trở về khách sạn chờ rồi.”

“Ồ.” Hồng nhi yên tâm gật gật đầu, lòng vốn đang căng như dây đàn rốt cục có thể thả lỏng.

“Còn không biến trở lại?!” Hồ Liễu lớn tiếng giận dữ mắng.

Kim sắc tiểu miêu rúc trong lòng Hồ Liễu ngắt lời: “Nàng không biết –”

Hồ Linh đã đi tới, thở dài, nhìn vẻ mặt mờ mịt của tiểu hồng hồ: “Hồng nhi, người đã biến thành hỏa hồ thực sự, hẳn có thể tự do kiểm soát. Người thử vận động chân khí thử xem.”

Hỏa hồ làm theo lời, thậm chí vận động chân khí, một cỗ cảm giác mát mát trào ra từ đan điền, thân mình vốn không nghe lời cũng như thể trở nên ngoan ngoãn trong nháy mắt, nàng muốn biến thành thể nào thì thành thể ấy. Hồng nhi trong lòng vui vẻ, hưng phấn nằm trên mặt đất lăn một vòng, phun một đoàn lửa về phía Thiên Thụ.

“Ai ui má ơi –” Thiên Thụ kinh hãi xoay người, cổ găng rúc vào lòng Hồ Linh.

Hồ Linh đẩy nàng ra, bàn tay khê vung lên, một miếng băng mỏng phóng ra, đánh thẳng vào đoàn lửa, mà ngoài ý liệu, trong nháy mắt băng và hỏa va chạm, băng mau chóng tan rã, mà khí thể đoàn lửa không giảm bớt chút nào.

Hồ Liễu kinh hãi, xông lên vài bước, ôm Hồ Linh né qua bên cạnh, tóc tai tán loạn, có chút chật vật.

Kim sắc tiểu miêu bị ném xuống đất cuống nộ quay đầu, nhìn Hồng nhi vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao mà mắng to: “Ah, tử tiểu Hồng, người phun ra là Tam Vị Chân Hỏa, muốn giết nhị tỷ người chắc?!”

Ngay lúc Thiên Thụ cùng tiểu miêu đang mắng hỏa hồ thì Hồ Linh vừa đứng vững thân mình đột nhiên biến sắc. Hồ Liễu cũng biến sắc, vội xoay người: “Ai???!!!!”

Kim sắc tiểu miêu, Lôi Thiên Thụ, hỏa hồ đồng thời cầm miệng, theo tầm mắt đại tỷ nghi hoặc nhìn qua.

Bóng cây chớp động, dưới làn gió mùa thu, một bóng giai nhân mặc váy trắng chậm rãi đi ra, chỉ là sắc mặt người nọ tái nhợt, tay gắt gao che miệng, đôi mắt rưng rưng, nhìn chằm chằm hỏa hồ.

Thân mình Hồng nhi bắt đầu không chịu khống chế mà run rẩy, ngay cả kim sắc tiểu miêu cũng bị ánh mắt lạnh như băng của Y Lãnh Y làm cho rùng mình, rụt đầu, dùng sức rúc vào lòng Hồ Liễu.

Gió, vẫn như trước quất vào mặt;

Nước, vẫn trong lành như thế;

Người, lại không còn giống như lúc trước.

Y Lãnh Y ép cho nước mắt trở lại, cắn răng nhìn chằm chằm Hồng nhi: “Hồ Mộ Y, chị cho tôi một lời giải thích!!!”

39. Chương 38: Cầu Xin

Hồng nhi giật mình nhìn Lãnh Y, đầu óc trống rỗng, cứng đờ tại chỗ. Vì sao? Vì sao Y Y lại xuất hiện ở đây? Không phải ở khách sạn sao? Nàng đã nhìn thấy được bao nhiêu? Lại nghe được những gì?

Kim sắc tiểu miêu ngẩng đầu nhìn Hồng nhi, biết trong lòng nàng nghĩ gì, quay đầu dùng âm ngữ hỏi Hồ Liễu: “Liễu nhi, nàng đến từ lúc nào?”

Hồ Liễu thở dài: “Sợ là đã đến từ rất sớm rồi. Nàng ở bên Hồng nhi lâu như vậy, trên người ít nhiều cũng có mùi hồ ly, nếu không phải có trận gió vừa rồi thì ta và Linh nhi căn bản không thể nhận ra, cho nên –”

Hồng nhi nghe xong, lòng ảm đạm, nỗi sợ hãi sắp mất đi thứ quan trọng cứ quẩn quanh trong lòng, thân mình bắt đầu không khống chế được run rẩy. Nó ngẩng đầu, dùng ánh mắt bi ai ướt sũng nhìn Y Lãnh Y, nhìn thật sâu, không hề chớp mắt một cái, bởi vì nó biết tính tình Lãnh Y. Hôm nay có lẽ là lần cuối cùng được nhìn thấy nữ nhân mình yêu. Y Y, đừng rời bỏ Hồng nhi.....

Trái tim Y Lãnh Y đều bị phần hận nhồi đầy, cũng không sợ thân hình thật lớn của hỏa hồ, cắn răng sải bước tiến lại gần, từng bước ép tới. Hồng nhi cup mắt chậm rãi lùi lại, tâm tình kích động, chân khí trong cơ thể lại bắt đầu có xu hướng dâng lên xôn xao. Hồng nhi sợ khiến Lãnh Y bị thương, liền co người trên mặt đất, cúi đầu kêu một tiếng, biến trở về hình người.

Cho dù chính tai nghe được chân tướng, trong lòng hiểu rõ, nhưng khi tận mắt thấy chuyện xảy ra trước mắt, một con quái vật khổng lồ biến thành nữ nhân mình yêu, Lãnh Y vẫn khó có thể chấp nhận, thất thần lui lại vài bước, dưới chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Cơn gió lướt qua thổi bay góc áo Lãnh Y, thân mình đơn bạc lạnh run. Lãnh Y vòng hai tay ôm lấy chính mình, cúi đầu chôn giữa hai chân, nức nở từng trận.

Hồ Mộ Y nhìn, cõi lòng đau đớn như bị xé rách, vươn tay muốn đỡ nàng lại bị Lãnh Y hung hăng đẩy ra. Y Lãnh Y ngẩng đầu, rưng rưng nhìn Hồ Mộ Y, trong mắt không còn thâm tình ngày xưa, có chăng chỉ là hận ý nồng đậm không xua đi nổi.

“Đừng chạm vào tôi!”

Nước mắt rớt cục vãn chậm rãi lăn xuống đôi gò má, Hồ Mộ Y nhìn người con gái mình yêu sâu đậm trước mắt, trái tim không thể ức chế được run rẩy. Y Y, em không cần Hồng nhi nữa? Em đã nói, đã nói sẽ không rời bỏ tôi.....

Y Lãnh Y chặt vật ngồi trên thảm cỏ, mặc cho nước mắt giàn dụa. Vì cái gì? Vì sao lại lừa gạt? Nàng là Hồ Mộ Y mà, là Mộ Mộ mà mình yêu nhất, như thế nào lại sẽ lừa gạt mình, sao có thể lại – hận, thật sự hận!

“Y Y –” Hồ Mộ Y đồng dạng ngồi dưới đất, khóc nhìn nàng, thì thầm giải thích: “Tôi thật sự không muốn lừa em, tôi chỉ là, chỉ là sợ em không thể chấp nhận, chỉ sợ em sẽ không cần tôi. Mỗi lần định nói cho em, đều sợ sau khi em biết chân tướng rồi sẽ bỏ tôi lại một mình rời đi. Y Y, tôi thật sự yêu em, mặc kệ là lột hồ ly hay hiện tại, em –”

Y Lãnh Y cắn chặt môi, trong mắt lạnh như băng khiến người ta sợ hãi, miệng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: “Hồ Mộ Y, so với chuyện này, tôi càng không thể chấp nhận được lừa dối.”

Nói xong nàng liền yên lặng đứng lên, lảo đảo bước chạy đi.

Hồ Mộ Y đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn, nước mắt lăn qua gò má trắng nõn, rớt xuống mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh. Thiên Thụ đã sớm khóc òa, đại tỷ, nhị tỷ phiếm ưu sầu nhàn nhạt, tiểu miêu lại nhảy xuống từ trong lòng Hồ Liễu, nhìn nàng sốt ruột ồn ào: “Hồng nhi, còn thất thần làm gì? Mau đuổi theo đi!”

Hồ Mộ Y lắc đầu, nước mắt chảy thành hàng: “Nàng sẽ không tha thứ cho ta...”

Hồ Liễu tiến lên, ôm tiểu muội vào trong ngực: “Hồng nhi, tội gì phải vậy? Kết cục như thế người hắn đã sớm lường trước được, vì cái gì không thể giữ lại một chút tình yêu, khiến mình không cần đau đớn đến vậy?”

“Đại tỷ –” Nép vào lòng đại tỷ hiểu rõ mình nhất, Hồ Mộ Y rốt cuộc không cần che giấu, òa khóc lớn: “Ta đã từng nghĩ vậy, nhưng mà – nàng là Y Y, ta như thế nào có thể không dùng toàn bộ trái tim để yêu nàng được. Ta không kiềm chế được, không khống chế được.....”

Hồ Liễu thở dài, bàn tay đặt sau lưng Hồ Mộ Y nhẹ nhàng vỗ, đôi mắt dần phiếm hồng. Nàng hiểu rõ tính tình Hồng nhi, yêu là yêu, cho dù mình đầy thương tích cũng sẽ không hối hận, cũng sẽ không buông tay, nhưng Y Lãnh Y cố tình lại là một người từng bị lừa dối gây tổn thương mà sợ hãi những người dối trá. Đến khi sự thật trần trụi vạch ra trước mặt, ai có thể xin nàng đừng hận, không so đo đây.

Hai người ở bên nhau sẽ là một kiếp nạn, không có tổn thương sợ là không có khả năng.

***

Hồ Mộ Y cuối cùng vẫn bị Hồ Liễu và Hồ Linh đỡ trở về khách sạn. Hồ Mộ Y thấp thỏm đẩy cửa ra, ngồi lên giường, dùng đôi mắt sưng húp nhìn Y Lãnh Y đang quay lưng lại phía nàng thu dọn này nọ.

“Y Y, em làm gì vậy?”

Y Lãnh Y cũng không trả lời, nàng chỉ biết là mình không muốn lại nhìn thấy người mình yêu thương nhưng cũng chính là người vẫn lừa gạt mình, Hồ Mộ Y. Ít nhất thì lúc này không muốn.

“Y Y, đừng đi, đừng rời xa tôi. Em đánh tôi đi – đánh tôi được không?” Hồ Mộ Y ngửa mặt, nhìn Y Lãnh Y cầu xin. Y Y, đừng đi, chỉ cần em không đi, em muốn đối xử thế nào với tôi cũng được.

Y Lãnh Y cắn môi, tàn nhẫn hạ quyết tâm, đem bộ quần áo cuối cùng bỏ vào vali, lập tức tháo sợi dây chuyền bạc trên cổ xuống, ném cho Hồ Mộ Y.

Hồ Mộ Y chộp lấy nắm chặt trong tay như bảo bối, chảy nước mắt cúi đầu. Đây là thứ nàng tự tay đeo cho Y Y mà, là nàng mất một tuần chạy khắp hơn chục cửa tiệm mới tìm được, mà nay, Y Y liền khinh thường ném cho mình như vậy, có phải nàng không muốn bất cứ cái gì nữa, không muốn có nửa phần quan hệ với mình hay không. Yêu, thật sự đã không còn tồn tại sao? Nàng sao có thể buông tay nhanh như vậy? Y Y, em bảo Hồng nhi phải làm sao bây giờ.....

Tất cả mọi người không ngờ Y Lãnh Y sẽ rời đi nhanh như vậy. Hồ Liễu, Hồ Linh, Thiên Thụ cùng Vị Ương đã biến trở lại hình người vừa lê tấm thân mỗi một vào phòng đã bị một trận cãi vã cùng tiếng khóc nức nở làm cho tỉnh táo lại. Mọi người vội vàng đi về phía phòng của Lãnh Y và Hồ Mộ Y, đi vào, ai nấy đều ngăn người.

Một Hồ Mộ Y vốn kiêu ngạo, quật cường, cũng không chịu nhận thua lại đang ngã ngồi trên đất, đầy mặt nước mắt, túm chặt hành lý của Y Lãnh Y: “Y Y, tôi cầu xin em, đừng bỏ tôi mà đi – Y Y –”

Lãnh Y cũng là lệ rơi đầy mặt, lại vẫn kiên quyết kéo hành lý ra ngoài. Hồ Mộ Y bị kéo lê vài bước, vẫn không chịu buông tay, cắn chặt môi, máu tươi chảy ra, rơi xuống trên chiếc váy trắng của Lãnh Y, như hồng mai trên nền tuyết, từng giọt từng giọt rơi vào lòng Y Lãnh Y.

Một thân hồng y trên người Hồ Mộ Y đã sớm không ra hình dạng gì, nhẵn nhúm trên người, tóc xõa tung, đôi chân dài trắng nõn đầy vết xước rớm máu, khuôn mặt trắng như tờ giấy, trong mắt ngập tràn bi thương, cả người tiêu tụy không thôi.

“Hồng nhi –” Vị Ương khóc tiến lại, dùng sức ôm lấy nàng, nhìn đôi môi nàng không ngừng chảy máu, nghẹn ngào ngẩng đầu cắn tức nhìn Y Lãnh Y: “Y Lãnh Y, sao cô có thể tuyệt tình như vậy?! Chẳng lẽ cô không đau lòng Hồng nhi một chút nào sao?! Tôi hận nhất người như cô, chỉ biết nhớ rõ đối gạt, vậy còn khi Hồng nhi đối tốt với cô thì sao? Lương tâm của cô đều bị quăng cho chó ăn rồi à???!?”

“Cô có biết Hồng nhi làm cho cô bao nhiêu việc không? Cái người bố vô lương tâm kia của cô sao có khả năng buông tha cô dễ dàng như vậy? Còn có Tử Phong Ngưng, cô cho là cô ta không âm thầm phái người phá rối sao? Nếu không phải Hồng nhi bảo hộ cô, sao cô ta có thể phải hạ lưu đến mức dùng gia gia để uy hiếp cô? Y Lãnh Y, tất cả những việc này cô đều biết sao? Cô cẩn thận đọc tên Hồng nhi xem, Hồ Mộ Y, Hồ Mộ Y, bỏ đi hồ thân, chỉ vì mộ Y. Y Lãnh Y, sao cô có thể buông bỏ được???!?”

Mỗi một câu của Vị Ương đều khắc thật sâu vào lòng Y Lãnh Y. Y Lãnh Y chậm rãi cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống, che đi sắc mặt yếu đuối cùng nước mắt tùy ý rơi: “Chúng ta, chúng ta – không thể ở bên nhau.”

Đau lòng, sao có thể không đau lòng được, cho dù hận nàng đối gạt, không chấp nhận được sự thật nàng là hồ ly tinh, nhưng mà nhìn một Hồ Mộ Y vốn vô ưu vô lo mà lúc này lại như thế, Vị Ương nói ra chân tướng lại khiến nàng không thể thừa nhận, khiến cho trái tim vốn như bị vỡ nát lại như thế bị người ta chà đạp hơn ngàn vạn lần, khó chịu cùng đau đớn thấu xương.

Hồ Mộ Y dùng sức lắc đầu, nhìn ra Y Lãnh Y thương tâm nên không cho Vị Ương nói thêm gì nữa. Vị Ương gắt gao ôm nàng, thân mình gầy yếu của Hồ Mộ Y run rẩy đến lợi hại trong vòng tay nàng, khiến lòng Vị Ương đau nhói. Vị Ương đau lòng khó nhịn, mọi người đều nghĩ Hồng nhi cả ngày hi hi ha ha không biết

buồn phiền, khắp nơi bắt nạt người khác, nhưng nỗi khổ trong lòng nàng lại ai có thể hiểu thấu được đây. Mỗi ngày đều lo lắng sợ người mình yêu sau khi biết được sự thật rồi sẽ đột nhiên rời đi, lại sợ sau khi chính miệng mình nói ra chân tướng rồi thì ngay cả quyền được giải thích cũng không có, sau nụ cười tươi ẩn dấu biết bao chua xót, ngày hạnh phúc cũng là ngày tràn ngập ly biệt bi thống. Tất cả những việc này, lại ai có thể gánh vác đây? Chỉ là yêu, có gì sai đâu.....

Hồ Mộ Y được ôm, lại vẫn cắn chặt môi dưới không chịu nhả. Hồ Liễu tiến lên, kéo Hồ Mộ Y ôm vào lòng, tay phải đè lại cằm dưới của nàng, nhẹ giọng nói: “Hong nhi, thả lỏng miệng –”

Thanh âm Hồ Liễu mang theo giọng mũi nồng đậm, sớm đã đau lòng đến cực điểm.

Hồ Mộ Y dùng sức lắc đầu, nước mắt dần dựa khuôn mặt, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Lãnh Y, bàn tay vẫn nắm chặt hành lý của nàng, dùng sức quá nhiều, thế cho nên mớiứa ra từng đạo vết máu.

Vị Ương nhìn Hong nhi vốn sợ đau nhất lại chảy nhiều máu như vậy, nước mắt trào ra, đưa tay dùng sức kéo tay Hồ Mộ Y, muốn nàng buông ra.

Ngay cả người vốn luôn lạnh lùng như Hồ Linh nhìn thấy tiểu muội như vậy cũng đau lòng rơi lệ, che miệng, quay đầu đi chỗ khác. Thiên Thụ khóc không ra hình dạng gì, tiến lên nắm tay Hồ Mộ Y: “Hong nhi, người đã từng nói mà, cho dù yêu đến mức nào thì cũng cần có tự tôn, người nhìn mình lúc này xem –”

Hồ Mộ Y nghe xong, rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói, thanh âm suy yếu có chút khàn khàn: “Ta không cần, cái gì ta cũng đều có thể không cần. Y Y, cầu xin em, đừng đi, đừng rời bỏ Hong nhi. Tôi yêu em, thật sự rất yêu –”

“Hồ Mộ Y, buông tay, đừng khiến tôi hận chị!” Y Lãnh Y cố nén đau đớn trong lòng, nhẫn tâm nói ra những lời đủ khiến Hồ Mộ Y hết hi vọng.

Một câu “hận chị” như thể lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào lòng Hồ Mộ Y. Rốt cục, đôi tay đang giữ chặt hành lý cuối cùng vẫn chậm rãi trượt xuống, suy sút rơi trên mặt đất, thân ảnh Y Lãnh Y cũng dần biến mất trước mắt, nước mắt chảy ngang qua đôi mắt sưng húp từng giọt rơi xuống. Hồ Mộ Y vẫn như cũ quỳ rạp trên mặt đất, mặc cho ai kéo cũng không đứng dậy, cố chấp nhìn phía Y Lãnh Y bỏ đi, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

40. Chương 39: Tuyệt Vọng

Mọi người thấy Hồ Mộ Y té xỉu, toàn bộ đều vọt tới, Hồ Liễu đành trước vài bước, vươn tay ôm nàng vào lòng.

Khuôn mặt trắng bệch của Hồ Mộ Y cho dù ngất xỉu cũng vẫn nhuốm nhàn nhạt sầu bi, vết máu tươi trên môi đã khô cứng lại, vết thương đỏ sẫm khiến tim người ta đập vội. Mọi người im lặng không nói, đều vẻ mặt đau lòng. Hồ Liễu thở dài, ôm Hồ Mộ Y ra ngoài, Lôi Thiên Thụ cùng Vị Ương theo sau. Hồ Linh lại đứng chân tại chỗ, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, nhìn hướng Y Lãnh Y rời đi, ánh mắt lộ ra nét nghi hoặc nhàn nhạt. Một lát sau, thi triển khinh công đuổi theo mọi người.

Giờ này khắc này, trừ bỏ nỗi sợ là không ai có thể “quản” nổi một Hong nhi thất tình, cũng chỉ có thời điểm này mấy đứa nhỏ vô tâm mới nhớ tới nỗi lòng yêu thương các nàng.

Bốn người cũng không cố kỵ nhiều, đều biến trở về chân thân nhanh chóng chạy tới động Hồ Liên [mọi người trăm ngàn lần không cần nghi hoặc, Thiên Thụ là ngồi trên người miêu yêu, tay nắm hai cái tai nó để giữ thăng bằng]. Một đoàn người ngựa không dừng lại, mất một ngày một đêm chạy tới nơi. Hồ Liễu biến trở lại hình người, lau mồ hôi trên mặt, thở hổn hển ôm Hồ Mộ Y dẫn đầu chạy vào động Hồ Liên, vừa mới vào động, một màn trước mắt khiến nàng sợ ngây người.

Thì ra thừa dịp tam tiểu hồ không ở đó, nỗi sợ hãi để trống hoàng lại toàn bộ động Hồ Liên.

Bằng sơn thanh tuyền ngàn năm ở bên ngoài không biết bị bà dùng yêu thuật gì tạo nên tiếng động, nước suối chảy rào rào diễn tấu ra tiếng nhạc du dương, xoa dịu cơn nóng bức của mùa hè gay gắt, nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người. Bên cạnh con suối là một dàn đèn neon cao cấp nhiều màu, đang không ngừng chớp lóe, phối hợp với tiếng nhạc khiến cho một nơi nguyên bản là tu tiên thánh địa rất có cảm giác như một phòng khiêu vũ phong trần. Bàn trà cẩm thạch cùng ghế ngồi đã tổ truyền mấy trăm nay giờ toàn bộ cũng bị đổi thành đá cẩm thạch được điêu khắc tinh xảo, trong suốt bóng loáng, làm lóa mắt người ta. Nền đất được trải một tầng thảm trắng tinh, tiện cho việc đi lại bằng chân trần trong động. Cái giường được dựng lên cao cao, phía trên được trang trí bằng kí hiệu hình đầu hổ, bên hai sườn là ngà voi màu bạc tượng trưng cho quyền thế. Toàn bộ cái động hiển lộ một sự xa xỉ đầy bất ổn.

Trên cái giường tuyết trắng lớn, trên tấm chăn màu đỏ thêu uyên ương nghịch nước có một nữ nhân chỉ mặc một tầng sa y mỏng manh gợi cảm đang nằm, không cần phải nói người nằm nghiêng bên cạnh bà chính là Đào gia gia mà sớm bị mỗ mỗ nói là “rách nát”.

Hồ Liễu híp mắt, ánh mắt ẩn ẩn lộ ra lửa giận, nhìn chằm chằm mỗ mỗ. Giỏi, hiếm hoi chúng ta đều nhớ trên đời chỉ có mỗ mỗ tốt, nhưng mà lúc này Hồng nhi đã biến thành như vậy mà bà còn có tâm tình ở chỗ này ăn chơi trác táng? Bên tai Hồ Liễu truyền đến tiếng nhạc dâm dăng, mặt liền đỏ lên, đây, đây là cái gì thế???!! Quà thực là già mà không nên nét!!!

Mỗ mỗ đang trên giường vui cười với Đào gia gia, nghe được động tĩnh liền quay đầu nhìn lại, liếc một cái nhìn thấy Hồ Liễu vẻ mặt tức giận, “á” một tiếng thét chói tai, cầm lấy chiếc váy màu tím bên cạnh che lên người, một chướng vung lên, âm thanh nháy mắt bị dẹp tan. Mỗ mỗ đỏ mặt, như thể bị bắt gian tình hoảng sợ nhìn Hồ Liễu. Đào gia gia cũng ngồi dậy, nhưng thật ra cũng không kích động chút nào, thần nhiên cao thấp đánh giá Liễu nhi mà Vi nhi [mỗ mỗ] vẫn nói là nghe lời nhất.

Hồ Liễu cũng âm thầm đánh giá Đào gia gia, nàng thực muốn nhìn thấy tên nam nhân mê hoặc mỗ mỗ đến thần hồn điên đảo đến tột cùng có chỗ gì hơn người. Bề ngoài coi như tuấn mỹ, dáng người thon dài tỷ lệ hoàng kim phối với áo ngoài màu trắng càng nổi bật đáng cao gầy, mày kiếm mắt to, mũi thẳng, đôi môi mỏng mười phần dụ hoặc hơi mím lại, đáng vẻ biếng nhác, đang uể oải nhìn mình.

Hồ Liễu vừa định mở miệng nói thì thấy một cái bóng màu vàng lóe lên, một con mèo bụi thỏ hồng hỏn vọt vào, không phanh kịp, ngã lăn xuống cái hồ xây bằng bạch ngọc như thể chó ăn phân, một thân ướt sũng, trên người là Thiên Thụ nắm chặt hai tai sống chết cũng không chịu buông ra, thế mà dĩ nhiên lại không bị hất ngã.

“Gia gia???!!” Miêu yêu kinh hỉ quay đầu, nháy mắt biến thành người, tóm móng Thiên Thụ túm từ trên người mình xuống, mười phần ủy khuất nhào vào lòng Đào gia gia, gào khóc.

Đào gia gia đen mặt, không cần hỏi hấn cũng biết chắc chắn là Vị Ương lại bị người ta bắt nạt. Đường đường là kim tôn miêu yêu dĩ nhiên lại bị một tiểu cô nương dùng làm ngựa cưỡi. Đúng lúc đang suy nghĩ nên làm thế nào để xả giận thay tôn nhi, Vị Ương đã khóc mở miệng trước: “Gia gia, người mau cứu cứu Hồng nhi – nàng, nàng không qua khỏi mất –”

Một câu dọa cho hai lão yêu ngây người, mỗ mỗ đã hoàn toàn ngốc lạng, đứng thừ ra một lát mới run run quay đầu, chỉ vào Hồng nhi đang mềm nhũn nằm trong lòng Hồ Liễu, nức nở hỏi: “Đây là còn sống hay đã chết?”

“.....”

Đào gia gia tiến lên đỡ lấy mỗ mỗ, lấy lại bình tĩnh, quay đầu nhìn Hồ Liễu: “Rốt cuộc sao lại thế này? Thế nào mà mới vài ngày mà sắp chết rồi? Ai làm? Ta không giết hấn không thôi!!!”

“.....” Hồ Linh ở một bên tiến lên, bắt đắc dĩ lắc đầu, lời kéo đại tỷ đã hóa đá, quay đầu trừng mắt với Vị Ương, chậm rãi mở miệng: “Không cần lo lắng, chỉ ngắt thôi.”

Hồ Linh nói xong, đôi mày thanh tú nhíu lại, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Hồng nhi: “Nhưng không biết vì sao Linh nhi cứ cảm thấy có chút quỷ dị. Mỗ mỗ, người nhìn môi Hồng nhi đi, màu đen tím, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc.”

Mồ mồ mừng rỡ, bắt mạch Hồng nhi, quả nhiên vẫn còn đập, liền vui vẻ ồn ào: “Trúng độc thì tốt, trúng độc hả, chỉ cần không chết là được.”

Nói xong, mồ mồ giãy ra khỏi vòng tay của Đào gia gia, xoay người bái một cái với mặt trăng ngoài động. Một đám người cầm nín không tiếng động, Vị Ương giật mình nhìn Đào gia gia, người, người nói một chút xem người – như thế nào lại coi trọng một lão yêu bà như vậy?

Mồ mồ bái xong liền bay trở về trong động, vươn tay bế Hồ Mộ Y từ trong lòng Hồ Linh ra, niệm một đạo hồ hình cấm chú, khiến nàng hiện về nguyên hình. Ngồi xổm xuống, vạch mắt tiểu hồng hồ ra cẩn thận xem xét, bà liền biến sắc, thật lâu không nói, cẩn thận nhìn nhìn sau mới âm trầm nghiêm mặt ngẩng đầu nhìn mấy người: “Trừ các người ra Hồng nhi còn từng tiếp xúc với ai?”

Hồ Liễu cả kinh, kinh ngạc nhìn mồ mồ dò hỏi, chẳng lẽ thật sự trúng độc?

Thiên Thụ tiến lên, cúi đầu nhìn nhìn tiểu hồng hồ, thất thanh thét chói tai: “Thật là trúng độc sao?! Huyền Hình Tán?!”

Hồ Liễu, Vị Ương đồng thời quay đầu, vẻ mặt không thể tin được. Huyền Hình Tán là một loại kịch độc không màu không vị, vô dụng với cả tiên lẫn người, nhưng một khi yêu tinh, mà đặc biệt là tiểu yêu tinh nhiễm phải, nếu không sớm phát hiện để trị liệu thì chắc chắn sẽ mất mạng. Hiện tại xem ra, hành động khác thường của Hồng nhi gần đây đều quy tội cho cái này đi. Là tên trời đánh nào nhần tâm như vậy, muốn lấy mạng Hồng nhi?!

Mồ mồ chậm rãi gật đầu, ôm tiểu hồng hồ đặt lên bàn đá bạch ngọc, bắt lấy mạch nó, vận chuyển chân khí cho nó. Trong mắt dâng lên một tầng hơi nước mỏng, nhìn Hồng nhi vẻ mặt tiểu tụy, trái tim đau đớn như bị đâm xuyên. Người hạ độc quả thực là kẻ tâm ngoan thủ lạt, từ mạch tượng xem ra, Hồng nhi đã trúng độc từ lâu, thật không biết nó sống qua ngày thế nào. Hải tử ngọc, chẳng lẽ người vì Y Lãnh Y, vì ở bên nàng nhiều thêm một giây mà ngay cả nỗi đau đớn đến thấu tim này cũng có thể chịu được sao? Lẽ nào người không sợ mất mạng?

Đào gia gia cúi đầu nhìn Hồng nhi, quay đầu, nhìn Vị Ương, nghiêm khắc hỏi: “Ương tử, nói cho gia gia, trừ các người ra, Hồng nhi còn tiếp xúc với ai?”

Vị Ương lắc đầu: “Nàng dù sao cũng là tổng giám đốc của Hồ thị, người tiếp xúc có rất nhiều, ta sao có khả năng –”

“Là tiếp xúc tay chân thân mật!” Đào gia gia không kiên nhẫn ngắt lời, đôi mắt ngập lửa giận.

Vị Ương ngẫm nghĩ, một bóng người hiện lên trong đầu, lòng run lên, dùng sức lắc đầu: “Sẽ không, sẽ không, Y Y sẽ không làm vậy –”

“Y Lãnh Y?” Mồ mồ nhẹ nhàng buông tiểu hồng hồ trong tay ra, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Vị Ương: “Người là nói, các nàng đã, đã –”

Thiên Thụ nghe xong liền vung tay phủ định: “Không có, các nàng còn chưa xảy ra cái kia.”

Hồ Linh nhìn nàng, nghi hoặc hỏi: “Sao người biết?”

Thiên Thụ đỏ mặt, cúi đầu: “Ta nghe lén...làm được một nửa liền ngừng mà.....”

= =!

Hồ Liễu ở một bên cũng đứng ra biện giải cho Y Lãnh Y: “Sẽ không phải là Y Y đâu, tuy chuyện Hồng nhi ngắt cũng có liên quan tới nàng, nhưng phản ứng của Lãnh Y cũng là hợp tình hợp lý. Ta có thể nhìn ra lúc nàng rời đi, ánh mắt nàng nhìn Hồng nhi trừ phần nộ thì còn lại tất cả đều là lo lắng. Nàng đương nhiên sẽ không làm vậy.”

Mồ mồ nhẹ nhàng lắc đầu, vuốt cái đầu xù lông của tiểu hồng hồ than nhẹ: “Mồ mồ cũng tưởng đây không phải là sự thật, nhưng mà Huyền Hình Tán là thứ phạm nhân dùng để đối phó với yêu quái chúng ta, xem tình huống Hồng nhi đã trúng độc lâu như vậy, ta tính toán thì hẳn phải nửa năm rồi, cho nên trừ Y Lãnh Y ra thì không còn ai khác nữa.”

Bốn tiểu bối nghe xong đều lắc đầu, toàn bộ không tin. Tình cảm giữa Hồng nhi và Y Lãnh Y các nàng đều chứng kiến tận mắt, tuy rằng ở chung với Y Lãnh Y không lâu, nhưng tình yêu của nàng đối với Hồng nhi, sự quan tâm dành cho Hồng nhi không hề giả. Một cô gái nhu nhược như nước khiến người ta yêu mến như vậy, sao có thể tâm ngoan thủ lạt đến thế.

Đào gia gia thấy các nàng không tin, liền thở dài vẽ một vòng trên nền đất, xoay người vốc một vốc nước thổi hắt lên, thấp giọng niệm vài câu chú ngữ, hồ nước chợt lóe, hiện ra bóng người, mà hình ảnh người nọ đúng là Y Lãnh Y cùng Hồ Mộ Y. Mọi người đang chống hông cúi đầu nhìn thì tiểu hồng hồ chậm rãi tỉnh lại, suy yếu vô lực ngẩng đầu, theo tầm mắt mọi người cúi đầu nhìn bóng người trên mặt đất, nhẹ giọng gọi: “Y Y?”

Mồ mỗ quay lại, ôm nó vào ngực: “Hồng nhi, người tỉnh cũng tốt, nhìn xem rõ ràng, nhìn xem Y Lãnh Y rốt cuộc là dạng người gì, mau quên nàng đi.”

Tiểu hồng hồ nghe xong liền giận dữ, giơ móng vuốt muốn cào mồ mỗ, lại mềm nhũn không chút lực, chỉ có thể nằm trong lòng mồ mỗ, vô lực nhìn kính tượng. Tất cả đều là những việc vụn vặt của nàng và Lãnh Y khi bên nhau, từ khi hạ sơn còn hình dạng hồ ly đến hình người. Khi còn hồ thân, bởi vì mình ăn vụng thịt nướng nhà hàng xóm, Y Y cúi đầu ảo não nhận lỗi với hàng xóm, rồi về nhà vỗ nhẹ cái bụng mình, sau đó khi mình biết thành người, vẽ mặt bắt đắc dĩ của Lãnh Y mặc tạp dề nấu cơm cho mình ăn, bị mình quần lấy quấy rầy, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn mình ăn lang thôn hổ yến.

Tiểu hồng hồ lẳng lặng nhớ lại theo từng hình ảnh, trong mắt có nước mắt tràn ra, nỗi nhớ thương trào dâng mãnh liệt. Ngay lúc mọi người bối rối mà muốn chất vấn Đào gia gia tra xét cái gì dở hơi hết sức thì trên kính tượng xuất hiện vài hình ảnh khiến cho cả bốn người đều trợn to mắt. Vị Ương giật mình há hốc mồm, Thiên Thụ dùng sức lắc đầu, muốn nói với chính mình rằng điều nhìn thấy không phải sự thật. Hồ Liễu, Hồ Linh biến sắc, có kinh ngạc, có thất vọng, cũng có sự phẫn nộ không che dấu được. Tiểu hồng hồ lại khó tin nổi dùng móng vuốt che miệng, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, ngã xuống giường, sờ soạng kính tượng gào thét: “Y Y, tôi không tin, không tin em lại đối xử với tôi như vậy –”

41. Chương 40: Đầu Lang

(Kẻ đứng đầu bảy sói/Kẻ đứng đầu lang tộc)

Tất cả hình ảnh xuất hiện trên kính tượng đều là cảnh Hồ Mộ Y và Y Lãnh Y hôn nhau, mà mỗi khi hai người thân mật, trên người Lãnh Y sẽ tỏa ra hương thơm nhàn nhạt [chỉ có dùng kính tượng mới có thể nhìn ra], không hề ngoài ý muốn, Hồ Mộ Y hút vào vào trong thân thể, chất độc tích tụ ở trán, hình thành một vết màu xanh lục. Càng về sau, vết màu xanh trên trán nàng càng thêm rõ ràng, ở trong kính nhìn đặc biệt chói mắt. Đặc biệt buổi đêm lúc hai người thiếu chút nữa là làm chuyện đó, hương thơm trên người Y Lãnh Y phát ra mãnh liệt nhất, độc ngân lục sắc ở giữa đôi mày chớp lóe như muốn chui ra. Nếu không phải từ nhỏ tiểu hồng hồ đã bị mồ mỗ bắt tu luyện nội công thì đã sớm hôn phi yên diệt, ngay cả nguyên hình cũng không còn rồi. Không cần phải nói, chất kịch độc nghe rộn cả người đó chính là Huyền Hình Tán.

Tiểu hồng hồ ngã ngời trên đất, nó chưa bao giờ nghĩ tới những khoảnh khắc ngọt ngào gần bó dĩ nhiên lại được xây dựng trên nền âm mưu như thế. Cho dù sự thật xảy ra trước mắt, nó vẫn không tin Y Y đối xử với mình như vậy, dùng móng vuốt dùng sức đá tung đất trên nền hang, không muốn nhìn tiếp nữa, cũng ngăn cản người khác lại tiếp tục xem. Y Lãnh Y trong lòng nó vĩnh viễn bằng thanh ngọc khiết, không thể bị hoen ố.

Nhu tình từng có giống như độc dược, xuyên thấu trái tim tiểu hồng hồ, khiến nó thống khổ.

Tiểu hồng hồ đau lòng đến lợi hại, ngã nhào trên mặt đất, thân mình run run co thành một đoàn.

Mồ mỗ thở dài ôm nó vào trong ngực, ánh mắt toát ra hận ý: “Y Lãnh Y, người dám đối xử với Hồng nhi như thế, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Hồ Liễu và Hồ Linh ngậm miệng không nói gì, sắc mặt trắng xám. Vị Ương vẫn dùng sức lắc đầu, không tin một màn trước mắt này. Thiên Thụ ngã ngồi trên đất, thất thần nhìn hình ảnh.

“Sao có thể, Y Y, sao có thể...”

“Hong nhi, ngoan, ở lại bên mỗ mỗ, đừng đi tìm nữ nhân đó nữa!” Mỗ mỗ đau lòng nhìn tiểu hồng hồ cả người run rẩy.

Tiểu hồng hồ nén nhịn nỗi đau đớn trên cơ thể, dùng sức ngẩng đầu, nhìn mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, ta không tin, Y Y nàng sẽ không làm vậy với ta, sẽ không, sẽ không –”

“Người còn nói giúp nàng?!” Mỗ mỗ giận dữ, lại ngại thương thế của nó, không nỡ đánh một trận, đành phải vươn tay đặt tiểu hồng hồ lên giường, đứng dậy, chỉ vào Hồ Liễu, Hồ Linh mắng ầm lên: “Hong nhi còn nhỏ, chẳng lẽ các người cũng thế?! Làm tỷ tỷ thế nào vậy hả? Mất có thấy nàng bị người ta lừa không? Không biết bảo vệ nó à? Có biết trễ chút nữa thì hậu quả thế nào không???!?”

Hồ Liễu, Hồ Linh cúi đầu tự trách, không biện hộ, ánh mắt ảm đạm, đau lòng cho Hồng nhi, lại càng tức giận sự phản bội và lừa gạt của Lãnh Y.

Thiên Thụ đứng lên, nhìn chằm chằm mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, ta cũng không tin Lãnh Y đã làm vậy! Chắc chắn chuyện này có chỗ hiểu lầm! Người đừng quả quyết vậy được không?! Một người chưa từng tận mắt chứng kiến sao có thể đưa ra bình luận đúng đắn được?!”

Vị Ương gạt đầu, đồng dạng nhìn mỗ mỗ: “Y Y, tuyệt đối sẽ không làm vậy! Ta lấy nhân cách của mình ra cam đoan!”

Đào gia gia lấy gậy hung hăng đánh vào mông Vị Ương: “Người có nhân cách cái rắm gì! Cam miệng cho ta!”

Mỗ mỗ thở dài, ngồi trên ghế, ôm tiểu hồng hồ: “Mặc kệ thế nào thì việc này cũng có quan hệ với Y Lãnh Y, từ nay về sau không ai được nhắc tới nàng nữa, ai cũng không được liên hệ với nàng. Nếu để cho ta biết, ta nhất định sẽ không buông tha nàng!”

Hồng nhi rúc vào lòng mỗ mỗ, để mặc cho nước mắt tùy ý tuôn rơi. Y Y, em đang ở đâu? Hồng nhi thực khó chịu.....

***

Liên tục vài ngày Hồng nhi đều co mình trên bàn đá trong động không nói một lời, ngay cả ăn cũng đều rất ít, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm thất sắc, thân mình cũng không lớn bằng trước kia. Mỗ mỗ nhìn, tuy đau lòng nhưng cũng không rảnh mà quản nhiều, thất tình sẽ khó chịu vài ngày, hướng chi chuyện lang tộc xâm nhập gần đây đã sớm khiến bà bận đến sứt đầu mẻ trán.

Lang tộc vốn là quý tộc của thảo nguyên, nhưng bởi quá mức hống hách, chuyên môn khi dễ kẻ nhỏ yếu, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của gia tộc hồ ly, liên hợp các tộc lại, cùng nhau tấn công, đại khai sát giới, đánh chúng đến không còn nguyên khí, hoảng sợ phải lùi về phía bắc. Mỗ mỗ vốn tưởng chúng nó chỉ là kéo dài hơi tàn, không còn sức mạnh gì nhiều. Ai ngờ, mới gần ngủ trăm năm mà lang tộc dĩ nhiên lại phát triển lớn mạnh. Nghe nói thủ lĩnh là một lão nương cường hãn có chồng, lần này trở về đối chọi gay gắt với gia tộc hồ ly, muốn báo thù năm đó. Vì thế, mỗ mỗ không ít lần đau đầu. Hiện giờ tốt lắm, người ta khi dễ đến cùng kia.

Mỗ mỗ nhìn nhìn Hồng nhi, thở dài xắn tay áo, ra khỏi động, tiếp tục đánh.

Chỉ lát sau, Hồ Linh đỡ Hồ Liễu vào động.

Hồ Liễu bị thương, Vị Ương khóc suốt suốt ngồi xổm đắp thuốc lên cánh tay nàng: “Liễu nhi, lại là đau lang đó làm?”

Hồ Liễu gạt đầu, vươn tay, lau nước mắt trên mặt Vị Ương, ngả về phía trước rồi hôn: “Tiểu miêu đừng khóc, chỉ thương nhẹ thôi, hướng hồ nàng cũng không chiếm được tiện nghi gì, ta cũng khiến nàng bị thương, nếu –”

“Nếu? Nàng còn dám như thế?!” Vị Ương hét to, mắt đầy lửa giận.

Một tiếng rống này khiến Hồ Linh và Thiên Thụ đang ngồi bên cạnh nghỉ ngơi bị dọa giật mình, nhất tề quay đầu kinh ngạc nhìn nàng. Hồ Liễu đồng dạng kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, đây là lần đầu tiên tiểu miêu tức giận quát mình như thế.

Vị Ương bật dậy, cắn răng đi vòng quanh tiểu hồng hồ vài vòng, nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn nói ra lời: “Hong nhi, Hong đại nương! Van xin người đó được không?! Người cũng đừng mãi ở chỗ này thất tình nữa, pháp thuật của Liễu nhi và Linh nhi phải có người phối hợp mới có thể phát huy được công lực lớn nhất, người thế nào thì cũng không thể bởi một mình Y Lãnh Y mà bỏ mặc chúng ta đấy chứ? Nhiệt huyết của lang tộc chỉ có người và Thiên Thụ có khả năng đối phó, mấy ngày hôm trước Thiên Thụ vừa đánh một con tiểu lang bị thương, mấy ngày nay thiếu chút nữa là bị bảy lang nuốt sống!”

Tiểu hồng hồ nghe xong không đáp lại, trực tiếp cử động thân mình, tự gắn một cái định thân phù, biến trở lại hình người, mặt không chút thay đổi nhìn Vị Ương: “Lang đâu?”

Vị Ương bị sát ý trong mắt nàng khiến cho kinh ngạc, ngơ ngác chỉ ra ngoài động: “Đang sống mái cùng mõ mõ và gia gia.”

Hồ Mộ Y gật gật đầu, thi triển khinh công, nhanh như chớp chạy ra ngoài. Mọi người kinh hãi, đuổi theo. Hong nhi làm gì vậy? Muốn tìm chết à?

Mọi người căn bản không theo kịp Hồ Mộ Y, trong nháy mắt, Hồ Mộ Y vọt tới trước, thấy mõ mõ và Đào gia gia đang cắn răng đau khổ chống đỡ, cùng với đầu lang đặc ý dạt dào trước mặt. Nó hét dài một tiếng, biến thành hỏa hồ.

Một con quái vật khổng lồ xuất hiện trước mặt lang tộc, cả người hồng quang lấp lánh, chín cái đuôi bốc lửa càng đậm hơn lần trước. Lang đều sợ lửa, nhìn thấy hỏa hồ, trong mắt dần hiện ra nỗi hoảng sợ, toàn bộ lùi lại.

Hong nhi căn bản mặc kệ những con lang khác, nhắm vào đầu lang phóng một quả cầu lửa qua.

Đầu lang lắc người, vội né qua, ngẩng đầu, cảm tức trừng Hong nhi: “Người là ai?!”

Hong nhi không để ý tới nàng, nhanh chóng đuổi theo, lại một hỏa cầu phóng qua.

Đầu lang kinh hãi, bốn vuốt chạm đất, vội xoay người, chạy về phía sâu trong rừng.

“Đừng chạy!” Lão lang ở bên cạnh sốt ruột kêu. Lang là động vật quần cư, dựa vào tập thể, nếu đi một mình nàng tất nhiên sẽ đánh không lại hỏa hồ.

Đầu lang chạy như điên không rảnh nghe lời lão lang nói, chạy bán sống bán chết. Hong nhi không bỏ qua, theo sát, trong lúc đuổi, cây cối gãy đổ, cuồng phong từng trận. Đến cuối cùng đầu lang chui xuống suối, không chịu ra. Hong nhi chớp mắt nhìn, ở bên cạnh vòng vo hai vòng, suy nghĩ nửa ngày, phun một quả cầu lửa ra, không ngờ dĩ nhiên lại bị dập tắt. Chẳng lẽ đây là hàn đàm băng khí?

“Người cũng đừng phí công, có lợi hại thế nào người cũng không thể phá được hàn băng!” Đầu lang đặc ý dạt dào ồn ào.

Hồ Mộ Y bất đắc dĩ, chỉ có thể biến trở về hình người, nằm trên mặt đất canh chừng. Nhắm mắt lại, định chờ, suy nghĩ lại bay ra cách đó ngàn dặm.

Đầu lang nhìn giận dữ, người một xú nha đầu lừa đảo còn chưa dứt sữa dĩ nhiên lại dám khi dễ ta như thế, người tính gì hả? Ôm cây đợi thỏ?! Ta đường đường là thủ lĩnh lang tộc sao có thể để người vũ nhục như thế. Hét to một tiếng biến trở về hình người, xông ra.

Hồ Mộ Y nghe thấy động tĩnh liền ngồi dậy, nhìn đầu lang mà ngây ngẩn cả người: “Nữ?!”

Mái tóc dài màu đen xoa trên đầu vai, ngũ quan xinh xắn, mặc một bộ quần áo hồng nhạt rất thực nữ. Một con dã lang không ngờ lại đường đường là một tiểu mỹ nữ.

“Sao hả? Chỉ có hồ ly tinh các người là nữ chắc?”

Hồ Mộ Y không thềm để tâm nàng, đứng lên, nhìn nhìn: “Biến thành người? Cho dù người có biến thành heo thì cũng không đánh lại ta, cho nên tự mình giải quyết đi, đừng làm chậm trễ thời gian của ta.”

Đầu lang nhìn nàng giận dữ, từ khi mình tiếp quản lang tộc đến nay, còn chưa có ai dám nói như vậy với nàng.

Lang tộc vốn theo chế độ thủ lĩnh cha truyền con nối, nhưng đến thế hệ nàng lại bị phá vỡ. Chỉ cần có năng lực thì bất luận giới tính hay xuất thân đều có thể lên làm đầu lang. Lang Nhan chính là nhờ vào trí thông minh cùng thân thủ linh hoạt mà ngồi vào vị trí hôm nay. Trong bầy lang nàng đã sớm nghe nói về Hồ Mộ Y, nói nàng sinh ra bất phàm, nào thiếu một lông xương, hai trăm linh năm chiếc, nhưng tương lai tất có được pháp thuật cùng năng lực cường đại, nay xem ra thì quả như thế.

Hồ Mộ Y không thấy nàng nói lời nào, đoán chắc nàng chạy không được, liền cũng không thèm quan tâm nàng, sờ sờ lên chiếc vòng trên cổ, lại bắt đầu nhớ Lãnh Y. Y Y, em đang ở đâu? Hiện tại em thế nào? Chẳng lẽ em thật sự muốn mạng Hồng nhi sao?

Lang Nhan tóm lấy khoảnh khắc lúc nàng ngây người, nhanh chóng đoạt sợi dây chuyền trên cổ nàng, cúi đầu, nắm trong tay nghiền ngẫm nhìn.

Hồ Mộ Y giận dữ, lao tới muốn đoạt lại lại bị Lang Nhan thoải mái tránh thoát.

“Đây là cái gì? Tình nhân trao cho? Nhìn đúng là rẻ tiền.”

Hồ Mộ Y cắn răng, quay người lại, lộ ra cái đuôi hồ ly. Lang Nhan nhìn kinh hãi, vội xoay người né tránh, lại không dự đoán được Hồ Mộ Y biến ra hai cái đuôi, tránh thoát một cái, một cái khác lại quét xuống chân Lang Nhan. Hồ Mộ Y giận dữ nhảy lên người Lang Nhan, bắt lấy tay nàng, nghiền răng nghiền lợi nhìn nàng: “Người không muốn sống chắc?”

“Người buông!” Lang Lâm không ngừng giãy dụa, trong mắt hơi có ý hoảng sợ.

Lửa giận không ngừng bốc lên trong lòng Hồ Mộ Y, dĩ nhiên dám nói dây chuyền ta tặng Y Y là rẻ tiền? Vung tay, dùng sức kéo chiếc áo hồng nhạt của Lang Lâm ra, cột vào tay nàng.

Lang Lâm vừa thẹn vừa cuống, nhìn thân thể đã gần như trần truồng của mình, nước mắt vòng quanh khóe mi, cắn môi quay đầu: “Hồ Mộ Y, đừng để rơi vào tay ta, ta sẽ không để người yên đâu!”

“Ngậm cái miệng quạ đen của ngươi lại, ngươi còn dám quát ta ta sẽ lột sạch ngươi!”

Hồ Mộ Y dữ tợn đánh mặt đe dọa, dĩ nhiên dám tìm ta đánh nhau? Ta vừa lúc đang chán đây!

“Người là đồ khốn! Khốn kiếp!” Lang Lâm điên cuồng giãy dụa, lắc đầu, không ngừng chửi bới.

Hồ Mộ Y cắn răng, hai chân chặt chẽ cố định chỗ eo Lang Lâm, cúi đầu, đưa tay dùng sức xé rách quần áo nàng: “Kêu, ta cho ngươi kêu! Hôm nay ta phải lột sạch ngươi!”

42. Chương 41: Tương Tư

Hồ Mộ Y vùng loạn xé rách quần áo Lang Lâm, phát tiết toàn bộ mọi ủy khuất gần đây phải gánh chịu lên người nàng. Tầng sa y hồng nhạt bị động tác thô lỗ của Hồ Mộ Y khiến cho rơi tả, theo gió tung bay. Trước ngực Lang Lâm cùng bả vai lộ ra da thịt nhẵn nhụi trắng mịn như tuyết, dưới ánh sáng hơi ánh lên vẻ sáng bóng. Cho dù tay bị cào xước mấy vết máu, nàng vẫn cắn răng giãy dụa, cuối cùng, gắt gao nhìn chăm chăm Hồ Mộ Y, nước mắt chậm rãi lăn dài trên đôi gò má trắng nõn.

Hồ Mộ Y, nếu có ngày ngươi rơi vào tay ta, ta chắc chắn sẽ đòi lại gấp bội lần mọi sự sỉ nhục ngày hôm nay phải chịu đựng!

Hồ Mộ Y cảm thấy dưới tay ẩm ướt, liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn Lang Lâm, nhìn thấy nàng rơi lệ cùng ánh mắt cực kỳ bi thương kia, lòng nhói đau, dừng động tác trên tay, cười trên người Lang Lâm ngơ ngác nhìn. Bộ dáng nàng rơi lệ, thật sự rất giống Y Y.

“Khốn kiếp, khốn kiếp.....” Lang Lâm vừa khóc vừa mắng, dùng ánh mắt đỏ hồng đầy thù hận nhìn Hồ Mộ Y. Một ngày nào đó ta muốn đem người thiên đao vạn quả!

Vô thức, Hồ Mộ Y vươn tay lau nước mắt cho nàng, lẳng lặng nhìn một lát, thở dài, nhìn Lang Lâm vẫn đang khóc, chậm rãi nói nhỏ: “Đừng khóc, chỉ cần người thề không xâm phạm tộc Hồ Ly một bước thì ta sẽ tha người.”

“Người nằm mơ!!!” Lang Lâm rưng rưng lệ hết to. Cho dù nàng có chết cũng muốn báo thù hôm nay!

Hồ Mộ Y thực tức giận, đây quả thực là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt mà? Nàng nghĩ nàng là cái gì chứ? Lão mẫu lang tam trình cửu liệt chắc?

“Người không sợ ta giết người?!”

Nhìn Hồ Mộ Y thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn thời tiết, Lang Lâm cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại, làm ra bộ dáng sẵn sàng chờ chết.

Hồ Mộ Y nhìn mà giận quá hoá cười, nếu nói Lang Lâm nhát gan, nàng lại quả thật không sợ chết, dĩ nhiên dám chống đối mình không ngừng, nếu nói nàng gan lớn thì lại có thể cảm giác được rõ ràng bên ngoài vẻ quật cường của nàng là một thân thể run rẩy. Hồ Mộ Y nhíu mày, mở to mắt nhìn Lang Lâm, bàn tay khẽ lướt trên gương mặt trơn bóng như ngà voi của nàng, nghiêng ngả cười khê: “Người phải biết rằng ta có thể khiến người sống mà khổ sở hơn cả chết! Thân thể thuần khiết như lông chim này của người cũng không tẻ nha [=!]

Lang Lâm vụt cái mở to hai mắt, oán hận nhìn Hồ Mộ Y: “Người là đồ hồ ly háo sắc chết tiệt! Có bản lĩnh người giết ta đi!!!”

A ta nhỏ ta nhỏ ta nhỏ a, Hồ Mộ Y nghe xong nổi giận, đây là nói vị tỷ tỷ này vẫn cứ cho rằng ta muốn cưỡng bạo nàng sao? Thế quái nào nàng lại có giấc mộng đẹp thế? Đời này trừ Y Lãnh Y ra, ta nhất quyết sẽ không làm vậy với bất kì kẻ nào!

Vừa nghĩ như thế, Hồ Mộ Y liền nở nụ cười: “Ta đương nhiên không cần ra tay, lát nữa chờ đến khi trời tối, ta sẽ trực tiếp ném người vào chỗ bấy vệt, để cho đám nam nhân xấu xa kia từ từ hưởng thụ hưởng thụ.”

“Vô sỉ!” Lang Lâm nghe xong lại bắt đầu kịch liệt giãy dụa, dùng sức cử động thân thể, Hồ Mộ Y ngồi trên không yên được, thân mình không ngừng lắc lư. Như thể bực bội, Hồ Mộ Y nheo đôi mắt đẹp, cắn răng, hai chân kẹp chặt eo nàng, tay đè lại tay Lang Lâm, toàn bộ thân thể dính chặt lấy thân thể Lang Lâm.

Đang lúc hai người nháo loạn âm ỹ vui đến quên trời đất, lang tộc và tộc hồ ly đều chạy tới tìm người. Giữa màn đêm đen như mực một đám đông chạy tới. Lang tộc vừa biết Lang Lâm bị Hồ Mộ Y bắt liên tập thể xuất động, kéo bè kéo lũ đi, tìm vất vả thật lâu mới tìm được người, ai ngờ lại nhìn thấy tư thế “thân mật khăng khít” của Hồ Mộ Y và Lang Lâm như thế. Đám người thân tập thể hoá đá, lang tộc toàn bộ sôi trào.

Lão lang cầm đầu trợn mắt há hốc mồm nhìn Lang Lâm bị Hồ Mộ Y đè dưới thân, hai bờ vai tuyết trắng ẩn ẩn lộ ra, khoảng phần nộn trước ngực cũng gần như có thể thấy được, lại nhìn Hồ Mộ Y vẻ mặt đắc ý, không chút e lệ nào, nhất thời chân liền nhũn ra, hét lên ra lệnh: “Lui xuống! Toàn bộ lui xuống cho ta!”

Mồ mỗ, đại tỷ, nhị tỷ nghe thấy chạy tới cũng ngây dại. Hai người kia, đây là...

Hồ Mộ Y nhìn mọi người chung quanh, cười cười không chút ý tốt, cúi đầu, nhìn Lang Lâm khuôn mặt đã đỏ bừng, xấu hổ vô cùng.

“Sói con, thế nào? Giờ mọi người đều cho rằng người là người của Hồ Mộ Y ta, người rốt cuộc có phục không, người dám không phục, giờ ta liền đứng lên, để bọn họ có thể từ từ thưởng thức dáng người thướt tha của thủ lĩnh của mình, chắc chắn –”

“Đừng đi.....” Lang Lâm cố nén nước mắt nhỏ giọng cầu xin, mặt đỏ bừng, hai tay dùng sức túm chặt Hồ Mộ Y không cho nàng rời đi. Lão lang hít một hơi khí lạnh, trước mặt bao nhiêu người, Hồ Mộ Y dĩ nhiên lại kề tai thì thầm nhỏ to với Lang Lâm, thế này thì sợ là dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Vị Ương cùng Thiên Thụ đuổi theo sau, mãi mới chen được vào đám người đông nghìn nghịt, khoanh khắc lúc thấy Lang Lâm ở dưới thân Hồ Mộ Y, hai người liền nở nụ cười. Thế nào, để xem lần sau người còn dám chọc tức tiểu Hồng đang thất tình không! Hồng nhi mới chân chính là sói!

Mặt Lang Lâm đỏ lên, nhìn chung quanh, nước mắt ào ào chảy xuống, nhẹ giọng nức nở dưới thân Hồ Mộ Y, giả bộ nửa ngày cũng không ai để ý tới nàng, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, tên ác nhân trên người nàng lại nhìn nàng ngơ ngác ngây người. Lang Lâm liền cắn răng, nhẹ giọng nói: “Khốn kiếp, người thả ta ra, ta sẽ không xâm phạm gia tộc hồ ly nữa.”

Hồ Mộ Y tiếp tục ngây người.

“Khốn kiếp, người thả ta ra, ta sẽ không xâm phạm gia tộc hồ ly nữa!!!” Lang Lâm lớn tiếng lặp lại, bầy sói một mảnh yên tĩnh, nhất tề xoay xoay nhìn Lang Lâm, nàng — thật sự là bị bắt cóc?

“Thật sao?” Hồ Mộ Y hồi phục tinh thần, rất kinh ngạc, hoài nghi nhìn nàng.

Lang Lâm gật đầu, nhàn nhạt nhìn Hồ Mộ Y. Ta đáp ứng về sau không xâm phạm gia tộc hồ ly của người, chứ cũng không đáp ứng tương lai không đập người thành vụn.

Y Lãnh Y cảm bút, ngơ ngác nhìn phòng giám đốc, ánh mắt tràn đầy bi thương.

Hồ Mộ Y chị ấy — đã một tháng không tới công ty rồi. Từ sau lần đó, nàng không tới tìm mình nữa, mà những người liên quan tới nàng cũng như bốc hơi khỏi nhân gian, không hề xuất hiện lần nữa.

Hồ Mộ Y thật giống như pháo hoa trên bầu trời, lưu lại trong lòng Y Lãnh Y một bức tranh hoa mỹ rồi liền mang theo những lời lừa gạt cùng dối trá rời khỏi cuộc sống của nàng, như thể chưa bao giờ từng xuất hiện. Mà trái tim nàng, đã sớm lưu lại đầy rẫy vết sẹo. Từ sự phẫn nộ, quyết tuyệt ban đầu, đến nỗi lo lắng, nhớ nhung bây giờ, Y Lãnh Y không biết mấy ngày qua mình làm cách nào có thể chống đỡ vượt qua nổi. Những lời Vị Ương nói cùng những lúc Hồ Mộ Y đối xử tốt với mình đều được phóng đại vô số lần trong tâm trí, rồi còn nỗi đau đớn khổ sở không xua tan được trong ánh mắt Hồ Mộ Y khi nhìn mình lần cuối ấy. Càng nghĩ, nỗi tương tư trong lòng lại càng dày vò khổ sở. Tối đến ngủ không được, liền ôm cánh tay ngồi tới bình minh, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, dần dần cũng bắt đầu hiểu cho Hồ Mộ Y. Nếu chính mình là nàng, sợ là cũng sẽ giấu diếm mà thôi.....

Vì thế, Y Lãnh Y từng vô số lần len lén đi tới nhà Hồ Liễu, mỗi lần liền đứng suốt một ngày. Nhưng mà lần nào cũng đều ra về vô ích, bóng hình quen thuộc vốn khắc sâu vào lòng chưa từng xuất hiện qua. Trái tim âm ỉ nhức nhối đau đớn, nàng muốn gặp Hồ Mộ Y, rất muốn, rất muốn, nhớ nhung hương bạc hà trên người người kia, nhớ vòng tay ấm áp, nhớ nụ cười vô tâm vô phé ấy. Mộ Mộ.....

“Đang nghĩ gì thế?!” Không biết từ khi nào thì Tử Phong Ngưng sắc mặt vui vẻ tiến vào, hình như là mới tham dự một bữa tiệc tối gì đó, một thân váy dài đai lưng màu tím, giày cao gót màu đen, khuôn mặt trang điểm tinh tế, như thể một nữ vương, khiến người ta loá mắt. Hẳn là cô mới uống rượu, hai má nhuốm một tầng phấn hồng nhàn nhạt, ánh mắt lấp lánh, mỉm cười cười Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y không trả lời, lạnh lùng xoay người đi.

Nụ cười đọng lại cứng ngắc trên mặt, Tử Phong Ngưng khẽ nheo đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm Y Lãnh Y. Ánh mắt cô lần theo ánh mắt Y Lãnh Y nhìn về phía tấm hình mà Y Lãnh Y và Hồ Mộ Y chụp chung đặt trên bàn, cười lạnh, lại nghĩ về Hồ Mộ Y? Mất một lúc lâu mới đè nén được nỗi chua xót trong lòng xuống, Tử Phong Ngưng dịu dàng nhìn Y Lãnh Y: “Y Y, hôm nay là sinh nhật em, đừng nghĩ những chuyện không vui gì đó nữa, chúng ta đi ra ngoài chúc mừng đi.”

“Không cần.” Y Lãnh Y lạnh lùng đáp, nhanh tay thu dọn đồ đạc trên bàn, tóm lấy giỏ chuẩn bị về nhà.

“Y Y, em quên là đã đồng ý với gia gia chuyện gì sao?” Tử Phong Ngưng khoanh tay, nhìn chằm chằm Y Lãnh Y, chậm rãi nói.

Y Lãnh Y cúi đầu không nói, thật lâu sau, thở dài, gật gật đầu.

Trên mặt Tử Phong Ngưng lộ ra một chút vui mừng, đưa tay kéo Y Lãnh Y ra ngoài: “Tôi đã chọn sẵn nhà hàng rồi, biết em không thích cơm Tây nên tôi đã tìm một quán Trung Quốc. Chỗ hôm nay chúng ta sẽ đi, mọi thứ tôi đều đã chuẩn bị đầy đủ cả.”

Y Lãnh Y không trả lời, mà như thể bị phồng vội vàng rút tay ra. Tử Phong Ngưng như thể thấy mãi thành quen, lắc đầu, nụ cười trên mặt vẫn không giảm, tiếp tục đi về phía cửa.

Ở trên xe, Tử Phong Ngưng thỉnh thoảng len lén đánh giá Y Lãnh Y. Ngắn ngủi một tháng, thân thể vốn gầy yếu của nàng nay lại càng gầy, hai má hơi hóp lại, đôi mắt hơi thâm quầng, thần sắc có vẻ không tốt lắm, ánh mắt nhuốm nét buồn nhìn không thấu, cả người toát ra vẻ xa cách mãnh liệt. Tử Phong Ngưng siết chặt tay lái. Đã từng có lúc cô cũng có thể thao túng cảm xúc của Y Lãnh Y như thế, mà nay, lại ngay cả nàng suy nghĩ cái gì cũng không đoán ra được, chẳng lẽ hai người thật sự không thể trở lại ngày trước được sao?

Xe đi hơn nửa giờ, rốt cục cũng đến nơi. Lúc xuống xe, Tử Phong Ngưng ân cần mở cửa cho Y Lãnh Y, Y Lãnh Y theo bản năng quay đầu sang bên cạnh, không biết vì cái gì, nàng như thể nghe được hơi thở của Hồ Mộ Y.

“Làm sao vậy?” Tử Phong Ngưng kinh ngạc hỏi.

Nhìn nhìn không gian trống trải không người quanh mình, Y Lãnh Y thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, tự giễu. Y Lãnh Y, tôi thấy là cô mắc bệnh nguy kịch rồi đó, đến giờ rồi mà vẫn còn nghĩ đến chị ấy sao?

Một nhà hàng xa xỉ, hoa hồng lãng mạn, tiếng đàn violon tao nhã, ánh nến ấm áp, mọi thứ đều thật hoàn mỹ, nhưng mà, sắc mặt người đối diện lại không có vẻ tươi cười như trong tưởng tượng của cô.

Tử Phong Ngưng gấp đồ ăn cho Y Lãnh Y, cười nhìn nàng: “Ăn nhiều một chút, em xem bản thân mình gầy đến mức nào rồi kia?”

Y Lãnh Y cúi đầu, nhìn thịt trên bàn, lại bắt đầu thất thần, Mộ Mộ, Hồng nhi.....

Hai người ngồi đối diện cửa sổ, Tử Phong Ngưng cười ngắc đầu, vừa lúc nhìn bên ngoài cửa sổ, một bóng dáng quen thuộc chợt loé lên trong mắt. Tử Phong Ngưng buông đũa xuống, trên mặt lộ ra nụ cười tươi đặc biệt: “Y Y, lát nữa cơm nước xong đi tới nhà tôi đi, ba mẹ tôi đều đã trở lại, vẫn cứ nói muốn gặp em mãi.”

“Em –” Y Lãnh Y ngắc đầu nhìn Tử Phong Ngưng, muốn từ chối. Không có người kia làm bạn, nàng tình nguyện không có buổi sinh nhật này.

Tử Phong Ngưng không nhìn nàng, trực tiếp cầm lấy di động: “Mẹ à, dạ, là con Phong Ngưng đây, con đang dự sinh nhật với Y Y, cô ấy đang ở ngay bên cạnh con đây.” Nói xong liền ngắc đầu, cười đưa di động qua: “Tôi thấy mẹ tôi còn thân với em hơn với tôi nữa.”

Y Lãnh Y do dự nhận lấy điện thoại, nói vài câu liền buông ra, đầu cũng cúi thấp xuống.

Tử Phong Ngưng nhận lại di động, nhìn dáng vẻ Y Lãnh Y, khoé miệng hơi nhếch lên, quét mắt ra phía ngoài cửa sổ, ý cười trong mắt loé lên nồng đậm.

Hồ Mộ Y, người phụ nữ của tôi, rút cuộc cô cũng không thể nào đoạt đi được.

43. Chương 42: Quấy Rầy

Y Lãnh Y ngồi trên xe Tử Phong Ngưng, cúi đầu, cầm di động nhìn nhìn, màn hình vẫn tối đen như trước, không có chút tin tức. Y Lãnh Y thở dài, quay đầu đi chỗ khác.

Lúc quay đầu, Y Lãnh Y nhìn thấy một hình nộm hồ ly treo phía trên bên cạnh tay lái của Tử Phong Ngưng, không khỏi sửng sốt, nghi hoặc nhìn Tử Phong Ngưng. Nàng biết Tử Phong Ngưng cũng không phải loại người mà không có việc gì lại treo hình nộm trên xe cho vui. Hồ ly, chẳng lẽ có liên quan tới Hồng nhi sao?

Tử Phong Ngưng vỗ vỗ tay lái, nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy cái nhìn chăm chú của Y Lãnh Y, khoé miệng hơi cong lên: “Y Y, thích không? Hồ ly đấy.”

“Chị treo nó làm gì?” Y Lãnh Y vội hỏi, bàn tay hơi siết chặt.

“Trừ tà.” Tử Phong Ngưng không chút biến sắc phun ra mấy chữ, tay mạnh mẽ đánh tay lái một chút, vượt qua chiếc xe phía trước. Cuối cùng quay đầu lại cười cười với Y Lãnh Y: “Gần đây đột nhiên tôi cực thích hồ ly.”

Nói xong, Tử Phong Ngưng vươn tay phải nắm lấy mặt hình nộm con hồ ly, cười nhẹ nhàng với Y Lãnh Y: “Không đáng yêu sao?”

Y Lãnh Y không nói, siết chặt tấm đệm xe, khuôn mặt bao phủ một tầng giận dữ nhàn nhạt, mà lòng đã sớm loạn thành một đoàn. Chị ta đã biết hay chỉ là trùng hợp thôi?

Tử Phong Ngưng nhìn, biết nàng nghĩ gì, cũng không nhiều lời nữa, khẽ cười, tiếp tục lái về nhà.

Vừa vào cửa, ba Tử, mẹ Tử liền ra đón, lôi kéo tay Y Lãnh Y hỏi han ân cần, rất thân thiết. Y Lãnh Y miễn cưỡng cười cười, không chịu nổi sự nhiệt tình của hai người, bị kéo vào phòng, xấu hổ ngồi trên sô pha, miễn cưỡng ứng phó với mấy câu hỏi của hai ông bà, mà trái tim lại sớm không ở trên người mình. Chẳng lẽ Tử Phong Ngưng đã sớm biết thân phận của Hồng nhi? Với tính tình của chị ta nhất định sẽ tìm cách đối phó nàng, phải làm sao bây giờ.....

Sau khi Tử Phong Ngưng xuống xe rồi chỉ mỉm cười đứng một bên nhìn, cũng không nói gì, chờ đến khi Y Lãnh Y vào nhà rồi ánh mắt liền biến đổi, nháy mắt trầm mặt, hai tay đút túi, nhìn con đường phía sau, khẽ giễu cợt: “Từ khi nào thì Hồ tổng trở nên khúm núm như vậy? Nếu đã đến đây thì đi ra lộ cái mặt đi.”

Phía sau Tử Phong Ngưng vẫn như trước không một bóng người, nàng ngồi đầu đợi thật lâu, rốt cục không kiên nhẫn: “Không phải người là yêu tinh sao? Yêu tinh cũng sợ người? Sao, không dám gặp ta? Sợ ta ăn thịt người?!”

“Không dám gặp ta cũng có thể, chẳng lẽ — người không muốn gặp Y Y sao?”

“Hừ hừ, Hồ Mộ Y, người làm người thật thất bại, người cho là tất cả mọi thứ người làm với ta ta đều không biết sao? Người không khỏi quá ngây thơ rồi!”

Rốt cục, dưới liên tiếp tiếng mắng chửi của nàng, Hồ Mộ Y sắc mặt âm trầm đi ra, lạnh lùng quét mắt liếc Tử Phong Ngưng một cái, nhưng không vì lời của nàng mà có chút thay đổi, ánh mắt vẫn như trước vô cùng lo lắng dõi về phía Y Lãnh Y rồi đi.

Tử Phong Ngưng ngừng mắng, dựa vào cửa xe nhìn Hồ Mộ Y nghiêng ngẫm: “Muốn gặp nàng?”

Ánh mắt Hồ Mộ Y âm trầm, yên lặng cúi đầu, không nói một lời.

Gặp lại, thật sự rất muốn gặp, chỉ cần gần một cái bóng của Y Lãnh Y cũng có thể khiến nàng phát cuồng. Nổi khở tương tự, nàng xem như đã hoàn toàn cảm nhận được. Nhưng mà, nàng có tư cách gì để nói muốn gặp người kia đây.....Y Y, nàng — nàng sợ là vẫn hận mình.

Đôi mắt hẹp dài nheo lại, Tử Phong Ngưng nhìn nàng từ trên xuống dưới. Hôm nay Hồ Mộ Y theo phong cách trung tính, mái tóc dài buộc lên gọn ghẽ, ân phục màu đỏ tự nhiên mở rộng, bày ra áo lông trắng hồng, quần dài màu lam bó sát người, phụ trợ cho cặp chân thon dài, rất có tính thẩm mỹ. Trên khuôn mặt trắng nõn của Hồ Mộ Y, đôi mày cau lại, giống như có mây đen dày đặc, đôi mắt băng giá, bắn ra quang mang lạnh lùng, môi mấp máy lại nói không ra một lời.

Tử Phong Ngưng nhìn cười khê: “Chắc chắc, ta đã nói mà, phạm phu tục tử như chúng ta sao có thể xinh đẹp như thế. Thì ra là một con hồ ly tinh.”

Hồ Mộ Y nghe xong ngẩng phắt đầu, hung hăng nhìn nàng: “Tử Phong Ngưng, người không sợ ta giết người?”

Tử Phong Ngưng cười lạnh, lấy điều thuốc, châm lửa, đặt lên miệng: “Người sẽ không.”

Hồ Mộ Y vẫn nhìn nàng chằm chằm như cũ, ánh mắt ngày càng lạnh như băng.

Tử Phong Ngưng hút thuốc, nhả ra một vòng khói giữa không trung, tự tiếp tục nói với mình: “Nhìn cô gái mình yêu thương đi cùng tình nhân có cảm giác gì, Hồ Mộ Y?”

“.....”

“Với thân phận hồ ly tinh của người, tranh giành với ta thế nào đây?”

“.....”

“Người xem, cho dù hiện tại Y Y không tha thứ cho ta, nhưng nàng có vô vàn mối liên hệ với ta. Đời này, nàng rốt cuộc cũng chỉ thuộc về một mình Tử Phong Ngưng ta mà thôi.”

Dần dần, mắt Hồ Mộ Y đỏ lên, mỗi một câu của Tử Phong Ngưng đều giống dao nhọn đâm vào trái tim nàng, lưu lại đầm đìa máu chảy sau đó cười khê rời đi. Thật lâu sau, Hồ Mộ Y chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tử Phong Ngưng: “Tử Phong Ngưng, mặc kệ người nói thế nào thì ta cũng sẽ không buông Y Y. Cho dù nàng không hề yêu ta.....”

Nói tới đây, Hồ Mộ Y ngửa đầu nhìn trời, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

“Tử Phong Ngưng, đối xử với nàng thật tốt, đừng lại coi nàng như món đồ chơi mà tùy tiện đùa giỡn nữa, Y Y nàng cũng thực đáng thương.....”

Nói xong, Hồ Mộ Y xoay người, yên lặng rời đi.

Y Y, em phải hạnh phúc đó, Hồng nhi nhất định sẽ vĩnh viễn canh giữ bên cạnh em.

Sương khói tràn ngập, Tử Phong Ngưng nhìn thân ảnh suy sụp của Hồ Mộ Y, ánh mắt càng tăm tối. Một lát sau, ném tàn thuốc trong tay xuống đất, dùng sức dẫm nát, đổi một bộ mặt tươi cười, đi vào nhà.

***

Thiên Thụ kinh hãi nhìn Hồ Mộ Y vẻ mặt sầu bi chậm chậm đi vào động Hồ Liên, vội buông gà nướng trong tay xuống, xoa xoa cái cằm bóng nhẫy, thật cẩn thận xem xét nàng: “Hồng nhi, lại làm sao thế? Không phải nói lên đi mừng sinh nhật Y Y sao? Thế nào lại trở về sớm vậy?”

Hồ Mộ Y không để ý tới nàng, cứ thế đi tới trước, đặt móng lên sàn nhà lạnh như băng: “Hừ hừ, người ta còn mừng sinh nhật với ta? Không biết ăn uống vui vẻ biết bao nhiêu với Tử Phong Ngưng nữa.”

“Ra thế.” Thiên Thụ nghe xong cầm chân gà nướng hung hăng cắn một miếng: “Vậy người cứ yên ổn ở trong động đi, đừng đi làm phiền người ta vui vẻ nữa.”

“Lôi Thiên Thụ!!!” Hồ Mộ Y nổi giận, cái này mà gọi là bạn tốt cái gì? Từ sau khi nàng đến động Hồ Liên, tiền tiêu vật mấy năm của mình đều bị nàng lấy đi mua gà ăn. Người ta nuôi một tiểu bạch kiếm thì không có việc gì còn có thể đùa giỡn chút, nàng nuôi một phích lịch kiêu oa lại chỉ có thể ngày ngày chịu người ta đả kích. Trong lòng cực kỳ bất bình, vừa định mở miệng răn dạy Thiên Thụ thì tiếng chửi quen thuộc lại vang lên ngoài động.

“Khốn kiếp, người đi ra cho ta!”

Hồ Mộ Y nghe xong trắng mặt, ảo não lắc đầu. Nàng cực kỳ hối hận hành vi ngu xuẩn ngày đó mình đùa giỡn “đám bà già” ấy, con sói con này thật đúng là sảng khoái tuân thủ lời hứa, ra lệnh lang tộc lui về, không quấy nhiễu gia tộc hồ ly nữa, hai tộc coi như quay trở lại tốt đẹp như trước. Nhưng mà, người ta “bọ ngựa bắt bắt ve sâu, chim sẻ rình phả sau,” một mình nàng ở lại, ngày ngày canh giữ trước cửa động tạo ra tạp âm ô nhiễm, không kể mưa to gió lớn, nhất định đúng giờ đến ngồi canh.

Thiên Thụ nghe xong cười trộm: “Tiểu lang đáng yêu kia lại tới kìa. Tiểu Hồng, mau ra xem đi.”

“Không xem!!!”

“Hồng nhi ah, ta thấy tám phần là nàng coi trọng người, người nghe thử xem, hai chữ ‘khốn kiếp’ này chất chứa bao nhiêu tình ý nha.....”

Thiên Thụ uốn éo nói, đôi mắt nho nhỏ thỉnh thoảng liếc ra ngoài động. Từ sau lần đó nhìn trên kính tượng hết thấy, cho dù không tin là Y Lãnh Y làm hại Hồng nhi, nhưng lòng của nàng cũng dao động ít nhiều, không muốn Hồng nhi tiếp tục ở bên Y Lãnh Y, dù sao con người cũng không thân thuộc lắm. Lang và hồ lại xứng, thiên cổ chưa từng có, có khi còn có thể sinh ra giống biến dị gì đó. Chắc chắn, giấu lại thấy thực hứng thú.

Hồ Mộ Y thở dài, nằm nghiêng trên chiếc giường bạch ngọc, ôm hai tai, xoay người sang chỗ khác. Trong đầu nàng lúc này đều là hình ảnh Y Lãnh Y và Tử Phong Ngưng ở bên nhau, thế nhưng Lang Lâm lại cố tình không chịu để cho nàng yên tĩnh một lát, không ngừng kêu la ở bên ngoài.

Từ sau sự kiện “bắt cóc” lần đó, Lang Lâm trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người trong lang tộc, chuyện xấu giữa nàng và Hồ Mộ Y cũng bay khắp nơi, có người thậm chí còn trực tiếp lấy máy tính PS một con quái vật đầu hồ ly thân sói, lấy tên mỹ miều là “hậu duệ” của lang hồ. Lang Lâm nhìn thấy suýt chút nữa tức đến nổ mũi, đương trường biến trở về lang thân tìm được mẫu lang ghép ảnh PS đó, nghe nói đánh mẫu lang đó đến méo mặt, gần như huỷ dung, máu chảy ào ào. Như thế mọi người mới biết thu liễm, cuối cùng thậm chí phát triển đến mức mọi chuyện liên quan tới Hồ Mộ Y đều không được nhắc tới ở lang tộc.

Trước cuối tuần, lang tộc hứng trí bưng bưng tụ tập một chỗ, chúc mừng cuộc săn bắn mùa xuân thành công, ai ngờ không biết ở đâu nhảy ra một con công lang không có mắt mơ mộng tình đầu, ngâm thơ ca ngợi Lang Lâm: “Ah, Lâm Lâm, nàng ở trong mắt ta trong suốt đáng yêu như hồ nước kia; Ah, Lâm Lâm, tình cảm ngưỡng mộ sâu đậm của ta đối với nàng có trăng sao chứng giám; Ah, Lâm Lâm, đời này kiếp này ta nguyện trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng.”

(dựa vào = y khao)

Người nói xem con công lang này thật đúng là không có mắt mà, lúc người nhắc tới “hồ”, Lang Lâm đã biến sắc, lúc nhắc tới “mơ”, chén rượu đã bị ném lên bàn, thế mà người dĩ nhiên còn có dũng khí nói tiếp, ghép đủ ba chữ “Hồ Mộ Y.” Nghe nói tên công lang kia bị Lang Lâm đương trường khiến cho huyết nhục mơ hồ, kêu cha gọi mẹ, cuối cùng được mấy lang có thân phận liên hợp lại cầu xin mới cứu được. Sau khi trở về, mất một tuần mới tỉnh lại, mà khuôn mặt tuần tú cũng hoàn toàn bị huỷ, cũng bởi vậy mà để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng, thế đời này cũng không yêu nữ nhân.

Bất quá nỗi đau khổ của một mình hắn lại tạo phúc cho mọi người, mỗi khi bóng đêm buông xuống, tiểu lang nào mà không chịu ngủ, lang ba lang mẹ không hề nề hà, cười hù đám nhóc: “Nếu không ngủ, nếu không ngủ thì Lang Lâm a di tới đó!”

Lúc Lang Lâm biết suýt chút nữa bùng nổ, đương trường cắt tóc thề, đời này kiếp này nhất định phải đuổi giết Hồ Mộ Y!

Hồ Mộ Y buồn bực lật người, bị tiếng huyền não của Lang Lâm làm phiền, cắn răng đứng dậy, xông ra ngoài nhanh như chớp.

Ngoài động, Lang Lâm đang cầm một chai nước khoáng làm dịu cổ họng, ngẩng đầu đối diện với trời, lớn tiếng gào: “Khốn kiếp, người chính là nữ nhi của vương bát* cùng đản, vương bát đản!”

(*con rùa đen, đản: trứng ~> vương bát đản: con rùa rụt cổ)

“Khốn kiếp, người chính là nữ sắc hồ không cần FACE!”

“Khốn kiếp, đời này ai cưới phải người chắc chắn sẽ rớt xuống mười tám tầng địa ngục!”

Lang Lâm mắng đến vui vẻ, thế cho nên không phát hiện Hồ Mộ Y xuất hiện, vẫn ngửa cổ tu nước, xong rồi tiếp tục mắng. Hồ Mộ Y nhìn, thở dài, đi đến bên cạnh Lang Lâm, vươn tay chọc chọc cánh tay nàng: “Này, còn gọi hả? Khốn kiếp cũng ra rồi đây!”

Lang Lâm nghe xong sợ tới mức run lên, lập tức cúi đầu, kinh ngạc nhìn lại, há miệng, phụt nước lên mặt Hồ Mộ Y.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì????!!” Hồ Mộ Y giận dữ, túm áo Lang Lâm, nhắc nàng lên.

Lang Lâm cúi đầu, nhìn y phục mình bị túm khiến lộ ra bộ ngực sữa, liền cắn răng, đá một cước thật mạnh về phía bụng Hồ Mộ Y: “Khốn kiếp, ngươi lại đùa giỡn trở lại à?”

44. Chương 43: Gặp Lại

Bụng bị đập mạnh, nước sôi cùng nước miếng của Lang Lâm bắn vào mắt, Hồ Mộ Y nửa ngời xồm, trào nước mắt, tay trái dụi mắt, tay phải ôm bụng, tức đến sắp nổ phổi.

Cái con sói con vô giáo dục đáng bị thiên đạo vạn quả này!

Lang Lâm ở bên cạnh nắm hai tay, vui sướng khi người ta gặp hoạ nhìn thảm trạng của Hồ Mộ Y, còn không quên châm chọc: “Đáng đời! Ai bảo người dám bắt nạt bản thủ lĩnh? Người nghĩ ta thật sự vô dụng như vậy à, để cho một con tiểu hồ ly còn chưa dứt sữa như người tùy ý khi dễ. Lần trước có thể để cho người dễ dàng thực hiện được như thế, tất cả đều là vì ta là người chính trực, đơn thuần, cho nên mới có thể không chút đề phòng gì với người, trùng phải bầy tên khốn kiếp nhà người. Lần này, ta nhất định phải đòi lại sĩ nhục ngày đó! BALABAL.....”

Hồ Mộ Y cắn răng, ngồi bệt trên đất nghe Lang Lâm uy hiếp, dồn toàn bộ chân khí vào đan điền, tích góp từng chút lực lượng. Một lát sau, mạnh mẽ bật dậy, sai một bước dài vọt tới bên Lang Lâm còn đang há miệng lải nhải không yên, hung hăng bóp cổ nàng.

“A!!!”

“Người không muốn sống hả?” Đôi mắt Hồ Mộ Y phun ra lửa giận khiếp người.

Lang Lâm bị siết đến nỗi không thở nổi, tay chân quờ quạng lung tung, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, trợn to hai mắt nhìn Hồ Mộ Y. Nàng ta nghiêm túc thật hả?

Lang Lâm biết nếu mình không ra tay đáp trả thì chắc chắn sẽ bị tên khốn kiếp này bóp chết mất. Cái khó ló cái khôn, hé miệng nhằm thẳng chỗ yếu ớt nhất trên mặt Hồ Mộ Y là cái mũi mà cắn, Hồ Mộ Y hét chói tai, ôm mặt ngồi phịch xuống.

Tranh thủ thời gian, Lang Lâm nắm lấy thời cơ, sai bước tiến lên, dùng sức dẫm lên ngực Hồ Mộ Y, hung hăng đè nàng xuống.

“Lão lang đã dặn, không thể nhân từ với kẻ địch, đặc biệt là cái loại lưu manh không biết xấu hổ như người!”

Nói xong, chân tăng thêm sức, di qua di lại.

Hồ Mộ Y bị Lang Lâm dẫm đạp dưới chân, như thể con rùa bị giữ chặt mai, xoay qua xoay lại, ngực bị đạp đến khó chịu, chỉ cảm thấy tim phổi như bị nàng đạp lòi cả ra. Vì mạng sống, vấn đề mặt mũi cũng không để ý nữa, ăn miếng trả miếng, hai tay ôm chặt lấy chân Lang Lâm, tìm chỗ ít quần áo nhất, há to cái mồm như bồn máu cần xuống. Cú cắn này là dùng toàn lực, cơn đau đớn thấu tim từ chân truyền đến, Lang Lâm kêu thảm té ngã. Hồ Mộ Y lựa thời cơ vụt dậy, thở hổn hển, xông lên trước, đặt mông ngồi lên người nàng, hai tay giữ chặt bàn tay vung loạn của Lang Lâm, ngẩng đầu, cắn răng, đôi mắt toé lửa nhìn nàng: “Lang tế tử*, người điên rồi hả????!!!”

(*Sói con chết tiệt)

Lang Lâm sao có thể nhận thua như vậy, dùng sức vặn vẹo thân mình, dùng chiêu chuyên đối phó nam nhân, nâng đầu gối lên, đập mạnh vào chỗ nhạy cảm của Hồ Mộ Y. Nhìn Hồ Mộ Y đau đến mặt mày nhăn nhúm cả lại, Lang Lâm không hề thương hương tiếc ngọc gì, chống hai tay xuống, nhảy dựng lên. Nhanh chóng xoay người, bàn tay giơ lên lập tức tóm lấy đầu Hồ Mộ Y, đập mạnh xuống đầu gối mình, Hồ Mộ Y rớt cục hai mắt rưng rưng lệ mà ngã xuống.

Thiên Thụ ôm hộp mỳ Master Kong ngồi trước cửa động, vừa xem vừa ăn, đôi mắt nhỏ loé sáng. Phấn khích, thực phấn khích! Phim võ hiệp ah! Đánh, đánh mạnh vào! Cố lên! Còn chờ gì nữa! Người ngay dưới khổ rồi còn gì, lần này “cường”, “thượng” tiểu Hồng ah!!!

Lang Lâm cười nhìn Hồ Mộ Y mềm nhũn, còn chút hơi tàn nằm trên mặt đất, vươn tay, rút ra sợi gân trâu đã sớm chuẩn bị tốt, ngồi xuống, cười lên người Hồ Mộ Y, trói hai cái tay đáng ghét của nàng lại: “Hôm nay ta cũng muốn cho người nếm thử mùi vị bị nhục nhã!”

Hồ Mộ Y đau đến đổ mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn sợi gân trâu rắn chắc vô địch trên tay mình, thử kéo một chút, gân trâu không hề suy chuyển, mà cổ tay mình lại bị cửa ra một vết máu đỏ sẫm. Hồ Mộ Y hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt kiêu ngạo cũng lập tức suy sụp, ngẩng đầu rưng rưng, đáng thương nhìn Lang Lâm: “Lang Lâm, người làm gì vậy? Có chuyện gì thì cứ từ từ nói!”

“Chát!”

Một chương thật mạnh giáng lên cái mông không ngừng vặn vẹo của Hồ Mộ Y, Lang Lâm oán hận nhìn nàng: “Vốn chỉ muốn dọa người, không ngờ người lại hèn nhất thế, Lang Lâm ta đời này hận nhất chính là

loại tiểu nhân gió chiều nào xoay chiều ấy!”

Nói xong, Lang Lâm không thèm nhìn Hồ Mộ Y, gơ tay, lại đập một cái thật mạnh.

Hồ Mộ Y đau đến nước mắt đảo vòng quanh, lửa giận phun trào, đàn bà thối! Dĩ nhiên lại dám đánh bản hồ tiên, người tốt nhất đừng để ta xoay người! Thật lâu sau, cảm xúc Hồ Mộ Y dịu đi một chút, suy nghĩ xong xuôi, ngẩng lên, đại nghĩ lăm liết nhìn Lang Lâm: “Người đánh chết ta đi! Ta chết cũng sẽ không đi theo người!”

“Chát!”

Lại một chưởng thật mạnh, Lang Lâm vẽ mặt tức giận: “Bản thủ lĩnh ghét nhất kẻ không nghe mệnh lệnh của ta!”

“Bốp!”

Lại một chưởng nữa, cái mông đầy đặn ở dưới tay Lang Lâm đã thành công thăng cấp thành mông khi. Hồ Mộ Y rốt cuộc rơi lệ, qua màn nước mắt nhìn bàn tay vung lên hạ xuống không ngừng của Lang Lâm, trong lòng một mảnh tê lương. Ta đường đường là hoả hộ mà lại bị một con lang tể tử như thế làm nhục? Hồ Mộ Y quay đầu, tuyệt vọng nhìn con kiến trên mặt đất, cũng không phản kháng gì nữa, phá quán tử phá suất*, dù sao nói thế nào thì cũng bị đánh, hơn nữa càng đánh càng nặng. Thân mình liền thả lỏng, bày ra một bộ “để mặc người đến hái.” Lang Lâm đánh một lúc không thấy động tĩnh gì, kinh ngạc cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồ Mộ Y cắn môi yên lặng rơi lệ, thân mình còn hơi run rẩy, đang cực kỳ u oán nhìn mình. Bộ dáng mỹ nhân lê hoa đái vũ khiến Lang Lâm rung động, dừng động tác trên tay, nhìn chằm chằm Hồ Mộ Y, một lát sau đỏ mặt ngập ngừng mở miệng: “Người, người đây là.....”

(bình sứ rồi thì chẳng cần giữ gìn nữa)

Hồ Mộ Y quay đầu, không nhìn nàng, vẫn rưng rưng lệ, khe thở dài: “Người đánh đi.”

Trong lúc nhất thời, Lang Lâm có phần không thích ứng được với một Hồ Mộ Y nhẫn nhục chịu đựng như vậy. Ngẩng đầu, nhìn từng đạo vết máu chói mắt lưu lại trên cánh tay tuyết trắng của Hồ Mộ Y, có chút hối hận hành vi lỗ mãng của mình. Vươn tay, cởi bỏ sợi gân trâu giúp nàng, nhẹ giọng giải thích: “Ta không phải cố ý muốn làm nhục người, chỉ là tức, tức ngày đó ở trước mặt nhiều lang như vậy mà người đối xử với ta.....”

Hồ Mộ Y tiếp tục quay đầu, thút thút khóc: “Người cứ làm nhục đi.”

“.....”

Thiên Thụ đang ngồi trước cửa động ăn mỳ dỏ, thấy thế liền cười đến nổi ruột như muốn văng ra ngoài. Hoá ra tên lang này lại “sắc” như vậy, vừa thấy nữ nhân xinh đẹp khóc liền hoàn toàn quên mất chừng mực, người dĩ nhiên lại dám mở trối cho tiểu Hồng, cứ chờ bị áp đi.

Quả nhiên, quay lúc dây thừng trên tay Hồ Mộ Y được cởi bỏ hoàn toàn, mỹ nhân vốn điềm đạm đáng yêu liền trong nháy mắt biến thành mẫu Dạ Xoa, xoay người một cái, Thái Sơn áp đỉnh, dùng động tác tiêu chuẩn hơn su mô Nhật hành động đè Lang Lâm dưới thân. Nước mắt trên mặt Hồ Mộ Y biến đầu không thấy, có chăng chỉ còn lại nụ cười cuồng vọng.

“Người dê tiện!!!” Lang Lâm hét to.

“Ta dê tiện, hôm nay ta cho người trải nghiệm cái gì là tổ tông của dê tiện, vô cùng dê tiện!!!”

Hồ Mộ Y vừa nói vừa dùng sợi gân trâu vừa rời trên tay mình cột lên tay Lang Lâm. Lần này ngay cả chân cũng không buông tha, nhìn nhìn chung quanh, tháo bỏ chiếc đai lưng màu bạc của Lang Lâm, trối lại.

Lang Lâm trắng bệch, kinh ngạc nhìn Hồ Mộ Y: “Người, người muốn làm gì?”

Thiên Thụ ở bên cạnh húp nước mỳ, lắc đầu, hài tử, người còn không biết nàng muốn làm gì sao? Bắt đầu cực kỳ lăng nhục người chứ còn gì nữa.

***

Trời đã sẩm tối, Y Lãnh Y kiên quyết không chịu để Tử Phong Ngưng tiễn nàng, tự mình lái xe về. Dọc đường đi đều suy nghĩ những lời Tử Phong Ngưng đã nói lúc trên xe, lòng tràn ngập khủng hoảng. Nàng hiểu rõ Tử Phong Ngưng, với tính có thù tất báo, lòng dạ nhỏ nhen của cô, sợ là Hồng nhi.....

Tay trái dè lên ngực, tay phải cầm di động, Y Lãnh Y lại nhấn dây số đã sớm ghi nhớ trong tim, vọng lại vẫn là thanh âm thu sẵn lạnh như băng kia.

Thở dài, Y Lãnh Y ôm hai cánh tay chậm rãi đi về nhà, lo lắng, thực sự rất lo lắng.

Muốn gặp nàng. Khoảnh khắc này, nỗi nhớ nhưng khao khát lại trở nên đặc biệt mãnh liệt chưa từng có.

Trong lòng sớm đã không còn oán hận, mà chỉ có hận. Hận chính mình ngày đó nhấn tâm, hận Hồ Mộ Y tránh né không gặp mình. Nỗi hối hận cùng tự trách tràn ngập cõi lòng, giờ khắc này nàng thầm nghĩ muốn tìm Hồ Mộ Y và ôm chặt lấy nàng, thổ lộ nỗi nhớ chung của mình.

Mộ Mộ, chị ở nơi nào?

Đi tới hàng hiên, theo bản năng, Lãnh Y cứ có cảm giác có ai đó đi theo sau mình, vừa xoay phắt lại, dưới hàng hiên âm u liền lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn phóng đại ngay trước mặt, Y Lãnh Y giật mình vung mạnh cái chìa khoá trong tay qua.

“Ai ui má ơi!” Vị Ương ôm mặt ngã ngồi trên đất, cảm giác đau đớn bỏng rát trên mặt ập tới, răng hàm thiếu chút nữa bị chìa khoá đập nát. Vị Ương dùng sức che mặt rên, hít từng hơi, những mong có thể xoa dịu cơn đau mãnh liệt này.

“Vị Ương? Là cô?” Nương theo ánh đèn trên hiên, sau khi Lãnh Y thấy rõ ràng là Vị Ương liền vội đưa tay kéo nàng dậy: “Sao cô lại tới đây? Nàng đâu?”

“Sao tôi lại tới đây???!!! Tôi tới cô lại đối xử với tôi như vậy?” Vị Ương ôm mặt nức nở kêu gào. Coi như nàng đã nhìn thấu, Y Lãnh Y này cũng giống Hồ Mộ Y, đều là nhân vật nguy hiểm, rõ ràng đã thấy rõ là nàng mà dĩ nhiên còn lấy chìa khoá ném mạnh như thế. Nếu nhớ cất nát khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của ta thì chắc chắn Liễu nhi sẽ lấy mạng người!

Y Lãnh Y cuống quýt mở cửa phòng, đưa Vị Ương vào, lấy dép cho nàng thay, lo lắng nhìn nàng: “Mộ Mộ đâu? Nàng thế nào rồi? Có gặp chuyện gì không?”

Vị Ương nghe Lãnh Y hỏi vậy, cũng không để ý đến cơn đau trên mặt nữa, buông tay ra, híp mắt, có chút nhắm nghiền nhìn nàng chăm chăm. Chỉ vài tuần ngắn ngủi không gặp, Y Lãnh Y đã tiêu tụy đến không ra bộ dạng gì, gương mặt tái nhợt, hai má gầy đến hóp cả lại, đôi mắt vô thần, đôi môi khô nứt. Vị Ương nhìn mà lắc đầu, chắc chắn, nếu để tiểu Hồng nhìn thấy thì chắc đau lòng chết mất.

Y Lãnh Y thấy nàng không nói lời nào, nghĩ Hồ Mộ Y thực sự xảy ra chuyện, gấp đến nỗi ngay cả thanh âm cũng biến đổi: “Làm sao vậy? Nàng làm sao?!”

“Trúng độc.” Vị Ương không nhanh không chậm phun ra mấy chữ, vẫn như trước nheo mắt quan sát Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y nghe xong, ánh mắt lập tức phiếm hồng, dùng sức tóm chặt cánh tay Vị Ương: “Trúng độc? Sao lại trúng độc? Nàng thế nào rồi? Ta muốn gặp nàng!!!”

Thanh âm khê run rẩy truyền vào tai Vị Ương, Vị Ương lại nhìn động tác bản năng không ngừng tự hỏi của nàng, liền thở dài, vỗ nhẹ lên lưng nàng an ủi một phen, cũng kể hết mọi chuyện đã xảy ra sau khi cho Y Lãnh Y. Y Lãnh Y lắng lắng rơi lệ, đau lòng khi Hồ Mộ Y phải chịu uỷ khuất vì mình, càng hận sự vô tình của bản thân, mà đối với Tử Phong Ngưng thì trừ tuyệt vọng ra thì không còn bất kì tình cảm nào nữa. Tử gia gia mắc bệnh nguy kịch, sợ cũng chỉ là diễn viên chính trong vở hài kịch của cô mà thôi. Nước hoa cô đưa mình cùng với hương thơm kỳ dị trên người cô, nay xem ra cũng đều có đáp án cả. Y Lãnh Y ngã ngồi lên sofa, thất thần nhìn phía trước.

Lại là lừa gạt, lại là lợi dụng. Tử Phong Ngưng, vì sao chị lại đối xử với tôi như thế!!!

Hồng nhi, nàng rốt cuộc đã làm sai điều gì mà lại khiến chị nhấn tâm hạ sát thủ đến thế!

Là nàng.....hại Hồng nhi.....

Vị Ương nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Y Lãnh Y, thở dài: “Đừng khổ sở, độc của nàng cơ bản đã được giải rồi.”

Y Lãnh Y lắc đầu, lau đi nước mắt trên mặt: “Tôi muốn gặp nàng...xin cô...Vị Ương, đưa tôi đi gặp nàng.....”

“Không phải tôi không muốn đưa cô đi gặp nàng, mà căn bản động Hồ Liên là địa bàn của yêu tinh, rõ ràng một con người xinh đẹp như cô tới đó, sợ là –”

“Tôi không sợ! Chỉ cần có thể gặp Mộ Mộ, cái gì tôi cũng không sợ!” Y Lãnh Y giữ chặt tay Vị Ương, gất gao nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt ngập tràn vẻ cầu xin.

Xin cô, van xin cô.....

Vị Ương không chống nổi ánh mắt mê lương bất lực kia của Y Lãnh Y, do dự một lát liền gật gật đầu, lấy một đạo linh phù từ trong người ra, đưa cho Y Lãnh Y: “Cầm lấy, là để bảo vệ tính mạng, trăm ngàn lần đừng đánh mất.”

Y Lãnh Y gật đầu, nắm chặt lấy, đứng dậy đi theo Vị Ương.

Trên đường, thỉnh thoảng Y Lãnh Y hỏi tình huống thân thể Hồ Mộ Y, Vị Ương cũng đều kiên nhẫn trả lời, lòng còn bất giác nảy sinh chút tự đắc nho nhỏ. Vị Ương ta rốt cục cũng làm được một chuyện tốt, Hồng nhi, lần này người phải cảm kích cảm kích ta tử tế đó! Ít nhất cũng phải đem tiền mừng tuổi tháng này của người hai tay dâng lên.

Để sớm được linh thưởng, Vị Ương cũng bất chấp nhiều, hét dài một tiếng, trực tiếp biến trở về chân thân. Gió quét dữ dội, cửa khiến mặt Y Lãnh Y đau rát, Vị Ương nhẹ nhàng cúi đầu, nói: “Tóm lấy tai ta mà ngồi lên.”

Y Lãnh Y che miệng kinh ngạc nhìn con quái vật to lớn cao nửa thước, toàn thân toả kim quang trước mắt, không tự giác mà lùi về sau vài bước.

“Không muốn gặp Hồng nhi sao?”

Y Lãnh Y cắn răng, do dự một lát liền hít sâu một hơi, cố nén nhịn cơn khủng hoảng cuộn cuộn dưới đáy lòng, ngồi lên.

Cảm giác thậm chí còn kích thích hơn ngồi xe khiến Y Lãnh Y có chút ăn không tiêu. Thân mình đơn bạc của Y Lãnh Y ngồi trên lưng miêu yêu kịch liệt run rẩy, sắc mặt tái nhợt, lồng ngực nặng nề. Cuồng phong thổi loạn mái tóc Y Lãnh Y, Lãnh Y siết chặt nắm tay, kiên cường chịu đựng, ánh mắt phiếm nhu tình nhẹ nhẹ, nhìn chăm chú phía trước. Mộ Mộ, em đến gặp chị đây.

Đến nơi, miêu yêu buông nàng xuống, Y Lãnh Y lại ngồi xổm trên đất nôn khan thật lâu. Vị Ương đã biến trở lại hình người thấy khuôn mặt trắng đến gần như trong suốt của nàng, có chút lo lắng: “Y Y, sao rồi?”

“Không sao.” Y Lãnh Y để mặc cơ thể yếu ớt của mình ngồi lên nền đất, vô lực xua xua tay. Thật khó chịu, dạ dày đau đớn như bị vết xước.

Vị Ương cúi đầu, tự trách: “Đều do tôi quá nóng vội, nếu để Hồng nhi biết thì chắc sẽ liều mạng với tôi mất.”

Nghe được hai tiếng “Hồng nhi”, đôi mắt ảm đạm của Y Lãnh Y ánh lên một tia sáng, thân thể cũng không còn khó chịu như trước, ngẩng đầu lên, cấp bách nhìn Vị Ương.

Vị Ương biết ý Y Lãnh Y, cười gật gật đầu, kéo tay nàng, đi về phía cửa động.

“Đó, thấy không? Động Hồ Liên ở ngay kia.” Vị Ương híp mắt nghiêng cổ nhìn, lại đi tới vài bước, hai mắt toả sáng, bàn tay đang nắm tay Y Lãnh Y dùng sức lay.

“Y Y, Hồng nhi dĩ nhiên lại ở ngay ngoài cửa động, kia kia, nhìn thấy không???!?”

Y Lãnh Y đương nhiên không có thị giác như Vị Ương, nhưng nghe nàng nói như vậy, lòng liền rối loạn không thôi. Thắc thối, bất an, kích động, kinh hãi xen lẫn trong lòng. Mộ Mộ chị ấy — sẽ tha thứ cho mình chứ?

“Ồ, cái gì trắng trắng dưới người nàng vậy nhỉ?!” Vị Ương nhíu mày, chu miệng, khó hiểu nhìn đằng trước. Ở dưới là cái gì thế? Sao lại còn cử động vậy? Con thỏ mới bắt được? Không đúng, thực lớn quá, mà Thiên Thụ còn đứng đó cười gì thế.

Y Lãnh Y nghe vậy, theo tầm mắt Vị Ương nhìn qua.

Hồ Mộ Y đang đề lên người Lang Lâm lệ rơi đầy mặt, từng chút một xé rách quần áo nàng, hơi sững sốt ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Thụ: “Hình như ta nghe thấy tiếng Ương tử.”

“Sao thế được?” Thiên Thụ đang xem trò vui không kiên nhẫn phát tay, vẻ mặt cười xấu xa, thúc giục: “Xé mau đi, còn một cái bên trong kia. Ha ha, người thời nào không biết, dĩ nhiên còn mặc yếm!!! Lại còn uyên ương nghịch nước? Ha ha.”

45. Chương 44: Tranh Cãi

“Hai người làm gì đấy hả?” Vị Ương xông lên đẩy Hồ Mộ Y đang cười trên người Lang Lâm ra. Thật là, có biết thương hương tiếc ngọc không chứ. Nhìn Lang Lâm nước mắt đầy mặt, thi thoảng lại run rẩy, Vị Ương bệnh cũ tái phát, lập tức đổi một bộ mặt ôn nhu, tươi cười ôn hoà cởi dây thừng trên tay Lang Lâm ra, kéo nàng lên, nghĩ muốn nói gì đó an ủi nàng.

Kết quả Lang Lâm người ta thì ngược lại, sau khi đứng lên cũng chẳng thèm nhìn ai với ai, lưu loát vung tay lên “chất” một cái tát bay qua, ngay sau đó hét lên một tiếng “đồ lưu manh”, ôm lấy thân thể trần trụi của mình, tức thì biến trở về lang thân, quay đầu, hú dài với mấy người một tiếng, trong nháy mắt chạy mất tăm.

Loạt động tác này, mặc kệ là độ mạnh yếu hay tính phối hợp đều có thể nói thập phần thăng cấp.

Vị Ương ôm mặt ngơ ngác nhìn, mấp máy đôi môi hồng muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không thốt nên lời. Một lát sau, hồi phục tinh thần, Vị Ương nhe răng nhếch miệng, quay đầu, rưng rưng nhìn Thiên Thụ đứng ngó một bên, ý đồ tìm kiếm chút an ủi ấm áp.

Khoảnh khắc lúc Vị Ương nhìn thấy biểu tình biến hoá liên tục trên mặt Thiên Thụ, tim khê thót một cái, xong rồi, quên mất đằng sau còn có một người nữa. Vừa quay đầu nhìn, càng kinh ngạc hơn, thì ra không chỉ có mình Y Lãnh Y, mà Hồ Liễu, Hồ Linh không biết đã đến từ khi nào, mặt cười nén giận nhìn ba người.

Này, chẳng lẽ việc bắt – gian này cũng lưu hành bắt gian từng đôi từng đôi?

Động tác Vị Ương như chậm lại, đầu quay đi, lắc lắc mông đã tính chạy.

“Vị Ương!!!” Hồ Liễu biết ý đồ của nàng, lớn tiếng gọi nàng lại. Một lát sau, tai Vị Ương chợt lạnh, bị người ta xách lên: “Người thật đúng là mèo không đổi được tính ăn tạp ha!”

“Liều nhi.....” Tâm Vị Ương đã sớm loạn thành một đoàn, nàng thật sự không phải cố ý đi cứu Lang Lâm. Nếu án theo tính tình Vị Ương trước kia, nàng chắc chắn cũng sẽ như Thiên Thụ ngồi một bên xem kịch vui, nhưng không phải hôm nay có Y Lãnh Y ở đây sao? Nói thế nào cũng muốn tạo ấn tượng không tồi cho cô “em vợ” tương lai chứ? Ai ngờ mình lại xui vậy, vừa vụn bị Hồ Liễu bắt gắp.

Giờ khắc này, trừ giả bộ đáng thương ra thì Vị Ương không tìm ra biện pháp nào để biện hộ nữa. Nàng như lấy lòng ngựa khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô cười với Hồ Liễu. Hồ Liễu tức đến mặt mày xanh mét. Giỏi cho người miêu yêu! Hôm nay ta tận mắt chứng kiến, nếu không phát hiện thì chẳng phải người sẽ khắp nơi lưu tình sao?

Hồ Liễu giận đến thân mình phát run, lòng lại xem xét nên trừng phạt Vị Ương một trận thế nào. Một lát sau, vẻ giận dữ trên mặt Hồ Liễu biến mất đầu không thấy, ngược lại nở rộ nụ cười tươi mị hoặc, bàn tay mềm khê nâng, xoa hai má non mềm của Vị Ương, nhẹ nhàng vuốt ve: “Đi, chúng ta về nhà, về nhà hảo hảo tâm sự trên giường ~”

Vị Ương nghe xong chân lập tức nhũn ra, cầu xin nhìn Hồ Liễu: “Liễu nhi.....có chuyện gì chúng ta nói ngay ở đây đi, người trong sạch không làm chuyện mờ ám ~”

“Được, người không đi phải không? Sau này người cũng khỏi cần lên giường của ta nữa!!!” Hồ Liễu mặt lạnh lùng quay đầu, tay áo phất phơ mà đi. Vị Ương sao còn dám không theo, mặt như trái mướp đắng đi theo.

Thiên Thụ ở bên này cũng không tốt đẹp hơn là bao, không chớp mắt cẩn thận nhìn Hồ Linh.

Hồ Linh mặt không chút thay đổi nhìn nàng, trong mắt lại phiếm lửa giận nhàn nhạt.

“Linh nhi –”

Thiên Thụ muốn kéo tay Hồ Linh lại bị nàng né tránh cực nhanh. Hồ Linh phải quần áo, nhẹ giọng mở miệng: “Ta thấy Lôi đại tiên nhân ở động Hồ Liên mãi đến chán rồi nhỉ.”

“Ta không đi!!!” Thiên Thụ nghe xong liền nhảy bật lên, hai tay hai chân quăn lẩy người Hồ Linh, dùng sức ôm nàng.

Hồ Linh bị Thiên Thụ dọa cho giật mình, kinh ngạc nhìn nàng. Ta bảo người đi bao giờ?

Thiên Thụ mượn cơ hội rúc vào ngực Hồ Linh, hít thật sâu một hơi, tham luyến hương cỏ thơm trên người nàng, mồm miệng không rõ nói nhỏ: “Linh nhi, rốt cục thì tới khi nào thì nàng mới có thể cho ta một danh phận đây?”

Thân mình Hồ Linh cứng đờ, trầm mặc nhìn Thiên Thụ ở trong lòng, không nói gì.

“Ba mẹ ta đã sớm dùng thần phù gọi ta trở về.” Thiên Thụ thì thào nói. Sau khi ba mẹ già biết mình một mình xuống núi rồi còn phóng nhiều lời thể liên giận tím mặt, chín đạo linh phù truy bắt mình về, đe dọa nói sẽ lột da mình rồi linh tinh gì đó. Nhưng mà...nàng không nỡ rời đi, luyến tiếc bằng hữu, lại càng không nỡ rời Hồ Linh. Nàng còn chưa đợi được Hồ Linh nói yêu nàng, sao có thể rời đi như vậy được.

Lòng Hồ Linh đã sớm rối loạn. Nàng phải đi? Vậy là phải đi rồi?

“Trước khi đi, nàng cũng không thể để ta vui vẻ vui vẻ được sao?” Thiên Thụ như đứa con nít giờ khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt tràn đầy khát cầu nhìn Hồ Linh.

Trái tim Hồ Linh khẽ run, đỏ mặt, lập tức xoay đầu qua một bên, vươn tay kéo nàng từ trên người mình ra, cảm xúc dịu đi một chút, nhàn nhạt nói: “Người hẳn nên trở về đi, Thiên Lôi, Lôi mẫu hai người –”

“Hồ Linh!” Thiên Thụ ngắt lời Hồ Linh, ngẩng đầu rưng rưng lệ nhìn nàng. Hồ Linh cố nén cơn đau đớn trong lòng, nhìn vào đôi mắt thuần khiết kia, che dấu thực tốt, ánh mắt lại bình tĩnh như trước. Thiên Thụ nhìn chằm chằm nàng không rời mắt thật lâu, thở dài, cắn môi, quay đầu chạy mất.

Hồ Linh đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Thiên Thụ lắt đầu, cắn gì phải vậy, loại yêu tinh giống như ta vốn không nên có được tình yêu.

Một lát sau, Hồ Linh quay đầu, tầm mắt chuyển về phía Hồng nhi.

“Y Y –” Hồ Mộ Y đỏ mặt nhìn khuôn mặt đầy tức giận của Y Lãnh Y, không biết phải làm sao, lòng thì đã phiên giang đảo hải. Ta thể nào lại xui xẻo vậy chứ? Lang Lâm người chờ đó cho ta! Còn nữa, sao Y Y lại xuất hiện ở đây? Miêu yêu, nhất định là con miêu yêu chết tiệt kia!

Y Lãnh Y khoanh tay lạnh lùng nhìn Hồ Mộ Y, lòng tràn đầy chua xót cùng thất vọng.

Nàng vốn tưởng sau khi hai người tách ra, Hồ Mộ Y cũng sẽ khổ sở nhớ nhung trải qua từng ngày, Hồ Mộ Y cũng sẽ như mình thời thời khắc khắc nhớ thương nàng. Thì ra, tất cả chỉ là mình nàng đơn phương mà thôi. Không có nàng, cuộc sống của người ta lại càng thoải mái, còn đè ép một mỹ nữ xinh đẹp như vậy dưới thân mà trêu chọc, về mặt đây thoả mãn. Nếu không phải các nàng đến thì có thể bọn họ đã —

Nghĩ như vậy, Y Lãnh Y đau lòng, liếc nhìn Hồ Mộ Y, thấy nàng vẫn cúi đầu không nói, một cỗ lửa giận trào dâng, liền quay đầu chạy vào núi. Hồ Mộ Y nhìn thấy vậy cũng không dám giả bộ đáng thương nữa, nhanh chân đuổi theo. Dù sao Y Lãnh Y cũng là người, sao có thể chạy mau hơn yêu tinh được, cơ hồ chỉ nháy mắt Hồ Mộ Y đã đuổi kịp nàng. Tóm được người, Hồ Mộ Y lại không biết nói gì, chỉ có thể sống chết ôm lấy Y Lãnh Y, sợ nàng rời đi.

“Chị buông tay!” Y Lãnh Y dùng sức giãy dựa muốn thoát khỏi vòng tay của nàng. Hồ Mộ Y sao chịu nghe lời, càng thêm dùng sức ôm nàng.

Y Lãnh Y giãy dựa không thoát được liền dùng sức đánh lên ngực Hồ Mộ Y, trút toàn bộ nỗi buồn khổ trong lòng suốt mấy ngày nay ra. Hồ Mộ Y cắn răng cố nén, lòng đã sớm vô vàn ỷ khuất. Đây là chuyện gì chứ? Rõ ràng không vụng trộm yêu đương, thế mà lại phải chịu đối xử như thể lén lút yêu đương vậy! Ngay lúc hai người giằng co, nước mắt Y Lãnh Y rơi xuống, đôi mắt đỏ hồng nhìn Hồ Mộ Y.

“Chị là đồ khốn kiếp!”

Ta sao lại khốn kiếp chứ? Hồ Mộ Y khóc không ra nước mắt, buông tay, kinh ngạc nhìn Y Lãnh Y: “Sao em lại tới đây?”

Sao em lại tới? Y Lãnh Y lòng đau xót, em nhớ chị, nhớ đến nỗi phát điên, sao có thể không tới được!

“Không phải em về nhà cùng Tử Phong Ngưng sao?” Hồ Mộ Y quay đầu đi, không nhìn nàng.

“Chị theo dõi tôi?” Y Lãnh Y lau nước mắt trên mặt, nhìn Hồ Mộ Y chằm chằm.

Hồ Mộ Y nhìn Y Lãnh Y, nỗi bi thương tràn ngập đôi mắt: “Y Y, tôi nhớ em, thật sự rất nhớ. Từ khi xuống núi tới nay, trong đầu, trong lòng tôi thời thời khắc khắc lúc nào cũng đều là em, mỗi ngày phải dựa vào hồi ức mà sống. Nhưng mà Y Y, thật vất vả tôi mới cố lấy được dũng khí để xuống núi tìm em, nhìn thấy lại là gì? Em ngồi trên xe Tử Phong Ngưng cười đùa vui vẻ với cô ta, đi tới nhà cha mẹ cô ta trò chuyện, mà tôi — thì được coi là gì?”

Y Lãnh Y nghe xong liền biến sắc, lui về phía sau vài bước, che miệng lắc đầu: “Chị đổ oan cho tôi —”

“Tôi đổ oan cho em? Kia đều là tôi tận mắt nhìn thấy mà?!” Hồ Mộ Y gân cổ gào lên. Đủ, nàng chịu đủ sự không quả quyết của Y Lãnh Y, chịu đủ sự lưu luyến không nỡ của nàng với tình yêu cũ rồi.

Y Lãnh Y nén nước mắt ngẩng đầu: “Vậy chị thì sao? Chị nói từ khi tách ra mỗi giây mỗi phút đều khổ sở, thế vừa rồi là gì? Có gái chị đè dưới thân thì nói sao đây? Chị nói chị yêu tôi, yêu tôi vì sao không tin tôi?! Yêu tôi thì vì sao không sớm tới tìm tôi một chút?”

“Đi sớm hay muộn thì có gì khác nhau, trong lòng em từ đầu tới cuối cũng đều chỉ có Tử Phong Ngưng!”

“Chị nói gì???!!!”

“Cho tới giờ em đã khi nào đặt tôi trong lòng đâu! Cho tới giờ em cũng chưa từng yêu tôi! Em không tin tôi, ngày đó ở trên kính tượng nhìn thấy huyền hình tán được phát ra từ trên người em, tôi cũng chưa từng hoài nghi, nhưng mà em, lại bởi vì chút việc nhỏ như thế này mà hết lần này tới lần khác nghi ngờ tôi!”

“Việc nhỏ?!” Y Lãnh Y lui lại vài bước, không thể tin được nhìn Hồ Mộ Y.

Hồ Mộ Y hít sâu một hơi, ngẩng đầu cắn răng lặp lại: “Trong lòng em từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình Tử Phong Ngưng!”

“Chát!” Một cái tát thật mạnh rơi lên mặt Hồ Mộ Y, Y Lãnh Y giơ tay lên, đôi mắt đỏ hồng nhìn nàng chằm chằm, một lát sau gạt tay nàng ra, bật khóc chạy xuống núi.

Hồ Mộ Y vuốt má mình, nhìn chằm chằm hướng Y Lãnh Y rời đi.

Ta — đã nói gì vậy chứ?

***

Căn phòng nhỏ đóng chặt, không khí áy náy, thân thể quẫn rữ.

Hồ Liễu áp Vị Ương dưới thân, dùng sức mút lấy làn da nhẵn nhụi của nàng. Thân mình Vị Ương ở dưới tay nàng run rẩy từng trận, ngửa đầu dùng sức nuốt nước miếng, còn không quên biện hộ: “Liễu nhi, ta thật sự không —”

“Không gì?” Hồ Liễu miệng mồm không rõ nói xong, bàn tay chậm rãi trượt, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn nơi bụng. Ngẩng đầu, cười quẫn rữ nhìn nàng: “Ta có nói nàng đã làm gì sao? Nàng đây là có tật giết mình.”

“Ta đâu có, ah –”

Bàn tay nghịch ngợm của Hồ Liễu trượt xuống, tùy ý khiêu khích, khiến cả một bàn tay ướt át.

“Tiểu miêu, không ngờ đó, thì ra nàng thích dạng kiều ngạo.” Hồ Liễu cắn mút làn da trắng mịn của Vị Ương, thở dài nhẹ nhàng nói.

“Không phải — ah —” Tiến vào mãnh liệt khiến Vị Ương ăn không tiêu, chỉ có thể dùng sức ôm chặt tấm lưng trơn bóng của Hồ Liễu, cắn chặt môi. Nàng xem như đã hiểu, Liễu nhi lần này ăn dấm chua lớn lắm, nàng mà nói một thì tuyệt đối mình không thể nói hai, nếu không chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

“Sao không nói nữa, chê ta phiền?” Hồ Liễu nhẹ giọng cười quyến rũ, lực trên bàn tay lại tăng mạnh, như cuồng phong bạo vũ quần bay Vị Ương.

Vị Ương uốn éo thân mình thở dốc từng ngụm, dùng sức co lại, muốn né tránh ngón tay nàng: “Liễu nhi, đừng, chậm một chút, xin nàng –”

46. Chương 45: Trừng Phạt

Nhìn Vị Ương không ngừng né tránh, Hồ Liễu khẽ cười: “Tiểu miêu, nàng trốn gì chứ? Vừa rồi lúc thương hương tiếc ngọc không phải dùng cảm lắm sao? Ha ha.....”

Thanh âm mềm mại như gió của Hồ Liễu bay vào tai Vị Ương, khiến đáy lòng nàng dâng trào một cổ cảm giác tê dại. Ngừng giây dựa, cùng với động tác nơi ngón tay Hồ Liễu từ trên ngực lan ra toàn thân, Vị Ương hít mất cảm thụ làn gió xuân nhẹ nhàng ấy, xem nhẹ hàm nghĩa lời Hồ Liễu nói, thả lỏng thể xác lẫn tinh thần, thoải mái đến cực điểm, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện cử động.

Hồ Liễu thấy thân mình vốn cứng ngắc của Vị Ương đột nhiên như thể hoá hoa mềm xuống, liền chậm động tác trên tay lại, nghi hoặc ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài nheo lại, nhìn thấy bộ dáng Vị Ương chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt đầy hưởng thụ, cơn tức giận liền trào dâng.

Đây hoá ra là người vừa ăn xong hoa tửu lại để cho ta tới phiêu xương?

(*đại khái nghĩa là chỉ em Vị Ương vừa đi chơi bởi vui vẻ xong giờ lại để Hồ Liễu tới thoả mãn thêm nữa)

Nghĩ vậy, Hồ Liễu liền hung ác quyết tâm, không chút lưu tình, tăng lực trên tay. Vị Ương nhú mày, rên rỉ một tiếng, dùng sức ôm chặt Hồ Liễu.

“Liễu nhi.....đau.....”

“Ha ha, đau hả?” Hồ Liễu giơ tay lên, lau mồ hôi chỗ lõm xuống trên ngực Vị Ương, cười tà mị.

“Uhm.....”

Vị Ương nhẹ giọng đáp, mà Hồ Liễu như thể cố ý, tuy ngoài miệng đã đáp ứng nhưng tay lại càng kịch liệt ra vào. Vị Ương cắn chặt môi, tay chân cùng sử dụng, như thể con rùa bám chặt lấy Hồ Liễu, lưu lại một vết cào đỏ chói trên da thịt tuyết trắng của nàng.

Cơn đau nhói buốt thấm nhập vào da thịt truyền đến từ trên lưng, Hồ Liễu cắn chặt môi, cố chịu đựng.

Giải cho nàng Vị Ương, dĩ nhiên học được chiêu trả thù? Đáng giận, hôm nay ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!

Bất chấp cơn đau trên lưng, Hồ Liễu tiếp tục tăng thêm lực ngón tay, miệng cũng ngậm lấy hạt đậu đỏ trước ngực nàng mà dùng sức mút, nhất định phải bức Vị Ương đến hồng mắt thì thôi.

Thân mình Vị Ương theo động tác của Hồ Liễu mà kịch liệt run rẩy, ngực phập phồng từng trận, ngứa đầu hớp từng ngụm không khí vốn đã loãng, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Khoái cảm như thủy triều từ đầu ngón tay Hồ Liễu bùng nổ, toàn bộ thân mình như thể núi lửa sắp phun trào, sóng nhiệt quay cuồng, hội hợp thành nham thạch nóng chảy, cùng mồ hôi đang tụ hợp lại nơi bụng, nhuộm đầm thảo nguyên, càng tiện cho Hồ Liễu tùy ý rong ruổi, xâm phạm.

Hồ Liễu cảm thấy trên tay trơn trượt, liền cười nhẹ nhàng, tốc độ càng tăng thêm. Ngay lúc hai chân Vị Ương co chặt lại sắp đạt tới đỉnh điểm thì nàng lại đột nhiên dừng mọi động tác, thân mình hơi ngửa ra sau, nhắm mắt nhìn Vị Ương đã sớm mê loạn.

Dòng nước ấm ở thân dưới vốn đã co rút kịch liệt đến sắp bùng nổ bỗng chốc tản đi, cảm giác trống trải khiến lòng nàng nảy sinh mất mát, Vị Ương chậm rãi hé mở đôi mắt vốn nhắm chặt ra, sắc mặt ửng hồng, cắn môi dưới, khó hiểu nhìn Hồ Liễu.

Vì cái gì.....Vì cái gì lại phải làm như vậy.....ta đâu cào nàng nữa đâu.....

“Muốn sao?” Hồ Liễu để trần nửa thân trên, lộ ra da thịt tuyết trắng, thân mình mềm mại dán lên người Vị Ương nhẹ nhàng ma sát.

Hương khí lượn lờ, dư âm lãng đãng.

Vị Ương dùng sức căng cứng thân mình để mặc Hồ Liễu “ma đầu hủ” trên người mình, nhưng lại không chịu mở miệng cầu xin tha thứ.

(* dùng hai cái khối ấy ấy cọ cọ lên người Vị Ương)

Thực xấu hổ vì mở miệng cũng không được mà không mở cũng chẳng xong.

Nếu mở miệng.....liền chứng minh mình là một con mèo phóng túng buông thả.....

Mở miệng.....về sau sẽ không còn cách nào đoạt lại địa vị “công quân” của mình nữa.....

Mà quan trọng nhất là — mở miệng.....chẳng khác nào thừa nhận mình thật sự chơi bởi lêu lổng, mà với tính tình của Liễu nhi, kết cục chắc chắn còn thảm hơn thế này.....

[==! Người có phải tưởng tượng nhiều quá rồi không.....] – tác giả nói

Tinh thần trinh tiết liệt nữ bất khuất của Vị Ương khơi dậy dự vọng chinh phục mãnh liệt của Hồ Liễu.

Được, nàng không nói, ta sẽ trường kỳ kháng chiến, lần này nhất định phải trừng trị tặc xấu ăn vụng linh tinh này một phen!

Hai tay chống lên giường, Hồ Liễu hơi nhòm dậy, mặt đối mặt nhìn Vị Ương thật sâu, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng hai mắt nhắm nghiền bất khuất không kể sống chết liền mỉm cười, cắn đôi môi phẩn nộn như cánh hoa kia ngậm trong miệng khe liếm, còn không quên mơ hồ không rõ nói gì đó: “Tiểu miêu.....nàng đã từng nghe qua bài ca kêu ‘hoa đại ven đường người chó hái’ chưa.....”

Vị Ương bị kích thích đến ngứa đầu thổ một hơi dài. Ta lại nghe thấy là nói “sói con ven đường người chó để ý” thì có.....

Hồ Liễu thấy bộ dáng Vị Ương cúi đầu thần phục, xác định nàng không hề phản kháng nữa liền vừa lòng cúi đầu cười khê, tháo bỏ huyết đạo bị phong bế trước đó của Vị Ương, chuẩn bị ôn tồn một phen.

Đáng tiếc, phì miêu trên đời phần lớn là giả dối, ngay lúc huyết đạo được cởi bỏ, cục cưng ngoan ngoãn liền xoay người biến thành sói xám, áp tiểu bạch hồ đáng thương dưới thân.

“A ha!” Nhìn Hồ Liễu lộ ra vẻ mặt sợ hãi ở dưới thân, Vị Ương liếm môi cười gian: “Liễu nhi, nàng có biết cái gì kêu ‘Vị Ương nằm trên, mười năm chưa muộn’ không?”

(*từ câu “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn”)

“Nàng.....” Hồ Liễu vừa định nói thì miệng đã bị Vị Ương chặn lại, cái lưỡi nho nhỏ thăm dò tiến vào, tận tình quấy rầy đồng bạn vẫn mơ hồ, xâm lăng chiếm đoạt, kêu gào quyền bố quyền sở hữu của mình. Răng lợi, khoang miệng, chiếc lưỡi, một phen một hào cũng không chịu buông tha.

Vị Ương vươn tay, giữ chặt cằm Hồ Liễu, tham lam thu lấy hương thơm của nàng, bàn tay thuận thể tìm xuống, cởi ra thất lưng màu trắng, bỏ đi lớp quần áo cuối cùng trên người nàng, thuận tiện điểm huyết.

Vị Ương cũng không sốt ruột làm thêm động tác gì, sau khi đá tẩm chân trên giường xuống lại học bộ dáng vừa rồi của Hồ Liễu, hơi ngửa thân ra đằng sau, híp mắt đánh giá thân thể nàng.

“Người buông.....” Hồ Liễu cắn môi đỏ mọng muốn kháng nghị một phen, nhưng lại không biết thanh âm mình vừa phát ra yếu ớt tới mức nào.

“Nàng rốt cục là muốn ta thả nàng hay là tiếp tục muốn nàng.....” Vị Ương một bộ đại gia, nhướn nhướn mày, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đảo quanh nơi bụng nàng, kiều mỹ cười to, tùy ý khiêu khích.

“Tiểu miêu, nàng không thể.....A.....” Như thể có dòng điện xẹt qua thân thể, Hồ Liễu bị kích thích mãnh liệt liền ngửa đầu, hai tay siết chặt ga giường, tiếng nỉ non tràn ra từ khe môi.

Vị Ương nghe thấy thanh âm liền ngửa đầu lên, liếm liếm môi, yêu mị nhìn chằm chằm Hồ Liễu, khoé miệng vẽ nên một nụ cười xấu xa: “Liễu nhi, thể nào đây?”

“Cái gì.....thể nào cơ? Ah.....” Hồ Liễu thì thào đáp, toàn bộ lực chú ý đều bị điểm sưng phồng căng cứng lại thoải mái nói không nên lời giữa hai chân cưỡi đi, đành chỉ hết mọi khả năng tự hỏi, như thể một chú thỏ trắng ngoan ngoãn nằm trên giường chờ đợi người ta xâm lược, bất lực nhìn Vị Ương, chờ nàng xuống tay.

Thật vất vả mới có cơ hội xoay người chủ động, Vị Ương sao có thể dễ dàng buông tha Hồ Liễu, trên tay dùng toàn lực, bức Hồ Liễu đến thở hổn hển, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Chắc chắc, không hổ là hồ ly tinh mà, ngay cả biểu tình cũng mê người như vậy. Nhìn thân thể này, nhìn đôi chân dài này, thực mê người nha, mỹ sắc cũng bất quá chỉ như thế –”

“Vị Ương!” Mặt Hồ Liễu đỏ lên, cắn môi ngăn nàng lại.

“Sao, nàng không tin?”

Vị Ương nhếch miệng cười cười, thể nào chứ, chỉ cho nàng vô lại với ta mà không chịu để ta nói thực à?

“Đừng mà.....” Hồ Liễu vô lực lắc đầu, càng siết chặt ga giường, nắm thật chặt, trên giường một mảnh hỗn loạn.

Tay phải Vị Ương vẫn như trước quy củ dao động, đầu ngẩng lên, si mê nhìn Hồ Liễu động tình. Không giống, thực sự không giống, Liễu nhi lúc này không có khí phách ngày thường, cả người nhuốm vẻ mị hoặc mờ ảo, đùi ngọc khấn trương nâng lên, cắn môi, e lệ vô cùng nhìn Vị Ương. Đáng nói là còn có ánh mắt thẹn thùng, bầu ngực tuyết trắng, mái tóc hỗn độn, phiến môi phấn hồng khê cắn, tất cả tất cả đều kích thích thần kinh cảm giác của Vị Ương, mà phối hợp với hương thơm thần bí trên người Liễu nhi, phì miêu như thể mới thấy món ngon mới ra lò, rốt cuộc nhịn không được, lại thêm một ngón tay nữa, như thể cuồng phong bạo vũ thổi quét qua nữ nhân dưới thân, không chút lưu tình chiếm hữu, mỗi một phân một tấc da thịt cũng không buông tha. Không khí trên giường dần dần dày đặc, tiếng rên rỉ khoái hoạt hoà lẫn thống khổ của Hồ Liễu bay ra từ căn phòng nhỏ, truyền vào tai kẻ thất tình đáng thương, càng tăng thêm nỗi buồn khổ trong lòng các nàng.

***

Hồ Mộ Y cùng Lôi Thiên Thụ dựa lưng vào nhau ngồi song song trên tảng đá lớn, cùng rơi lệ nhìn bầu trời.

“Hong nhi, ta không hiểu được, rõ ràng ta có thể cảm giác được lòng nhị tỷ người, nhưng vì sao nàng lại không chịu thừa nhận?” Thiên Thụ ngửa khuôn mặt đầy nước mắt, tội nghiệp nhìn Hồ Mộ Y, muốn nàng cho mình một đáp án.

Hồ Mộ Y lắc đầu, nhìn chằm chằm phía trước: “Lòng của nữ nhân như kim đáy biển, nếu ta biết các nàng nghĩ thể nào thì còn ở đây ngắm trăng với người khác?”

Thiên Thụ nghe xong lắc đầu: “Nếu Linh nhi giống như Y Y, cái gì cũng không cố kỵ, lẻ loi một mình tới tìm ta, ta chắc chắn sẽ không bỏ nàng lại một mình.”

Hồ Mộ Y nhíu mi, chu miệng đáp trả: “Nếu Y Y lại giống nhị tỷ ta, vì ta không tiếc đắc tội với người thân, dùng toàn lực bảo vệ, mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại thương ta hơn bất kỳ ai, ta nhất định sẽ không cần lấy việc rời đi uy hiếp nàng, trưng bộ mặt thối cho nàng xem, khiến nàng đau lòng.”

“Nếu ta là con người, cho dù yêu người thì cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận thân phận hồ ly tinh của người như thế, càng thêm căm giận hành vi lưu manh vừa rồi của người, nói sao thì cũng là tiện nghi cho người.....”

“Nếu ta là nhị tử, tất nhiên sẽ không dễ dàng nhận tình yêu của phích lịch kiều oa, lại càng sẽ không dễ dàng tha thứ cho tính tình trẻ con của nàng.....”

“Như vậy sao, thế còn không bằng người đi yêu Y Y của ta đi.....”

“Sao không không đi yêu luôn Linh nhi đi.....”

“Hắc hắc hắc.....”

“Hi hi hi hi....”

Hai người cười xong, không quên liếc một cái, chạy về hai hướng trái ngược, đi tìm nữ nhân của mình.

Trời dần dần tối đen, sau khi nhận được điện thoại của Vị Ương, Hồ Mộ Y phóng như tên bắn vào rừng. Nàng hận chết mình nói không chịu nghĩ, hối hận vì đã không giữ chặt Lãnh Y, cầu xin nàng đừng rời đi.

Vị Ương nói với Hồ Mộ Y, lúc Lãnh Y tới tìm nàng trên người không mang bất cứ thứ gì, không di động, không tiền, còn nôn thực lâu vì không chịu nổi việc chạy tới quá vội vàng, ngay sau đó còn thấy nàng và Lang Lâm “triền miên” nữa, một loạt đả kích như thế, thân thể nhu nhược của Y Y sợ khó trụ nổi.

Hồ Mộ Y trắng mặt liều mạng chạy, gọi to tên Lãnh Y. Ngay lúc sứt đầu mẻ trán liền nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của Y Y, Hồ Mộ Y lòng vui vẻ, chạy tới như điên liền thấy bóng dáng Y Lãnh Y nhu nhược ngồi trong bụi cỏ run rẩy vì lạnh, lòng chua xót không thôi, tiến lên vài bước ôm chặt nàng vào lòng.

“Y Y, thực xin lỗi.....Đều là tôi không đúng.....Không nên để em lại một mình.....”

Hồ Mộ Y vừa nói vừa hôn lên thái dương nàng, hốc mắt đỏ bừng. Cho dù như thế, Hồ Mộ Y vẫn có thể cảm giác được thân thể người trong lòng cứng ngắc, hô hấp dồn dập. Hồ Mộ Y nâng khuôn mặt Lãnh Y lên, nhìn vẻ mặt cắt không chút máu của nàng, kinh ngạc hỏi: “Y Y làm sao vậy?”

Y Lãnh Y tái nhợt cuộn tròn rúc vào lòng Hồ Mộ Y: “Sói! Mộ Mộ, sói!”

Hồ Mộ Y nghe vậy liền vội vàng quay đầu, chỉ thấy trong đám cỏ ẩm sương, một đôi mắt loé lên lục quang nhìn chằm chằm mình cùng Lãnh Y.

47. Chương 46: Ác Chiến

Hồ Mộ Y nghe thấy lời Lãnh Y nói, liền an ủi vỗ vỗ thân thể mềm mại trong lòng, cười cười: “Y Y đừng sợ, sói chỉ là cái rắm, sợ nhất chính là hoả hồ tôi đây!” Nói xong liền khinh thường quay đầu nhìn bốn phía.

Một, hai, ba, bốn, năm.....

Hồ Mộ Y cả kinh, mồ mồ của ta, đây là bao nhiêu sói chứ! Lại nhìn ánh mắt tràn đầy tin tưởng của Lãnh Y, hoàn toàn bối rối, lần này thật chém gió cũng hơi quá.....

Mặc kệ là ai thì đánh nhau với lang tộc kiêng kỵ nhất chính là để cho chúng tụ tập thành đàn với nhau, vì chúng sẽ tuyệt đối đoàn kết, phục tùng chỉ huy mà không hề phản đối, càng sẽ ứng dụng ưu thế của tập thể mà tiến hành chiến lược, sách lược. Huống chi đàn sói bao vây các nàng lúc này cũng không phải đám sói hoang bình thường, mà chính là đám lang yêu có tu hành, ít nhất cũng có mười mấy năm đạo hạnh giống Hồng nhi, tụ tập tinh hoa nhật nguyệt vào một thân, không thể khinh thường. Như thế xem ra, hai nàng sắp bị đám lang yêu bao vây tiêu diệt.

Hồ Mộ Y ôm Y Lãnh Y lùi lại phía sau, không chớp mắt cảnh giác nhìn bốn phía, không tìm được tên thủ lĩnh kiêu ngạo kia liền thăm mắng.

Ông nội nó chứ, Lang Lâm dĩ nhiên lại không tới, thế này thì càng không dễ dàng gì, một đàn sói đực vây đánh hai đại cô nương như hoa như ngọc, nghĩ thôi mà da đầu đã run.

Ngay lúc Hồ Mộ Y vừa quan sát vừa tính toán làm thế nào để Y Y thoát thân thì bầy sói cũng tinh tường nhận ra mà dần dần thu nhỏ vòng vây, một đám sắc lang liếm môi nhìn chăm chăm hai người, trên người toả ra sát ý mãnh liệt. Mỹ nữ ah, mỹ nữ thật hiếm gặp. Bắt lấy hai nàng, không những có thể trả thù được cho thủ lĩnh nổi sỉ nhục lần trước mà càng có thể giải toả nỗi bức xúc lâu ngày không kiếm được ai. Dưới sự dụ hoặc của tinh thần lẫn vật chất, bầy sói cũng không còn quá kiêng kỵ thân phận hoả hồ của Hồ Mộ Y nữa, càng tiến gần hơn, tiếng sói tru cũng càng lúc càng lớn.

Bóng cây lay động, từng trận gió rít.

Cho dù rơi vào hiểm cảnh, sắp trở thành con mồi của đàn sói, Hồ Mộ Y vẫn không quên ôm chặt thân thể run rẩy trong lòng, nhẹ giọng an ủi: “Y Y đừng sợ, có Hồng nhi ở đây, nhất định sẽ không để cho chúng làm tổn thương em nữa phần.”

Đây là lần đầu tiên Hồ Mộ Y dùng thân phận chân thật mà hứa hẹn với Lãnh Y. Lãnh Y nao nao, một dòng nước âm tràn ngập cõi lòng, tạm thời quên mất nguy hiểm quanh mình, vòng tay ôm lấy Hồ Mộ Y, ở trong vòng tay không quá rộng của nàng mà thấp giọng nỉ non: “Hồng nhi, em cũng muốn chị an toàn.”

Nước mắt trào dâng nơi khoé mi, Hồ Mộ Y cảm động không biết nói gì, ôm chặt thân thể mềm mại kia. Có những lời này của Lãnh Y, cho dù lúc này bảo nàng đi tìm chết thì nàng cũng cam tâm tình nguyện. Đám sói nhai nhép, hôm nay để cho các người ném mùi lợi hại của hoả hồ đại tiên!

Trước khi xuất chiến, Hồ Mộ Y cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve hai má Lãnh Y, gửi làn hương lành lạnh quen thuộc, lòng không hiểu sao an tĩnh lại. Biết không thể tham luyện phút ôn nhu ngắn ngủi này, một lát sau, Hồ Mộ Y nhẹ nhàng đẩy Lãnh Y ở trong lòng ra, đi tới chỗ bầy sói, ngửa mặt lên trời thét dài, ánh lửa chớp loé, biến thân thành hoả hồ.

Đối mặt với hiểm nguy, bất kể người hay động vật đều bộc phát năng lực siêu phàm, mà Hồ Mộ Y cũng thế.

Ánh lửa đầy trời nhuộm đầm chân trời thành một hải dương lửa đỏ, hoả hồ không có thể phun lửa bằng miệng và mũi mà ngay cả chung quanh thân mình cũng lửa cháy rực vòng quanh. Toàn bộ thân thể hồ ly được biến lửa vây quang, hồng quang lấp lánh, khiến người ta sinh uy.

Sau khi Hồng nhi biến thân, đầu tiên là phun một hoả cầu thực lớn về phía bầy sói, sau đó lập tức xoay người, dùng móng vuốt vẽ một cái vòng tròn phía ngoài Y Lãnh Y đã hoàn toàn ngây ngốc phát愣 ở phía sau, lấy nàng làm trung tâm. Vừa lúc vẽ xong vòng tròn, chu vi mặt đất chung quanh Lãnh Y đã được Hồng nhi lưu lại vết tích đột nhiên xẹt lên tia lửa, bao vây lấy nàng. Đàn sói bị hơi lửa nóng rực đốt cháy đều lui lại, mà Y Lãnh Y ở ngay trung tâm lại không cảm giác chút nóng nào, chỉ lo lắng nhìn hoả hồ Hồng nhi đã bị đàn sói vây quanh.

“Các người dĩ nhiên lại dám đối ý?” Hồng nhi giận dữ gầm lên với lão lang cầm đầu. Có thể nào chứ, hôm trước Lang Lâm mới lên tiếng nói hai bên chung sống hoà bình, vậy mà hôm nay lão nhân khốn kiếp nhà người liền dẫn một đám sắc lang tới vây công bản hồ tiên?

Lão lang cũng không kích động, lui lại vài bước, mặt âm trầm nhìn chăm chăm Hồng nhi: “Lí do thủ lĩnh đáp ứng người trong lòng mọi người đều rõ ràng, hôm nay ta nhất định phải xé xác con tiểu hồ không biết trời cao đất dày như người thành mảnh nhỏ, cũng báo luôn mối thù nhục nhã lúc trước!”

Lão lang vừa dứt lời, hai đầu lang trẻ tuổi bên người cũng đã khó nhịn được lòng muốn tranh công, điên cuồng gào thét một tiếng lao thẳng tới hoả hồ Hồng nhi, lão lang quát bảo ngưng không được, giây lát sau, đôi sói bị Hồng nhi vung móng vuốt một cái đập nát đầu.

Đàn sói không ngờ Hồng nhi lại thực sự ra tay như thế, cả đám kinh hoảng lùi lại.

Hồng nhi quay đầu, đại móng vuốt như thể cái quạt chớp loé điên cuồng gào thét lao tới bầy sói, trong lúc bận rộn quay đầu nhìn thấy Y Lãnh Y vì gửi thấy mùi máu tanh tươi mà không ngừng nôn khan liền hô to: “Y Y, lấy đạo kinh phù Vị Ương đưa cho em ra dán lên ngực.”

Y Lãnh Y nghe lời, lập tức dán linh phù lên ngực, quả nhiên mùi máu tươi xộc vào mũi liền giảm bớt, mà hơn nữa, từ đan điền còn dâng lên một cỗ cảm giác lạnh như băng.

Hồng nhi xuống tay nặng như vậy cũng là bởi mỡ mỡ từng dạy bảo thế. Lúc Hồng nhi còn rất nhỏ mỡ mỡ đã dặn dò nó, một con hồ ly một thân một mình ở bên ngoài nếu bị đàn sói vây công, không nói hai lời, ra tay độc ác. Thứ nhất là có thể dọa một ít sói nhất gan chưa quá trải đời, có thể làm yếu bớt tính công kích quần thể của chúng, cố gắng có thể cá chết lưới rách tử chiến đến cùng. Hơn nữa, cho dù cuối cùng có bị bầy sói xé nát thì ít nhất cũng có vài tên chôn cùng, không phải sao? Tộc hồ ly vô luận còn sống hay chết chắc chắn không chịu thiệt cho đám ngoại tộc dù nửa phần. Điều thứ nhất Hồng nhi vừa ăn xong điểm tâm vào bụng đã sớm quên, nhưng mà điều thứ hai phải bắt kẻ chôn cùng thì nó lại ghi nhớ trong lòng.

Lão lang vừa thấy tư thế thấy chết không sờn này của hoả hồ, lập tức tru lên bảo đám sói lui xuống, dùng đôi con ngươi màu lục xuyên qua bầy sói nhìn chằm chằm Hồng nhi.

Nó xem như đã nhìn ra, hoả hồ này đã không thêm cổ kị gì nữa, đã quyết định rõ ràng cá chết lưới rách. Hoả hồ mà nổi điên cũng không dễ đối phó, phải nghĩ biện pháp phân tán sự chú ý của nó, khiến nó không thể tập trung. Nhìn nhìn Y Lãnh Y ở bên cạnh hoả hồ vốn mặt đã trắng bệch nhưng vẫn khấn trương nhìn chằm chằm nó không chuyển mắt, lão lang nhíu mày, bắt đầu chỉ huy bầy sói.

Bầy sói chuyển dời trọng tâm công kích, thành trạng thái nửa bao vây, thân mình quay phía sau, đầu phía trước, nghe hàng loạt răng nanh sắc bén nhất tề nhắm vào hướng Y Lãnh Y bắt lực ở trong vòng tròn.

Hồng nhi kinh hãi thấy sự biến hoá của bầy sói, lập tức mặt trắng bệch, dưới cơn cuồng nộ phun vài cái hoả cầu thật lớn về phía đám sói.

Con bà nó, uống cho các người là quý tộc lấy danh công kích hung mãnh mà dương danh thảo nguyên, dĩ nhiên lại cũng học thứ bàng môn tà đạo của tộc ta, chuyên chọn quả hồng mềm mà bóp?! Bắt nạt nữ nhân thì còn gọi gì là anh hùng hảo lang?!

Bầy sói căn bản sẽ không trả lời Hồng nhi, đã quen cách tấn công hoả hệ của nó, không hề e ngại lửa, chỉ cần nó há mồm là lang tốc liền tập thể nghiêng người, mặc kệ Hồng nhi tức thành cái dạng gì, phun bao nhiêu hoả cầu lớn đi nữa thì người ta đều có thể nhẹ nhàng né tránh.

Chỉ thời gian một chén trà, cục diện đột nhiên xoay chuyển.

Mấy đầu sói cường tráng cầm đầu đã vây quanh Hồng nhi cắn xé, mà một đám sói bình thường thì hợp nhau đến cùng lao vào vòng bảo hộ của Lãnh Y. Một đám sói thân mình to mọng mạnh mẽ va vào vòng bảo hộ sau bị lực phản chấn mãnh liệt bắn ngược đi. Cùng với sự va đập của đàn sói, ánh lửa của vòng bảo hộ càng lúc càng mờ nhạt, sắp tắt.

Y Lãnh Y đứng ở chính giữa vòng, nhìn bầy sói không ngừng lao tới, thân mình hơi run rẩy, sắc mặt lộ vẻ khủng hoảng, tay nắm chặt linh phù.

Hồng nhi quay đầu nhìn vòng bảo hộ ngày càng ảm đạm, lòng càng thêm kinh hoảng, xoay người định nói với Lãnh Y gì đó, dúi lại đột nhiên đau nhói, cắn răng nhìn lại liền thấy chân mình đang bị một con sói đã biến thân lông đen thui cắn chặt, không chịu nhả ra.

Con sói này là kẻ đáng thương ở yến hội lần trước bị Lang Lâm cự tuyệt rồi còn đánh cho đầu rơi máu chảy, nó ngày ngày đêm đêm chờ đợi chính là giờ khắc này, một cú đớp hôm nay này coi như là thanh toán cả thù mới lẫn hận cũ với Hồng nhi. Bất kể Hồng nhi giãy dụa thế nào nó cũng không nhả miệng, cắn mạnh dứt ra một khối thịt lớn trên đùi hoả hồ.

Y Lãnh Y nhìn Hồng nhi cả người đầy máu, gì cũng không để ý, hét lên chói tai chạy ra khỏi vòng bảo hộ. Bầy sói thấy máu, sát khí tràn ngập trong lòng bị kích thích, một đám giết đến đỏ mắt rồi. Lão lang xem xét thấy đúng thời gian liền lùi lại sau, quay về phía Lãnh Y, mạnh mẽ lao tới, đón đầu bổ nhào vào nòng.

“Y Y!!!” Hồng nhi hét lên chói tai vọt tới.

Lão lang nhìn thế nheo mắt cười lạnh, thét dài một cái, đám sói vốn đang vây công Lãnh Y toàn bộ quay đầu, nhắm thẳng tới Hồng nhi. Chỉ nửa khắc sau, máu tươi nhuộm đỏ nửa bầu trời cùng với tiếng khóc thảm thiết của Y Lãnh Y quần quanh hai bên sơn cốc.

“Hong nhi.....” Y Lãnh Y ôm hoá hồ cả người đầy máu khóc không ngừng. Đều do nàng, nếu lúc trước không phải nàng không nghe Hồ Mộ Y giải thích, tuyệt tình rời đi thì sao hai người phải nhận hết nỗi khổ tương tư?! Mà tiếp sau đó, cũng chỉ bởi nhìn thấy Hồng nhi cười lên người Lang Lâm liền tức giận đến mù mị đầu óc, hoàn toàn không nghe Hồng nhi giải thích mà một mình rời đi nên mới có thể gây ra đại hoạ, hại nàng bị thảm thế này. Hối hận, tự trách tràn ngập cõi lòng, nước mắt theo hai gò má từng giọt rơi xuống, hạ lên thân mình đầy máu tươi của Hồng nhi.

“Hong nhi.....thực xin lỗi.....thực xin lỗi.....”

“Y Y.....” Hồng nhi nghe thấy được tiếng gọi của Lãnh Y, cố gắng mở hai mắt, nhìn thấy khuôn mặt đau lòng muốn chết cùng đôi mắt khóc đến sưng đỏ của nàng, yếu ớt kêu một tiếng, biến thành tiểu hồng hồ cuộn tròn rúc vào lòng nàng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Y Y.....Thật tốt.....phảng phất như quay trở lại lúc ban đầu.....

***

Vị Ương cùng Thiên Thụ đang ngồi ngoài cửa động Hồ Liên ăn đậu phộng uống ít rượu ngắm trăng nghe thấy tiếng kêu liền ngẩng đầu, nhìn phía nam, kinh thường lắc đầu.

Đây là con gái nhà ai bị lang quân bỏ chứ, dĩ nhiên lại khóc thành như vậy, rất không có tiền đồ, đây là thời nào rồi chứ, tỉ lệ nam nữ mất cân đối như vậy. Nam nhân ở khắp nơi mà, cần gì phải thế? Chia tay rồi thì tìm người khác thôi.

Hai người đang hèn mọn nghĩ thầm thì thấy ba bóng trắng lao ra từ trong động, nháy mắt không thấy đâu. Hai người kinh ngạc há miệng nhìn người canh giữ cuối cùng là Đào gia gia đã biến thân thành đại lão hồ uy phong lẫm liệt. Đào gia gia đang trong lột hổ thấy bộ dáng ngậy ngốc kia của hai nàng, giận đến râu cũng run cả lên, cái miệng như bôn máu há rộng, điên cuồng gào thét: “Uống! Uống! Uống! Hồng nhi sắp chết đến nơi rồi còn uống!”

Nước miếng như mưa xuân bay đầy mặt Thiên Thụ cùng Vị Ương, hai người lập tức tỉnh rượu.

Đào gia gia mắng xong, cũng không thèm để ý hai tên ngu ngốc kia nữa, đuổi theo ba đạo bóng trắng.

Thiên Thụ và Vị Ương nghe thế liền kinh hãi. Vị Ương vội buông đậu phộng trong tay ra biến trở lại lột miêu yêu, quay đầu nhìn Thiên Thụ về mặt ngậy ngốc, thét lên một tiếng chói tai. Thiên Thụ hoàn hồn, xoay người điệu nghệ một cái, như thể kỵ sĩ nắm lấy tai miêu yêu, hai người cũng vội vàng đuổi theo.

Hồng nhi, đừng sợ, Thiên Thụ cười lão hồ tới cứu người!

48. Chương 47: Bảo Vệ

“Tiểu cô nương, mau giao con tiểu hồng hồ trong lòng ngươi ra đây, ta sẽ tha cho ngươi, quyết không nuốt lời!”

Lão lang vung vẩy cái đuôi, đi tới đi lui giữa bầy, không có ý tốt nhìn nàng. Nhìn thân mình run run của Y Lãnh Y, còn có nước mắt không ngừng rơi xuống kia, lão lang biết nàng sợ, liền híp mắt tính tể, dùng điều kiện mê người để dụ dỗ Y Lãnh Y. Đã tiếp xúc vài năm với nhân loại, nó vẫn cho rằng con người là loại thấy lợi quên nghĩa, lại cũng sợ chết.

Y Lãnh Y co rúm thân mình, bắt lực ngồi trên mặt đất, ôm chặt Hồng nhi mình đầy máu, dùng ánh mắt ướt đầm nhìn bầy sói đang rục rịch, lửa giận trong mắt bị châm ngòi.

Bầy sói sao có thể bận tâm một cô gái yếu đuối không chút lực sát thương như thế, nhìn thấy Y Lãnh Y không chịu thỏa hiệp, mấy con sói cầm đầu khó nhịn được lòng muốn động, hơi lui lại, căng chân căng ra, gào lên một tiếng, lao vút tới Y Lãnh Y. Y Lãnh Y không chút sợ hãi, vẫn như cũ ôm chặt tiểu hồng hồ, một khắc lúc một con sói sắp chồm tới, nàng liền nhắm hai mắt lại.

Hồng nhi, dù có chết chúng ta cũng chết cùng nhau.

Nhưng chỉ thoáng giây, máu tươi trên người Hồng nhi đột nhiên hoà tan vào không trung, hồng quang đầu trời, hình thành một cái vòng bảo hộ thật lớn hình trứng, nghiêm mật bảo vệ Y Lãnh Y ở bên trong. Y Lãnh Y ở trong đó vẫn bình yên vô sự, mà ở bên ngoài mấy con sói kia lại bị dòng khí cực nóng thiêu đốt mù mắt. Sau vài tiếng tru thảm thiết, trên đất có thêm một vài con sói hấp hối.

Y Lãnh Y kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, rồi lại nhìn hồng quang đầy trời, cúi đầu nhìn tiểu hồng hồ vẫn nhắm chặt hai mắt, dòng lệ cảm động theo đôi gò má từng giọt tuôn rơi.

Hồng nhi, ngay cả như vậy mà vẫn muốn bảo vệ Y Y sao?

Lão lang ở phía sau bầy sói chỉ huy, thấy thảm trạng của mấy con sói dẫn đầu cũng sợ ngây người, lập tức nhìn về phía vòng bảo hộ, chỉ thấy Y Lãnh Y vẫn ôm chặt tiểu hồng hồ, mà hoá hồ Hồng nhi tuy đã không còn sức chiến đấu, nhưng máu của nó vẫn chậm rãi rơi lên người Lãnh Y, như đoá mai đỏ máu, xuất hiện nhiều đốm lửa quanh nàng, hoá thành hoa diễm hừng hực gắt gao quán quanh Y Lãnh Y. Tiềm thức mãnh liệt cùng với máu tươi của mình, Hồng nhi bắt khuất bảo vệ cho nữ nhân mà nàng thương yêu, không để bất cứ kẻ nào xâm phạm.

Lão lang thấy thế liền lập tức tru lên bảo đám sói đang muốn tiếp tục vây công lui lại, cách xa vòng bảo hộ mười thước, neho neho mắt như hổ rình mồi nhìn Y Lãnh Y.

Hoả hồ, ta thực muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu máu để có thể chảy.

Nó không ngờ hoả hồ lại để ý tới nữ nhân này đến vậy, cho dù biết mình không chống đỡ nổi, trước khi ngất đi vẫn kịp hạ linh chú với máu của mình. Phải biết rằng bảo hộ như vậy là phải trả giá bằng tính mệnh, một khắc nó để máu mình chảy hết kia, hơn mười năm tu hành của nàng sẽ chấm dứt cùng với sinh mệnh.

Vì một nhân loại mà thiên hồ tương lai như ngươi lại làm vậy, đáng giá sao?

Dù sao gừng càng già càng cay, lão lang tru lên ra lệnh cho bầy sói lùi lại, đình chỉ tấn công, cùng chậm rãi đợi khoảnh khắc lúc hoả hồ không còn máu để chảy nữa.

Lại qua thời gian một chén trà, ngay lúc lão lang hết sức vui mừng, ba đạo bóng trắng hiện lên, ngay sau đó một chiếc đao bằng băng khổng lồ lao tới bầy sói, lão lang trốn không kịp, hét thảm một tiếng, tai trái bị cắt rời, nháy mắt té trên mặt đất, máu tươi đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Mồ mồ xoay người nhìn Hồng nhi gần như hấp hối, vô lực tựa vào lòng Y Lãnh Y, nổi giận, lập tức đi tới bên Hồng nhi, điểm huyết đạo của nó. Sau khi máu ngừng chảy, bà liền thấp giọng nói với tiểu hồng hồ gì đó, một lát sau một viên nội đan đỏ sẫm phiếm tinh quang chậm rãi bay lên từ miệng tiểu hồng hồ, chậm rãi bay tới chỗ mồ mồ. Mồ mồ nhìn liền thở dài, cầm viên nội đan trong tay, nuốt vào miệng.

“Hồng nhi, ngươi yên tâm, mồ mồ nhất định sẽ báo thù cho ngươi!”

Lão lang đang ôm nửa cái tai thấy một màn như vậy, hoảng sợ loạng choạng ngã về phía sau vài bước, lớn tiếng tru lên ra lệnh cường chế bầy sói lập tức lui lại. Có lẽ bởi đã tới muộn, sau khi mồ mồ nuốt nội đan của Hồng nhi rồi, chung quanh xuất hiện vô số hoả diễm nóng cháy, ánh lên khiến rừng cây một mảnh đỏ rực, như thể ánh nắng chiều chiếu sáng toàn bộ sơn cốc. Mồ mồ rút ra Băng Hồn tiên bên hông, phối hợp với huyền băng pháp thuật của bạch hồ, đập thiên niên hàn băng, lao thẳng tới bầy sói. Băng hoả lưỡng trọng thiên, uy phong凛冽, sát khí từng trận.

Thiên Thụ đang ngồi trên lưng miêu yêu đánh tiểu lang nhìn thấy cảnh này, mắt toả sáng quang mang hưng phấn, hai tay vung cao, vì mồ mồ diệt hoa trên gấm, tung vài đạo sấm sét xẹt qua người mồ mồ, thành trạng thái ngũ hành, vây quanh mồ mồ. Thiên Thụ nhắm mắt lại, cảm ứng linh khí nội đan của Hồng nhi, cũng dung hợp lôi hệ pháp thuật vào, thể này mồ mồ càng thêm đặc ý.

Tập hợp tam hệ pháp thuật hoả, băng, lôi vào một thân, mồ mồ khí thế cao ngất, dùng móng vuốt khổng lồ không kiêng nể gì lao vào bầy sói. Hoả cầu cùng khối băng và lôi quang lập loè phóng tới chỗ lão lang chỉ còn nửa cái tai. Kỳ quái là tuyết và hoả tuyết không khác nhau mà ngược lại hoà hợp, ngược lại càng gia tăng thêm uy lực. Lão lang thét lên chói tai, xoay người, tránh thoát hoả cầu, lại bị khối băng đập thật

mạnh vào chân sau, một dòng điện cực mạnh tiến nhập vào trong cơ thể gây đau đớn kịch liệt, lão lang miệng sùi bọt mép, ô ô hít không khí, gục trên cỏ không dậy nổi.

Đúng lúc mỡ mỡ giờ móng vuốt muốn trừ bỏ lão lang độc ác này, một đại hắc lang toàn thân lông đen mượt gầm rú từ rừng cây nhảy ra, bổ nhào vào mỡ mỡ bất ngờ không kịp phòng bị. Đại tỷ, nhị tỷ, Thiên Thụ, Vị Ương nhìn thấy liền kinh hãi, nhất tề tiến lên, vừa vọt tới vài bước, mỡ mỡ đã tự mình đứng dậy. Thì ra đại lang cũng không có ý muốn đả thương bà mà chỉ là muốn ngăn cản mỡ mỡ giết lão lang mà thôi.

Thiên Thụ ngồi trên người miêu yêu vừa liếc nhìn thấy đại lang kia, mặt lập tức trầm xuống, chửi ầm lên: “Lang Lâm, uống cho người là thủ lĩnh lang tộc, nói chuyện không giữ lời, dĩ nhiên lại phải thủ hạ tập kích Hồng nhi nhà ta!”

Lang Lâm không để ý tới nàng, cúi đầu nhìn lão lang ở bên cạnh, xác định cũng không có gì lo ngại liền ngửa đầu hú dài một tiếng, chúng lang nghe xong, móng vuốt liền cụp lại, cúi đầu co người, đều lui lại.

Lang Lâm khi phách ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Thiên Thụ một cái không nói gì, lập tức nhìn Hồng nhi cả người đầy máu nằm cuộn tròn trong lòng Y Lãnh Y, đầy kinh ngạc. Một kẻ kiêu ngạo, quật cường như vậy mà lại si tình đến thế? Nàng không sợ chết sao? Hai nữ tử cũng có thể như thế? Một lát sau, Lang Lâm lại ngẩng đầu, có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm Y Lãnh Y một lát, thét dài một tiếng biến trở về hình người, lấy ra một bình bạch ngọc, tiến lên vài bước đưa cho Thiên Thụ đang ngồi trên người Vị Ương gương nanh múa vuốt.

“Lần này vây công là lang tộc ta không đúng, ngày khác ta tất sẽ đến nhận đòn thỉnh tội.”

Lang Lâm nói xong liền hét lớn một tiếng, chúng lang nghe xong tập thể lùi lại, nàng cũng ôm lấy lão lang trên mặt đất, rời đi.

Thiên Thụ cùng Vị Ương trông thấy đều kinh ngạc đến miệng không khép nổi. Ngoan thế, thực không ngờ nha, thì ra Lang Lâm cũng biết điều vậy.

Đào gia gia vẫn một mực đứng bên cạnh im lặng không nói tiếng nào chợt đi tới trước mặt Y Lãnh Y muốn ôm lấy Hồng nhi, xem xét tình hình vết thương, nhưng lại bị Y Lãnh Y vội vàng né tránh, đôi mắt tràn ngập kinh hoàng. Đào gia gia sững sốt, ánh mắt có chút kinh ngạc, lập tức vỗ vỗ vai nàng, ôn nhu nói: “Hài tử, đừng sợ, đưa Hồng nhi cho ta, để ta cầm máu cho nàng.”

Y Lãnh Y vẫn liều mạng lắc đầu, dùng hai tay run rẩy ôm chặt tiểu hồng hồ trong lòng, mặc ai nói gì cũng không đưa.

Vị Ương đã biến trở về hình người nhìn mà thở dài, hất Thiên Thụ đang ngồi trên cổ mình ra, ngã thật mạnh xuống đất, sau đó tiến lên vài bước, đẩy Đào gia gia vô dụng qua một bên, nhắm thẳng vào gáy Y Lãnh Y tung một cú đánh, nhìn nhìn mấy người vẻ mặt kinh ngạc chung quanh, thản nhiên lắc đầu: “Nói nhiều vậy làm gì? Hồng nhi đâu biết, cứ đánh hôn mê là được. Không đi!!!”

“.....”

Sợ chậm trễ thương tình của Hồng nhi, mọi người không nhiều lời nữa, hỏa tốc trở về động Hồ Liên.

Đào gia gia đặt Hồng nhi lên giường hàn băng, cúi đầu cẩn thận xem xét thương thế của nàng. Nhìn đôi môi tím tái kia, lòng thầm thở dài, thân thể này sợ sẽ không bao giờ có thể khôi phục lại như lúc đầu nữa, vốn độc tố đã theo mạch máu chảy khắp toàn thân, phải điều trị cẩn thận, hôm nay lại còn thế này, sợ là lành ít dữ nhiều.....

Đào gia gia ngẩng đầu, nhìn mỡ mỡ đứng cạnh đầy lo âu, dịu giọng an ủi: “Yên tâm, Hồng nhi không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Thế này mà còn không nghiêm trọng nữa thì có thể là cái gì!!!” Mỡ mỡ nổi giận, máu chảy gần như cạn khô rồi mà còn nói không nghiêm trọng? Đánh rắm thì có! Tàn độc trong cơ thể Hồng nhi vốn chưa được thanh lọc sạch sẽ, nay lại bị đánh sỏi cắn thành như vậy.....

Đào gia gia nhì bộ dáng vội vàng nóng ruột của mỡ mỡ mà lắc đầu: “Năng lực khôi phục của Hồng nhi rất mạnh, chỉ là bốn tháng tới không thể bị nội thương nữa, nguyên khí nội đan tổn thất quá nhiều rồi.”

“Hong nhi?” Mọi người đang nói, Y Lãnh Y chậm rãi tỉnh lại, vừa mới có ý thức liền mở miệng gọi Hồng nhi. Đào gia gia nhìn sắc mặt mỗ mỗ không tốt ở bên cạnh, liền mang theo mấy tên tiểu bối đang đứng vây xem len lén lui ra ngoài.

Y Lãnh Y từ trên thềm đá ngồi dậy, liếc thấy tiểu hồng hồ trên giường hàn băng liền bật dậy, cũng không để ý thân mình còn suy yếu, vài bước chạy qua, dùng sức ôm Hồng nhi vào lòng, không ngừng hôn lên cái trán lông xù kia. Mỗ mỗ không nói gì, khoanh tay lạnh mặt đứng một bên nhìn.

“Hồng nhi, Hồng nhi tỉnh lại đi –” Lãnh Y thì thào lẩm bẩm. Nàng muốn Hồng nhi mở to mắt, muốn nhìn nụ cười ngốc nghếch của Hồng nhi, muốn Hồng nhi nói với mình rằng nàng không có việc gì.

“Người lác tiếp nó liền chết thật!” Mỗ mỗ thành linh mở miệng, dọa Y Lãnh Y giật mình, thế này mới phát hiện ở bên cạnh còn có một người sống đang đứng. Y Lãnh Y lui lại, hoảng sợ nhìn mỗ mỗ mặt đầy sát khí.

“Cô, cô là –”

Mỗ mỗ hai tay chống nạnh, mắt đẹp trừng trừng, như thể mẫu Dạ Xoa hét lớn: “Ta là mỗ mỗ của thằng nhãi con mà người đang ôm trong lòng!”

“Mỗ mỗ?” Y Lãnh Y hỏi lại. Mỗ mỗ của Hồng nhi sao lại trẻ tuổi như thế? Lập tức nhớ tới trong cuốn sách từng đọc có nói hồ ly tinh bất luận tuổi tác, tu hành càng cao thì càng xinh đẹp.

Y Lãnh Y ôm Hồng nhi, bắt lực nhìn nàng, từ trên mặt mỗ mỗ có thể thấy được cơn tức giận khó nói thành lời.

“Người đi đi.” Mỗ mỗ chậm rãi mở miệng, nàng không thể dung túng Hồng nhi làm xằng làm bậy mãi được. Mới ở bên Y lãnh Y bao lâu mà đã lượn qua lượn lại Quỷ môn quan mấy lần rồi. Cứ tiếp tục thế này, trái tim già yếu của nàng cũng chịu không nổi. Nàng không thể trở mặt nhìn Hồng nhi cứ tiếp tục lún sâu vậy, dù sao người xấu nàng đã làm nhiều rồi, sẽ không để ý một màn như vậy.

“Không....” Y Lãnh Y ôm chặt Hồng nhi lắc đầu. Đừng, đừng đuổi tôi đi. Hồng nhi.....

“Từ khi Hồng nhi ở bên người cũng không gặp chuyện gì tốt lành cả. Chuyện hạ độc xem như vì trước kia người chăm sóc cho Hồng nhi lúc nó còn thời kỳ tiểu hồ ly, ta sẽ không truy cứu, chỉ là từ nay về sau người không được gặp Hồng nhi nữa, ta không muốn chuyện hôm nay xảy ra lần thứ hai.”

Ngữ khí mỗ mỗ đầy kiên kích cự tuyệt, giọng nói có chút áy náy. Đôi mắt già nhìn chằm chằm Y Lãnh Y không chớp, chắc, phải nói ánh mắt tiểu nhãi con Hồng nhi này cũng không tệ lắm. Nhìn bộ dáng Y Lãnh Y mặt lập lách nước mắt, ngực phập phồng thở gấp kia, thiên niên hồ yêu như nàng cũng có chút động tâm, quả nhiên quyến rũ người ta.

Y Lãnh Y cắn môi nhìn mỗ mỗ cầu xin, cánh tay đang ôm Hồng nhi dùng sức siết chặt, Hồng nhi đang hôn mê bị từng trận đè ép khiến nó hít thở không thông, hươu hươu tiểu móng vuốt lung tung giãy dụa, mở to mắt: “Ai hả? Ai vậy hả? Muốn làm bản hồ tiên tắc thở sao?!”

Mắt Hồng nhi vừa hoàn toàn mở ra, nhìn thấy cảnh Y Lãnh Y lệ rơi đầy mặt cùng bộ dáng mỗ mỗ hai tay chống nạnh, vẻ mặt độc phụ ghê tởm kia, đôi con ngươi xoay chuyển ngẫm nghĩ, mỗ mỗ bắt nạt Y Y nhà ta phải không? Vừa cẩn thận nhìn nhìn, chắc chắn là thế! Thế là Hồng nhi nổi giận, cũng không quản nó vẫn là tiểu hồng hồ, nhảy từ trong lòng Y Lãnh Y ra, nhanh như chớp đến dưới thân mỗ mỗ, ôm lấy đùi nàng hung hăng cắn mạnh một cái.

“A –” Mỗ mỗ đau đến hít một hơi khí lạnh, dùng sức lắc chân, muốn hất con đĩa hút máu bám trên đùi đi. Hồng nhi bắt đầu dĩ can chặt, nó biết mỗ mỗ có cắn cũng không chết, cho nên cũng không kiêng kỵ, răng cắn ngập vào da thịt tươi mới, như thể cái đinh ghim trên người mỗ mỗ, thân mình to mọng theo động tác mỗ mỗ giãy chân mà vẽ nên một đường cong màu hồng. Cho dù bị lác đến choáng váng, Hồng nhi vẫn mắt lộ hung quang nhìn nàng chằm chằm không chớp: “Được lắm, mỗ mỗ, người dĩ nhiên lại thừa dịp ta hôn mê bất tỉnh mà bắt nạt nữ nhân của ta!”

Mỗ mỗ nhìn thấy bộ dáng Hồng nhi hướng về người ngoài như thể liền nổi điên, vươn tay tóm cái đuôi to mọng của nó, quyết tâm tóm nó ra, cắn răng cắn tức nhìn nó: “Hồng nhi, người ngứa da hả?!”

“Người bắt nạt Y Y!”

“Ta là muốn tốt cho người!”

“Người là lão thái thái ác độc, không được chia rẽ ta và Y Y!”

“Người nói ta là cái gì?”

“Người chính là Dung ma ma hiện thế!”

“Hong nhi, ta xem ra người không muốn sống phải không hả!”

“Trước khi chết ta cũng muốn cắn chết người!”

Mấy người vẫn canh giữ ngoài cửa động nghe được động tĩnh liền vọt vào. Vào động liền chứng kiến cảnh Hồng nhi bị mỗ mỗ tóm cái đuôi chống ngược đầu xuống đất, mà mỗ mỗ giơ tay thật cao, bàn tay không chút lưu tình giáng lên cái mông phẫn hồng của Hồng nhi, miệng còn không ngừng mắng gì đó.

Hồng nhi cũng không khuất phục, thân mình to mọng không ngừng giãy dụa, một tiểu móng vuốt ôm lấy ngực mỗ mỗ, nhe răng hung hăng cắn. Một già một trẻ đều đau đến rút nước mắt, nhưng không ai chịu buông tay trước, mà Y Lãnh Y ngồi một bên đã sớm trợn tròn mắt.

Vị Ương dùng cánh tay lén huých Đào gia gia đang sững sờ bên cạnh: “Gia gia, thời khắc người làm tròn trách nhiệm của một nam nhân đến rồi kìa!”

Đào gia gia quay đầu, nhìn ánh mắt chờ mong của bốn người, trịnh trọng gật gật đầu, vuốt vuốt quần áo, ho nhẹ vài tiếng dẫn đo, đại nghĩa lẫm liệt tiến lên, vỗ vỗ vai mỗ mỗ. Mỗ mỗ đang đánh đến nghiện quay phắt lại, nhe răng nhếch miệng nhìn Đào gia gia: “Gì hả???!!!”

Đào gia gia thấy hộ dáng hung thần ác sát của mỗ mỗ, lau nước miếng bị hắt văng lên mặt đi, sớm đã không còn khí thế, rụt cổ cười nhìn tiểu hồng hồ đang xoay loạn trong tay mỗ mỗ: “À, Vi nhi, có mệt không, nghỉ một lát rồi hẵng đánh tiếp –”

Thiên Thụ nhìn mà thở dài, nhìn Vị Ương vẻ mặt đầy thất vọng bên cạnh, chậm rãi mở miệng: “Ương tử, ta cứ nói sao người hèn thế, giờ hoá ra là do di truyền.”

49. Chương 48: Bôi Thuốc

“Mỗ mỗ, người nói xem, sao người lớn lên lại xinh đẹp đến vậy chứ, dù có nói là Hằng Nga có hạ phạm thì cũng không đủ để diễn tả hết được sắc đẹp của người!”

“Không dám nhận.”

“Làm nữ nhân ấy à, nếu không xinh đẹp thì còn có khí chất, mỗ mỗ người không ngờ lại có cả hai! Thật sự khiến người ta ghen tị chết mất!”

“Cảm ơn.”

“Chắc chắc, mỹ nữ này ah, nhìn sao cũng thấy đẹp, xem chừng mỗ mỗ người dù có đánh rắm cũng có thể mê đảo chúng sinh!”

“.....”

“Aish, phỏng chừng nhân gian mà có một nữ nhân xinh đẹp như mỗ mỗ thì chắc phải gọi là gay!”

“.....”

Mới sáng sớm, tiểu hồng hồ liền như thể ăn phải thuốc chuột, lắc mông đi theo mỗ mỗ, hết trước lại sau làm nũng, mà mục đích cũng chỉ có một, khiến mỗ mỗ trả lại nội đan cho nó. Hồng nhi nghĩ tốt rồi, thật vất vả Y Y mới tha thứ cho nó, mà lo lắng thương thế trên người Hồng nhi cho nên không xuống núi sớm được. Ở ngay chính địa bàn của mình, nàng phải nắm chặt thời cơ, mau biến trở lại hình người để thân thiết thân thiết một phen với Y Y. Hình dạng hiện tại thực không tiện, thân thể lẫn miệng đầy lông, ai mà muốn chứ.

Trải qua thời gian dài quan sát, Hồng nhi cũng phát hiện ra quy luật, chỉ cần nó ở bộ dáng tiểu hồng hồ, Y Y đối với nó trừ tình thương của người mẹ ra thì không còn tình cảm nào khác, điều này vừa khiến nó vui sướng cực kỳ mà lại cũng có chút căm tức, thế nào thì nó cũng không thể cứ như vậy mà làm thành loạn luân nhân – thú chứ.

Mỗ mỗ ngồi trên ghế đá, chuyên tâm vỗ vỗ mặt nạ da người trên mặt mình, căn bản không thèm nghe mấy lời vô nghĩa của Hồng nhi. Lòng thầm cảm thán, con người ah, chính là không thể chịu nổi việc già đi. Nhớ rõ cách đây một trăm năm, làn da nàng trắng nõn mịn màng như nước, nam nhân thấy liền nước miếng chảy dài ba thước, mà nữ nhân thấy liền đỏ kị đến mắt hoá thành hình hoa đào, mà lúc này thì, mình đã biến thành lão bà nhìn thấy một lần không muốn liếc thêm lần hai.

Mỗ mỗ híp mắt liếc tiểu hồng hồ đứng le lười bên cạnh, không nói gì. Nàng sao lại không biết nó có chủ ý gì chứ.

Aish, thật đúng là gia môn bất hạnh mà, nàng dĩ nhiên lại nuôi dưỡng ra một con sắc hồ chỉ biết hưởng cánh tay ra ngoài, tìm phổi đều bị Y Lãnh Y trộm mất như thế này. Người xem nó xem, hôm qua vừa tỉnh lại liền cậy mạnh nổi bão với mình để che chở Y Lãnh Y, cuối cùng liền té xỉu trên ngực mình. Hôm nay lại thế này! Vết thương trên người vừa ngừng chảy máu liền dăm lẳng nhằng đòi nội đan, đứa nhỏ này còn muốn làm gì đây?! Hừ hừ, không cần nghĩ cũng biết nó muốn gì! Người xem cái bộ dạng đề tiện híp mắt phe phẩy đuôi của nó mà coi, nếu thật sự trả nội đan lại cho nó, nó và Lãnh Y lại hành động kịch liệt gì, miệng vết thương thế nào cũng vỡ ra, việc này tuyệt đối không thể đồng ý.

Tiểu hồng hồ đi vòng quanh mỗ mỗ mấy vòng cũng không khiến mỗ mỗ dao động, nó nhìn nhìn mỹ nữ Y Y đang ngồi bên cạnh bờ sông ở ngoài động hưởng gió mát, mái tóc dài vương trên trán, ôn nhu dịu dàng, lòng liền bắt đầu nhộn nhạo, vô cùng khó chịu như thể bị mèo liếm. Tiểu hồng hồ dùng móng vuốt gãi đầu, lấy lòng nhìn mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, người trả nội đan lại cho ta đi, ta cam đoan, cam đoan không làm loạn!”

Mỗ mỗ cười lạnh: “Thôi đi, với đức hạnh của người thì nếu hôm nay trả người, người liền lập tức trao mình cho Y Lãnh Y mất thôi.”

“Mỗ mỗ, người nói xem sao người cứng đầu vậy chứ!”

“Ta đây là vì muốn tốt cho người!”

“Ta chưa bao giờ biết thì ra mỗ mỗ lại là người tàn nhẫn như thế!”

“Ta tàn nhẫn thế nào hả?!”

“Người ngày ngày cùng Đào gia gia làm loạn đến hơn nửa đêm, vậy mà lại không chịu để ta vụng trộm thâm hương? Bao nhiêu tuổi rồi chứ, thu liễm chút đi!”

“Không phải người vừa nói ta là Hằng Nga hạ phàm sao?”

“Ta nói sai rồi, người chính là con thỏ mà Hằng Nga ôm, không, nói là thỏ thì cũng khen quá rồi, người chính là phân thỏ!”

“Hồng nhi, ta thấy người không muốn sống nữa hả!”

“Người không trả nội đan cho ta ta sẽ không sống nữa. Nương của ta, cha ah, hai người mở to mắt ra mà nhìn xem, nhìn xem lão thái bà này đối xử với ta thế nào, hu hu –”

Tiểu hồng hồ dùng móng vuốt lau nước mắt tùm lum, vừa khóc vừa tru lên, mấy cái chân nho nhỏ quơ loạn trên đất, làm bụi đất tung lên, mà đã như vậy còn không quên từ giữa khe hở của mấy cái móng vuốt xem phản ứng của mỗ mỗ. Nó cũng không tin đã lỗi cả cha mẹ từ dưới địa phủ ra mà mỗ mỗ có thể không động lòng.

Quả nhiên, mỗ mỗ nghe xong liền biến sắc, mềm lòng, thở dài ôm lấy tiểu hồng hồ đang lăn lộn làm nũng dưới đất, lại nhìn Y Lãnh Y ngoài động, chậm rãi nói nhỏ: “Hồng nhi, trả lại người nội đan cũng được, nhưng mà người phải đáp ứng ta, sau khi biến thành người, một tháng không thể viên phòng với nàng!”

Tiểu hồng hồ nghe xong lập tức nước mắt ngừng rơi, chớp chớp đôi mắt to ngập nước, hỏi: “Là Y Y không thể viên ta hay ta không thể viên nàng?”

Mỗ mỗ nghe xong thiếu chút nữa tức đến mũi nổ tung, rống to: “Đều không thể!”

Tiểu hồng hồ cúi đầu ngẫm nghĩ, bắt đầu do dự, không thể viên phòng thì biến thành người làm gì? Mình như bây giờ còn có thể thỉnh thoảng làm nũng với Y Y đòi hôn, rồi được cho ăn uống gì đó, mà sau khi biến thành người Y Y lại như thể ở thời tiền mãn kinh, thường xuyên giận đối với mình. Như thế xem ra thì làm người căn bản không bằng tiếp tục làm tiểu hồng hồ!

Mỗ mỗ nheo mắt nhìn Hồng nhi, biết nó nghĩ gì, cũng không thêm quản nó, tùy tay nắm tiểu hồng hồ để lên giường, hăng hăng giọng kêu với ra ngoài động: “Y Lãnh Y, người lại đây!”

Tiểu hồng hồ thấy mỗ mỗ kêu Lãnh Y, lập tức từ trên giường nhóm dậy, sốt ruột nhìn nàng: “Mỗ mỗ, người đây là muốn làm gì chứ, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói! Gọi người tới không thể giải quyết vấn đề đâu!”

Hai tổ tôn đang tranh cãi, Y Lãnh Y đã tiến vào. Ánh mặt trời buổi sáng bao phủ trên người nàng, ánh lên quang mang nhàn nhạt, chiếc váy ngắn màu trắng, áo màu xanh thủy tinh không tay, thêm đôi giày cao gót càng tôn thêm vẻ xinh đẹp mỏng manh của nàng. Đôi chân thon dài duyên dáng yêu kiều, nụ cười nhàn nhạt, trong nháy mắt mê đảo cả hai tổ tôn.

Tiểu hồng hồ phục hồi tinh thần đầu tiên, nhìn mỗ mỗ vẻ mặt mê gái bên cạnh, nổi giận: “Người cái lão bà mê gái, có hiểu cái gì gọi là phi lễ chứ nhìn không? Không biết mấy vụ án mạng gia đình chiếu trên ti vi xảy ra như thế nào à? Người nhìn nữ nhân của ta nữa, bữa nào ta cũng thừa dịp người ngủ chém người!”

Mỗ mỗ nghe xong lạnh người, cúi đầu nhìn tiểu hồng hồ vẻ mặt dữ tợn, tư thế hai chân béo một trước một sau giăng ra, nhe răng nhếch miệng dọa nạt mình, liền cười thành tiếng, ngẩng đầu nhìn Y Lãnh Y: “Y Y à –”

Lãnh Y nghe xong tiếng gọi đối trá này, lòng một trận lạnh lẽo, nổi da gà, lại ngại thân phận mỗ mỗ nên cũng không thể nói gì, đành phải xấu hổ cười cười: “Mỗ mỗ có việc cần tìm sao?”

Mỗ mỗ gật đầu, thở dài, nhìn nhìn tiểu hồng hồ, lại nhìn trời xanh ngoài động, tỏ vẻ u buồn, mắt hàm lệ thấp giọng: “Chuyện của người và Hồng nhi ta mặc kệ, cũng không quản được, bất kể trước kia có chuyện gì xảy ra giữa hai người, lại có hiểu lầm thế nào, ta đều có thể không truy cứu nữa, hy vọng về sau người có thể đối tốt với Hồng nhi nhà ta, đừng để nàng chịu thương tổn nữa, an ủi cho tấm lòng thương yêu hải tử của ta đi.”

Lãnh Y nghe xong gật đầu, ánh mắt nhìn tiểu hồng hồ hơi hồng lên. Hai người đã trải qua nhiều việc như vậy, tấm lòng Hồng nhi sao nàng có thể không rõ được. Cho dù mỗ mỗ không nói thì nàng cũng sẽ dùng tính mệnh để yêu Hồng nhi.

Hồng nhi cúi đầu dùng móng vuốt gãi gãi, len lén liếc nhìn bộ dáng cảm động của Y Lãnh Y, lòng thâm than, Y Y à, chớ để mỗ mỗ lừa, đây là lời thoại kinh điển của mấy bộ phim Hàn Quốc mới trước đây ta thường xem nhất đó, mỗ mỗ nói lại cho em nghe chính xác đến một chữ cũng không sai.

“Chỉ cần Hồng nhi có thể hạnh phúc, ta cũng không còn gì để cầu.....” Mỗ mỗ nói đến nước mắt như mưa, thỉnh thoảng giơ tay gạt lệ, mà Y Y nghe cũng cảm động đến tận tâm can, vươn tay ôm lấy tiểu hồng hồ đang trốn tránh mắt không biết suy nghĩ gì, hôn hôn trán nó, nói nhỏ: “Mỗ mỗ thương người như vậy, về sau không được bắt nạt nàng nữa, nếu không ta không thêm để ý tới người!”

“.....”

Cuối cùng mỗ mỗ vẫn trả lại nội đan cho Hồng nhi, sau khi nhìn Hồng nhi nuốt nội đan vào, mỗ mỗ lại đưa một chiếc bình bạch ngọc tinh xảo cho Y Lãnh Y: “Y Y, đây là thuốc chữa thương, Tử Hương Bạch Ngọc cao, người mỗi ngày đều phải bôi cho nó một lần biết không?”

Y Lãnh Y cúi đầu nhìn bình sứ tinh xảo trong tay, gật gật đầu.

Mỗ mỗ nhìn nhìn vẻ mặt xấu hổ của tiểu hồng hồ, lo lắng dặn: “Y Y, người phải bôi đúng chỗ biết không?”

Y Lãnh Y nghe xong nghi hoặc ngẩng đầu nhìn mỗ mỗ, bôi đúng chỗ, đây là ý gì?

Mồ mồ nhìn gương mặt đơn thuần của Y Lãnh Y, nén cười, híp mắt tiếp tục nói: “Hong nhi toàn thân trên cơ bản đều bị sỏi cản, nói cách khác, sau khi biến thành hình người thì mặc kệ là bộ ngực hay trên đùi, người đều phải bôi cho nàng.”

Y Lãnh Y nghe xong mặt tươi cười liền nháy mắt đỏ lên, quần bách nhìn mồ mồ. Tiểu hồng hồ lại xấu hổ không biết sao cho phải, chỉ biết cắn tiểu móng vuốt ngưng ngưng liếc Y Lãnh Y.

Mồ mồ cười trộm nhìn hai người, xem xét đúng thời gian, lui ra ngoài, để lại cho hai người không gian riêng.

Hồ Liên động vốn náo nhiệt trong lúc nhất thời tịch tịch không tiếng động, một người một hồ xấu hổ nhìn nhau nửa ngày, vẫn là Y Lãnh Y hắng hắng giọng, ôn nhu nói trước: “Hong nhi, Hong nhi, chị biến trở lại đi, em bôi thuốc cho.”

Hong nhi nghe thế, lông mày đỏ hơn ngày thường, cả người bồn chồn như ngồi trên đồng lửa: “Y Y, sao nhỉ, để tôi tự mình làm đi, tự mình là được rồi –”

Y Lãnh Y không nói, cầm cái bình mặt không chút thay đổi nhìn tiểu hồng hồ, Hong nhi bị nàng nhìn không được tự nhiên, bĩu môi, chột dạ cúi đầu. Qua thật lâu, tiểu hồng hồ nhảy mạnh lên, tiểu thân mình to mọng trong nháy mắt lẫn lên chiếc giường bạch ngọc. Hong nhi ngẩng đầu, có chút thẹn thùng nhìn Y Lãnh Y, sau đó mới thấp giọng lẩm bẩm cái gì, cúi đầu biến trở về hình người.

Y Lãnh Y thấy Hồ Mộ Y không một mảnh vải, cắn môi thẹn thùng nằm trên giường nhìn mình, một cổ nhiệt khí dâng lên trong cơ thể, mặt nháy mắt đỏ bừng. Biết như vậy không đúng, nhưng ánh mắt lại không chịu khống chế, cứ nhìn Hồ Mộ Y chăm chăm.

Mái tóc dài có chút hỗn độn của Hồ Mộ Y tùy ý xoã tung trên vai, đôi bàn tay bất lực che lấy bộ ngực ngạo nhân của mình, hai đùi hơi khép lại, hai chân tách ra, muốn nói mà lại xấu hổ nhìn Y Lãnh Y, nỗi ngưng ngưng chưa từng có bao trùm lấy nàng.

Sao chứ, Y Y, em nhìn cái gì, nên làm gì thì làm đi!

Y Lãnh Y lại ngơ ngác nhìn trong chốc lát, thẳng đến khi gió lạnh thổi vào động, Hồ Mộ Y bất giác hắt xì một cái, thế này nàng mới giật mình, nhận ra thái độ mình vừa rồi, ho nhẹ một tiếng che dấu, đỏ mặt quay đầu. Nhìn ngoài động nửa ngày, bình phục lại trái tim đang đập lung tung rồi mới dám đi tới bên người Hồ Mộ Y: “Mộ Mộ, để em bôi thuốc.”

“Ừ –” Hồ Mộ Y thẹn thùng nhẹ nhàng gạt đầu, hơi nhắm mắt lại. Một lát sau, một cổ cảm giác mát lạnh thoải mái ở dưới sự chỉ dẫn của đầu ngón tay tinh tế của Y Lãnh Y chậm rãi lan tràn trên lưng, cảm giác khác thường ập đến như thủy triều, có chút khó chịu, lại có chút hưởng thụ nói không nên lời. Lúc tay Y Y lướt đến eo, thân mình Hồ Mộ Y khẽ run lên, tim đập kịch liệt, cánh tay đang ôm lấy cơ thể siết chặt lại, như thể chỉ có làm vậy mới có thể khiến mình kiềm chế được thứ dục vọng khó có thể mở miệng ở trong lòng kia.

Y Lãnh Y nhìn một loạt dấu răng sỏi trên tấm lưng trắng nõn như dương chi của Hồ Mộ Y, có chút đau lòng. Bàn tay hơi lạnh mang theo thuốc thương tiếc nhẹ nhàng vuốt ve, muốn xóa bỏ đi màu sắc không phù hợp xuất hiện trên tấm lưng ngọc này đi, cảm giác trắng mịn khiến nàng nhất thời có chút thất thần, tay không chịu khống chế run nhẹ, lại ngoài ý muốn cơ thể dưới tay mình dĩ nhiên cũng có phản ứng giống vậy.

Y Lãnh Y hít sâu một hơi, cảnh đẹp trước mắt kích thích khiến bụng nàng hơi co rút, liền tăng thêm lực trên tay, một lần không biết xoa bao nhiêu được. Theo động tác của Y Lãnh Y, Hồ Mộ Y nhẹ nhàng hít thở dần nhanh lên, quay đầu, lo âu nhìn nàng, bất lực than nhẹ: “Y Y –”

Một tiếng gọi này, khiến Y Lãnh Y nháy mắt tỉnh lại, trong đầu dần hiện lên lời mồ mồ vừa dặn, lại nhìn Hồ Mộ Y đã động tình ở trước mặt, cổ nén dục vọng muốn thoát cương trong lòng, chuyên tâm bôi thuốc cho nàng. Chịu đựng kim nén, rốt cục bôi đều thuốc trên lưng Hồ Mộ Y xong, Y Lãnh Y thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, xoay người trời chết, muốn ra khỏi động.

Hồ Mộ Y thấy Y Lãnh Y muốn đi liền nóng nảy, cũng không để ý thân mình trần trụi, bật dậy, cũng không giả bộ e lệ, giữ chặt Y Lãnh Y: “Y Y, sao em có thể quên mất, còn đùi và ngực mà!!!”

50. Chương 49: Hồng Nhi Cường Công

Y Lãnh Y nghe lời Hồ Mộ Y khiêu khích xong, mặt lập tức hồng lên như bị lửa đốt, hoàn toàn đỏ bừng. Y Lãnh Y xấu hổ quần bách vô cùng quay đầu, giận dữ nhìn Hồ Mộ Y.

“Buông tay, mỗ mỗ đã nói chị không thể –“

“Không thể thế nào?”

Hồ Mộ Y thấy Y Lãnh Y không đi liền cũng không nóng vội, vẫn không chịu buông tay, tay kia thì nửa chống đầu, đầy hứng thú nhìn Y Lãnh Y đỏ mặt. Biết nàng không thực sự giận, Hồ Mộ Y cũng không kiêng kị gì, uốn bộ ngực nho nhỏ giằng dẹo lý với Y Lãnh Y.

“Mỗ mỗ còn đặc biệt nhấn mạnh với em phải bôi thuốc toàn thân. Y Y, sao em có thể không hoàn thành trách nhiệm như vậy, mới lau sau lưng đã muốn đi?”

Y Lãnh Y nghe xong cúi đầu không nói, đỏ mặt đứng tại chỗ một lát, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn xoay người đi đến bên cạnh Hồ Mộ Y, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý của nàng, tức giận nói: “Chị nằm xuống.”

Hồ Mộ Y nghe vậy liền ngoan ngoãn nằm trên giường bạch ngọc, hay tay đặt thẳng hai bên sườn, hơi nhắm mắt lại. Tuy rằng Y Lãnh Y là do nàng mưu đồ quấy rối nên mới cố tình giữ lại, nhưng lúc thực sự làm việc đó, Hồ Mộ Y còn khấn trương hơn bất kỳ ai khác. Thân thể của nàng, dù là thân hồ ly hay thân thể con người, trừ Y Lãnh Y ra cũng chưa bao giờ có ai chạm vào. Hồng nhi lúc nhỏ đã nghe mỗ mỗ nói, lần đầu của nữ nhân đều rất đau, hồ ly tinh lại càng thế, nghe nói có người làm được đến nửa chừng rồi ngắt xiu. Vẫn nhớ lần đầu tiên của đại tỷ và Ương tử, mình không hiểu chuyện lắm, đã hỏi đại tỷ có phải miêu yêu bắt nạt nàng không, sao sắc mặt lại không chút máu, lúc làm phép thân mình còn run rẩy như vậy. Khuôn mặt tiêu tụy của đại tỷ nở nụ cười dạt dào hạnh phúc khiến mình không thể quên. Hồ Mộ Y đã cực kỳ hâm mộ, cũng thầm hạ quyết tâm, về sau mình cũng phải tìm một người yêu để trao gửi thứ ấy.....

Tuy rằng sẽ đau đớn khiến người ta khó có thể chịu nổi, Hồ Mộ Y vẫn khát vọng Y Lãnh Y chạm vào, không vì nguyên nhân gì, chỉ là nàng yêu tất cả mọi thứ về Y Lãnh Y. Nàng thích nụ cười ngượng ngùng của Y Lãnh Y, thích ánh mắt đầy cương chiều của nàng với mình, thích mái tóc mềm mại của Lãnh Y, thích thân thể thoang thoảng mùi hương lạnh lạnh kia, thích tất cả mọi thứ của Y Lãnh Y.....

Nàng muốn giao bản thân cho Y Lãnh Y, như thể chỉ có làm vậy mới có thể chứng minh rằng Y Lãnh Y thật sự yêu nàng, thật sự cần nàng. Nói nàng vô sỉ cũng tốt, biến thái cũng được, nàng chỉ muốn ôm Y Lãnh Y, bắt lấy trái tim nàng, khiến nàng không vứt bỏ mình không một lý do, sẽ không còn nghĩ tới Tử Phong Ngưng, không buông không bỏ, vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Hai tay Y Lãnh Y run run vẫn dừng lại trên ngực Hồ Mộ Y, Hồ Mộ Y khấn trương hít sâu một hơi, theo tiềm thức thân thể hơi lùi lại.

Y Lãnh Y vốn đang nhắm mắt cảm thấy sự dị thường dưới tay, nàng hơi hé mắt, nhìn cảnh trước mắt, mặt lập tức hồng đến nỗi có thể thấm ra máu. Trong động, thân mình trắng nõn không tỳ vết của Hồ Mộ Y ánh lên trong suốt lấp lánh, hai nơi căng tròn đầy đặn kia bị kích thích càng dựng thẳng, hai hạt đậu nho nhỏ nổi lên phấm màu phấn hồng nhàn nhạt, lại kêu gọi lòng người đến thế. Hồ Mộ Y ngửa mặt nằm trên giường, ngực thỉnh thoảng phập phồng, cánh môi hồng khấn trương mím chặt, tóc đen tán loạn, muốn nói mà lại xấu hổ nhìn Y Lãnh Y, mê người nói không nên lời.

Hồ Mộ Y có thể rõ ràng cảm giác được đôi tay nhỏ nhắn của Y Lãnh Y đang khám phá trước ngực mình. Nàng như thể cảm nhận từng dòng điện chạy qua, khiêu khích thần kinh, cảm giác tê dại khiến nơi bụng như bốc lên một ngọn lửa, mà cổ tình bàn tay hơi lạnh lạnh kia mỗi lần đều lướt qua trọng điểm, khiêu khích rất nhỏ liền lập tức rời đi. Hồ Mộ Y bị tra tấn, gắt gao cắn môi dưới, cổ nén tiếng rên rỉ sắp tràn ra, thân mình nổi lên tầng phấn hồng, là biểu hiện của việc đồng tình. Hồ Mộ Y mê ly mở hai mắt, bất lực nhìn Y Lãnh Y.

Y Y em cố ý, phải không? Sao có thể, sao có thể bắt nạt tôi như thế.....

Kỳ thật Y Lãnh Y cũng rất khẩn trương, vốn một lòng một dạ muốn bôi thuốc cho Hồ Mộ Y, nhưng nàng lại có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể mềm mại kia dưới động tác của mình dần trở nên nóng đến bỏng tay. Tiếng dồn dập thở gấp của Hồ Mộ Y như thể thấm vào tận phế phủ, tựa đã thú ngăn chặn lên cánh cửa dục vọng, khiến linh hồn nàng như bị rút ra, không thể tự điều khiển, chỉ biết không ngừng vuốt ve thân thể mềm nhũn này. Dục tình ngày càng dâng trào, vuốt ve dần biến thành hôn, đôi môi mềm mại thay thế hai tay mình lưu lại dấu vết trên người Hồ Mộ Y. Từng nụ hôn khơi gợi khát vọng dưới đáy lòng, muốn có được nàng! Muốn đem Hồ Mộ Y dung nhập vào trong cơ thể mình!

Mỹ nhân ở ngay trước mặt, hốn hển nhỏ vụn thở gấp bất lực nhìn mình, ai còn có thể nhịn được? Y Lãnh Y mơ màng cúi đầu, tay nhẹ nhàng khơi cảm Hồ Mộ Y lên, không chút do dự hôn xuống.

“Uhm –”

Rốt cục đợi được đến lúc Y Lãnh Y chủ động, Hồ Mộ Y không kìm chế được kích động, vươn tay ôm Y Lãnh Y, hơi dùng sức một cái, kéo nàng lên người mình.

Y Lãnh Y bị Hồ Mộ Y vội vàng kéo, không còn sự rụt rè ngày xưa, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người, khát vọng nóng bỏng lan toả khắp toàn thân. Khoảnh khắc hai khối thân thể mịn màng chạm vào nhau, âm thanh vốn nén nhịn từ lâu rốt cục khê tràn ra từ cổ họng hai người.

Y Lãnh Y nhóm nửa người, không ngừng cọ sát thân thể mềm mại như nước của Hồ Mộ Y, cảm giác tuyệt diệu dần lan tràn từ thân dưới, hình thành một dòng nước ấm sôi trào nơi bụng.

Hồ Mộ Y mở hai mắt, vội vàng nhìn Y Lãnh Y, không tiếng động nói lên khát vọng của mình.

Y Lãnh Y kiều mỹ cười, ôn nhu nhìn Hồ Mộ Y, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Do dự một lát, Y Lãnh Y dù sao vẫn lo cho thân thể Hồ Mộ Y, lại không muốn khiến nàng thất vọng, mà tình triền lại không cho phép mình rời khỏi. Y Lãnh Y đỏ mặt giữ eo Hồ Mộ Y, nghiêng người một cái, trao đổi vị trí hai người. Hồ Mộ Y hai tay chống giường, kinh ngạc nhìn Y Lãnh Y, Y Lãnh Y lại then thùng khê cắn môi dưới, nhẹ nhàng quay đầu, không nhìn nàng.

Dần dần, nụ cười hạnh phúc thoáng hiện lên trên mặt Hồ Mộ Y, nàng say đắm nhìn chằm chằm Y Lãnh Y chốc lát, xấu xa tựa đầu lên ngực người kia: “Y Y, em thật sự nguyện ý sao? Không trách tôi vì đã giấu em? Không kiêng kị thân phận hồ ly tinh của tôi?”

Y Lãnh Y đỏ mặt nhìn Hồ Mộ Y thân thể trần trụi lại vẫn thản nhiên như trước, không biết là bởi khẩn trương hay sợ hãi, thân thể mềm mại không kiềm chế được run rẩy từng trận. Y Lãnh Y nghe được hàng loạt vấn đề Hồ Mộ Y đưa ra, nhìn khuôn mặt đầy vẻ không xác định của nàng, lòng có chút chua xót, không trả lời mà trực tiếp dùng hành động thực tế biểu đạt tình yêu của mình. Hai tay mảnh khảnh chậm rãi lướt qua đường cong tấm lưng của Hồ Mộ Y, cuối cùng dừng lại trên cổ. Y Lãnh Y cố lấy dũng khí ngăn đầu, nhìn Hồ Mộ Y, một lát sau dùng sức kéo về phía mình, Hồ Mộ Y mất thăng bằng, té ngã lên ngực Y Lãnh Y.

Chiếm được sự khẳng định không tiếng động của Y Lãnh Y, Hồ Mộ Y cũng không giả bộ rụt rè gì nữa. Không chút kỹ xảo hôn người mình yêu nhất, theo bản năng không ngừng mút lấy đôi môi mềm mại của Y Lãnh Y, vươn đầu lưỡi cùng dây dưa, vừa vội vàng lại bá đạo xâm nhập, trong nháy mắt châm lên ngọn lửa trong lòng Y Lãnh Y. Thân phận “mị hồ” trời sinh khiến Hồ Mộ Y rất nhanh nắm giữ điểm quan trọng, hai tay mảnh khảnh nhẹ nhàng như có như không khiêu khích nơi bụng Y Lãnh Y, đầu gối chạm nhẹ vào bộ phận riêng tư của nàng. Y Lãnh Y bị kích thích vào điểm nhạy cảm, đầu hơi ngửa lên, sâu kín nhìn Hồ Mộ Y, hồ hô lần qua trán, rớt lên lồng ngực phập phồng.

Hồ Mộ Y cười khê, cúi xuống ngực Y Lãnh Y liếm đi giọt mồ hôi đáng ghét kia, hút vào miệng, theo dấu vết chảy xuống của nó, ngậm lấy hạt đậu nho nhỏ của Y Lãnh Y, cảm giác nơi ấy dần trở nên cứng rắn dưới sự khiêu khích của mình. Bàn tay trong nháy mắt trượt xuống đùi trong, một tiếng trống lăm tinh thần hăng hái tiến thẳng vào.

“Ah –”

Y Lãnh Y ôm chặt Hồ Mộ Y, thân thể mềm mại như rắn nước dán sát vào thân thể nàng, nhíu mày, cảm giác bỗng rất sung sướng đã lâu không trải qua khiến nàng khó lòng chịu nổi, tiếng rên rỉ mơ hồ biến thành

tiếng kêu nho nhỏ đầy áp lực, nước mắt lăn dài theo hai má.

Hồ Mộ Y ôn nhu hôn, xoa đi dòng nước mắt của Y Lãnh Y, thương tiếc khe vuốt tóc mai hai bên tai nàng, nhìn ra vẻ ản ản của nàng liền do dự muốn rút ngón tay ra, nhưng đầu ngón tay lại bị một cổ cảm giác mềm mại dịu dàng bao vây, khiến nàng không thể rời khỏi.

“Mộ mộ, đừng, đừng đi — em, em muốn chị —”

Hơi thở ấm áp phun bên tai, ánh mắt Hồ Mộ Y loé lên vẻ khác thường, tay đặt trên tấm lưng trơn bóng của Y Lãnh Y, chậm rãi lướt qua vòng eo mảnh khảnh, chạm đến vùng vụng mềm mại căng cứng, nhẹ nhàng vẽ vòng vòng nơi chiếc rốn đáng yêu.

“Ah ôi —”

Bị kích thích chỗ nhạy cảm, Y Lãnh Y thở gấp thành tiếng, thân mình thon dài nhún cong lên, gắt gao tiếp xúc với ngón tay. Y Lãnh Y lúc này như một chú tiểu bạch thỏ nhu nhược, mất đi sức lực, suy yếu tụt vào lòng Hồ Mộ Y, để mặc nàng bá đạo chiếm hữu. Động tác càng lúc càng nhanh cơ hồ đánh tan nàng, đôi môi lại bị người kia kiêu ngạo chiếm lấy, thanh âm rên rỉ quẩn rữ câu hồn hoá thành âm mũi chậm rãi lan tràn, vụng khắp động Hồ Liên.

Ah, một đêm không ngủ.....

***

Hồ Linh đứng bên cạnh Thiên Thụ yên lặng nhìn nàng thu dọn hành lý, cũng không nhiều lời.

Thiên Thụ dọn xong đồ rồi, kéo tay cầm, quay đầu ai oán nhìn Hồ Linh.

Linh nhi, nàng thật sự một chút cũng không yêu ta sao? Ngay cả một lời nín giữ cũng đều keo kiệt nói ra miệng như vậy? Chỉ cần nàng nói không nữa, ta liền nhất định sẽ không rời đi, dù phải trả giá đắt tới cỡ nào đi nữa.....

Lại đợi hồi lâu, nhìn Hồ Linh vẫn không hề phản ứng, Thiên Thụ khe thở dài, hốc mắt đỏ bừng, ngẩng đầu không nỡ nhìn Hồ Linh: “Linh nhi, ta phải đi rồi, sau này nàng phải chăm sóc bản thân cho tốt.....”

Hồ Linh nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn Thiên Thụ nước mắt lưng tròng, nhìn khuôn mặt đơn thuần của nàng, lòng ản ản nhức nhối, lại vẫn im lặng không nói, mặc cho Thiên Thụ nói không ngừng.

Vị Ương cùng Hồ Liễu ở một bên nhìn mà sốt ruột, Vị Ương tiến lên, giữ chặt hành lý Thiên Thụ: “Thiên Thụ, nói sao thì cũng chờ đến lúc Hồng nhi bôi thuốc xong đã rồi mới đi, không lâu nữa đâu.”

“Nhưng nàng đã ở trong ấy ba giờ rồi.”

“.....” Vị Ương ghen lời, ngẩng đầu nhìn Hồ Liễu xin giúp đỡ.

Hồ Liễu đứng lên, nhìn nhìn Hồ Linh, ho nhẹ một tiếng: “Thiên Thụ, nghe nói Thiên Lôi, Lôi mẫu gọi người về là muốn tìm người giới thiệu cho người?”

Lời vừa nói ra, Hồ Linh ngẩng phắt đầu, khẩn trương nhìn chằm chằm Thiên Thụ. Vị Ương nhìn ra vẻ nóng nảy trong mắt Hồ Linh, hơi nhoén miệng cười, bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa: “Cha mẹ mai mối, xem ra Thiên Thụ người là một đi không trở lại nhỉ.”

Thiên Thụ nhìn Hồ Linh, lắc mạnh đầu: “Không phải, không phải, Linh nhi, ta sẽ không thích người kia.”

Vị Ương nhìn bộ dạng ngu ngốc của nàng liền tức chết được, lén nhéo Thiên Thụ một cái: “Không phải người đã sớm nói với ta sao, nghe nói là đại nguyên soái gì đó của thiên đình mà? Anh tuần tiêu sái, được rất nhiều người thích.”

Hồ Linh nghe xong thần sắc ảm ảm, hơi cúi đầu. Thiên Thụ thấy nàng như vậy liền đau lòng chết được, xoay tay dùng sức nhéo lại Vị Ương một cái: “Cái gì mà đại nguyên soái chứ, là Thiên Bồng nguyên soái! Phong lưu tiêu sái cái rắm, một con heo miệng đầy răng nanh thì có!”

Hồ Liễu nghe xong liền bật cười thành tiếng, bắt đầu dĩ lắc đầu. Nàng xem như đã nhìn ra, Thiên Thụ này bảo vệ Linh nhi không kém Hồng nhi bảo vệ Y Lãnh Y là bao.

Vị Ương tức đến thở dài, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ta mặc kệ các ngươi. Hai người đó, cứ tự tra tấn mình đi, đã yêu thì vì sao không nói ra lời chứ? Hừ hừ, cứ chờ sau này hối hận đi.”

Hồ Linh nghe xong im lặng, ngẩng đầu nhìn Thiên Thụ, như thể muốn khắc ghi tất cả mọi thứ về nàng vào lòng. Ngay lúc cõi lòng ba người dâng đầy mong chờ, Hồ Linh chậm rãi mở miệng: “Thiên Thụ, tự chăm sóc mình cho tốt, đừng mãi cư xử như hài tử nữa.”

Thiên Thụ nghe xong lời này, như bị cướp mất con vịt, nháy mắt không có khí thế, ủ rũ cúi đầu gật gật, ai oán liếc Hồ Linh một cái, xoay người kéo hành lý đi.

Vị Ương oán hận liếc Hồ Linh, thở dài, vung tay áo, lưu luyến không rời đuổi theo Thiên Thụ ra khỏi động Hồ Liên, nghĩ muốn tiễn nàng. Ngay lúc hai người đang đứng trên tảng đá nhô ra trên vách núi ôm đầu gật lệ, Hồ Mộ Y lại kéo Y Lân Y, thân thanh khí爽 đi ra, thấy một màn như vậy liền kinh ngạc: “Hai người làm cái gì thế? Dĩ nhiên dám thừa dịp đại tỷ và nhị tỷ không ở đây diễn hài?”

51. Chương 50: Màn Diễn Của Hồng Nhi

Thiên Thụ đang ôm Vị Ương hăng say khóc thấy Hồ Mộ Y đến liền đẩy Vị Ương ra, bước nhanh lại, dùng sức tách bàn tay đang nắm chặt nhau của Hồ Mộ Y và Y Lân Y ra, chui vào lòng Hồ Mộ Y, Thiên Thụ lại bắt đầu khóc, còn đứt quãng dùng âm ngữ oán giận: “Hu hu.....Hồng nhi, ta vốn có muốn đi đâu chứ.”

Hồ Mộ Y nghe xong lời Thiên Thụ nói liền kinh ngạc cúi đầu, khó hiểu nhìn cái đầu đen thùi trong lòng mình: “Thiên Thụ, ngươi đang diễn trò gì thế?”

Thiên Thụ lấy áo Hồng nhi lau nước mũi sắp trào ra, tiếp tục khóc kể: “Căn bản ta có muốn đi đâu, là Vị Ương, là Vị Ương nói, nói Linh nhi cần kích thích, chỉ cần ta nói sẽ đi thì chắc chắn Linh nhi sẽ sốt ruột, mà nếu thế thì đảm bảo sẽ thổ lộ lòng mình, sau đó đôi ta có thể hạnh phúc bên nhau. Hu hu, ai ngờ Linh nhi nàng lại nhẫn tâm vậy, căn bản chẳng thêm giữ lại, mà nhìn tư thế kia thì giống như hận không thể khiến ta cút càng xa càng tốt. Hồng nhi ah, ngươi cứu cứu ta, ta không muốn đi –”

Hồ Mộ Y nghe được liền đen mặt, ngẩng đầu nhìn đầu sỏ gây chuyện là Vị Ương, tức giận: “Miêu yêu chết tiệt, lại bày trò ngu ngốc! Ngươi còn không biết tính nhị tỷ, không chịu nói ra lời sao???!!!”

Vị Ương bị mắng liền cúi đầu, buồn bực nhìn Thiên Thụ: “Sao ta biết được Thiên Thụ lại không có chút địa vị nào trong lòng Linh nhi như thế chứ?”

Thiên Thụ vừa nghe lời này, lòng tự trọng nho nhỏ bị đả kích nghiêm trọng, khóc âm ỹ kinh thiên động địa, nước mũi ào ào chảy ra. Hồ Linh đang cùng đại tỷ đi ra ngoài thấy một màn như vậy, lòng khé nhói, cảm môi nhìn Thiên Thụ. Không phải nàng không có tình cảm với Thiên Thụ, chỉ là không dám vượt qua giới hạn kia mà thôi. Có nữ nhân nào lại không chờ đợi tình yêu, không hy vọng ngày ngày được cùng người yêu dính với nhau cùng chung sống? Nhưng mà, nếu sau khi không còn tình yêu nữa sẽ thống khổ và suy sụp, vậy nàng tình nguyện không cần. Nàng và Thiên Thụ là một yêu một thần, dù sao cũng không thể bên nhau, đâu cần khổ sở dây dưa? Không bằng thừa dịp tình cảm còn chưa sâu sắc thì sớm tách ra, như vậy mà nói sẽ là kết quả tốt nhất với hai người.....

Biểu tình đau đớn của Hồ Linh bị Hồ Mộ Y thu hết vào mắt, nhìn nhìn Thiên Thụ khóc thảm thiết trong lòng mình, Hồ Mộ Y thở dài. Nhị tỷ quá lí trí, đối xử với tình cảm cũng vậy, không biết rằng tình yêu chính là khiến người ta phần đầu quên mình để chiếm lấy, để có được. Nếu không phải đầu óc Thiên Thụ như thể thiếu dây thần kinh mà kháng kháng một mực với nàng thì sợ là hai người đã sớm không còn gì liên quan rồi. Không muốn nhị tỷ cứ mãi cô đơn như vậy, Hồ Mộ Y đành phải gỡ chiêu, đẩy đầu Thiên Thụ ra, lấy một chiếc bình sứ màu đỏ, lăm la lăm lét nhìn nàng.

“Bảo bối này vốn ta định để mình dùng, nhưng nhìn bộ dáng vô dụng của ngươi, ta cũng không nhẫn tâm, liền nhین đau bỏ những thứ yêu thích, cho ngươi vậy.”

“Là cái gì?” Thiên Thụ lau nước mắt nhìn cái bình màu đỏ trong tay Hồ Mộ Y. Hồ Liễu, Hồ Linh, Vị Ương, Y Lãnh Y cũng đều bị hấp dẫn mà nhìn qua, tất cả đều không tin, Hồng nhi keo kiệt như vậy, có thứ tốt mà chính mình không cần lại đi cho người khác sao?

Hồ Mộ Y thấy nàng không tin liền cúi đầu thì thầm bên tai Thiên Thụ gì đó, Thiên Thụ nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng trong nháy mắt, đôi mắt loé lên ánh sáng khác thường. Thiên Thụ nhìn chiếc bình nhỏ trong tay Hồ Mộ Y, do dự thật lâu, một lát sau, quay đầu không được tự nhiên nhìn Hồ Linh, như thể ra quyết định gì trọng đại lắm, thở sâu, mở nắp bình, ngửa đầu uống cạn.

Ngay lúc nắp bình mở ra, một làn hương kì lạ bay ra, khiến người ngủ thấy hương thụ nói không nên lời. Cảm giác tê dại lan rộng toàn thân, Hồ Mộ Y đưa tay nắm cổ tay phải nơi có mạch đập của Y Lãnh Y, mỉm cười với nàng, như vậy thì mùi hương rẻ tiền kia cũng không ảnh hưởng đến Y Y nhà mình. Hương khí quý dị hít vào mũi, Hồ Linh lập tức biến sắc, đi tới vài bước, dướn người muốn đoạt chiếc bình trong tay Thiên Thụ, lại vẫn bị nàng giành uống trước.

Thiên Thụ uống hết nước thuốc trong bình xong, lập tức thay đổi bộ dáng, nhiệt độ cơ thể dần dập tắt tăng lên, kéo kéo khuy áo, đỏ mặt tía tai nhìn chằm chằm Hồ Linh thở dốc, bộ dáng mười phần giống con trâu được động tình.

Vị Ương ngủ thấy mùi kia cũng biết là cái gì, ở một bên cười không có ý tốt, nháy nháy mắt với Hồ Mộ Y. Hồng nhi, thực sự đúng là người, vẫn là người thẳng tay! Người tuyệt đối là ông tổ của lưu manh mà!

Hồ Liễu ở một bên thở dài, đồng tình nhìn nhị muội đang vô cùng lo lắng. Trên khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi kia rốt cuộc hiện lên vẻ tức giận, Hồ Linh ngẩng đầu, oán hận nhìn Hồ Mộ Y.

“Hồng nhi, sao người có thể cho nàng uống thứ này được chứ!”

Hồ Mộ Y nắm chặt tay Y Lãnh Y đang vẽ mặt mờ mịt bên cạnh, đắc ý dạt dào cười: “Nhị tỷ, người chắc cũng biết thuốc giải của ‘Nam man xuân’ là gì chứ? Ta sẽ không nhiều lời, sao nhỉ, Ương tử, người cũng mau theo đại tỷ đi đi, giải tán!”

Y Lãnh Y nghe được lời Hồ Mộ Y nói, mặt liền đỏ lên, nghĩ đến việc thuốc kia vốn muốn dùng trên người mình, vừa thẹn lại vừa kinh hãi trừng mắt lườm nàng một cái. Hồ Mộ Y lại tự đắc cười to. Thấy sao? Một người kiêu ngạo bảo thủ như vậy mà khiến Hồ Mộ Y ta dạy dỗ thành bộ dáng này, trên đời còn có cái gì ta làm không được đây?

“A — đại tỷ, buông tay —”

Hồ Mộ Y đang đắc ý lại bị Hồ Liễu nhéo má phải. Cũng không quan tâm Vị Ương và Y Lãnh Y bên cạnh, Hồ Liễu kéo mặt Hồ Mộ Y đi nhanh vào rừng, tiểu muội này mà không được dạy cho một bài học thì sẽ thượng phòng yết ngoã* mất!

(* nghĩa đen: dỡ ngói trên mái nhà ~> ám chỉ ko dạy dỗ Hồng nhi thì em nó càng phá phách làm càn)

“Tốt, Hồng nhi, người cũng dám tính kế Linh nhi? Xem tư thế này thì người vì lời bằng miêu hữu mà về sau còn không bán đứng cả nhà chúng ta sao?”

“Đại tỷ.....”

Hồ Mộ Y nước mắt lưng tròng nhìn Hồ Liễu, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng quơ quơ về phía Y Lãnh Y, tìm kiếm an ủi, lại bị Vị Ương giữa đường ngăn cản. Vị Ương giữ tay Hồ Mộ Y, cười đến đắc ý: “Sao hử, ai bảo người suốt ngày bắt nạt ta, hôm nay Liễu nhi liền thay ta giáo huấn một chút cái đồ tử tiểu Hồng không biết trời cao đất rộng người!”

Vừa dứt lời, thanh âm phấn nộ của Hồ Liễu truyền tới: “Tiểu miêu, nàng đừng vội, chờ Hồng nhi xong rồi sẽ tới lượt nàng!”

***

“Thiên Thụ, sao rồi?” Hồ Linh ôm Thiên Thụ trở vào động, đặt lên chiếc giường hàn ngọc, lo lắng nhìn nàng.

“Nóng, nóng quá –” Thiên Thụ nôn nóng đá văng chiếc chăn Hồ Liễu vừa đắp lên người ra, ngửa đầu nhìn nàng. Khuôn mặt một mảnh đỏ hồng, hai mắt loé lên quang mang động tình, ánh mắt nóng bỏng dừng trên người Hồ Linh, khiến mặt nàng nóng bừng.

Hồ Linh cắn môi nhìn Thiên Thụ, vuốt vuốt thân mình không ngừng nóng lên gần như toả nhiệt của nàng, lòng nóng như lửa đốt, lại cuối cùng không chịu nổi một bước cuối cùng kia. “Nam man xuân” là thánh vật mà Man tộc nhân tiến cống cho gia tộc hồ ly hàng năm để lấy lòng thần thú, phần lớn là lấy những hoạt tính hữu hiệu từ thực vật để luyện chế nên. Công hiệu của thuốc rất mạnh, tinh hoa trăm năm, bởi vậy cực kỳ trân quý, một khi dùng thì phải lập tức làm việc “vợ chồng”, nếu không khi công hiệu phát huy đến cực điểm, trong cơ thể sẽ như có dung nham nóng chảy cuộn trào khó lòng chịu đựng nổi, cuối cùng sẽ tự huỷ hoại bản thân. Tâm trí Hồ Linh một mảnh hỗn loạn, kinh ngạc nhìn Thiên Thụ không ngừng lăn lộn trên giường. Ngay cả mồ mồ còn không có được thứ thuốc đó, Hồng nhi lấy được bằng cách nào đây?

Đột nhiên, Thiên Thụ bật dậy, ôm cổ Hồ Linh, lật nghiêng lăn lên giường.

“Linh nhi, ta khó chịu quá! Thực sự khó chịu!”

“Thiên Thụ, ngoan, ta đi lấy mấy khối băng đến cho nàng được không?”

Cảm thấy cơ thể nàng gần bằng nhiệt độ nước sôi, Hồ Linh lòng nóng như lửa đốt dỗ dành Thiên Thụ, nhưng Thiên Thụ người ta căn bản không để ý tới nàng. Ta đây đã ăn xuân được rồi, ai còn quản nhiều như vậy làm gì?! Thiên Thụ cúi đầu, không quan tâm gì cả hôn lên cằm cổ trắng nõn của Hồ Linh, người nàng mê luyến suốt mấy năm rốt cục cũng bị nàng ôm vào lòng. Thiên Thụ gấp gáp xé nát quần áo Hồ Linh, một khắc lúc cảm giác nóng bỏng như muốn nổ tung trong cơ thể va chạm vào thân mình lạnh như băng của Hồ Linh, như dòng suối mát ào ạt chảy vào trong cơ thể, có hơi giảm bớt. Thiên Thụ thoải mái thở dài, hai tay gắt gao ôm Hồ Linh, dùng sức kéo về phía mình, như thể muốn dung nhập Hồ Linh vào trong cơ thể mình.

Hồ Linh bị Thiên Thụ hôn đến hơi thở hỗn loạn, ánh mắt mê man, nhưng chút lý trí còn sót lại vẫn kiên cường phản kháng, muốn đẩy Thiên Thụ ra. Thiên Thụ lúc này đã sớm không còn bộ dáng cực cương ngoan lúc đầu, như thể một con sói xoay người làm chủ, đè lại tay Hồ Linh, kêu gào cười lên người nàng, vẻ mặt bất mãn nhìn nàng: “Linh nhi, nàng, nàng đừng từ chối ta nữa, heo mẹ nuôi béo mập trong nhà cũng là ta tự tay giết, nàng có lớn hơn nữa, có thể khoẻ hơn, nhưng có thể khoẻ hơn nó sao?”

“Thiên Thụ, nàng — ah —” Hồ Linh giận dữ nhìn Thiên Thụ, lời trách cứ sắp sửa bật ra lại bị nụ hôn không đầu không đuôi của nàng ngăn lại. Mặt Thiên Thụ đỏ bừng, nhìn thân thể như tuyết trắng của Hồ Linh ở dưới thân phiếm hồng, lại thở gấp liên tục như thế, thú tính hoàn toàn bị kích phát, bàn tay trực tiếp tìm được quần lót của Hồ Linh. Hồ Linh kinh hãi, thân mình run run không ngừng dịch hướng bên trong giường, mà bất đắc dĩ là Thiên Thụ lúc này khoẻ vô cùng, tay phải giữ bên hông Hồ Linh để nàng không thể cử động, tay trái lại xâu xa dò xét xuống dưới. Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, một bóng trắng vọt vào, nghiêng người uyển chuyển một cái, túm Thiên Thụ từ trên người Hồ Linh xuống, hung hăng quăng lên mặt đất.

Thiên Thụ bị quăng ngã đến choáng váng, gian nan đứng lên, biểu tình vạn vạn nhìn mồ mồ vẻ mặt đầy tức giận.

“Mồ mồ?!”

Thấy mồ mồ, Hồ Linh liền cầm lấy quần áo bị Thiên Thụ cởi bỏ quăng bên cạnh nửa che thân mình, cúi đầu xuống. Mồ mồ ánh mắt phun lửa nhìn Thiên Thụ. Giỏi, Lôi Thiên Thụ người ah, tưởng đơn giản vậy đã nghĩ tới việc lừa Linh nhi nhà ta đi sao? Ngay lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, lại một bóng trắng loé lên, Hồ Liễu một thân bạch y tiến vào, tay phải còn kéo tai Hồ Mộ Y, Hồ Mộ Y đau đến biến dạng, không ngừng cầu xin tha thứ.

Hồ Liễu không để ý tới nàng, ngẩng đầu nhìn bộ dáng chật vật của Thiên Thụ và Hồ Linh, thở dài: “Nhị muội, chúng ta đều bị Hồng nhi lừa rồi.”

Thế này Hồ Linh mới hơi ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Hồ Liễu. Hồ Mộ Y đã sớm gấp đến mặt đỏ bừng, nháy nháy mắt với Thiên Thụ, Thiên Thụ chớp mắt nhìn nàng, có chút hoảng sợ, hay là, hay là bị phát hiện rồi? Mồ mồ nhìn hành động của hai người, tay chống nạnh, gờ tay nhéo má trái của Hồng nhi, quát lớn: “Liễu

nhi, Linh nhi, hai người theo ta lâu như vậy là vô ích sao? Hồng nhi sao có thể có ‘Nam man xuân’ được? Nàng đưa Thiên Thụ uống là bột giặt quần áo, khiến cho nhiệt độ cơ thể tăng lên, rồi bỏ thêm chút tinh dầu nữa, vậy mà các người tin???!!”

Hồ Liễu, Hồ Linh kinh ngạc nhìn nhau, nhìn Thiên Thụ cùng Hồ Mộ Y. Một lát sau, Hồ Linh phục hồi tinh thần, hờ hững mặc quần áo vào, nhìn Thiên Thụ một cái thật sâu, sau đó quay đầu, đi ra khỏi động Hồ Liên.

52. Chương 51: Tiểu Lang Phát Uy

Đêm đó, trên bầu trời động Hồ Liên sấm rung chớp giạt, gió rít từng cơn, chỉ thấy Bắc hải sóng dữ quay cuồng, rít gào lồng lộn, mưa rào quất vào mặt, nước mưa bắn tung toé, một mảnh mịt mờ. Sức gió thực lớn, thổi quét khiến đại thụ trăm năm cao đến nửa thước bị cong oằn xuống. Mưa to tầm tã, mà hiệu quả của cơn mưa này lại khiến mấy nhà vui mấy nhà sầu.

Đào gia gia đang ngồi chơi cờ cùng mỗ mỗ nghe thấy tiếng sấm liên tục nháy mắt, lập tức liếc nhìn Hồ Linh trầm mặc không lên tiếng bên cạnh, bất đắc dĩ thở dài: “Linh nhi, ta thấy người nên ra xem đi, Thiên Thụ này cả ngày không ngừng phóng sét gọi mưa, ta thấy nàng là muốn học Bạch Tố Trinh năm đó dâng nước ngập động Hồ Liên mà.”

Hồ Linh không nói, lạnh nhạt hướng tầm mắt ra ngoài động, vẫn ngồi xếp bằng như trước, không để ý.

Vị Ương rúc trong lòng Hồ Liễu lăm lết nhìn Hồ Linh, một lát sau ngẩng đầu nhìn Hồ Liễu đầy thâm tình nhìn mình, cười cười, vòng tay ôm nàng, chui đầu vào vòng tay ấm áp của nàng, hít thật sâu mùi hương thơm ngát trên người Hồ Liễu.

“Liễu nhi, nàng xem Thiên Thụ và Linh nhi rốt cuộc có phải diễn trò hay không? Thiên Thụ ở bên ngoài như nổi điên phóng lôi sẽ hao tổn bao nhiêu nguyên khí chứ, vậy mà Linh nhi nàng sao có thể như không có việc gì nhàn nhã luyện công vậy? Không đau lòng sao?”

Hồ Liễu lắc đầu, cười khê: “Tính tình nhị muội chính là như vậy, cho dù đặt trong tim cũng sẽ không nói ra lời. Nàng đó, ít lo lắng cho người khác thôi.”

Vị Ương nghe xong mắt liền sáng ngời, trực tiếp xem nhẹ nửa câu sau, cái đầu thò thò ra: “Nói như vậy ta và Hồng nhi vẫn có chút tác dụng không phải sao?”

Nói chưa dứt, lời này vừa ra khỏi miệng, Vị Ương đã bị Hồ Liễu cốc một cái. Nhớ tới bộ dáng Thiên Thụ giả vờ trúng độc, Hồ Liễu vừa giận vừa buồn cười. Mà nói Thiên Thụ cũng không dễ chịu gì, rõ ràng uống bột giặt quần áo, hẳn không nên làm ra bộ dáng như thể uống phải xuân dược mới phải. Sau chính mình lên hỏi Linh nhi, nhị muội thông minh như vậy sao lại thật sự bị nàng mê hoặc, trình độ thể thật khiến người ta không thể không nghĩ theo hướng khác. Mấy người nói xem một tiểu cô nương không chút kinh nghiệm như Thiên Thụ sao có thể làm ra.....động tác đó đây?

“Liễu nhi?!” Vị Ương thấy Hồ Liễu ngậy người liền bĩu môi bất mãn kháng nghị.

Hồ Liễu hoàn hồn, cúi đầu nhìn đôi mắt lấp lánh như kẻ trộm của tiểu miêu trong lòng mình, bất đắc dĩ lắc đầu: “Còn dám nói? Nàng và Hồng nhi chỉ biết gây trở ngại chứ chẳng giúp được gì.”

“Cái gì?” Vị Ương khó hiểu nhìn Hồ Liễu.

Hồ Liễu thở dài, trộm liếc Hồ Linh, chậm rãi mở miệng: “Hồng nhi cho Thiên Thụ uống cái gọi là ‘Nam man xuân’, tuy nói được tính mạnh nhưng nhất thời cũng sẽ không bị mất mạng. Nói thể nào thì cũng có thể sống qua một ngày một đêm.”

Vị Ương chớp chớp đôi mắt to nhìn chằm chằm Hồ Liễu không rời mắt, không rõ vì sao nàng nói vậy. Chết sớm với chết muộn có gì khác nhau, cần gì phải nhịn một đêm? Đây không phải không có việc gì tự hành tội mình sao.....[==!]

Hồ Liễu bắt đắ dĩ nhìn Vị Ương: “Ý ta nói là ‘Nam man xuân’ không nhất định phải làm việc ‘vợ chồng’ mới có thể giải được độc tố trong cơ thể, chỉ cần đi tới thiên tuyến ở phía đông tắm rửa là có thể, không cần đến một ngày.”

Vị Ương nghe xong “vụt” cái ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Hồ Liễu: “Nàng nói là Linh nhi –”

Hồ Liễu gật gật đầu, không nhiều lời nữa.

Vị Ương sững sốt nửa ngày, nghe tiếng sấm vang lên không ngớt ngoài động, tay chân cùng sử dụng từ trong lòng Hồ Liễu lao ra ngoài, xoay người muốn đi tìm Thiên Thụ, lại bị Hồ Liễu túm trở về.

Hồ Liễu sững mặt, giận dữ nhìn nàng: “Nàng thành thật một lát cho ta, lại đi quấy rối nữa thì đêm nay đừng mong xuống giường!”

“.....”

Nghe được lời đe dọa nghiêm khắc như thế, sao Vị Ương còn dám lộn xộn, khiếp đảm lén liếc Hồ Liễu một cái, chống lại đôi mắt sáng ngời của nàng liền chột dạ cúi đầu, từ đáy lòng thầm bi ai thay Thiên Thụ. Ở chung mấy ngày nay, nàng cũng biết được ít nhiều tính tình của Linh nhi. Linh nhi hận nhất là lừa gạt, lần này Thiên Thụ sợ là không dễ dành được sự tha thứ của nàng. Vị Ương không được tự nhiên nhìn Hồ Mộ Y ở xa xa, xem ra lần này cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng cho Hồng nhi mà thôi.

Hồ Mộ Y bị Vị Ương kí thác hy vọng mãnh liệt lúc này đang ôm mỹ nhân ngồi trong động lòng tràn đầy sung sướng thưởng thức cảnh mưa. Hồ Mộ Y cúi đầu, nhìn Y Lãnh Y vẻ mặt vui mừng nhộn nhạo trong lòng, sững nịnh hôn hôn hai má nàng, cười khê: “Mưa rơi mà cũng vui vậy sao?”

Y Lãnh Y đỏ mặt, nắm đầm nho nhỏ nhẹ rơi lên bả vai Hồ Mộ Y: “Không được làm vậy, có người ở đây.”

“Đều là người trong nhà, sợ cái gì?” Hồ Mộ Y tà ác cười, hai cánh tay đang ôm Y Lãnh Y siết lại thật chặt, cúi đầu, nhẹ nhàng cọ cọ với hai má Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y hạnh phúc cười khê, để mặc nàng. Ôn tồn một lát sau, Y Lãnh Y ngẩng đầu, nhìn nhìn Vị Ương trong lòng Hồ Liễu, rốt cục nói ra điều nghi hoặc đã lâu trong lòng mình: “Mộ Mộ.”

“Ừ?”

“Vì sao Đào gia gia là lão hổ mà Vị Ương chỉ là một con tiểu miêu.....”

Y Lãnh Y có chút xấu hổ nhìn Hồ Mộ Y, tuy vấn đề này không hay ho lắm, nhưng vẫn không thắng được lòng hiếu kỳ mãnh liệt, liền hỏi ra lời.

Hồ Mộ Y nhìn khuôn mặt rồi rắm của Y Lãnh Y, cười cười: “Có gì đây, Ương tử là do gia gia nhật được.”

“Nhật?” Y Lãnh Y nghe xong càng kinh ngạc, lão hổ không có việc gì lại đi nhật một con tiểu miêu về?

Hồ Mộ Y nhìn Vị Ương chui trong lòng đại tỷ không ngừng giả bộ làm nũng, thở dài: “Kỳ thật Ương tử cũng không dễ dàng gì. Nghe mỗ mỗ nói mẫu thân nó năm đó sinh được một ổ tiểu miêu, tổng cộng có tám con, mấy đứa kia thân thủ đều mạnh mẽ, xuất thân bất phàm, ai cũng có sở trường riêng, cực kỳ được người ta thích. Chỉ có nó.....tuy một thân thuần sắc kim mao nhưng lại không có chút cảm giác uy vũ của kim tôn miêu yêu nào, trừ ăn ra thì cũng không có sở trường gì. Cha nàng là thần tướng của thiên đình, về nhà nhìn thấy bộ dáng Ương tử mập như heo liếm bàn ăn muốn chết, trong cơn giận dữ liền nhấn tâm vút bỏ nó lại bên đường.”

Y Lãnh Y nghe Hồ Mộ Y nói liền quay đầu, thương hại nhìn vào mắt Vị Ương, thực hiếm có, trải qua một cuộc sống khó khăn như vậy mà nàng còn có thể trưởng thành vui vẻ rạng ngời như ánh mặt trời vậy, không có việc gì lại bày chút ý tưởng gì đó cho người ta. Trên người Vị Ương, không nhìn thấy chút dấu vết nào bị vút bỏ cả.

“Vậy vì sao Đào gia gia lại nhận nuôi Ương tử, ông ấy và mỗ mỗ không phải có thể –”

Hồ Mộ Y nghe xong lời Lãnh Y nói liền nhìn chằm chằm Đào gia gia cười xấu xa: “Lúc trước ta cũng không biết nỗi khổ của Đào gia gia, nghĩ ông ấy thật sự giống như lời trong bức thư đã gửi cho mỗ mỗ là có người

mới, cũng chỉ biết hận ông ấy làm tổn thương một mảnh tình thâm của mỗ mỗ, sau dưới sự ép hỏi của mỗ mỗ ông ấy mới nói ra sự thật.”

Y Lãnh Y nghe đến mê say, ngửa mặt cười cười nhìn chăm chăm Hồ Mộ Y, không biết biểu tình của mình quấy rầy người khác đến mức nào.

Hồ Mộ Y thấy mà lòng nhộn nhạo, cúi đầu, hôn chốc chốc lên cái miệng nhỏ phần nộn của nàng vài cái, trước khi Y Lãnh Y phản ứng lại liền ngửa ra sau, mờ ám liếm liếm môi, không để ý tới Y Lãnh Y đã đỏ bừng mặt, tiếp tục nói: “Năm đó Đào gia gia bị thương lúc bảo vệ bầy đàn, cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp mỗ mỗ, cho nên sau đó mới nhẫn tâm viết bức thư chia tay gửi mỗ mỗ.”

Y Lãnh Y nghe xong liền nao nao: “Bị thương? Bị thương nặng tới đâu mới không thể không tách ra vậy?”

Hồ Mộ Y cười đến không có ý tốt: “Bị thương ở chỗ rất không đúng.”

“Chỗ không đúng?” Y Lãnh Y hỏi lại. Mặc kệ bị thương ở đâu thì cũng không hẳn sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của ông ấy và mỗ mỗ chứ, Đào gia gia sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ mỗ mỗ như hoa như ngọc vậy được?

“Bị thương tiểu kê kê.”

“.....” Y Lãnh Y nghe xong xấu hổ vô cùng cúi đầu xuống, ngay cả lỗ tai cũng nhuộm sắc hồng nhàn nhạt. Đang ngượng ngùng, từ động khẩu truyền tới một tràng tiếng cười, mỗ mỗ nhíu mày, từ trên giường bật dậy, dẫn mọi người ra ngoài tìm hiểu đầu đuôi.

Ngoài động, Thiên Thụ đang ôm bình rượu uống hăng say, bên người không biết đã tụ tập không ít lang yêu lớn nhỏ từ khi nào. Không cần phải nói, chúng đều theo tiếng sấm tìm tới Thiên Thụ để tính sổ. Trận đại chiến lần trước giữa hồ ly và lang tộc, bởi Thiên Thụ nhát gan lại không có kinh nghiệm chiến đấu gì nên đành phải chuyên tìm mấy quả hồng mềm để bóp, đánh mấy con tiểu lang, mặc dù không chết nhưng đều trọng thương. Đám mẩu lang ghi hận trong lòng nghe được tiếng la khóc của nàng, nghĩ nàng gặp kinh địch liền thi nhau chạy tới, muốn nhân cơ hội này báo thù. Không ngờ Thiên Thụ dĩ nhiên uống rượu tăng can đảm, không quan tâm người là công lang hay mẫu lang, đại lang hay tiểu lang, người ta ai đến cũng không từ chối, lên một con phóng sét một con, chỉ một lát sau máu chảy thành sông, tiếng sói tru vang vọng đất trời.

Lang Lâm thấy Hồ Mộ Y nắm tay Y Lãnh Y chậm rãi ra khỏi động, lập tức liền giận dữ, biến trở lại chân thân tiến lên lý luận.

“Hồ Mộ Y, sao ngươi có thể không giữ lời như vậy?! Lúc trước không phải ngươi đã lập lời thề không xâm phạm lẫn nhau sau, giờ ngươi dĩ nhiên lại để mặc Lôi Thiên Thụ tùy ý chà đạp bầy sói!”

Hồ Mộ Y nghe xong, không thêm để ý lắc lắc đầu: “Cái gì mà kêu tùy ý chà đạp bầy sói? Hả? Ngươi có biết cái gì gọi là chà đạp không?”

“.....” Lang Lâm cứng họng, lui lại vài bước, oán hận nhìn Hồ Mộ Y. Một lát sau, ánh mắt bị Y Lãnh Y ở bên cạnh hấp dẫn qua. Khuôn mặt thuần khiết không trang điểm, ánh mắt mềm mại, đáng người yếu điệu, Y Lãnh Y nhu nhược đứng bên cạnh Hồ Mộ Y, cũng hiểu kỳ nhìn nàng.

Lang Lâm đảo tròn con ngươi, hiềm hơi thực nữ cười khê: “Đương nhiên ta biết cái gì gọi là chà đạp, không phải là việc ngươi làm với ta ở bờ thiên trì lúc trước sao?”

Hồ Mộ Y đen mặt nhìn Lang Lâm, lập tức quay đầu nhìn Y Lãnh Y bên cạnh. Quả nhiên, người hẹp hòi kia vừa nghe lời này lập tức biến sắc, không chớp mắt nhìn chăm chăm Hồ Mộ Y, ánh mắt đầy thăm dò. Thế này cũng không trách Y Lãnh Y nghĩ nhiều, lúc trước khi nàng đi cùng Vị Ương tới động Hồ Liên tìm Hồ Mộ Y đã nhìn thấy chính là cảnh Hồ Mộ Y cười trên người Lang Lâm, đáng khinh bỉ xé quần áo người ta. Sau tuy Y Lãnh Y không hề hỏi, nhưng trong lòng cũng có ít nhiều vướng mắc, giờ vừa nghe Lang Lâm nói vậy, Y Lãnh Y lập tức trắng mặt, bàn tay đang nắm tay Hồ Mộ Y cũng buông lỏng, khoanh tay lui lại hai bước, mặt không chút thay đổi nhìn Lang Lâm, không nói một lời.

Lang Lâm nhìn bộ dáng Hồ Mộ Y chặt vật sốt ruột vô đầu bứt tai, lòng đã sớm sung sướng đến nở hoa, thì ra điểm yếu của tên nhãi con hồ ly không sợ trời không sợ đất này chính là Y Lãnh Y, cái này thì dễ rồi.

Lang Lâm không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi đi tới trước, thâm tình nhìn Hồ Mộ Y, một lát sau, lại nhìn Y Lãnh Y bên cạnh, ánh mắt đầy bi thống.

Lang Lâm thở dài, rơi lệ thấp giọng: “Hồ Hồ, không ngờ nàng mới xuống núi mấy tháng mà đã di tình biệt luyện.”

(*có mới nói cũ/ xa mặt cách lòng)

Hồ Mộ Y kinh ngạc há hốc miệng nhìn ánh mắt đầy u oán của Lang Lâm. Cái gì chứ, bị sét đánh đến thần kinh rồi à?

Mấy người bên cạnh cũng đều sợ đến ngây người, ngay cả Thiên Thụ đang vui vẻ ôm bình rượu uống cũng đều dừng động tác, kinh ngạc nhìn Lang Lâm. Từ khi nào mà nàng và Hồng nhi có JQ* vậy?

(*gian tình)

Lang Lâm lau nước mắt, quay đầu nhìn Y Lãnh Y, gắt gao cắn môi dưới: “Người là Y Lãnh Y phải không, ta sẽ không oán hận người, chỉ hy vọng người có thể đối xử tốt với Hồ Hồ, dù sau chúng ta cũng ở bên nhau mấy năm, ta hy vọng nàng có thể hạnh phúc.”

Sắc mặt Y Lãnh Y trở nên trắng bệch, mờ mịt nhìn Lang Lâm, nàng chưa bao giờ nghe Hồ Mộ Y nhắc tới Lang Lâm, cũng vẫn luôn nghĩ mình là mối tình đầu của Hồ Mộ Y, không nghĩ tới, thế nhưng.....

“Người nổi điên cái gì thế hả???!?” Hồ Mộ Y nhìn thấy sắc mặt như sắp sụp đổ của Y Lãnh Y liền chỉ vào Lang Lâm chửi ầm lên.

Lang Lâm nén cười đến ruột gan muốn xoắn lại, mà trên mặt lại vẫn ai oán như trước: “Hồ Hồ, nàng vẫn như thế, tính tình chẳng thay đổi gì, có người mới rồi cũng nên thu liễm chút, không phải ai cũng đều cứng chiều yêu thương nàng như ta.”

“Người, người vô sỉ!” Hồ Mộ Y nói năng lộn xộn mắng chửi. Lang Lâm này bị điên cái gì thế?

Lang Lâm hất mái tóc dài, rất có tư thế lão nương bất chấp giá nào. Hừ hừ, ta ở trong hang sói xem phim Quỳnh Dao cũng không phải vô ích mà. Lang Lâm cố nén ý cười trong lòng, tiếp tục diễn, rưng rưng lệ nói nhỏ: “Ta vô sỉ, nhưng tất cả đều là bởi vì ta quá yêu nàng! Nàng xuống núi mấy tháng, ta liền ngày ngày lên sườn núi chúng ta thường ngọt ngào mà khóc, hy vọng nàng sớm ngày trở lại. Y phục và hài nàng tặng cho ta, ta vẫn mặc không bỏ được. Sau đó, thật vất vả nàng mới trở lại, cũng không thèm bận tâm Thiên Thụ còn ở đó, cấp bách đề ta ở dưới, ta đã cho rằng đôi ta có thể trở lại như ngày trước, nhưng mà, lúc nàng nhìn nữ nhân này, dĩ nhiên lại bỏ ta mà đi. Hồ Hồ, nàng nói cho ta biết, ta còn có thể yêu nàng thế nào đây?”

Lang Lâm nhìn Hồ Mộ Y há mồm muốn biện giải, lập tức liền oà khóc, lại không quên vươn tay giữ chặt Y Lãnh Y bên cạnh: “Người nhất định phải thay ta yêu Hồ Hồ thực tốt.”

Y Lãnh Y chỉ cảm thấy thân mình từng trận rét run, kinh ngạc nhìn vẻ mặt bi thương của Lang Lâm, lòng dần dần trầm xuống. Lang Lâm thấy màn kịch cũng diễn không tẻ rồi, liền vung tay lên, dẫn bảy sói lui đi, mà trước khi đi như thể nhớ tới việc gì rất quan trọng, vội vàng trở lại bổ sung với Y Lãnh Y một câu: “Đúng rồi, Y Y, quên nói cho người biết, bụng Hồ Hồ nhạy cảm lắm, lần sau người có thể thử xem.”

53. Chương 52: Thổ Lộ

Lang Lâm đi rồi, mọi người nhìn nhau, không ngừng nhớ lại những lời vừa rồi, nghi hoặc vô cùng cũng không dám hỏi ra lời. Xung quanh một mảnh yên tĩnh, một lát sau, mọi người nhất loạt xoẹt xoẹt quay đầu nhìn Y Lãnh Y và Hồng nhi. Y Lãnh Y khoanh tay, vẻ mặt hồ hững không nói gì nhìn Hồ Mộ Y đang một mực cúi đầu, vẻ mặt đầy sợ hãi, sau đó lắc đầu, vung tay áo, quay trở lại trong động.

Hồ Mộ Y thấy Y Lãnh Y đi vào động, thế này mới dám ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hướng Lang Lâm rời đi, tức giận đến mặt đỏ bừng, oán hận mắng vài câu rồi đuổi theo Y Lãnh Y.

Hồ Linh lại vẫn đứng đó, nhíu mày nhìn Thiên Thụ ôm bình rượu uống đến mặt đỏ hồng không biết trời trăng gì, lòng bất giác khê nhói. Hồ Linh chậm rãi tiến lại, vươn tay ra giữ lấy bình rượu của nàng.

“Ta đã nói là không cần các người quản mà, cút!”

“Thiên Thụ, là ta –” Hồ Linh thở dài, nói nhỏ.

Thiên Thụ quay đầu, thấy Hồ Linh đứng giữa cơn mưa nhìn mình, liền ngẩn ra. Hồ Linh vẫn một thân bạch sắc bố y như trước, tựa đứng trong sương khói, bằng thanh ngọc khiết, khiến người ta ngưỡng mộ. Nhìn mưa rơi, như thế cũng không nhẫn tâm ô uest về xinh đẹp của nàng, né tránh mà rơi, chỉ là khuôn mặt tinh xảo khiến Thiên Thụ mê luyến kia vẫn không có thứ tình yêu nàng chờ mong, nhìn thấy vẫn chỉ là sự hồ hững đặc trưng của Hồ Linh.

Thiên Thụ hừ một tiếng, tiếp tục uống một hớp rượu.

“Nàng muốn gì? Nàng cũng không phải vợ ta, dựa vào cái gì quản ta?”

Hồ Linh hơi giật mình, nhìn Thiên Thụ sau khi uống rượu còn ngang hơn của kia, bất đắc dĩ lắc đầu. Biết nàng sẽ không nghe lời mình nói, cũng không nói nhiều nữa, xoay người muốn đi, lúc sắp rời đi lại bị Thiên Thụ giữ chặt trong nháy mắt, gắt gao ôm vào lòng. Hơi lạnh thấu xương từ trên người Thiên Thụ xuyên qua y phục ướt sũng truyền vào cơ thể Hồ Linh, khiến lòng nàng càng thêm chua xót.

Thiên Thụ ngửa mặt nhìn chằm chằm Hồ Linh không chuyển mắt, ánh mắt đầy cầu xin: “Linh nhi, nàng cứ như vậy mà đi? Cho dù nhìn thấy một người lạ say rượu giữa mưa thì nàng cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, phải không?”

“Là người không cho ta quản.” Hồ Linh thản nhiên mở miệng, cố gắng che dấu sự đau đớn thấu tim của mình, nét mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Thiên Thụ ôm bình rượu, uống đến khuôn mặt hồng lên khiến người ta thương tiếc, lau nước mắt cùng nước mưa lẫn lộn trên mặt, dùng đôi mắt sưng đỏ bất mãn nhìn Hồ Linh: “Linh nhi, nàng nghe lời như vậy từ khi nào thế? Ta bảo nàng đi nàng liền đi, ta để nàng làm lão bà ta sao nàng lại có thể mặc kệ không để tâm hả???!?”

“.....Người uống say rồi.” Hồ Linh không nhìn ánh mắt bi thương của Thiên Thụ, sợ sau khi nhìn thấy sẽ không thể cự tuyệt. Đau lòng, cảm giác chưa từng có bao giờ ấy lại trào dâng trong lòng ở khoảnh khắc nhìn thấy Thiên Thụ dùng rượu mua say. Nàng cũng không trách Thiên Thụ lừa gạt, chỉ là hy vọng người kia có thể thoát khỏi bóng ma của mình, sớm ngày xuống núi, không còn bị mình trói buộc nữa.

Thiên Thụ nhân hơi men, phun ra toàn bộ những lời nén nhịn trong lòng từ lâu: “Linh nhi, nàng thực ích kỷ, luôn đẩy vấn đề lên người người khác. Không chịu ở bên ta, nói cái gì mà là vì ta sớm ngày tu tiên thăng nhập thiên đình, nàng có từng hỏi ý ta chưa? Hỏi xem ta rốt cuộc muốn gì? Có hỏi qua ta rốt cuộc có muốn thành tiên không sao? Ta nói cho nàng biết, Hồ Linh, ta căn bản không muốn làm thần tiên gì cả, ta chỉ muốn ở bên nàng, chỉ muốn ở bên nàng thôi!”

Thiên Thụ nổi lên tính trẻ con gào thét, nước miếng văng lên mặt Hồ Linh.

“Thiên Thụ, ta –”

“Nàng đừng nói nữa!” Thiên Thụ ngắt lời Hồ Linh, giận dữ nhìn đối phương. Nàng chịu đựng đủ rồi, chịu đủ chờ đợi, chịu đủ loại tình yêu ngổn ngang mà nhìn từ xa này, chịu đựng đủ những ngày không chiếm được tình yêu. Thà làm ngọc vỡ, đây là gia huấn của lão Lôi gia nhà nàng, hôm nay rốt cuộc nàng đã nghi thông suốt!

“Hồ Linh, rốt cuộc nàng có yêu ta hay không? Trước tiên nàng nói cho ta biết đã. Nếu yêu, chúng ta hãy đến với nhau, nếu không yêu, ta lập tức đi. Lôi Thiên Thụ ta nói lời sẽ giữ lấy lời!”

Thiên Thụ hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Linh nhi, nàng có biết không, ta từ lúc ban đầu lòng tràn đầy chờ mong đi tới động Hồ Liên hy vọng nàng có thể chấp nhận tình yêu của ta bao nhiêu thì đến bây giờ lại

cô đơn và thống khổ bấy nhiêu. Lớn như vậy rồi ta chưa bao giờ rời xa cha mẹ, chưa bao giờ dùng sét giết con vật nào, nhưng vì nàng, ta đều có thể làm, đều có thể không thêm bận tâm so đo. Nhưng mà nàng đối với ta, cho tới bây giờ lại không nóng không lạnh, ta đã nói với bản thân phải đợi, chỉ cần chờ thêm một chút nữa thì nàng nhất định sẽ chấp nhận ta. Dần dần, ta học được thói quen, thói quen không chờ nổi nữa.....cũng đã quen với sự thất vọng.....Quen với mọi thứ tất cả mọi thứ.....Nhưng chỉ không quen nổi sự tịch mịch.....Linh nhi, ta yêu nàng đến vậy, vì cái gì nàng lại không thể yêu ta.....Nàng có thể có chút phản ứng được không? Đừng cứ mãi trầm mặc như thế, cái gì cũng không nói, được không?!”

Hồ Linh ngạc nhiên nhìn Thiên Thụ, không tin nổi những lời này lại phát ra từ miệng người kia, mà nàng cũng không biết Thiên Thụ lại cảm thấy như thế.....

Lôi Thiên Thụ ngẩng đầu, không chớp mắt nhìn Hồ Linh, nước mắt rơi lên mặt chảy vào mắt cuốn theo những giọt lệ chua xót. Thời gian trôi qua từng phút một, mà đôi môi mím chặt kia của Hồ Linh lại không nói một lời. Thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, Thiên Thụ vốn lòng tràn ngập chờ mong lại lạnh như băng giống thân thể vậy. Nàng hơi phục hồi tinh thần, trầm xuống, cười khổ lắc đầu, nghiêng người một cái nhảy xuống khỏi tảng đá, lảo đảo đi về phía chân núi. Thiên Thụ không quay đầu, lại bước chậm lại, hy vọng Hồ Linh có thể đuổi theo, nhưng mà đi đến chân núi vẫn không thấy bóng dáng nàng. Thiên Thụ cúi đầu, trầm mặc không nói gì, xem ra lần này là thật sự phải đi rồi. Mình ở chỗ này có ích gì đây? Linh nhi chưa bao giờ thích mình, mình lại vẫn đau khổ theo đuổi, chẳng qua chỉ là bóng dáng nàng mà thôi.....

“Lôi Thiên Thụ!!!”

Tiếng gầm rú như thể tiếng sấm rền gọi về toàn bộ lý trí của Thiên Thụ, thanh âm quen thuộc khiến nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên ngoài trăm mét, Thiên Lôi đang vác lôi chui về mặt tức giận nhìn nàng.

Thiên Thụ rụt rụt cổ, hàn khí dâng lên từ đáy lòng, xoay người muốn chạy, má phải chột mát mát, bị người ta véo lên: “Thiên Thụ, con định chạy đi đâu hả, con còn biết mình có nhà không đây?”

Thiên Thụ nuốt nước miếng, cười cười quay đầu: “Nương, sao người lại tới đây?”

Lôi mẫu tức đến cả người run lên, cắn răng tăng sức trên tay: “Con có chơi đùa thì mặc kệ con, dĩ nhiên lại dám dùng thiên lôi tùy tiện đánh sấm? Con có biết như thế hao tổn bao nhiêu linh khí và công đức của mình không hả? Vì một nữ nhân mà ép buộc mình thành như vậy, quả thực rất không có tiền đồ mà!!! Còn đầu mặt mũi Lôi gia chúng ta nữa. Về nhà cho ta, về sau không được gặp Hồ Linh nữa!!!”

Thiên Thụ cúi đầu, mặc cho cha mẹ chà đạp, trái tim nho nhỏ lại bắt đầu khổ sở. Ta không được gặp Linh nhi nữa? Sợ là sau khi nói những lời kia, nàng sẽ không gặp ta nữa mới phải.

Thiên Thụ bị Thiên Lôi, Lôi mẫu tóm về nhà, dọc đường đi nghe không ít lời dạy dỗ của bọn họ. Đến nhà, chân vừa tiến vào cửa liền ngáy ngẩn cả người.

“Thụ Thụ –” Đại sảnh, một thiếu nữ đáng người nóng bỏng, mái tóc hồng buông phủ bờ vai đang chớp chớp đôi mắt to nhìn nàng chằm chằm.

Trời của ta ah, sao bà nương này lại tới nữa? Thiên Thụ kinh hoảng quay đầu nhìn về phía Thiên Lôi, Lôi mẫu.

Lôi mẫu bắt đầu dĩ hễ dài: “Trước kia ta không đồng ý con quá thân thiết với Phách Nhã là bởi không thể chấp nhận việc con thích nữ nhân, nhưng mà gần đây ta xem trên ti vi thì thấy cái việc đồng tính luyến ái này ấy à, trên cơ bản đều là trời sinh, cha mẹ di truyền. Thế này ta mới nhớ lúc còn trẻ cha con cũng rất “nữ tính”, đều là bởi gặp ta nên mới kết thúc vận mệnh tiểu thụ của hần. Một khi đã như vậy, chúng ta cũng sẽ không tra tấn con nữa. Chuyện xảy ra ở động Hồ Liên, ta ít nhiều cũng biết. Hài tử à, con tội gì phải vậy chứ?”

Thiên Thụ cảm động đến nỗi nước mắt nước mũi lại bắt đầu ào ào tuôn trào. Vừa định nói chút cảm nghĩ, má trái liền bị Phách Nhã mạnh mẽ捏, cảm bị hất lên. Phách Nhã buộc Thiên Thụ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt mình. Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Thiên Thụ, một cổ lửa giận dâng lên trong lòng Phách Nhã, nhưng trên mặt lại vẫn bất động thanh sắc, cười khê: “Thụ Thụ, ta học nghệ với sư phụ nay đã trở lại. Từ nay về sau sẽ không rời khỏi nàng, nàng chắc chắn chỉ là Thụ Thụ của riêng một mình ta thôi.”

Thiên Thụ tức giận hất tay nàng ra: “Bà nương, người đừng làm loạn nữa.”

Phách Nhã hất hất tóc, cười quyến rũ nhìn nàng: “Cái gì mà làm loạn chứ, chẳng lẽ ta không xinh đẹp bằng hồ ly tinh sao?”

Không phải Phách Nhã tự khen, mà ở tiên giới nàng nhưng lại là mỹ nữ có tiếng, ví dụ như nếu Ngọc đế có mở tiệc sinh nhật, chắc chắn sẽ mời nàng tới dự. Mà theo lời nàng nói thì, chỉ cần Phách Nhã nàng xoay xoay cái eo thon nhỏ, một nửa tiên quân đầy hứa hẹn ở thiên đình đều sẽ vì nàng mà buông tha cho cơ hội tu luyện thành tiên, cùng nàng rơi xuống phạm gian, trải qua cuộc sống phu thê phạm phu tục tử. Lúc ấy nghe xong Thiên Thụ thiếu chút nữa phun cơm. Thiên Thụ và Phách Nhã cũng coi như thanh mai trúc mã, bởi tính tình nhất gan của Thiên Thụ, từ nhỏ liền bị người ta bắt nạt, mà Phách Nhã rất hiển nhiên đảm đương vai trò nữ thần bảo vệ của nàng. Chuyện trước đây mọi người cũng không để trong lòng, nhưng ai biết sau khi lớn lên, Phách Nhã dĩ nhiên kinh ngạc phát hiện đã có thói quen bảo vệ Thiên Thụ, không thể nhìn thấy Thiên Thụ chịu uỷ khuất dù nửa phần, nàng liền đương nhiên cho rằng mình đã rơi vào bẫy tình với Thiên Thụ. Kết quả là nàng liền lớn mật thổ lộ với Thiên Thụ, ai ngờ đầu hôn phách người này đã sớm bị hồ ly tinh lạnh lùng mới chỉ liếc mắt nhìn một cái kia bắt mất.

“Này, bà nương, không cho người có mưu đồ gì với Linh nhi!” Thiên Thụ nhìn khuôn mặt không ngừng biến ảo của Phách Nhã, bất mãn âm ỹ. Người này ah, từ nhỏ đã một bụng ý đồ xấu xa, không ít lần bắt nạt người khác, giờ dĩ nhiên lại dám có ý đồ bắt nạt Linh nhi. Bởi vì hai người cùng học pháp thuật lời hệ, lại ở bên nhau từ nhỏ tới lớn, Thiên Thụ cùng Phách Nhã tâm ý tương thông, có thể đọc được suy nghĩ trong lòng nhau, Thiên Thụ nhìn thấy Phách Nhã như vậy liền biết nàng ghen tị với Linh nhi, liền vội vàng nói trước.

Phách Nhã lui lại vài bước, nhướn mày nhìn Thiên Thụ: “Sao hử, sợ ta bắt nạt hồ ly tinh kia?”

“Không cho người nói Linh nhi như vậy!”

Thiên Thụ tức đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên. Phách Nhã lòng đau xót, cũng không chấp nhất với nàng nữa, quay đầu nhìn hồ sen ngoài cửa, hỏi: “Thiên Thụ, đại miết, tiểu miết chúng ta nuôi đâu rồi? Sao ta về mà không thấy hai chúng nó đi ra nghênh đón?”

Thiên Thụ nghe xong có chút co quắp nhìn Phách Nhã, Phách Nhã ý thức được có gì đó không đúng, tay liền khoanh lại, lui về sau vài bước, không chớp mắt nhìn chăm chăm Thiên Thụ, sắc mặt dần lạnh xuống.

Thiên Thụ co quắp nhìn Phách Nhã, chậm chậm trả lời: “Bị tiêu hoá rồi.”

Phách Nhã trợn tròn mắt, toàn thân phát ra sấm sét dày đặc: “Ai ăn mất???”

Giỏi, Lôi Thiên Thụ người, vì nữ nhân dĩ nhiên dám đem thần quy ngàn năm mà ta vất vả bán rẻ tiếng cười mới lấy được từ Đông Hải Thảo tới để tặng người ta làm thuốc bổ?!

Thiên Thụ cúi đầu vắn vắn tay, không dám nói thật. Đôi ba ba mình mang theo kia, không có ai ở động Hồ Liên ăn cả, sau đó bị Ương tử thấy, bị nàng một miếng nuốt vào bụng, trong nháy mắt liền chảy máu mũi, còn khen Thiên Thụ tuyệt vời. Thiên Thụ nhớ tới bộ dáng chết nhất của Ương tử, không dám thành thực khai nàng ra, đành phải tìm một người càng khí phách hơn Phách Nhã, để cho các nàng xung đột với nhau: “Là Hồng nhi.....”

54. Chương 53: Sống Mái Với Nhau

Hồ Mộ Y ngồi xổm bên cạnh chiếc giường đá bạch ngọc, thấp thỏm sợ hãi nhìn Y Lãnh Y. Biểu tình lạnh lùng của nàng khiến lòng Hồ Mộ Y bắt đầu đánh trống. Y Y sẽ không thật sự bị con rùa khổng kiếp Lang Lâm kia lừa đấy chứ? Lại đi nghĩ Lang Lâm là người yêu cũ của mình? Sẽ không, Y Y tuyệt đối sẽ không ngốc đến độ tin tưởng sói, nhưng mà, sao nàng lại không nói lời nào? Vì cái gì còn không mở miệng.....

Y Lãnh Y nửa ngồi trên giường, sắc mặt vẫn không chút thay đổi nhìn Hồ Mộ Y, một lát sau, gờ tay, vỗ nhẹ lên giường.

Hồ Mộ Y nhìn thấy động tác này của Y lãnh Y, vẻ mặt buồn bực liền lập tức tươi như hoa, tay chân cùng sử dụng, lưu loát nhảy lên giường, dịch ah dịch ah, gần sát lại Y lãnh Y, thuận tiện rúc đầu vào lòng nàng.

Hồ Mộ Y ngửa mặt nhìn Y Lanh Y lấy lòng: “Y Y, tôi và con sói con đó thật sự không có gì mà, em đừng nghe nàng nói bừa. Lang Lâm là vì ban đầu từng có dây dưa với tôi nên mới bịa đặt lung tung như thế. Em biết mà, tôi chỉ yêu mình em.....”

Y Lanh Y nheo mắt liếc nàng: “Từng dây dưa? Dây dưa cái gì?”

Hồ Mộ Y không dám lừa Lanh Y, thật cẩn thận nói: “Chính là không cẩn thận xé nát quần áo của nàng.....”

“Còn gì nữa?”

“Không cẩn thận trói tay nàng lại.....”

“Tiếp tục!”

“Không cẩn thận coi nàng như ngựa để cưỡi.....”

“Còn có không cẩn thận gì nữa? Nói hết đi!!!”

“.....”

Hồ Mộ Y ghen lời, không giải thích nổi, cũng chỉ có thể giả bộ đáng thương, tay phải hung hăng nhéo lên đùi mình, đau đến thấu tim, ép ra được vài giọt nước mắt. Nàng ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Y Lanh Y.

Y Lanh Y không thèm chớp mắt nhìn Hồ Mộ Y. Đương nhiên nàng biết Hồng nhi cũng không phải kiểu người thay đổi thất thường. Lúc đầu Lang Lâm nói mình và Hồng nhi từng yêu nhau, Y Lanh Y còn tin, nhưng sau Lang Lâm càng nói càng thấy không đúng, cái gì mà Hồng nhi vứt bỏ nàng, còn đến khi nói tặng nàng giày thì Y Lanh Y đã tự quyết định được trong lòng. Nàng tin Hồng nhi cũng không phải người bội tình bạc nghĩa, chỉ cần người yêu không giận nàng, không phản bội nàng trước, nàng sẽ tuyệt đối không rời đi, hơn nữa với tính từng tưng của Hồng nhi kia, tặng giày á? Nàng thấy thì còn không bằng đưa chocolate hay mấy cân thịt thì còn thực tế hơn.

Tuy biết sự thật, nhưng Y Lanh Y vẫn bất động thanh sắc, cố ý làm bộ như đau lòng muốn chết. Nàng chính là muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Hồng nhi một phen, để nàng bỏ tính cách lỗ mãng cùng thói quen không tôn trọng người khác ấy đi, sợ nàng về sau bởi vì thế mà sẽ chịu thiệt thòi lớn.

“Y Y –” Hồ Mộ Y thấy Y Lanh Y không nói lời nào, hoảng sợ, ngửa mặt tiếp tục nịnh nọt. Thật sự giận sao?

Y Lanh Y thở dài, ra vẻ bi thương: “Mộ mộ, ngay cả chỗ miễn cảm của chị mà nàng ta cũng biết, chị còn muốn nói gì, muốn em tin gì đây?”

Hồ Mộ Y nghe xong liền nóng nảy, bật dậy, cắn môi nhìn Y Lanh Y chằm chằm, nước mắt lưng tròng, cái này cũng thực quá uỷ khuất mà, Lang Lâm, người chờ đó cho ta!

Y Lanh Y ngẩn ra, không hiểu gì nhìn Hồ Mộ Y, chị ấy đây là muốn làm gì???

Hồ Mộ Y nhìn chằm chằm Y Lanh Y không chuyển mắt, một lát sau, hít sâu một hơi, cởi phăng áo ra, dưới cái nhìn kinh ngạc của Y Lanh Y, tiếp tục cởi quần bò bó sát người, thẳng đến khi trên người chỉ còn lại một bộ đồ lót tơ tằm màu đen thì Hồ Mộ Y mới dừng, lại nhìn chằm chằm Y Lanh Y, cắn cắn môi, tiếp tục cởi.

Y Lanh Y kinh ngạc, đè tay Hồ Mộ Y lại: “Mộ Mộ, chị đây là –” Sự run rẩy trong giọng nói để lộ ra sự kích động của nàng. Không phải nàng bị thân thể trần trụi của Hồ Mộ Y hấp dẫn, mà là bị hành vi khác thường của người kia dọa. Hai người đang trò chuyện bình thường, tự dưng cởi quần áo làm gì???

Hồ Mộ Y hất hất tóc, cũng bất chấp giá nào: “Y Y, không phải em không tin sao? Được, tôi để em tự tay thử xem chỗ nhạy cảm nhất trên người tôi rốt cục có phải bưng không!!!”

Y Lanh Y nghe xong kinh hãi, vội xua tay: “Mộ Mộ, em tin chị, mau mặc quần áo vào đi.....”

Hồ Mộ Y bắt khuất, bắt lấy bàn tay của Y Lanh Y đặt lên người mình: “Không được, hôm nay nhất định em phải tự mình thử nghiệm, không lại bảo tôi nói dối rồi giận dỗi, tôi chịu không nổi!!!”

Xúc cảm mịn màng khiến lòng Y Lãnh Y rung động, nháy mắt mặt liền đỏ lên. Y Lãnh Y lắc đầu, liều mạng rút tay lại: “Mộ Mộ, em tin chị, vừa rồi chỉ chọc chị thôi, em –”

“Không được, tôi không tin em tin tôi, chỉ có thử qua mới biết được!”

Hồ Mộ Y nhướn mày, nói ra thật lẫm liệt, bắt khuất dè lại tay Y Lãnh Y không lấy ra.

“Không được, Y Y, hôm nay em phải sờ tôi, không sờ tôi tôi tuyệt đối không buông tha cho em!”

Y Lãnh Y quần bách không chịu nổi, quay đầu đi chỗ khác không nhìn Hồ Mộ Y, nhưng xúc cảm khác thường lại khiến nàng không mở miệng không được.

“.....Mộ Mộ, không phải bụng sao, thế nào chị lại đưa tay em chạm vào ngực chị.....”

“Tôi chính là muốn để em cảm giác sự trong sáng của tôi ở mọi góc độ!”

Hồ Mộ Y lắc đầu trả lời, nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Y Lãnh Y, lửa giận trong lòng nàng thế này mới hơi giảm bớt. Hừ hừ, Lang Lâm, không phải người muốn châm chồi quan hệ của ta và Y Y sao? Hôm nay để cho người kiến thức trí thông minh của Hồng nhi, giờ làm việc đó, nhìn xem về sau người còn nói bừa cái gì?!

Y Lãnh Y cắn môi dưới đỏ mặt nhìn Hồ Mộ Y, nàng không rõ xuyên xấu xa như vậy mà sao Hồ Mộ Y có thể thản nhiên làm như thế, bàn tay mảnh khảnh dẫn đường cho bàn tay mình chậm rãi di chuyển trên thân thể nàng, từ bộ ngực dần đi xuống. Nhìn hai mắt mê li của nàng, cảm thụ cơ thể run rẩy cùng nóng rực kia, đến khi chuyển qua phía đùi trong, Y Lãnh Y như bị diệt giệt xoay tay lại, mặt nóng bừng đến đáng sợ: “Mộ Mộ, em tin chị, buông tay ra.”

“Y Y, tôi –” Hồ Mộ Y cắn môi nhìn nàng, đôi mắt xinh đẹp loé lên dục vọng mãnh liệt. Nàng cũng hận mình hạ lưu quyến rũ Y Lãnh Y như thế, nhưng là do nàng sợ hãi, bất an, sợ sau khi hai người xuống núi rồi Y Lãnh Y thấy Tử Phong Ngưng liền vẫn như trước vẫy tay rời khỏi mình, nỗi đau đớn như vậy, nàng không thể trải qua lần thứ hai.

Ngay lúc hai người đang hết sức căng thẳng, một tiếng hét phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này: “Aha, ta đến thật đúng lúc nha, tiểu Hồng nhi còn biết múa thoát y hoan nghênh ta???!!!”

Vừa dứt lời, Phách Nhã đạp giày cao gót vọt vào, tóm lấy cái mông mượt mà cong vút của Hồ Mộ Y, dùng sức xoa bóp.

“Không tệ nhỉ, ăn ba ba của ta, mông còn tròn hơn ba ba nữa!”

“Bà nương, người đã trở lại?” Hồ Mộ Y bị đánh lén, xoa xoa mông kinh ngạc quay đầu nhìn, ánh mắt phiếm nét vui mừng. Phách Nhã cũng giống Thiên Thụy, chơi với nàng từ nhỏ đến lớn, không thể không thân. Một năm trước người ta tiêu sái phát phát tay áo đi thiên đình bái sư học nghệ. Nghe nói sau khi Phách Nhã thăng thiên, tỷ lệ ly hôn trên thiên đình tăng vọt, doạt mất chiều bài của hồ ly tinh các nàng, giờ nhìn xem, quả nhiên đúng là yêu cơ mà. Phách Nhã một thân hồng y, dưới gáy ngọc thon dài là một bộ ngực sữa nõn nà như bạch ngọc, nửa che nửa hở, vòng eo thon nhỏ mảnh khảnh. Cho dù đôi mắt nheo lại đầy giận dữ, lại quyến rũ như trước. Đôi môi đỏ mọng khê nhếch, khiến người ta ầu ỹm. Nét kiều mỹ phát ra từ xương cốt này ngay cả Hồ Mộ Y cũng không so được. Hồ Mộ Y đang muốn nói gì đó lấy lòng thì bộ ngực lại bị Phách Nhã nhéo một cái thật mạnh: “Đây đều là dùng máu của đại miết, tiểu miết của ta độn lên hả!!!”

Thế này khiến Hồ Mộ Y không vui, chu miệng, hất tay Phách Nhã ra: “Bà nương, người thế nào mà vừa về đã nổi điên vậy???!!!”

“Người còn dám nói ra, người dĩ nhiên lại dám ăn mất con thần miết ta thiên tân vạn khổ nuôi lớn, hôm nay ta phải đánh chết người!”

Hồ Mộ Y bị hỏi một câu chẳng hiểu gì cả: “Ba ba nào?”

Phách Nhã oán hận nhìn nàng: “Tử tiểu Hồng, người ít giả bộ đi! Nếu không ăn ba ba của ta, thân mình như quả cầu thịt béo tròn đỏ của người sao có thể trở nên mượt mà gợi cảm đến vậy???!!!”

Dĩ nhiên dám vũ nhục thân thể của nàng, thế này khiến Hồ Mộ Y nổi giận, mắng to: “Người nha ba ba thần cái gì chứ, ta mà ăn thì ta sẽ đánh rắm!!!”

Phách Nhã căn bản không thèm để ý tới bộ dáng kia của nàng: “Người từ nhỏ đến lớn cứ nói dối liền nói vậy, cũng không biết đã đánh rắm với ta bao nhiêu lần rồi!!!”

Hồ Mộ Y tức đến phát run, mạnh mẽ xoay người, một cước đá qua, lại bị Phách Nhã lưu loát né được. Ngay lúc hai người nhe răng nhếch miệng sống mái với nhau thì Thiên Thụ hỗn hển từ ngoài chạy vào, nhìn thấy Hồ Mộ Y như thế, đầu tiên là dùng tay che mắt, sau đó lập tức lặng yên thâm giải thích. Hồng nhi, Thiên Thụ thực xin lỗi người, người chấp nhận đi.

Hồ Mộ Y đánh nhau với Phách Nhã không có kỹ xảo gì đáng nói, như thể hai mù đàn bà chanh chua túm tóc nhau, nói văng nước miếng, miệng chửi rửa, đá bụng, ném này nọ, thanh âm cực lớn, đánh đến nổi đại tỷ, nhị tỷ và Vị Ương đang nói chuyện phiếm đều bị hấp dẫn mà chạy vào. Vào động rồi, ai nấy đều tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Phách Nhã mặt mũi đỏ bừng nói gì đó, mái tóc hỗn loạn, trong mắt sương mù mênh mông, không biết vì sao đôi môi rục rở chói mắt, mà càng quỷ dị chính là động tác của nàng, hai chân tách ra, nàng cười lên người Hồ Mộ Y bị đánh đến nổi áo lót một nửa còn trên ngực, một nửa vắt trên cổ Hồ Mộ Y, còn nắm tay người ta không ngừng lay.

“Đây, đây là –” Vị Ương bị một màn trước mắt ép cho nuốt nước miếng trở lại, nghi hoặc nhìn về phía Thiên Thụ.

Thiên Thụ lén liếc Hồ Linh, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hồng nhi là đang nhận lỗi dùm hai con rùa đen trong bụng người đó.....”

Hồ Liễu nhú mày cùng mọi người nhìn một lát, cuối cùng vẫn là sợ thanh âm quá lớn sẽ dẫn mỗ mỗ và Đào gia gia tới, liền xông lên trước, tách hai người ra.

Hồ Mộ Y đứng thẳng người, thở hỗn hển, dùng sức phun nước miếng về phía Phách Nhã: “Bà nương, ta nói cho người biết, cái loại Mẫu Dạ Xoa không chút hình tượng như người chỉ khiến người ta phiền thôi!!!”

Phách Nhã nghe xong liền cuồng nộ: “Ah, ta nói cho người tiểu Hồng, cái loại không có việc gì chỉ biết gân cổ lên như bà già giống người là đứa SB nhất!”

“.....” Vị Ương đứng bên cạnh Hồ Liễu thở dài. Hai người này, đây là đang tự mắng mình sao?

Thiên Thụ thấy hai người còn có xu thế đánh nhau tiếp, liền tiến lên trước giữ chặt Phách Nhã, lắc đầu. Phách Nhã có xu hướng nghe lời Thiên Thụ, thấy hiếm hoi nàng chủ động giữ chặt mình, thế này mới chịu bỏ qua, đưa tay chỉnh lại nội y cũng bị đánh lệch của mình, trừng mắt nhìn Hồ Mộ Y một cái, an ủi cười cười với Thiên Thụ. Ai ngờ Phách Nhã vừa quay đầu lại không cẩn thận nhìn thấy tình địch nghe đồn từ lâu kia, ánh mắt lập tức bị hấp dẫn qua.

Thẩm mỹ của Thiên Thụ quả nhiên không tệ, nữ nhân thoát nhìn lạnh lùng cao thượng giống Hồ Linh quả thực hiếm gặp. Da như kem, đôi mắt trong veo, một thân bạch y siêu nhiên thoát tục, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt hờ hững, toàn thân tản ra khí tức lạnh lùng, nhưng mà càng như thế, càng khiến người ta không tự chủ được muốn tiếp cận.

Phách Nhã cười cười không có ý tốt, đưa tay giữ chặt Thiên Thụ, kéo vào lòng, cúi đầu, hôn lên trán nàng: “Thụ Thụ, còn không mau giới thiệu giới thiệu cho người ta, đây là ai vậy?”

55. Chương 54: Hồng Nhi Uy Vũ

Thiên Thụ bị ép nhét đầu vào giữa hai ngực Phách Nhã, như bị điện giật đẩy khỏi cái ôm của nàng, đỏ mặt ngượng đầu, khấn nguyện nhìn Hồ Linh. Thiên Thụ buồn bực phát hiện ra ra là bởi mình sợ Hồ Linh hiểu lầm nên đầu giãy dụa với tốc độ nhanh đến nỗi sắp chóng mặt ngất đi, thế nhưng Hồ Linh lại vẫn tỏ vẻ như không liên quan tới mình. Thiên Thụ lòng đầy phiền muộn, cũng có chút hờn dỗi. Linh nhi, nàng

thật sự không bận tâm sao, thật sự không cần ta sao? Thấy ta và nữ nhân khác thân mật như vậy cũng không ghen tị?

Phách Nhã nhìn ra sự mâu thuẫn của hai người, bởi vì phản ứng quá khích của Thiên Thụ, nàng vốn định ác miệng vũ nhục người kia một phen, nhưng lúc hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn trần đầy chua xót của Thiên Thụ rơi vào mắt Phách Nhã, lòng nàng lại âm ỷ như nước, thở dài, ngậm lại cái miệng quạ đen. Quên đi, mặc kệ thôi, dù sao ta cũng đã nhìn ra, hồ ly này căn bản không nguyện ý quan tâm tới Thiên Thụ, cơ bản có thể kết luận là hai người không diễn trò, cuối cùng còn phải cần Phách Nhã ta đến hái mỹ nhân về. Thụ Thụ, nàng là người của ta, nhất định không chạy thoát được đâu!

Hồ Mộ Y bên kia đã mặc xong y phục, một thân hồng cánh sen làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn gần như trong suốt của nàng. Da như gốm sứ, môi như hoa đào, dùng một dải lụa màu bạc nhẹ nhàng búi mái tóc lên. Sửa sang lại xong, Hồ Mộ Y liền ngẩng đầu thản nhiên cười với Y Lãnh Y.

Thế này không chỉ Y Lãnh Y ngẩn người, mà ngay cả Phách Nhã trong nhất thời cũng có phần khó có thể chấp nhận, nghe rằng nhếch miệng kinh ngạc nhìn Hồ Mộ Y thăm dò. Này, đại mỹ nữ này thật sự là do cục thịt béo kia biến thành???!!

Hồ Mộ Y phóng diện với Y Lãnh Y một lát, xong rồi mới quay đầu, chưa nguôi cơn tức nhìn Phách Nhã. Hai người chơi chung với nhau từ nhỏ tới lớn, sao nàng có thể không biết tình cảm của Phách Nhã dành cho Thiên Thụ đây. Trước kia khi nhị tỷ chưa động lòng, nàng vốn cực lực tán thành hai người kia tới với nhau, nhưng cổ tình lại hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Thiên Thụ lại si tình với nhị tỷ nhà mình. Giờ thì tốt lắm, qua nửa năm, Thiên Thụ dựa vào tinh thần cao vút không ai hiểu nổi của mình bỏ ra một cái khe thật to trên núi băng, nhị tỷ dĩ nhiên lại động tình với một tên tiểu bạch không đầu không não như vậy. Hồ Mộ Y cũng không thể ngồi đây để mặc cho sự tình tự do phát triển, tính tình bảo vệ người cùng Hồ gia lại bộc phát, nàng thế nào còn thêm quan tâm xem người có cùng lớn lên từ nhỏ hay không, cái miệng nhỏ bắt đầu ba hoa: “Bà nương, ta khuyên người sớm chết tâm tư này đi, người Thiên Thụ thích là nhị tỷ ta, mọi người đều biết cả, người mau chạy nhanh đi thiên đình tìm binh ca ca, binh đệ đệ của người sinh hạ vài hài tử đi thôi. Sinh nhiều chút, rồi chia cho mỗi người chúng ta một đứa cũng không tệ.”

Phách Nhã nghe xong biến sắc, quay đầu nhìn Hồ Mộ Y phun nước miếng: “Tử tiểu Hồng, người ít đứng đó nói nhảm thôi, phóng rắm lung tung!”

Hồ Mộ Y quét mắt nhìn nhị tỷ trầm mặc không nói gì, ưỡn ngực tiếp tục nói: “Ta đánh rắm? Người đánh đi! Đồi thần miết người nuôi chính là do Thiên Thụ mang tới để lấy lòng nhị tỷ ta! Ta nói cho người biết, nếu nhị tỷ ta thích thì Thiên Thụ đều có thể lấy máu người đem đến hiếu kính nàng!”

Phách Nhã nghe xong tức điên đến cả người run lên, toàn thân toả ra lửa giận bùng bùng, quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm Thiên Thụ, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Lôi Thiên Thụ, nàng nói là sự thật sao?”

Thiên Thụ chỉ lo nhìn chằm chằm sắc mặt tối tăm của Hồ Linh, bận rộn trăm bề còn không quên lắc đầu, nghiêm trang trả lời: “Người yên tâm, ta sẽ không lấy máu của người.”

“.....”

Nói xong, Thiên Thụ lại tiếp tục quay đầu nhìn chằm chằm Hồ Linh của nàng. Cảm thấy ánh mắt cực nóng của người kia, Hồ Linh liền né tránh, bất giác cúi đầu, trái tim lại co rút đau đớn. Ngày đó Thiên Thụ đi rồi, nàng thực sự khổ sở, thân ảnh Thiên Thụ cứ thời thời khắc khắc hiện lên trong đầu mình.

Lúc ăn cơm nàng sẽ nghĩ tới cảnh Thiên Thụ và Hồng Nhi mặt đỏ tai hồng đánh nhau vì cái chân gà, cùng gương mặt ngây thơ còn dính hạt cơm kia. Lúc luyện công nàng sẽ nhớ tới khi Thiên Thụ rảnh rỗi không có việc lại ngồi bên cạnh mình nhin nốt tảng bốc, nói linh tinh với vấn cái gì mà tiên nữ hạ phàm cũng không đẹp bằng nàng. Lúc tối nàng sẽ nhớ tới mấy trò hề khi Thiên Thụ vì muốn cùng ngủ một giường với nàng mà vừa đến giờ ngủ liền lăn lộn trên giường nàng kêu đau bụng, không chịu động đậy. Mỗi khi nghĩ vậy, trong mắt Hồ Linh đều ẩn hiện ý cười, nhưng sau khi cười xong thì nỗi khổ sở tương tự lại càng tăng lên.

Hồ Linh từng nghĩ tới việc xuống núi tìm Thiên Thụ, nhưng luôn khựng lại mỗi lần bước được một bước. Nàng không thể, không thể bởi vì tình cảm xúc động nhất thời mà hại cả đời hai người được. Thân và yêu mền nhau là việc thiên lý không tha, quy củ thiên đình nàng hiểu rõ, nếu thiên thần chưởng quản ngũ giới mà trách tội xuống dưới thì cho dù Thiên Lôi và Lôi mẫu có lớn mạnh tới đâu cũng không cứu nổi Thiên

Thụ. Nàng không hy vọng Thiên Thụ vì thế mà bị liên lụy gì, càng không hi vọng mình trở thành chướng ngại vật của người kia. Cho nên nỗi đau đớn thấu tim gan kia đều nhin xuống nuốt vào bụng từng chút một, đợi đến lúc đêm dài vắng người liền một mình nhắm nháp nước mắt cùng tư vị của sự cô độc.

Gặp lại Thiên Thụ, trái tim vốn đã lắng đọng của Hồ Linh lại vẫn không kiềm chế được mà khẽ nảy lên, một chút vui mừng, lại một chút sầu bi. Nhưng nàng kinh ngạc phát hiện ra, lần này không phải Thiên Thụ trở về một mình, cũng không phải tự mình trở về, mà lại dẫn theo một tiên nữ xinh đẹp hoa quý mà ngay cả mình nhìn thấy cũng tự xấu hổ không bằng. Trước kia đã từng nghe Hồng nhi nhắc tới Phách Nhã, tính tình không tệ, là người tốt, mà quan trọng hơn là nàng có thể giúp đỡ Thiên Thụ, mà không giống như mình.....Nếu đã như vậy, không bằng thành toàn cho hai người đó. Nhưng mà sao trái tim lại vẫn còn có thể đau đớn đến vậy? Vì sao còn hy vọng ánh mắt nàng có thể dừng lại trên người mình nhiều hơn một phút?

Thiên Thụ thở dài, đi tới, không để ý tới sự né tránh của Hồ Linh, kéo tay nàng: “Linh nhi, ta trở lại tìm nàng, lần này nàng đừng cự tuyệt ta nữa được không?”

Thiên Thụ mở to mắt nhìn chăm chăm Hồ Linh không chớp, khẩn trương chờ đợi lời đáp của Hồ Linh. Nàng không tin Linh nhi còn có thể nhẫn tâm cự tuyệt mình, cho dù là khúc gỗ thì sau một thời gian dây dưa lắng nặng vậy cũng nên mọc chút nấm hay mọc nhĩ gì đó chứ, Linh nhi không thể vẫn không chút lay động nào đi.

Nhưng mà, sự thật lại thường tàn khốc, nước mắt Thiên Thụ rơi lên tay Hồ Linh, giọt nước mắt nóng bỏng xẹt qua trái tim Hồ Linh, lưu lại đầy rẫy vết sẹo.

Hồ Liễu ở một bên nhìn mà thở dài, đẩy Vị Ương trong lòng ra, đứng dậy tiến tới chủ trì đại cục: “Mấy người các người đừng làm loạn nữa, khuya như vậy rồi ai nấy đều chưa ăn cơm. Như vậy đi, Hồng nhi xuống bếp, chúng ta dọn một bàn ngoài động cùng nhau ăn, đã lâu không tụ tập cùng nhau, không ai được nhắc tới những chuyện không vui.

Đại tỷ đã lên tiếng thì còn ai dám không theo, mọi người lòng nặng trĩu tâm sự đi ra ngoài động, chỉ có Hồ Mộ Y buồn bực nhìn đại tỷ. Thôi nha, lại để cho đường đường hoả hồ ta đây làm nữ đầu bếp, thế không phải đại tài tiểu dụng sao?

(Ý chỉ ng có tài hoa xuất chúng mà chỉ ế dùng vào việc nhỏ nhặt)

Bực mình thì bực, chỉ một giờ ngắn ngủi, Hồ Mộ Y vẫn làm xong một bàn đồ ăn ngon miệng, mùi hương quyến rũ lòng người, cộng rau xanh mướt phối với rượu để thơm nồng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng, mọi người vui vui vẻ vẻ uống rượu.

Y Lãnh Y thấy Hồ Mộ Y vui vẻ, liền hiềm hơi không quản nàng, để nàng uống nhiều thêm mấy chén. Không có trời buộc, Hồ Mộ Y vui quên trời, hoàn toàn phóng túng, uống xong mấy chén mặt liền bắt đầu đỏ lên, ôm cổ Phách Nhã lè nhào: “Bà nương, người thấy vợ ta thế nào? Xinh không? Chuẩn không? Hâm mộ không ghen tị không?”

Phách Nhã cũng uống hơi nhiều, mê gái nhìn chăm chăm Y Lãnh Y, chột chột chiếc cằm của nàng: “Đẹp đó, thật đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu mà.”

“Bà nương, người nói cái gì thế, chẳng nhẽ ta không đẹp?” Hồ Mộ Y không vui, say khướt ồn ào.

Phách Nhã khoát tay: “Không phải không đẹp, chủ yếu là ta vừa nghĩ đến bộ dáng tiểu hồng hồ người mỗi ngày không có việc gì lại đánh rắm lúc trước liền cảm thấy mệt cho Lãnh Y yêu người.”

“Đúng là nói vớ vẩn mà, chẳng lẽ người ở trên thiên đình thì không đánh rắm?” Hồ Mộ Y tức giận nhìn Phách Nhã.

Phách Nhã dùng sức gật gật đầu, nhấp ngụm rượu, không nói nhiều. Mái tóc dài lướt qua vành tai, vẻ mặt mê say, đầy người hương vị phong trần.

Hồ Mộ Y nghe xong kinh ngạc trợn to hai mắt: “Vậy người muốn đánh rắm thì phải làm sao bây giờ?”

Phách Nhã nghe xong liền cực kỳ bình tĩnh lắc lắc mái tóc: “Nhịn thôi.”

“.....” Hồ Mộ Y đen mặt. Xem ra làm thần tiên cũng không tốt gì, nàng vẫn cứ làm yêu tinh cho tốt đi, có rằm mà không đánh được, nàng thực đúng là không có năng lực này.

Ở một bên khác, bày một bao giấy vệ sinh, Thiên Thụ đang nằm trên đùi Hồ Linh tí tê khóc, thỉnh thoảng rút ra mấy tờ, lau miệng rồi lau mặt. Vị Ương vẽ mặt hoảng sợ nhìn nàng, trốn vào lòng Hồ Liễu, sợ Thiên Thụ bị tổn thương rồi vứt bỏ. Mà Hồ Linh lại có chút bất đắc dĩ.

“Linh nhi, vì sao nàng không thích ta, ta đây cũng dung mạo như hoa như ngọc mà?”

“.....”

“Linh nhi, vì nàng, ta ngày nào cũng ăn đu đủ để ngực có thể lớn thêm chút, nhưng nó lại không lớn. Hu hu, không phải vì vậy mà nàng không thương ta đấy chứ? Nàng nói cho ta biết, ta có thể cố gắng, đi Hàn Quốc bơm ngực cũng được!”

“.....”

“Linh nhi, trước đây cùng Hồng nhi chui trong bụi cỏ phóng sét đâm thỏ nhìn thấy mấy con thỏ trắng kia, trong đầu ta đều là hình ảnh thân thể tuyết trắng của nàng lúc luyện công trong động, có lẽ là bởi quá yêu nàng cho nên khiến ta thành phản xạ có điều kiện, chỉ cần thấy thứ gì màu trắng liền nghĩ tới thân thể nàng. Hu hu, nàng có thể tìm được ai khác yêu nàng hơn ta sao?”

“.....”

“Linh nhi, vì nàng, ta biết rõ Hồng nhi cho ta uống là bột giặt quần áo vậy mà vẫn cố ép mình uống, nàng có biết cái thứ đó thiêu đốt ruột gan thế nào không? Lúc ấy bụng ta đau đớn bỏng rát, nhưng vì nàng lại vẫn phải làm bộ tiện nhân như thể bị dục hoả thiêu đốt, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên tảng đá bạch ngọc, ta ghê tởm đến suýt chút nữa ói hết bột giặt quần áo đã nuốt vào dạ dày ra. Hu hu, ta yêu nàng đến vậy, sao nàng lại không yêu ta –”

“.....”

Thiên Thụ gối lên bắp đùi lạnh như băng của Hồ Linh không ngừng chùi nước mũi, khóc vang trời không yên, khiến vải dẹt trên đùi Hồ Linh bị nhàu nhĩ đầy nếp không nhìn nổi. Hồ Linh cũng không để ý, chỉ đau lòng vì Thiên Thụ từ tận đáy lòng, thở dài, ánh mắt cũng không lạnh như băng nữa, vươn tay ôm cái đầu nhỏ nhỏ của Thiên Thụ vào lòng, như thể mẹ hiền nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa, là ta không đúng, được không?”

“Nàng không thương ta lại còn không cho ta khóc? Ta cứ khóc! Cứ khóc!”

Thiên Thụ phản ứng thật mau, dùng sức lắc đầu, không cho Hồ Linh ôm. Dùng sức quá mạnh cho nên hắt văng nước mũi lên miếng đùi gà mà Hồ Mộ Y đang muốn há mồm cắn nuốt. Thế này chọc Hồ Mộ Y nổi giận, “rầm” một tiếng ném đùi gà xuống đất, xoay người muốn tìm Thiên Thụ lý luận. Sao chứ hả, người trâu nhĩ? Khóc cha chửi má lại dĩ nhiên còn dám hắt nước mũi? Thất tình có thể gây hoả lên đồ ăn? Ta làm một bàn đồ ăn thế này dễ dàng lắm sao?

Thật không may, đúng lúc Hồ Mộ Y chuẩn bị đòi lại công bằng thì một tiếng hét quen thuộc mà rõ to truyền vào từ ngoài động.

“Lưu manh, người ra đây cho ta!!! Hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ người một phen!!!”

Hồ Mộ Y nghe xong giật mình khiến chiếc đĩa rơi xuống đất. Y Lân Y bất đắc dĩ lắc đầu, cúi đầu nhặt đĩa, đặt lên bàn, không nói một lời. Phách Nhã kinh ngạc nhìn phản ứng mãnh liệt của Hồ Mộ Y, kinh hãi. Ai vậy, dĩ nhiên có thể dọa tiểu bá vương thành như vậy.

“Lưu manh, người ra đây cho ta, cút ra đây!”

Tiếng gào không ngừng của Lang Lâm chui vào tai Thiên Thụ vốn đang cực phiền lòng. Thiên Thụ bật dậy, không kiên nhẫn rống to: “Người đồ sắc lang, cút xa ra cho ta!!!”

Tiếng hò hét đột ngột im bật bởi tiếng rống của Thiên Thụ, nhưng chỉ qua một chén trà, lại khôi phục khí thế thực lớn. Phách Nhã nhìn vẻ mặt tức giận của Thiên Thụ, dùng cánh tay huých Hồ Mộ Y bên cạnh, khó hiểu hỏi: “Hồng nhi, nữ nhân kia có chuyện gì với Thiên Thụ và người thế?”

Hồ Mộ Y bị Lang Lâm làm phiền đến sợ nghe được lời Phách Nhã nói, đôi mắt nhỏ nhỏ xoay loạn như kẻ trộm, một lát sau, quay đầu, vẻ mặt bị ai nhìn nằng: “Bà nương, vốn không muốn nói cho người, nhưng người đã hỏi thì ta sẽ không giấu diếm nữa. Hích hích, cái tên đáng chém ngàn đao đó dĩ nhiên thừa dịp người không ở đây đã cười lên người Thiên Thụ, giả trò lưu manh đùa giỡn với y phục của nàng!!! Ta tức giận bất bình muốn giúp Thiên Thụ hết giận, không ngờ cũng bị ghét lây, muốn cắn một cái, không có việc gì sẽ tới khiêu khích!”

Nhắc tới người này, Hồ Mộ Y lộ vẻ buồn bã nhìn Phách Nhã: “Nội thương của ta cũng là bị nàng đánh mà thành. Nhưng người yên tâm, cho dù xét về mặt tình nghĩa giữa hai ta, có chết ta cũng sẽ che chở Thiên Thụ!!!”

Phách Nhã nghe thế hai mắt bốc hỏa, cắn răng, xoay người, hét dài một tiếng, chạy như điên vào một cái về phía Lang Lâm đang kêu la. Giỏi lắm, dĩ nhiên lại dám bắt nạt Thụ Thụ của ta, vừa lúc lửa giận một ngày này của ta không có chỗ phát tiết, ta sẽ xả lên người đồ lang yêu không biết xấu hổ nhà người!

Lúc bóng dáng nàng biến mất trước mắt, Hồ Mộ Y quay đầu, mặt biết sắc còn nhanh hơn thời tiết, an ủi cười cười với Y Lãnh Y, lại nhàn nhã lấy một cái đùi gà trên bàn, tiếp tục cắn, vừa cắn vừa rên hừ hừ bài hát sở trường của nàng.

Ta xác định ta chính là sói đội lột dê nhỏ

Mà người lại là con mèo sơn dương trong miệng ta

Ta bỏ lại đồng bạn một mình lưu lạc

Chính là không muốn chia xẻ người với người khác.....

56. Chương 55: Mấy Nhà Vui Mừng Mấy Nhà Sầu

Phách Nhã nghe tiếng gào khí thế hùng hổ tiếng sau lại cao hơn tiếng trước liền phóng về hướng đó, tìm kẻ đang đứng bên hồ. Chỉ thấy dưới ánh trăng có một nữ tử đang đứng, dáng người mảnh khảnh bọc trong bộ y phục lụa mỏng hồng nhạt, nơi cổ tay áo có một dấu hiệu lang đồ đẳng màu vàng tượng trưng cho vương thất. Vẻ xinh đẹp tuyệt trần của nàng lộ ra một cổ anh khí, biểu tình kiêu ngạo, chói loá rạng ngời, hai gò má cao như tảng mây lạnh, hai mắt sáng ngời như ánh trăng.

Lang Lâm vốn tưởng người lao tới sẽ là Hồ Mộ Y, nên khi thấy Phách Nhã cũng sửng sốt, đồng dạng hít mắt nhìn nàng chằm chằm. Một lát sau, đôi mắt loé sáng kinh diễm, nữ nhân thực khá, dĩ nhiên so với ta còn nhỉnh hơn một chút! Phách Nhã không giống nữ nhân mà nàng thường thấy, như Y Lãnh Y quá mức nhu nhược, như Hồ Mộ Y lại quá mức quyền rũ. Phách Nhã lại thêm một phần thì không nhiều lắm, thiếu một chút cũng không phải ít, là vừa đủ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau nửa ngày, Phách Nhã dùng sức lắc đầu, khẳng định là đặc biệt mặc y phục màu hồng đến dụ dỗ ta mà, không thể mắc mưu được, sau đó liền ngẩng đầu, cắn tức nhìn Lang Lâm.

Lang Lâm lại trầm mắng trong lòng. Được lắm Hồ Mộ Y, người đến đâu cũng có nữ nhân giúp đỡ nhỉ, nhanh như vậy đã lại tìm được một nữ nhân xinh đẹp như thế làm chỗ dựa cho người, vậy ta đây sẽ không khách khí.

Không nhiều lời một câu, Lang Lâm lùi lại hai bước, lấy một cây lang nha bổng dài tám trượng từ sau lưng ra, đen thùi bóng lưỡng khiến người ta kiêng kỵ, dấu hiệu đầu sói mười phần sát khí. Lang Lâm bề nghệ nhìn Phách Nhã, hét lớn một tiếng, không nói hai lời vung lang nha bổng gây từng trận gió rít.

Phách Nhã đã sớm sợ tới ngây người. Má ơi, vì mắt nàng cận thị nên vẫn nghĩ cái thứ đen thùi Lang Lâm đang tựa vào là cột điện hay gì đó, ai ngờ lại là Lang nha bổng! Ở thiên đình nàng đã từng nghe nói về thần bổng Lang Nha Bổng, cùng Nam hải Định hải thần châm hợp lại thành hai bảo vật, uy lực khôn cùng, nếu

bị nó đánh trúng thì sợ là mấy trăm năm tu hành đều biến thành tro. Người sử dụng cũng phải có cốt tiên, Phách Nhã không ngờ thân mình gầy yếu như thể của Lang Lâm lại vung cây Lang Nha bổng mà không cần cố sức chút nào. Lang Nha bổng bị nàng vung như thể cây quạt điện xoay xoay lao thẳng về phía mình. Phách Nhã kinh hãi, cúi đầu ôm cánh tay lặn một vòng trên mặt cỏ, tránh thoát một kích này. Một lát sau, Phách Nhã thở hổn hển, xắn tay áo, giận dữ nhìn Lang Lâm đang đắc ý dạt dào.

“Ha, Lang bà tử ngươi muốn mạng của ta hả?”

Lang Lâm không nói lời nào, tiếp tục vung gậy tiến lên đánh một trận. Lang Nha bổng đến đâu, cây cối bị phá hủy tới đó, từng trận bụi đất mù mịt. Mấy người trong động nghe thấy thanh âm liên kinh ngạc liếc nhau. Kỹ xảo quyền rũ người ta của Phách Nhã này sau khi lên tới thiên đình rồi giờ biến đâu vậy? Dĩ nhiên lại thực sự đánh nhau! Mọi người liền buông đồ trong tay xuống chạy ra ngoài, đến nơi rồi ai nấy đều giật mình kinh hãi, không nghĩ tới đáng người như cái cọc kia của Lang Lâm lại dĩ nhiên huy động thứ nặng khủng khiếp đến vậy! Nhìn nhìn lại Phách Nhã, sở trường mở miệng đả kích người khác căn bản không dùng được, thiên chuý cũng không mang, căn bản không phóng lôi được, chỉ biến lặn lộn trên mặt đất mong đoạt cây bổng, cũng không biết lúc trước nàng tự tin tràn đầy chạy tới để rồi bị đánh bại là lý do làm sao.

Thiên Thụ thấy Phách Nhã gặp nguy hiểm, lập tức buông tay đang nắm tay Hồ Linh, cảm giác say xỉn cũng tỉnh vài phần, tiến lên vài bước, chắn trước mặt Lang Lâm. Hồ Lâm cúi đầu nhìn nhìn bàn tay bị Thiên Thụ buông ra, ánh mắt ảm đạm. Thiên Thụ đứng thẳng người, một tia sét thực lớn phóng về phía Lang Lâm, Lang Lâm lại giơ hai tay dùng Lang Nha bổng đỡ. Vị Ương ở bên cạnh nhìn, cười đến méo mặt, đẩy đẩy Hồ Mộ Y: “Tiểu lang này đúng là muốn thành thệt khô mà, dĩ nhiên lại dám dùng Lang nha bổng để đỡ lôi!”

Hồ Mộ Y cũng cảm thán lắc đầu. Sắt thép thì dẫn điện ngay cả mình cũng biết, nhưng sói con chưa nếm sự đời kia lại không biết, aish, đến lượt bị điện giật chết cho coi. Kết quả lại ngược lại với hai người nói, chỉ thấy Lang Nha bổng đen như mực kia của Lang Lâm không những không truyền điện, ngược lại sét Thiên Thụ phóng ra lại bị nàng dùng, quanh quẩn xung quanh Lang Nha bổng, phiếm lam quang nhàn nhạt, càng tăng sát khí. Lang Lâm đắc ý đứng tại chỗ vung mái tóc dài nhìn mấy người: “Phòng điện!”

“.....”

Thế này thì Thiên Thụ cũng cúi đầu ủ rũ an ủi Phách Nhã thất bại. Giờ khắc này, tất cả mọi người đổ dồn mắt về phía Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y hít một hơi thật sâu, rống lên một tiếng biến thân, lại bị Ương tử kéo lại, kéo vào phòng trong.

“Gì thế?” Hồ Mộ Y khó hiểu hỏi, thật là, mau mau giải quyết con sói con kia đi, ta còn muốn uống rượu, thân mật thân mật với Y Y mà.

“Lát nữa ngươi không phải muốn phun cầu lửa đấy chứ?” Vị Ương không có ý tốt nhưn nhưn mày.

“Đúng vậy.” Hồ Mộ Y kinh ngạc nhìn Vị Ương, không rõ vì sao hỏi vậy.

Vị Ương nghe nàng nói vậy, vừa lòng gật gật đầu, cầm lấy bát tỏi trên bàn, đưa cho Hồ Mộ Y: “Nè, ăn hết đi.”

Hồ Mộ Y nhú mày: “Ngươi có bệnh à?”

Vị Ương lắc đầu, bắt đầu giảng giải: “Hong nhi, ngươi nghĩ lại đi, Lang Nha bổng kia của Lang Lâm ngay cả điện cũng phòng được, sao có thể không phòng lửa được.”

“Ngươi là nói?” Hồ Mộ Y chớp mắt hỏi.

“Làm đạn khói ah! Để có con tiểu lang kia kiêu ngạo tiếp đi!”

Hồ Mộ Y nghe xong gật đầu, nhìn tỏi trong bát, cắn răng nuốt xuống, quay đầu nhìn Vị Ương cười cười: “Xong rồi.”

Một câu này thiếu chút nữa khiến Vị Ương hôn mê. Vị Ương nhú mày, lấy lá thơm ngậm trong miệng rồi mới dám đáp lời: “Từ tiểu Hồng, ngươi cần thận ngộ thương!”

“.....”

Hai người không nhiều lời, một trước một sau ra khỏi phòng. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Hồ Mộ Y xinh đẹp xoay người một cái, biến trở lại thành hoả hồ, bàn chân to như cái bồ quạt hương rơi xuống đất làm dấy lên một trận cuồng phong, toàn thân rực rỡ hồng quang, giữa đêm nhìn thật hoành tráng. Phách Nhã vẫn chưa thấy qua chân thân của Hồng nhi kinh ngạc đến không khép miệng được.

Mà đại tỷ lại buồn bực nhìn hoả hồ, quay đầu, khó hiểu hỏi Vị Ương: “Tiểu miêu, bình thường lúc Hồng nhi biến thân không phải đều phải phóng rầm gào một tiếng sao? Hôm nay sao vậy?”

Vị Ương không nói, cười tủm tỉm đưa lá thơm đã chuẩn bị sẵn phân phát cho mọi người, nhẹ giọng dặn mọi người ngậm trong miệng. Tuy mọi người không biết sao phải làm vậy, nhưng qua nụ cười âm trầm của Vị Ương thì các nàng cũng biết không phải chuyện tốt gì, chỉ đành làm theo lời.

Lang Lâm nắm Lang Nha bồng ụ vũ đứng xa xa khinh thường nhìn. Hừ hừ, có trò gì cứ việc làm đi, có Lang Nha bồng ở đây, cái gì cũng không thành vấn đề! Lang Nha bồng này là do Lang Lâm đặc biệt tới núi Trường Bạch, xin xỏ lão ba đã ở ẩn trên núi về. Nó không phải Lang Nha bồng bình thường, rằng nanh trên đỉnh chóp là lấy từ trong miệng đầu linh mỗi giới sau khi họ chết đi. Đầu sói trên cùng là đầu lâu của vị đệ nhất thủ lĩnh ngàn năm trước, đặt lên thân đàn dùng bảy ngọn chân hoả bảy bảy bốn chín ngày luyện chế mà thành, là tinh hoa của toàn bộ lang tộc, lấy đầu tướng địch giữa trăm vạn quân giống như lấy đồ trong túi. Mặc người dùng lời, điện, hoả tam hệ pháp thuật cũng không thể xâm phạm. Vì muốn tìm Hồ Mộ Y lấy lại công đạo, báo thù cho mình, giải oan cho lang tộc, Lang Lâm bế quan ở nhà tu luyện một tháng nhưng cũng chỉ nắm giữ được chút da lông mà thôi, nếu không mặc kệ Hồng nhi có giúp đỡ đến đâu thì cũng chỉ thành thịt nát.

Mà Hồng nhi ở xa xa thấy mọi người đã vô trang hạng nặng xong xuôi, thế này mới xoay người, dùng sức phun một quả cầu lửa thực lớn về phía Lang Lâm. Lang Lâm nghiêng người, cầm Lang Nha bồng vốn nghĩ sẽ tiếp được đoàn lửa, lại không biết vì sao, theo đoàn lửa cháy một cổ mùi quỷ dị gay mũi đập vào mặt, khiến người ta muốn nôn mửa. Lang Lâm bịt mũi nghiêng người né tránh. Hồng nhi sao có thể cho nàng có cơ hội né tránh, hoả cầu kèm theo cổ mùi quỷ dị liên tiếp phun ra. Lang Lâm bị xông hơi đến đầu choáng váng từng trận, tay cầm Lang Nha bồng cũng bắt đầu run lên, miễn cưỡng ứng phó. Vị Ương bắt lấy cơ hội, biến thành kim tôn miêu yêu, tràn trề sinh lực, nhảy lên một cái, đè Lang Lâm xuống đất. Thiên Thụ nhìn, vội chạy lên muốn nhặt Lang Nha bồng, hai tay trong nháy mắt liền sưng lên.

Mỗi khi một vị thủ lĩnh lang tộc sử dụng Lang Nha bồng đều phải lấy máu dâng cho đầu sói trên đỉnh. Lang Nha bồng nhận chủ, từ đó về sau trừ khi chủ nhân chết nó mới có thể nhận người chủ nhân thứ hai, chỉ cần ngoại tộc đụng vào thì bất luận là thần hay yêu nó đều tự chủ phát ra luồng khí nóng để giữa tộc khác cướp lấy. Hồ Linh ở xa xa thấy Thiên Thụ bị phỏng liền vội chạy lại, cầm tay nàng, lo lắng tạo băng để áp lên bàn tay sưng lên kia, giảm nhiệt độ xuống: “Sao người lại bất cẩn vậy?!”

Hồ Linh giận dữ nhìn Thiên Thụ, người này! Sao có thể không biết thương bản thân như vậy?

Thiên Thụ lại nhe răng cười, nhìn Hồ Linh chăm chăm, cũng không quản bàn tay da tróc thịt bong, chỉ ngây ngô cười. Đây là lần đầu tiên Hồ Linh thất thố trước mặt nhiều người vậy, không để ý ánh mắt bất luận kẻ nào, cũng chỉ khẩn trương nhìn chăm chăm tay Thiên Thụ, mà Thiên Thụ sớm đã bị hạnh phúc choán đầy tâm trí, cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn vành tay Hồ Linh.

Hồ Linh ngẩng phắt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn giờ đỏ bừng, giận dữ lườm Thiên Thụ một cái, thấy bộ dáng ngu ngốc kia của nàng lại không thể nê hà, chỉ có thể thở dài, kéo Thiên Thụ vào động Hồ Liên.

Phách Nhã ở xa xa không chớp mắt nhìn màn dây dưa giữa Thiên Thụ và Hồ Linh, nắm tay dần siết chặt, một lát sau, lách đầu đi tới giúp Hồng nhi và Ương tử.

Hồng nhi đã biến thành hình người, đè lên Lang Lâm không ngừng giãy dựa cười điên cuồng. Y Lãn Y ở xa xa nhìn thấy liền thở dài, bước nhanh tới, vỗ vỗ sau lưng Hồ Mộ Y.

“Ai thế?!” Hồ Mộ Y không kiên nhẫn quay đầu, thấy là Y Lãn Y liền lập tức biến thành bộ mặt nhăn nhó.

Y Lãn Y bịt mũi mở miệng: “Mộ Mộ, thả nàng đi, dù sao cũng là chị sai trước.”

“Nhưng mà.....” Hồ Mộ Y do dự nhìn Lãn Y, bắt được sói con này dễ dàng lắm sao?

“Mộ Mộ, chị không nghe lời em nói?”

Hồ Mộ Y buồn bực lắc đầu, buông lỏng tay đang dè Lang Lâm ra. Lang Lâm bật dậy, có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm Y Lãnh Y, lại nhìn Hồ Mộ Y, cúi đầu, nằng không nói gì cả, đá đá tảng đá, về mặt cô đơn đi vào rừng.

Để cho Lang Lâm chạy đi, Hồ Mộ Y cười hì hì quay đầu, ôm Y Lãnh Y nịnh: “Y Y, đêm nay chúng ta –”

Y Lãnh Y lắc đầu, đẩy đầu nàng ra: “Em không muốn có tiếp xúc gần gũi gì với người mùi tỏi đầy miệng như thế.”

“.....”

***

Trong động Hồ Liên, Thiên Thụ ngoan ngoãn ngồi trên giường đá, chuyên tâm nhìn Hồ Linh bôi thuốc cho mình.

Ánh trăng chiếu vào động, hắt lên làn da Hồ Linh ánh lên quang mang nhàn nhạt. Ngửi mùi tỏi của Hồng nhi thực lâu, Thiên Thụ lúc này liền tham lam hít lấy hương khí trên người Hồ Linh. Hồ Linh cúi đầu, cẩn thận bôi thuốc cho Thiên Thụ, thấy tay nàng bầm tím, trái tim liền ầm ầm nhói đau.

Thiên Thụ thấy, neho mắt, mặt dày ôm cổ Hồ Linh. Thân thể nàng khẽ run rẩy khiến Thiên Thụ lòng sinh thương tiếc, cúi đầu, hai má nhẹ nhàng cọ cọ một bên tóc Hồ Linh, thì thào nói nhỏ: “Linh nhi, nói thật cho ta biết đi. Nàng lúc này rốt cuộc có yêu ta không?”

57. Chương 56: Hôn

Hồ Linh nhìn đôi mắt nóng rực của Thiên Thụ thật lâu không nói gì, một lát sau liền chậm rãi cúi đầu.

Thiên Thụ đỏ mặt từ từ tiến sát lại gần Hồ Linh, hai tay đỡ lấy cằm nàng nâng lên, để nàng đối diện với mình. Thiên Thụ kinh hỉ phát hiện, trong mắt Hồ Linh không có sự cự tuyệt cùng lùi bước ngày trước, giờ lại là nét ngưng ngưng kèm động tình khó nói nên lời.

Dần dần, Thiên Thụ nhìn đôi mắt Hồ Linh có chút mê ly, nàng thử ôm thân mình mềm mại của Hồ Linh, cảm thấy thân thể trong lòng khẽ run, Thiên Thụ khẩn trương bình ổn hô hấp. Thật lâu sau không thấy có lời kháng nghị nào, lúc này nàng mới lớn mật siết cánh tay, đôi môi chậm rãi tiến sát lại bờ môi mà lòng đã mong ngóng từ lâu, xúc giác mềm mại khiến tâm thần nàng nhộn nhạo. Hai người cũng không biết hôn, chỉ biết hai môi nhẹ nhàng ma sát, cảm giác tê dại như có dòng điện chạy khắp toàn thân, thoải mái nói không nên lời. Nụ hôn đầu gây ra rung động mãnh liệt trong lòng, cảm giác hạnh phúc bất thành linh nhẩn chìm Thiên Thụ.

Linh nhi thích phải không? Nghĩ vậy, khoé miệng Thiên Thụ khẽ nhếch, hé miệng, cắn lên đôi môi mềm mại của Hồ Linh, nhẹ nhàng mút lấy.

“Uhm –”

Tiếng rên nửa như u oán nửa như thoải mái từ miệng Hồ Linh tràn ra truyền vào tai Thiên Thụ, khiến nàng trong nháy mắt hưng phấn hẳn lên. Thiên Thụ đứng dậy, thở hổn hển áp Hồ Linh dưới thân, nụ hôn điên cuồng thổi quét toàn thân nàng, thân thể bắt đầu nóng lên, bàn tay cũng không kiềm chế được mà run run. Hồ Linh cảm giác được biến hoá của Thiên Thụ, thân mình lạnh như băng cũng dần tăng nhiệt độ đến mức nóng bỏng, vươn tay chủ động kéo Thiên Thụ gần sát mình. Không hề chạy trốn, xé bỏ lớp nguy trang trong lòng, để cho ta có được người mình yêu một lần đi. Thiên Thụ được cổ vũ liền vươn tay kéo áo Hồ Linh ra, hôn lên chiếc cổ trơn mềm trắng nõn của nàng, mà tay phải cũng tìm được khoả mềm mại kia nhẹ nhàng xoa nắn. Tiếng thở dốc phát ra từ miệng Hồ Linh khiến Thiên Thụ mê muội, rằng môi run rẩy khẩn cấp hôn, di chuyển xuống. Mà đúng lúc này, tiếng kêu sang sảng của Hồ Mộ Y lại truyền vào: “Thiên Thụ, Lôi Thiên Thụ, ra đây nào, ra đây chơi cờ!”

Thiên Thụ không thèm để ý tới nàng, tiếp tục bận rộn chuyện của mình, mà Hồ Linh lại hơi tỉnh lại, đỏ mặt thở không xong đẩy Thiên Thụ đang dán trên người mình ra: “Thiên, Thiên Thụ, Hồng nhi gọi nàng.”

Thiên Thụ không kiên nhẫn than thở: “Đâu có.”

“Thiên Thụ, Lôi Thiên Thụ, ra đây, ra đây chơi cờ, cờ năm quân!”

Tiếng của Hồ Mộ Y lại truyền tới, Hồ Linh giữ chặt áo, thế nào cũng không chịu để Thiên Thụ tiếp tục. Với tính tình của Hồng nhi thì nếu gọi ba lần mà không ra ngoài thì chắc chắn sẽ xông thẳng vào, sao có thể để nàng bắt gặp bộ dáng của hai người lúc này được.....Thiên Thụ nhìn Hồ Linh, biết hôm nay không thể tiếp tục nữa, vừa ném được quả ngọt rồi giờ nàng chỉ có thể uể oải đứng dậy, đi ra khỏi động, hung hăng lớn tiếng với Hồ Mộ Y về mặt tươi cười: “Người bị làm sao thế?!”

Hồ Mộ Y ngăn ra, lập tức nín nọt cười: “Đây không phải là bởi chuyện mấy củ tỏi khiến Y Y không cho ta lên giường sao. Ta nghĩ dù sao người cũng chưa ngủ, thế nên đi chơi cờ với ta còn hơn, coi như an ủi cõi lòng tịch mịch của người.”

Thiên Thụ nghe xong ghen đến đỏ mặt, nửa ngày sau mới phun ra mấy chữ: “Hồng nhi, người thật đúng là bạn chí cốt.”

Hồ Mộ Y vui vẻ gật đầu: “Đương nhiên, giờ người mới biết à?”

“.....”

***

“Tử tống, đã đến Vạn Phong tự.”

Thanh âm một trung niên nam tử chậm rãi vang lên, Tử Phong Ngưng hơi hé mắt, gật gật đầu, mở cửa xuống xe. Tử Phong Ngưng nhìn mặt trước của ngôi tự mà thở dài. Y Y, nếu không phải vì em thì sao tôi có thể bởi một con hồ ly mà phải đến nơi thánh địa Phật giáo này lần nữa.

Sân của Vạn Phong tự có vẻ nhỏ, lại làm nổi bật mấy cây bồ đề vô cùng vĩ đại. Tuy đã là cuối thu, nhưng chúng vẫn cao ngất xanh ngắt. Trong đại điện phủ đầy tro bụi, mạng nhện ngang dọc, tượng Phật đã không còn tròn vẹn đầy đủ, người trong bức hoạ gánh chịu gió tuyết xâm phạm, cũng màu sắc loang lổ mờ hồ không rõ. Tự miếu trên Hằng sơn bị bỏ trống, toàn ngôi tự san sát nhau trên vách núi Hằng sơn, chỉ dùng một cây cột trụ chống đỡ, thập phần nguy hiểm, tựa hồ tùy thời đều có thể rơi xuống, khiến người ta nhìn mà thấy sợ.

Tử Phong Ngưng siết chặt áo khoác, than thở vài câu rồi đi vào.

Chính giữa ngôi tự bày thật nhiều tượng phật to nhỏ, các bức tượng lớn nhỏ cao thấp mập ốm không giống nhau, vẻ mặt động tác thiên hình vạn trạng. Có người nghiêng răng nghiêng lợi, trợn mắt nhìn. Có người chu môi hé mở, mặt mang ý cười. Có người khoanh chân mà ngồi, hai tay tạo thành chữ thập. Có người đứng thể Kim Kê Độc Lập, tay múa roi thép. Có bức ánh mắt khép hờ, cầm trong tay cuốn kinh.

Hoà thượng thủ vệ thấy Tử Phong Ngưng đến liền hành lễ, dẫn cô trực tiếp vào nội đường, pha trà xong liền cũng lui ra ngoài.

Tử Phong Ngưng nâng chung trà lên thỉnh thoảng nhấp mấy ngụm, nhớ lại chuyện cũ, trong mắt ẩn hiện một tia sương mù. Y Lãnh Y rời khỏi mình đã gần một tháng, không cần nói cũng biết nhất định là lên núi tìm con hồ ly tinh kia. Tính tình của nàng chấp nhất như vậy, đã trải qua vô số khổ đau cùng suy sụp, cuối cùng cũng vẫn không thay đổi. Nhưng mà hiện nay người may mắn có được tình cảm chân thành của nàng đã không còn là mình nữa. Nỗi khổ tương tư tra tấn Tử Phong Ngưng khôn nguôi, Tử Phong Ngưng cũng từng bởi nỗi nhớ nhung nàng mà gọi điện cho nàng, nhưng mà sau khi Y Lãnh Y nghe máy, nàng lại không còn chút ôn nhu triền miên ngày trước nào, có chăng chỉ là giận dữ trách cứ, chất vấn cô sao có thể ác độc tổn thương Hồ Mộ Y như thế. Một người chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện với mình như Lãnh Y vậy mà khoảnh khắc ấy lại kích động lớn tiếng mắng mỏ mình, công bố đoạn tuyệt quan hệ với mình, trong lòng Lãnh Y ngoài Hồ Mộ Y ra cũng không còn ai khác. Nghĩ như vậy, trong mắt Tử Phong Ngưng thoáng hiện lên một tia âm ngoan. Hồ Mộ Y, ta tuyệt đối sẽ không để người cứ như thế đắc thủ. Người – thú yêu nhau là chuyện trời đất không tha, cho dù ta không cần Y Y thì Tử Phong Ngưng ta cũng sẽ không để người phá hủy hạnh phúc cả đời của nàng.

“A di đà Phật, không biết Tử thí chủ đến là có chuyện gì.” Thiện Huệ phương trượng tay cầm thiền trượng từ thiền viện chậm rãi đi ra, Tử Phong Ngưng nhìn thấy liền đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy thi lễ. Tử Phong Ngưng biết người xuất gia kiêng kỵ nhất chính là lừa gạt, ngẫm nghĩ liền vẫn nói thẳng ra mục đích của mình: “Phương trượng, Huyền linh tán ngài đưa cho ta lần trước cũng không có tác dụng, hồ ly tinh kia vẫn sống vui vẻ, không biết –”

Thiện Huệ đại sư nghe xong lắc đầu: “Tử thí chủ, ta đã phái đệ tử đi núi Nga My thám thính, hồ ly tinh mà người nói chính là hoả hồ trăm năm khó gặp một lần, ngày sau tất thành tiên, người cần gì phải –”

“Phương trượng!” Tử Phong Ngưng cứng ngắc ngắt lời hắn nói: “Trừ yêu hàng ma vốn là trách nhiệm của ngài, nếu không phải ả tử dừng xuống núi gây hoạ cho người khác thì ta thế nào lại hết lần này tới lần khác đến làm phiền phương trượng. Phương trượng cũng không hy vọng con cháu họ Tử bị hồ ly tinh giết hại chứ?”

Lão phương trượng nghe ngữ khí Tử Phong Ngưng mặc dù đã dịu đi nhưng kỳ thực vẫn tràn đầy uy hiếp liền bất đắc dĩ lắc đầu. Tổ tông của Tử Phong Ngưng có vô số ơn với Vạn Phong tự, nhiều thế hệ phương trượng đều đã dốc toàn lực để duy hộ Tử gia, chỉ là hoả hồ kia.....Phương trượng chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn Tử Phong Ngưng một cái, thở dài, thiền trượng nhẹ gõ lên mặt đất mấy cái, một lát sau có một cô gái xinh đẹp một thân sa mỏng chậm rãi đi đến. Tử Phong Ngưng kinh ngạc tròn to mắt, này, ngôi tự này dĩ nhiên lại có nữ nhân? Mà chuyện làm cho nàng giết mình còn hơn thế nữa. Không biết phương trượng nói với cô gái kia cái gì, chỉ thấy người ta quay đầu liếc Tử Phong Ngưng một cái, gật gật đầu, một lát sau co thành một đoàn, trong nháy mắt biến thành một con hồ ly tuyết bạch, toàn thân trắng noãn như tuyết, không một sợi lông tạp.

Phương trượng tiến lên, ôm bạch hồ, giao cho Tử Phong Ngưng: “Tử thí chủ, đây là băng sơn tuyết hồ, chuyên khắc chế hoả hồ, cũng là cực phẩm ngàn năm có một. Ông của thí chủ Tử Sam từng có ơn với nàng, giờ người gặp nạn, rốt cực nàng cũng tìm được cơ hội báo ân.”

Tử Phong Ngưng nhìn nhìn phương trượng, gật gật đầu, giơ tay đón tuyết hồ ôm vào ngực, cẩn thận nhìn nhìn. Không giống với con heo chết Hồng nhi, đây là một con hồ ly cực kỳ xinh đẹp. Lông mao toàn thân thuần một màu trắng, như thể một vệt sáng, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng hoa lệ. Thân người tao nhã, tứ chi cân xứng, hai tai đầy thịt dựng đứng hai bên thái dương. Hàng lông mi tuyết trắng cùng cái mũi thanh mảnh, ánh mắt và khuôn mặt có vẻ sinh động, thậm chí còn có vài phần quyến rũ. Thân mình tuyết hồ hơi có chút lạnh như băng so với động vật bình thường, nhưng vẫn chấp nhận được. Nhìn vào mắt nó, Tử Phong Ngưng phát hiện tuyết hồ cũng đang ngẩng đầu, nhìn mình từ trên xuống dưới.

Phương trượng đi bên cạnh dặn: “Tử thí chủ, tuyết hồ này căn bản không bằng hoả hồ, nhưng có đã có trăm năm công lực, mà hoả hồ lại thiếu đạo hạnh, cho nên không đến lúc bất đắc dĩ thì đừng để hai hồ tàn sát, phải tránh, phải tránh.”

“Cám ơn phương trượng.” Tử Phong Ngưng ôm tuyết hồ đáp lễ với phương trượng, một lát sau đi ra khỏi ngôi tự. Xoa xoa đầu tuyết hồ trong lòng, nét tươi cười đã lâu không thấy xuất hiện trên mặt. Hồ Mộ Y, vận may của người dừng lại ở đây thôi.

Mà tuyết hồ ở trong lòng Tử Phong Ngưng lại vẫn ngẩng đầu, si ngốc nhìn nàng mỉm cười. Phong nhi, nàng thật sự không nhớ ta sao?

Lúc Tử Phong Ngưng còn nhỏ từng thường cùng Tử gia gia đến tự viện. Ngày ấy còn bé nàng đã bị tiểu gia hoả bạch hồ kia hấp dẫn, ôm người ta đòi sờ, còn không quên hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn kia. Mới đầu tuyết hồ thiếu chút nữa bị hành động vô cùng ấu trĩ kia của nàng làm cho tức chết, đường đường là tiên vật sao có thể một đứa nhóc con như vậy đụng vào. Tuyết hồ lại ngại ân đức của Tử gia gia cho nên vẫn nhìn xuống. Nhưng dần dần, nó tựa hồ thích Tử Phong Ngưng sủng ái vuốt ve, buông lỏng trái tim chân chính làm sủng vật một lần chơi đùa cùng nàng. Đây là cảm giác mà tuyết hồ ở ngôi tự nhiều năm như thế lại chưa từng có bao giờ, thực nhẹ nhàng cũng thực hạnh phúc.

Tử Phong Ngưng từ nhỏ cũng rất bá đạo, chỉ cần nàng đến thì người khác đừng hòng chạm vào tuyết hồ một chút, ôm chặt trong ngực mặc ai nói cũng không đưa, còn từng mở miệng đòi phương trượng cho nàng Tuyết nhi, nói là muốn đưa về nhà nuôi, sau bị gia gia biết được liền hung hăng răn dạy một phen, nàng đành bất đắc dĩ phải từ bỏ. Nhưng tuyết hồ lại thích tính bá đạo này của nàng, từ sau khi nó sinh ra liền

không cha không mẹ, chưa bao giờ có ai coi trọng cưng chiều nó đến thế. Có điều sau này cha mẹ Tử Phong Ngưng lần lượt qua đời, thân mình nho nhỏ của nàng ôm tuyết hồ ngồi xồm ở một góc trong tự lạnh run, mặc kệ Tử gia gia khuyển thể nào cũng không chịu buông tay.

Từ sau lần đó rời đi, Tử Phong Ngưng cũng không quay lại, nay gặp gỡ lần nữa, nàng đã trở mã thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, lại vì một cô gái khác mà đến, sau khi nhìn thấy mình dĩ nhiên lại không chút phản ứng. Chẳng lẽ nàng thật sự không nhớ ra sao? Tuyết hồ lắc lắc đầu, lui trong vòng tay ấm áp quen thuộc tham lam hít thở hương khí trên người Tử Phong Ngưng. Quên đi, còn có thứ gì có thể so sánh với việc nhìn thấy Phong nhi vui vẻ đâu, về phần hoá hồ trong lời phương trượng nói thì chỉ cần uy hiếp tới Phong nhi, ta nhất định sẽ dùng toàn lực diệt trừ.

Tử Phong Ngưng cúi đầu, nhìn tuyết hồ nhẹ nhàng cọ cọ trong lòng mình có chút buồn cười. Tiểu gia hoá này, có vẻ thực thích mình?

58. Chương 57: Tà Ác

Tử Phong Ngưng lái xe về nhà, đặt tuyết hồ lên sô pha, một câu cũng không nói, còn mình thì vào phòng tắm rửa.

Không có mệnh lệnh của Tử Phong Ngưng, tuyết hồ liền lui ở sô pha không dám cử động, chỉ có thể xoay cái đầu nho nhỏ tò mò đánh giá nhà Tử Phong Ngưng. Toàn bộ ngôi nhà của Tử gia nổi bật khí chất trang nghiêm, cửa nhà rất cao cùng cổng lớn khí thế, cửa sổ có vòm hình tròn cùng góc bằng đá thể hiện sự quý phái. Tươi mát độc đáo, tường màu trắng kết hợp với ngói hồng nhạt, cổng vòm liên tiếp cùng hành lang gấp khúc, cửa sổ phòng khách thực cao khiến tâm thần người ta nhốn nháo. Văn nhã tinh xảo đủ khiến ai nấy thoải mái, cửa hành lang, cửa hướng nam bắc mở rộng. Phòng khách, phòng ngủ cùng cửa sổ được thiết kế thấp và cửa sổ hình lục giác nhô ra để ngắm cảnh, nhà ăn nam bắc tương thông, tình cảnh bên trong bên ngoài giao hoà, vừa nhìn đã biết là nhà của đại gia.

Tử Phong Ngưng tắm rửa xong liền đơn giản quấn khăn tắm đi ra, mái tóc dài ướt sũng xoa trên vai, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, gò má ửng đỏ, đôi mắt khê nheo, cả người tản mát hương vị phong tình. Tử Phong Ngưng thấy tuyết hồ nghiêng cái đầu nho nhỏ không ngừng đánh giá mình, cười khê lên tiếng: “Tuyết hồ, ngươi vẫn nên biến trở về hình người đi, ta ghét hồ ly.”

Tuyết hồ nghe Tử Phong Ngưng nói xong liền giật mình, cắn môi dưới, lòng có chút khổ sở, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh, biến thân. Vừa biến thành hình người nàng đỏ mặt, co quắp ngồi trên sô pha không dám nhìn bộ dáng mê người của Tử Phong Ngưng.

Tử Phong Ngưng đã sớm nghiêng người ngồi một bên sô pha, đôi chân thon dài lộ ra gác lên bàn trà, những ngón tay mảnh khảnh giữ một ly rượu vang thỉnh thoảng nhấp nháp, đôi mắt hẹp dài nheo lại, đánh giá bộ dáng tuyết hồ. Đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy yêu tinh biến thành người, thì ra cũng không đáng sợ như tưởng tượng. Bộ dáng nhỏ nhắn nhu nhược của Tuyết nhi thậm chí sẽ khiến người ta sinh lòng triu mến, cũng khó trách Y Lãnh Y lại bị Hồ Mộ Y mê hoặc.

Cảm giác đầu tiên mà tuyết hồ mang lại cho người ta chính là có phần hơi giống Hồ Linh, đồng dạng một thân bạch y, đồng dạng băng thanh ngọc khiết. Nhưng Hồ Linh luôn lạnh như băng, thờ ơ với bất kỳ kẻ nào, mà tuyết hồ lại có vẻ ngây ngô của một cô gái nhỏ hơn. Khuôn mặt như ngọc, không hề trang điểm mà như thể ánh bình minh phản chiếu trên nền tuyết, đôi mày ngượng ngùng như đoá hoa xuân, đôi mắt đong đầy như nước mùa thu. Nàng khê cắn răng, ngượng ngùng ngồi ở sô pha, bàn tay bất an nắm góc áo.

Tử Phong Ngưng đầy rẫy kinh nghiệm tình trường sao có thể không nhìn ra nguyên nhân tuyết hồ đỏ mặt, liền tà ác cười cười, đưa tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh: “Lại đây –”

Tuyết hồ ngẩng đầu, không yên liếc Tử Phong Ngưng một cái, cắn cắn môi, chậm rãi đi qua, thật cẩn thận ngồi ở một góc sô pha. Hương khí trên người Tử Phong Ngưng khiến tim nàng đập gia tốc, tuyết hồ lại đỏ mặt cúi đầu.

Tử Phong Ngưng lại cố tình không chịu buông thả nàng, thân thể hơi dướn về phía trước, đưa tay nắm cầm nàng, bắt buộc Tuyết nhi ngẩng đầu nhìn mình: “Người tên gì?”

Tuyết hồ dùng ánh mắt ướn át thấp thỏm bất an nhìn Tử Phong Ngưng, nhỏ giọng trả lời: “Không có tên, nhưng có người từng gọi ta là Tuyết nhi.”

“Tuyết nhi?” Tử Phong Ngưng như thể có chút suy nghĩ chớp mắt mấy cái, cười khê: “Cái tên rất quen thuộc nhỉ.”

Tuyết nhi nghe xong liền ngẩng phắt đầu, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tử Phong Ngưng, thẳng đến khi cuối cùng cũng không phát hiện được thứ mình chờ đợi trên mặt người kia, khó nén được nổi thất vọng trong lòng. Tuyết nhi cắn cắn môi, cúi đầu, lại bị Tử Phong Ngưng ôm lấy.

Tựa vào lòng Tử Phong Ngưng, thân mình Tuyết nhi liền cứng ngắc trong nháy mắt, tim đập rối loạn, ngay cả hô hấp cũng không ổn định, gương mặt trắng nõn bao phủ một tầng phấn hồng mỏng manh. Tử Phong Ngưng vừa tắm rửa xong, thân mình trắng mịn nhẹ nhàng cọ sát thân thể Tuyết nhi, cho dù cách một tầng y phục cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người nàng. Tử Phong Ngưng cười yếu ớt, đùa dai phun hơi thở ấm áp lên vành tai nhỏ nhỏ của Tuyết nhi: “Người — có phải thích ta không?”

“Không phải, ta.....” Mặc dù Tuyết nhi cắn môi phỉ nhổ nhưng thanh âm run run cùng thần thái sợ sệt lại bán đứng nội tâm nàng. Tuyết nhi dùng sức cúi đầu, vẫn không dám nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ như yêu cơ của Tử Phong Ngưng. Ngay lúc Tuyết nhi hết sức thoải mái và hạnh phúc, một câu của Tử Phong Ngưng lại xé rách trái tim căng tràn của nàng.

“Ha ha, có phải hồ ly tinh đều dễ dàng động tâm như vậy không, quả nhiên là kết quả của sự dâm tà mà —”

Tử Phong Ngưng cười lạnh, phát tiết hết mọi bất mãn cùng oán hận với Hồ Mộ Y lên Tuyết nhi. Tuyết nhi siết chặt tay, cúi đầu, dùng sức cắn môi dưới, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cũng không dám nói nhiều một câu. Mái tóc đen nhánh của Tuyết nhi lướt qua trán, thân mình gầy yếu nhẹ nhàng run rẩy, cả người lại càng có vẻ yếu đuối.

Tử Phong Ngưng không chút thương tiếc, đẩy Tuyết nhi ra, đứng dậy đi tới phòng ngủ, chỉ bỏ lại một làn hương thơm ngát.

Tuyết nhi run run nhìn hướng Tử Phong Ngưng ly khai, không nói một lời rút chân lên, cuộn mình thành một đoàn trên sô pha.

***

Cuối tuần thứ tư, trước cửa động Hồ Liên, Lôi Thiên Thụ và Vị Ương túm áo Lãnh Y khóc suốt suốt.

“Y Y, em nhất định phải thường xuyên trở lại thăm chúng ta —”

“Y Y, xuống núi rồi nhất định phải chăm sóc bản thân thực tốt đó, nếu Hồng nhi dám bắt nạt em, cứ gọi một cú, tôi sẽ phóng sét đánh nàng!”

“.....”

Hồ Mộ Y buồn bực đứng một bên, không ngừng nháy nháy mắt với hai người đang khóc lóc kia, cũng túm túm tay áo mình, ý bảo mình cũng có thể bị giữ lại một phen. Rất cục dưới sự cố gắng không ngừng của Hồ Mộ Y, Thiên Thụ lấy khăn tay lau mũi xong phát hiện ra nàng, còn thực nể tình, quay đầu lại không quên dặn: “Hồng nhi, thực vất vả mới có thể lấy thân phận hợp pháp đi xuống núi, chơi nhiều chút đi, thuận tiện quản lý cho tốt Hồ thị, để đại tỷ và nhị tỷ người có thể giảm bớt được gánh nặng, cũng đỡ khiến ta và Ương tử lo lắng. Tốt nhất trụ được tầm một hai năm rồi hẵng trở về.”

Vị Ương nghe xong Thiên Thụ nói, lau nước mắt trên mặt rồi cũng không quên dặn dò: “Hồng nhi, tuy thực luyện tiếc người, nhưng mà con người lớn lên chung quy đều phải ra ngoài xông pha. Chúng ta đều rất yên tâm về người, cứ yên tâm đi đi. Chờ đánh chiếm được một phiên thiên địa rồi hẵng trở về, trăm ngàn lần không cần nhớ ta!”

“.....”

Kế tiếp, Hồ Liễu, Hồ Linh, mỗ mỗ, Đào gia gia lần lượt ôm Y Lãnh Y, mà nói với Hồ Mộ Y lại đều là khiển trách và cảnh cáo, khiến trái tim nho nhỏ của nàng bị mất cân bằng nghiêm trọng, trợn mắt lườm mấy người một cái, tự mình chui lên xe chờ Y Lãnh Y. Hừ, nhắm mắt làm ngơ!

Ngồi trên xe việt dã, Y Lãnh Y còn không ngừng cười khê nhớ lại những lời Vị Ương và Thiên Thụ vừa nói, hai người kia thực đáng yêu chết mất, lúc quay đầu nhìn Hồ Mộ Y về mặt âm trầm liền cười lên tiếng: “Được rồi, Mộ Mộ, Thiên Thụ và Ương tử quen đùa giỡn với chị mà, không phải thực sự muốn chị đi.”

Hồ Mộ Y hừ một tiếng, không nhìn tới Y Lãnh Y: “Tôi đâu thèm hai đứa đó, Ương tử hy vọng tôi đi là bởi như thế sẽ không có người tranh cướp thức ăn cùng, mà Thiên Thụ hy vọng tôi đi là bởi sẽ không có ai tranh đoạt nhị tỷ với nàng. Hai kẻ đó là đồ động vật háo sắc, tôi cũng lười quan tâm.”

Y Lãnh Y mím môi cười khê, cùng với âm nhạc trên xe, tâm tình cũng thoải mái hẳn lên. Hồ Mộ Y cũng dần dần không giả bộ nổi nữa, như có như không lắng nghe theo bài hát, niềm hạnh phúc nhàn nhạt tràn ngập trong không gian nho nhỏ, vốn đường đi xóc nảy nửa ngày, trong mắt hai người lại có điểm ngọt ngào khác.

Rất nhanh tới nơi, chạy tới nhà Y Lãnh Y, đỗ xe cẩn thận. Hồ Mộ Y cởi dây an toàn cho Y Lãnh Y, do dự nhìn nàng. Y Lãnh Y quay đầu, ngọt ngào nhìn Hồ Mộ Y, cười khê: “Mộ Mộ, em biết chị nghĩ gì.”

Nói xong, Y Lãnh Y liền nắm tay Hồ Mộ Y chậm rãi đặt lên ngực mình. Xúc giác mềm mại khiến Hồ Mộ Y đỏ mặt, không tự giác muốn xoè tay ra nhẹ nhàng cảm giác một chút, lại bị ánh mắt giận dữ của Y Lãnh Y dọa không dám. Chậm rãi, ánh mắt Y Lãnh Y dần trở nên nhu hoà, nhìn Hồ Mộ Y thật sâu: “Mộ mộ, em muốn chị tự mình cảm thụ, cảm thụ trái tim của em. Nơi này, trừ chị ra cũng không có ai khác.”

Hồ Mộ Y khó nén được kích động trong lòng, mà dáng vẻ nũng nịu vô cùng ngượng ngùng đáng yêu của cô gái bé nhỏ trước mắt lại khơi dậy dự vọng chiếm hữu mãnh liệt. Hồ Mộ Y đứng dậy, nhanh chóng trèo qua chỗ ghé phụ, nhào lên người Y Lãnh Y, áp mạnh nàng lên ghế. Đối với hành động thô lỗ này, Y Lãnh Y chỉ ôn nhu sủng nịnh cười, mặc cho nàng làm xằng làm bậy. Thế này không thể nghi ngờ là làm tăng trưởng khí điểm kiêu ngạo của Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y như nổi điên hôn lên thân mình thơm tho mềm mại phía dưới, từ trên trán xuống xương quai xanh, tinh tế hôn môi, lưu lại dấu hiệu của mình trên người nàng, tuyên bố quyền sở hữu của mình. Y Y, tôi yêu em, thực sự quá yêu.....

Lúc hai tay Hồ Mộ Y cách lớp quần áo nhẹ nhàng xoa xấn nơi đầy đặn kia, tiếng rên rỉ dễ nghe của Y Lãnh Y rớt cục tràn ra khỏi miệng, mà người dưới thân cũng bởi vì hành động lớn mật của nàng mà phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, thở dốc từng hơi: “Mộ Mộ, dừng –”

“Tôi muốn –” Hồ Mộ Y liếm môi, dục cầu bất mãn nhìn Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y khuôn mặt ửng hồng, cắn môi then thừng nhìn nàng, thật lâu sau nàng thốt ra hai chữ khiến tế bào toàn thân Hồ Mộ Y đều rơi vào trạng thái hưng phấn: “Về nhà.”

Hồ Mộ Y cười to, mắt loé lên vẻ sắc lang: “Được, về nhà rồi làm! Ah ah –”

Lời này vừa nói ra, bên hông tức thì bị nắm tay nhỏ bé của người nào đó dùng sức nhéo xoay mấy vòng. Hồ Mộ Y đau đến hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về mặt dữ tợn của Y Lãnh Y, chống lại đôi con ngươi ẩn ẩn tức giận của nàng, lại không dám nhiều lời, đành phải đem lời vừa thốt ra nuốt trở lại bụng, mà lòng đã sớm nghĩ những thứ tà ác. Hừ hừ, dĩ nhiên lại dám nhéo tôi, lát nữa lên giường tôi sẽ cho em biết kết cục khi dám nhéo bản hồ tiên!

Ai ngờ chân Hồ Mộ Y vừa chạm đất, một đoàn bóng đen liền bao trùm lấy nàng, khiến nàng kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Tử Phong Ngưng về mặt mây đen u ám, hai mắt bốc hỏa nhìn mình, mà ở bên cạnh đó lại có một cô gái xinh đẹp có vẻ nhu nhược đang đứng, nhìn chăm chăm Y Lãnh Y. Người được hương khí khác loại trên người cô gái áo trắng, lòng Hồ Mộ Y trầm xuống, nắm tay dần siết chặt, lại vẫn quay đầu, nhìn Y Lãnh Y bên cạnh.

59. Chương 58: Nhân Hoạ Đắc Phúc

Y Lãnh Y vẻ mặt hồ hững nhìn Tử Phong Ngưng, như thể hai người chưa từng quen biết. Nàng trước kia khi nhớ lại chuyện cũ cũng ít nhiều có phần tình cảm không bỏ xuống được, dù sao tám năm tình yêu toàn bộ đều trao cho Tử Phong Ngưng, khoảnh khắc đẹp nhất, khắc ghi sâu sắc nhất, kí ức thống hận nhất toàn bộ đều có thân ảnh của người kia, khiến cho bản thân sao có thể quên đi như vậy.

Nhưng mà Tử Phong Ngưng, chị không nên, không nên dùng thủ đoạn ác độc thế để đối phó với Hồ Mộ Y, chị đã biết rõ trái tim tôi đã trao cho người khác, lại vẫn cố chấp như thế, thực sự đến mức ngay cả chút kí ức còn lại này chị cũng muốn gạt bỏ sao? Tình yêu của chị rất ích kỷ, ích kỷ đến mức khiến tôi sợ hãi. Tử Phong Ngưng, cứ như vậy đi, từ nay về sau giữa chúng ta sẽ không còn gì liên quan nữa, chỉ có như vậy thì cho đến ngày tôi già đi, trong kí ức vẫn còn có thể giữ lại bóng hình xinh đẹp của chị mà không phải là cừu hận cùng chán ghét.

Tử Phong Ngưng cắn răng, oán hận nhìn Y Lãnh Y.

Em khát khao đến thế cơ à?! Liền như vậy chờ không nổi?! Y Lãnh Y, vì sao? Vì sao vẻ phong tình mà ngay cả khi ở bên tôi em cũng chưa từng có, thế nhưng nay lại không hề giữ lại trao cho Hồ Mộ Y? Rốt cuộc tôi có gì không bằng cô ta? Cô ta lừa gạt em như thế chẳng lẽ không đủ sao? Vì cái gì em có thể tha thứ cho cô ta mà lại tàn nhẫn như vậy với tôi?!

“Có việc gì?” Y Lãnh Y nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu tỏ vẻ không liên quan khiến Hồ Mộ Y ở bên cạnh nghe được mà lòng thầm sung sướng.

Tử Phong Ngưng thở sâu, kiềm chế cảm xúc của mình, nhìn Y Lãnh Y thật sâu: “Có, tôi có lời muốn nói với em.”

Tử Phong Ngưng liếc mắt nhìn Hồ Mộ Y vương chân ở bên cạnh: “Cô có thể đi ra chỗ khác được không?”

Tầm mắt Hồ Mộ Y bị Tuyết nhi ở bên cạnh nàng hấp dẫn qua, hương khí trên người nữ nhân này thực đặc biệt, như thể đã ngủ qua ở đâu đó, hơn nữa, đôi mắt nàng cũng không giống người phàm, nhìn kỹ có thể thấy được lam quang nhàn nhạt. Mỗi mỗi từng nói với Hồng nhi, chỉ có yêu tinh tu hành có thành tựu hoặc có tiên cốt mới như thế, còn có làn da trắng quá mức của nàng, rất quý dị. Sao bên cạnh Tử Phong Ngưng lại đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy? Vội vã muốn tìm hiểu đến tột cùng, Hồ Mộ Y liền cũng không dùng đẳng tính toán chi li như mọi ngày, gật đầu, nhìn Y Lãnh Y, gật gật đầu: “Y Y, tôi đi qua bên kia chờ em.”

“Ừm.” Y Lãnh Y mỉm cười với nàng, nụ cười điềm tĩnh này khiến Hồ Mộ Y an tâm.

Động tác qua lại giữa hai người bị Tử Phong Ngưng thu hết vào mắt, âm thầm siết chặt nắm tay, Tử Phong Ngưng quay đầu, lạnh lùng nhìn Tuyết nhi: “Người cũng qua đó chờ đi, đừng ở đây vướng chân.”

Tuyết nhi nghe xong ánh mắt liền ảm đạm, nhẹ gật đầu, xoay người yên lặng rời đi.

Bóng dáng cô đơn của Tuyết nhi khiến lòng Y Lãnh Y đau nhói. Tử Phong Ngưng cũng từng lạnh lùng với nàng như thế, nhìn vẻ mặt của cô gái kia, sợ là cũng lún sâu rồi, không biết —

“Còn nhìn? Người đã đi rồi mà vẫn còn lưu luyến thế???!!” Tử Phong Ngưng cắn răng, căm tức nhìn Y Lãnh Y. Em yêu cô ta đến vậy, yêu đến mức ngay cả chia lìa một khắc cũng không thể chịu nổi?

Y Lãnh Y kinh ngạc quay đầu, khó hiểu nhìn Tử Phong Ngưng. Tử Phong Ngưng hai má gật gật, nhìn chằm chằm Y Lãnh Y: “Y Y, thời gian này em đã đi đâu?”

Y Lãnh Y lắc đầu: “Có liên quan gì tới chị đâu?”

“Không liên quan gì tới tôi?” Tử Phong Ngưng cười lạnh, ánh mắt nhìn Y Lãnh Y cũng càng thêm âm lãnh.

“Em đã biết rõ nàng là hồ ly tinh, vậy mà vẫn khăng khăng một mực như thế? Y Y, em bị ma quỷ ám sao?”

Giọng điệu Y Lãnh Y vẫn lạnh nhạt như cũ: “Chị và tôi đã không còn liên quan gì nữa, chuyện của tôi cũng không phiền Tử tổng lo lắng.”

“Em quên là đã đáp ứng gia gia chuyện gì sao?” Tử Phong Ngưng vội vàng nói, khẩn trương nhìn Y Lãnh Y. Tử giọng nói bình thản của nàng, Tử Phong Ngưng không nghe được tình cảm gì. Y Y, chẳng nhẽ em thật sự không còn ngay cả một chút tình cảm nào với tôi sao?

Nghe thế, Y Lãnh Y ngẩng phắt đầu, sự bình tĩnh đã không còn trong ánh mắt, mà nhường chỗ cho ngọn lửa giận cùng nồng đậm hận ý có xua cũng không tan được: “Tử Phong Ngưng, nếu không phải bởi vì gia gia thì Y Lãnh Y tôi tuyệt đối sẽ không nguyện nói nhiều thêm một câu với loại người vô sỉ như chị!”

Tử Phong Ngưng bị nàng mắng đến lạng người, một lát sau, ánh mắt trở nên sắc bén, nàng kêu gào hét lên, khuôn mặt đỏ bừng cay độc: “Em nói tôi vô sỉ? Em lại dám nói tôi vô sỉ?!”

Y Lãnh Y ngẩng đầu, ánh mắt gay gắt; “Tử Phong Ngưng, chị đã làm gì Mộ Mộ chẳng nhẽ tôi không biết?! Huyền Hình Tán mà nàng trúng sao có thể không có liên quan tới chị! Nếu không phải chị, tôi nào sẽ hận chính mình đến vậy?! Nếu không phải chị, sao Hồng nhi có thể phải chịu đựng nhiều khổ sở như thế?!”

“Đó là trừng phạt đúng tội!” Tử Phong Ngưng thảo giọng rít lên. Y Y, nếu không phải vì muốn có em, sao tôi phải làm vậy?!

“Chị đi đi! Tử Phong Ngưng, tôi không muốn nhìn thấy chị nữa!”

Lần đầu tiên Y Lãnh Y dùng giọng điệu gay gắt như thế nói chuyện với người khác, mà trái tim đã sớm bể nát. Giữa hai người đã từng tươi đẹp biết bao, giờ xem ra còn lại cũng chỉ có thương tổn.....

Tử Phong Ngưng cũng không cam tâm, dùng sức cầm cổ tay Y Lãnh Y, mạnh mẽ kéo về phía mình: “Y Lãnh Y, em tỉnh lại đi, sao em có thể ở cùng một hồ ly tinh cả đời được?!”

“Buông tay!!!” Hồ Mộ Y ở xa xa thấy động tác thô lỗ ấy của Tử Phong Ngưng liền chạy vội tới, còn chưa tới nơi đã nhảy mạnh lên, thân mình bay lên trời, một cước đá tới Tử Phong Ngưng. Tử Phong Ngưng không kịp tránh, chân bị đá trúng, đau đớn buông lỏng tay đang giam cầm Y Lãnh Y, nàng nửa ngồi xồm ồm lấy cái chân bị thương của mình, đau đớn đến mặt nhăn nhó trong nháy mắt trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, lại vẫn nén nhịn không phát ra tiếng, cắn răng chịu đựng.

Y Y, tôi không tin, không tin em sẽ nhẫn tâm để nàng đối xử với tôi như thế.....

Tuyệt nhi chạy tới theo thấy một màn như vậy liền bị chọc giận, nâng Tử Phong Ngưng dậy rồi lui lại phía sau dùng chút lực, nhảy bật lên từ không trung, lưu loát tung một cú đá về phía Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y nhìn kinh hãi, không trốn kịp, vội vàng đẩy Y Lãnh Y ở bên cạnh ra, giơ hai tay chặn trước ngực. Bởi vì đau lòng Tử Phong Ngưng bị thương, Tuyệt nhi dùng nhiều sức, Hồ Mộ Y bị đá đến lão đảo lui về phía sau vài bước.

Tuyệt nhi lại vẫn như cũ không chịu bỏ qua, cúi người xuống, một cú quét chân, móc lấy chân Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y thấy thế liền vội khép hai chân, kẹp lấy chân phải hung mãnh đá tới của nàng, lật nhào giữa không trung. Đôi chân dài của hai người giống như hai con rắn quấn lấy nhau. Tuyệt nhi cắn răng, hét lớn một tiếng, vung tay bổ về phía đùi phải Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y bị chân mình làm liên lụy, đau quá rút chân về, cố đứng vững thân mình. Tuyệt nhi xoay người một cái lưng chạm vào trước ngực Hồ Mộ Y, tay phải liền nương theo tư thế, đầu tiên là dùng khuỷu tay thúc vào bụng Hồ Mộ Y. Hồ Mộ Y ôm bụng lùi lại hai bước, thỉnh thoảng lại bị Tuyệt nhi xoay người lại đá trúng vai trái. Thân mình thoát nhìn đơn bạc như thể có thể bị gió thổi bay của Hồ Mộ Y bị một cước này xoay tròn một cái lui lại, vòng vòng hai vòng mới ổn định được thân mình. Ngay lúc Tuyệt nhi vừa muốn dùng toàn lực thì Y Lãnh Y hét lớn chạy lại ôm Hồ Mộ Y sắc mặt xanh mét, nước mắt đã ràn rụa.

Tuyệt nhi nhìn Y Lãnh Y gắt gao bảo vệ Hồ Mộ Y mà ngăn ra, quay đầu về phía Tử Phong Ngưng. Tử Phong Ngưng mặt âm trầm không nói, nhìn Y Lãnh Y nước mắt ràn rụa, thở dài, xoay người, khập khiễng đi về phía bãi đỗ xe. Tuyệt nhi cũng vội chạy theo.

Hồ Mộ Y được Y Lãnh Y ôm trong lòng, sớm đau đến mức mặt cắt không chút máu, lại vẫn cạy mạnh lau nước mắt trên mặt Y Lãnh Y: “Y Y, đừng sợ, tôi có chân khí hộ thể, đánh không chết được đâu.”

Y Lãnh Y liều mạng lắc đầu, tay luồn xuống dưới cổ Hồ Mộ Y, ý đồ muốn bế nàng lên. Hồ Mộ Y chịu đựng đau đớn, nhẹ lắc đầu: “Y Y, em không bế được tôi đâu, đỡ tôi một chút là được rồi.”

Y Lãnh Y miễn cưỡng gật đầu, lau nước mắt trên mặt, tay khoác lên vai Hồ Mộ Y, đỡ nàng chậm rãi đi vào nhà. Vào phòng, Y Lãnh Y dịu dàng tới sofa để nàng nằm đó rồi chạy vào phòng lấy thuốc.

Giờ Hồ Mộ Y cũng không giả bộ nữa, nhe răng trợn mắt đau tới hít một hơi, nhìn cẳng chân sưng tím mà đầy bụng lửa giận. Ông nó chứ, yêu tinh ở đâu đến, dĩ nhiên lại dám bắt nạt bản hồ tiên? Nhớ tới động tác lưu loát độc ác vừa rồi của Tuyết nhi, Hồ Mộ Y rùng cả mình, ách.....Nàng có khả năng, khả năng cũng giống ta là một vị tiên tử có tu hành nhỉ.

Cửa buồng trong mở ra, Y Lãnh Y ôm một hòm thuốc thực lớn, hai mắt hồng hồng đi ra, Hồ Mộ Y nhìn mà dở khóc dở cười: “Y Y, tôi thật sự không sao mà, lại nói chứ thuốc của người phàm dùng với đại tiên như tôi là hoàn toàn vô dụng!”

“Nói vậy!” Y Lãnh Y không tin, đến gần Hồ Mộ Y, nhìn trên cánh tay tuyết trắng của nàng có nhiều điểm đỏ sẫm ghê người, mắt lại bắt đầu cay cay.

Hồ Mộ Y nhìn thấy liền vội vàng ôm nàng vào lòng an ủi: “Y Y, đừng sợ, tôi thật sự không sao cả mà, trước kia mỗi lần cũng thường xuyên đánh tôi, còn ác hơn thế này kìa!”

Y Lãnh Y nhớ tới ánh mắt sắc bén cùng hành động hung ác của Tuyết nhi khi đánh nhau với Hồ Mộ Y, thân mình không kiềm chế được run rẩy, ngẩng đầu, hai mắt dăm lệ nhìn Hồ Mộ Y: “Mộ Mộ, Tuyết nhi kìa có lai lịch gì? Thế nào mà ngay cả chị cũng bị đánh thảm đến vậy, không phải là –”

Hồ Mộ Y gật gật đầu: “Chắc chắn nàng không phải người!”

Y Lãnh Y gật đầu, không nói nữa, mở hòm thuốc ra, lấy rượu thuốc đổ vào tay, nhẹ nhàng xoa lên vết thương của Hồ Mộ Y. Tuy biết không có tác dụng gì nhiều, nhưng Hồ Mộ Y vẫn không lay được sự cố chấp của Y Lãnh Y, chỉ có thể nheo mắt hưởng thụ mỹ chân săn sóc. Qua nửa ngày, nước thuốc nhẹ nhàng khoan khoái, bàn tay mềm nhẹ thoải mái xoa bóp không thấy nữa, Hồ Mộ Y chậm rãi mở to mắt khó hiểu nhìn Y Lãnh Y, chu mỏ thúc giục: “Y Y, tiếp tục đi?!”

Y Lãnh Y lại đỏ mặt, cắn môi dưới ngưỡng ngừng nhìn nàng. Hồ Mộ Y càng kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Y Lãnh Y. Mình không làm gì mà? Nàng đây là làm sao vậy? Lại nhìn chăm chăm vào mắt nàng, thực lâu sau, Y Lãnh Y nhả ra hai chữ: “Quần áo.....”

“Quần áo?” Hồ Mộ Y ngẩn ra lặp lại, quần áo làm sao? Đây chính là quần áo mới Ương tử đặc biệt tặng ta chúc mừng xuống núi mà.

Y Lãnh Y nhìn gương mặt chất phác của Hồ Mộ Y, mặt đỏ lên, người này cố ý đúng không? Bình thường mình nói gì cũng hiểu sai, thế mà giờ....

Hồ Mộ Y khó hiểu nhìn bộ dáng đỏ mặt của Y Lãnh Y, cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi ngẩng phắt đầu, mắt bắn kim quang: “Y Y, em là muốn tôi cởi, cởi quần áo?!”

Y Lãnh Y cắn môi gật gật đầu, cuối cùng còn không quên vươn tay chọt chọt lên trán Hồ Mộ Y: “Không được nghĩ lung tung, chỉ là bôi thuốc thôi.”

“Không nghĩ lung tung, không nghĩ mà.” Hồ Mộ Y ngoài miệng hòa theo, trong lòng lại đã sớm vui ngất trời. Ha ha, thì ra mỗi lần mình bị thương đều có thể kiếm được chút phúc lợi như thế, nếu có thể trường kỳ được như vậy, ta ước gì ngày ngày đều bị đánh!

Cởi quần áo ra, Hồ Mộ Y ngoan ngoãn nằm úp sấp trên sofa, Y Lãnh Y đỏ mặt nhìn chăm chăm tấm lưng với đường cong hoàn mỹ của Hồ Mộ Y, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng xoa.

Tuy không phải lần đầu tiên nhìn thân thể Hồ Mộ Y, nhưng nàng vẫn không khắc chế được khản trương. Dáng người Hồ Mộ Y đẹp lắm, da thịt trẻ trung ánh quang mang nhàn nhạt, sắc trắng gần như trong suốt khiến Y Lãnh Y gian nan nuốt nước miếng, còn có cái eo nhỏ nhỏ quyền rũ người ta, cái mông cong đáng yêu, sau đó kết hợp với cặp đùi thon dài, tất cả tất cả đều khiến Y Lãnh Y mê muội thật sâu. Dần dần, bàn tay đầy thuốc mỡ của Y Lãnh Y chuyển thành đôi môi đỏ mọng, từ trên cổ Hồ Mộ Y di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng hôn.

Nụ hôn như có như không của Y Lãnh Y khơi dậy khát vọng trong lòng Hồ Mộ Y, nàng khó nhịn vịn vịn thân thể, nhiệt khí tràn ra từ trong người, lại vẫn cắn răng cố nhịn. Hồ Mộ Y, người không thể, không thể

lần nào cũng chủ động như vậy, sẽ bị Y Y khinh thường.....

Nụ hôn của Y Lãnh Y vẫn như cũ không chậm không vội rơi trên người Hồ Mộ Y, từ trên xuống dưới, lưu lại ấn ký ướt át. Siết chặt ga giường, Hồ Mộ Y nhẹ rên một tiếng, quay đầu, hai mắt mê man mà khát vọng nhìn Y Lãnh Y: “Y Y –”

Tiếng than nhẹ nhàng uyển chuyển bay vào tai Y Lãnh Y, nhìn hai mắt tràn ngập dục vọng của Hồ Mộ Y, Y Lãnh Y rốt cuộc không nhịn được nổi kích động trong lòng, hai tay giữ bên eo Hồ Mộ Y, hung hăng đè nàng xuống dưới thân.

Bách Linh: Ô, Mộ Mộ nằm dưới nha...

60. Chương 59: Lừa Gạt

Thân thể Hồ Mộ Y kích động tới mức nóng bỏng lên, đôi môi hơi man mát của Y Lãnh Y di chuyển trên người đẩy lên ngọn lửa trong cơ thể nàng mà không có chỗ phát tiết, bụng co rút từng trận. Hồ Mộ Y siết chặt Y Lãnh Y, mắt phiếm lệ quang: “Y Y –”

Y Lãnh Y đang hôn đến lửa cháy rừng rực nghe thấy tiếng rên rỉ đầy áp lực của Hồ Mộ Y thì đột nhiên bừng tỉnh, dùng sức đẩy hai tay đang ôm chặt mình ra, hơi lùi lại. Mái tóc dài hỗn độn của Y Lãnh Y còn xoã bên hông, dùng sức hít thở không khí đã loãng, cổ gồng bình ổn trái tim đập loạn của mình.

Cảm giác xâm nhập cực nóng trước ngực đột nhiên trở lại như ban đầu, Hồ Mộ Y chậm rãi mở cặp mắt mê man, kinh ngạc nhìn Y Lãnh Y.

Y Lãnh Y gò má ửng hồng, môi hơi sưng lên do hôn khá lâu, nổi lên màu phấn hồng mê người. Nhìn ra nỗi thất vọng trong mắt Hồ Mộ Y, nàng liền thấp giọng giải thích: “Mộ Mộ, không thể, mỗi lần đã dặn rồi, thân thể chị còn chưa vận động kịch liệt được, chưa đến một tháng, chúng ta không thể –”

Nói tới đây, Y Lãnh Y mím môi cúi đầu. Nếu nói trước kia là Hồ Mộ Y chủ động quyến rũ mình, như vậy thì lần này lại là mình sai trước, là mình không nhịn được trước sự dụ hoặc của cái đẹp. Đang nghĩ vậy, đột nhiên Y Lãnh Y ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Hồ Mộ Y: “Mộ Mộ, chị vừa mới –”

Hồ Mộ Y méo miệng, căn bản không nghe, đưa tay giữ lại bàn tay đang cởi cúc áo mình của Y Lãnh Y. Nào có chuyện như thế, làm được một nửa lại không làm nữa? Coi ta đây là thị trường tự do à?!

Y Lãnh Y lại không cho Hồ Mộ Y cơ hội, tay cường ngạnh đẩy nàng ra. Lãnh Y nhanh chóng đứng dậy, như thể trốn tránh nhúm dậy khỏi sofa.

Hồ Mộ Y thấy tình hình không đúng liền vội cầm quần áo bên cạnh tùy tiện phủ lên người, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Y Lãnh Y.

Y Y, em đây là —

Y Lãnh Y đã khôi phục vẻ bình tĩnh, khoé miệng thậm chí còn ẩn dấu một nụ cười đầy thâm ý: “Mộ Mộ, em hỏi chị một vấn đề, chị cần phải thành thật trả lời, nếu không thì sau này cũng không cho phép lên giường em nữa.”

Hồ Mộ Y vừa nghe đã biết chuyện lớn, liền vội ngồi thẳng người, mở to hai mắt nhìn Y Lãnh Y. Làm sao thế? Mình đâu có làm gì xấu đâu! Thế nào mà Y Y lại đột nhiên giận dữ vậy?

Y Lãnh Y buồn cười nhìn bộ dáng không yên của Hồ Mộ Y, mà mặt lại vẫn nhún nhó như trước, ho nhẹ một tiếng, nói: “Mộ Mộ, em hỏi chị, vừa rồi chị đối với em — uhm, với em, có dùng mị công hay không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Y Lãnh Y liền đỏ mặt ngượng ngùng trước. Hồ Mộ Y cũng vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức khuôn mặt trắng nõn cũng nhuốm một tầng phấn hồng nhàn nhạt. Nàng cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cắn môi ngắc đầu, nghi hoặc nhìn Y Lãnh Y: “Y Y, làm sao em biết được?”

“Như vậy là em nói đúng?” Y Lãnh Y vội vàng hỏi lại, trong mắt ánh lên một tia giả hoạt.

Hồ Mộ Y sợ hãi thấp thỏm liếc Y Lãnh Y một cái, thấy vẻ mặt nàng không chút thay đổi, lòng liền có chút hốt hoảng. Y Y sẽ không lại trách ta lừa nàng đấy chứ? Ta oan uổng mà. Hồ Mộ Y liền vội vàng mở miệng giải thích: “Y Y, em đừng giận, tôi không cố ý mà. Đối với em tôi cứ tự nhiên dùng mị công vậy đó, tất cả đều là kim lòng không được. Không phải tôi nói em quyến rũ tôi, ah.....ý tôi là tính đề kháng sự cuốn hút của em quá mạnh, tôi –”

Y Lãnh Y lắc đầu, lạnh mặt, giả bộ tức giận.

Hồ Mộ Y chớp mắt, tỏ vẻ đáng thương cọ cọ lên người Y Lãnh Y: “Y Y, em đừng giận được không? Lần sau tôi sẽ không –”

Y Lãnh Y vẫn nhăn nhó như cũ, không nói một lời nhìn Hồ Mộ Y.

“Y Y –”

Hồ Mộ Y thấp giọng gọi nàng, có chút sợ hãi. Y Y một khi giận thì vẻ mặt sẽ như thế, mặc kệ người nói thế nào thì người ta cũng không lay chuyển ngồi đó không nhìn người. Sao nàng lại xui xẻo vậy nhỉ, không nói tới việc coi như hoàn toàn bị đuổi xuống núi, giờ sau khi xuống núi rồi ngay cả cửa cũng chưa vào liền nhảy ra một con quái vật điên cuồng đánh một ghen, giờ thì hay rồi, ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc, Y Y lại nhìn thấu trò xiếc của mình. Hu hu —

Y Lãnh Y nhìn chằm chằm Hồ Mộ Y, đem toàn bộ cảm xúc trong mắt nàng đọc rõ trong lòng, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Có thể không giận chị, nhưng phải bồi thường, chị biến thành tiểu hồng hồ một lúc cho em ôm đi.”

“Hả?” Hồ Mộ Y nhanh chóng ngắc đầu, há miệng nhìn Y Lãnh Y.

“Chị không muốn.” Mặt Y Lãnh Y liền lạnh xuống.

“Không phải –” Hồ Mộ Y bị ép đến sắp khóc mất, biến thành hồ ly làm gì chứ? Nhưng nhìn bộ mặt tối tăm kia của Y Lãnh Y lại không dám làm trái, rên rỉ nằm trên sofa, một lát sau liền co thành một đoàn.

Lúc nhìn thấy tiểu hồng hồ mập mạp lông mao xù xù, đôi mắt lạnh lùng của Y Lãnh Y liền loé sáng, tiến lên ôm tiểu hồng hồ vào trong ngực, hôn hôn lên cái đầu nho nhỏ của nó: “Hong nhi, nhớ người chết mất!”

Hong nhi chui trong lòng nàng vẻ mặt ngạc nhiên, nữ nhân này, như thế nào lại có chút dấu hiệu tinh thần phân liệt vậy? Rõ ràng luôn ở bên cạnh nàng mà. Hong nhi đang nghĩ, nơi dưới cổ ba cm liền ngựa ngựa, nó “chì” một tiếng, quay đầu nhìn Y Lãnh Y. Gì thế? Đây là làm gì thế?

Y Lãnh Y cười cười, vỗ vỗ cái bụng phần nộn của Hong nhi, tốt bụng an ủi: “Hong nhi, đừng sợ, trước khi Ương tử xuống núi đã dặn dò, nếu chị không nghe lời liền lừa chị biến thành thân hồ ly, sau đó điểm huyết hồi thân, như thế nếu không có sự trợ giúp của ngoại lực thì chị sẽ không thể tự mình biến thành người được. Chờ thân thể chị khoẻ rồi em sẽ cởi bỏ huyết đạo cho, về phần mấy ngày nay thì uỷ khuất chị rồi. Mà cũng không coi như uỷ khuất được, trước kia không phải chúng ta đều như vậy sao?”

“Chì chì!” Tiểu hồng hồ nổi giận, vươn tiểu móng vuốt hung hăng bóp ngực Y Lãnh Y một cái, lắc người giãy dụa khỏi lòng nàng. Đứng trên sân phòng khách, hai chân giạng thẳng, nổi giận đùng đùng vung vẩy móng vuốt, cào cào về phía dưới.

“Chì chì!”

Giới lắm, tử miêu yêu, thì ra từ đầu tới đuôi đều là trò của người! Rửa mông chờ ta trở về cắn người đi! Thật là, làm hồ ly thực phiền toái, muốn làm động tác khinh bỉ cũng đều không dễ chút nào. Aish, ngón giữa của ta đâu rồi?

Y Lãnh Y không chút để ý, nhìn chằm chằm tiểu hồng hồ một lát, cười khê: “Hong nhi, chị mập quá, đừng vung loạn nữa, móng vuốt đều bị thịt che lấp hết rồi, chị lúc này chính là một quả cầu đỏ.”

Tiểu hồng hồ nghe xong liền nổi giận điên cuồng “chi chi”, dùng sức vung móng vuốt, muốn chứng minh mình không béo.

Y Lãnh Y nhìn mà khẽ thở dài, xem ra thật cần để Hồng nhi giảm béo thôi, cái bụng xệ đến chạm đất rồi, đôi mắt nhỏ vốn rất ư nhìn giờ cũng híp lại thành cái bông kìa. Y Lãnh Y thực không hiểu được, chẳng lẽ mị hồ liền may mắn như vậy, lúc ở thân hồ ly thì béo, sau khi biến thành người liền có dáng người hoàn mỹ như thiên sứ như thế? Đối với cái loại tiểu hồng hồ không biết hối cải như Hồng nhi, nên thử làm điều ngược lại với nó xem! Nhân lúc tiểu hồng hồ mập như vậy, làm cho khi là hồ ly trở nên hoàn mỹ chút. Vừa nghĩ tới một tiểu hồng hồ có đường cong chữ S, Y Lãnh Y liền nhịn không được cười khẽ. Nàng tiến lại, ngồi xổm xuống, ôm lấy tiểu hồng hồ còn đang cào cào lên mặt đất, đặt trong lòng, nhẹ nhàng hôn hôn. Như vậy thật tốt, hai người đều nghĩ tới lúc mới gặp gỡ, hy vọng mọi thương tổn, lửa gạc cũng đều tan theo gió. Nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt Y Lãnh Y lấp lánh lệ quang. Tử Phong Ngưng, sống cho tốt những ngày tháng của chị đi, đừng đến tìm tôi nữa. Có Mộ Mộ, tôi rất vui vẻ.

Cái yếm Shin – cậu bé bút chì quen thuộc được buộc lên cổ, Hồng nhi hưng phấn kêu “chi chi”, nhìn thật viên chiên, thịt nướng trên bàn, nước miếng chảy ròng ròng. Ngẩng đầu liếc Lãnh Y một cái, thấy nàng không có ý trách cứ, tiểu hồng hồ yên lòng, dùng sức đá ghế dựa, quả cầu thịt đỏ thắm bắn lên, nhảy lên bàn cơm, tiểu móng vuốt cầm thịt bắt đầu ăn.

Tiểu hồng hồ vừa ăn vừa cảm thán, vừa có thịt vừa có mỹ nữ, thế này mới là cuộc sống!

“Hồng nhi!!!!!!”

“Khụ khụ khụ –” Hồng nhi đang ăn đến thích bị tiếng kêu quen thuộc dọa tới mức một miếng thịt béo mắc nơi cổ họng, thiếu chút nữa ngạt thở, ho khan nửa ngày thật vất vả mới thở nổi, lại bị miêu yêu kia siết cổ hung hăng ôm trong lòng.

“Hồng nhi, ngươi chưa chết à?!” Vị Ương nước mắt lưng tròng nhìn Hồng nhi miệng bóng lưỡng.

Tiểu hồng hồ liều mạng vung móng vuốt, nhìn Y Lãnh Y xin giúp đỡ.

Y Lãnh Y vội buông dưa, giơ tay dành lại Hồng nhi từ trong lòng Vị Ương ra, kinh ngạc nhìn nàng: “Ương tử, sao lại tới đây?”

Vị Ương ngẩng đầu, lau nước mắt trên mặt, nhìn chăm chăm tiểu hồng hồ, ánh mắt kia, muốn bao nhiêu u oán liền bấy nhiêu u oán.

Vị Ương cùng đại tỷ vốn sống ở động Hồ Liên tốt lắm, ai biết sáng sớm nay Linh nhi ngay cả cửa cũng không gõ liền vội vàng vàng vọt vào, nói với Hồ Liễu và mình là khi nàng và Thiên Thụ xuống núi mua được liệu thì dĩ nhiên lại cảm nhận được khí tức của Tuyết nhi. Hồ Liễu nghe xong cũng rất khiếp sợ, vội vàng chạy đi tìm Đào gia gia, Đào gia gia lại dùng kính tượng, mấy người xem mà ghen hòng trần trời. Hồng nhi trong kính bị Tuyết nhi vừa đá vừa đánh đến nửa sống nửa chết. Vài năm không gặp, Tuyết nhi thực sự thay đổi. Nàng trước kia ngay cả cỏ con trên núi nhìn thấy cũng không chạy trốn, nay lại vì Tử Phong Ngưng dĩ nhiên lại học cách giết người?

Vị Ương nóng vội, một mình hoá tốc lao xuống núi, để Hồ Liễu và Hồ Linh đi tìm Tuyết nhi. Dọc đường đi lo lắng không ít, phải biết rằng hoá hồ và tuyết hồ trời sinh tương khắc, một khi là địch thì tất có người chết. Hồng nhi mà chết thì ai đi cãi nhau với nàng đây? Những ngày tới còn có ý nghĩa gì chứ?

Tuyết nhi, Linh nhi, Liễu nhi từng là tỷ muội kết bái, lúc nhỏ cùng bái sư học nghệ một nơi, thân mật khăng khít, vì thế mà Vị Ương ăn không ít dấm chua, sau lại bởi nhà Tuyết nhi đột nhiên gặp tai hoạ bất ngờ nên nàng mới không thể không rời khỏi động Hồ Liên, xuống núi báo thù cho gia tộc. Sau này lại nghe nói nàng nhận ân huệ của người khác, trả được thù, còn quyết định ở lại tự viện báo ân. Tuy không nở nhưng ba người biết việc không phải do mình quyết được, liền cũng không cưỡng cầu. Tuy thật lâu cũng không liên hệ, nhưng dựa vào sự ăn ý giữa mấy người lúc trước, Linh nhi vẫn rất nhanh chóng nhận ra được Tuyết nhi đã đến. Các nàng ai cũng không hề nghĩ tới Hồng nhi dĩ nhiên vừa xuống núi liền đụng phải Tuyết nhi. Nhìn bộ dáng Tuyết nhi ra tay lưu loát không chút lưu tình, nhất định là đã hoàn toàn quên mất Hồng nhi. Cũng khó trách, năm đó khi tam hồ kết bái, Hồng nhi còn ở trong nôi của mẹ mỗ bú sữa hồ ly mà. Chẳng lẽ Tử Phong Ngưng chính là ân nhân của Tuyết nhi? Bằng không sao nàng lại bán mạng vì người kia như thế?

Hồng nhi thấy tử miêu yêu dĩ nhiên còn có gan tới gặp mình, lại còn bóp cổ mình không buông, lửa giận công tâm, tiểu móng vuốt bung ra, cào một phát về phía mặt nàng. Vị Ương kinh hãi, vội né tránh, lập tức hung hăng nhéo cái tai xù lông hồng hồng: “Ah, tử tiểu Hồng, điên rồi à? Biến thành hồ ly còn không biết điều? Dĩ nhiên dám khi dễ kim tôn miêu yêu?”

“Chi chi –” Hồng nhi điên cuồng rít, không ngừng lắc đầu, le cái lưỡi phấn nộn, liều mạng phun nước miếng lên mặt Vị Ương.

Bách Linh: Hí hí, nhân dịp thiếu nữ tròn 22 cái xuân xanh, bạn bonus thêm 1 chap nữa. Mọi ng cố gắng lên, còn 3 chap nữa là hoàn bộ này rồi *tung bông*

61. Chương 60: Cuồng Loạn

Lúc Hồ Linh và Hồ Liễu gõ cửa Tử gia thì kinh ngạc phát hiện người mở cửa là Tuyết nhi, thế nhưng cũng không thấy bóng dáng Tử Phong Ngưng đâu.

Tuyết nhi thấy hai người thì rõ ràng giật mình, mái tóc dài xoã tung rối loạn, nhẹ giọng hỏi: “Hai người, sao hai người lại tới đây?”

Hồ Linh và Hồ Liễu vốn một bụng đầy lửa giận thấy bộ dáng hiện tại của Tuyết nhi, lửa giận liền vụt tắt, lòng lại nhói đau.

Hai gò má vốn trắng hơn người thường của Tuyết nhi giờ phút này tái nhợt mỏng manh như tờ giấy trắng, đôi mắt sáng ngời cũng bởi khóc nhiều mà sưng đỏ, thành một cái bọng, đôi môi mềm mại không biết vì sao lại tụ máu sưng lên, quần áo hỗn độn, bộ ngực sữa để trần một nửa. Nhìn ánh mắt nghi ngờ của hai người, Tuyết nhi vẻ mặt bối rối, cúi đầu né tránh, không dám đối mặt.

Sau khi Tuyết nhi và Tử Phong Ngưng về nhà, Tử Phong Ngưng lập tức lấy một chai rượu nồng độ cao điên cuồng phát tiết, hết ly này tới ly khác nốc cạn. Dần dần thần trí có chút không rõ, Tuyết nhi vẫn cẩn thận ngồi canh chừng cô, trong mắt dày đặc nỗi đau lòng khó có thể che dấu khiến tinh thần Tử Phong Ngưng hốt hoảng, trong phút rối loạn coi Tuyết nhi là Y Lân Y. Tử Phong Ngưng nghiêng ngả lao đảo chạy tới, dùng sức kiềm chặt cổ tay Tuyết nhi, không để ý tới sự giãy dụa nho nhỏ của nàng, tùy tiện hôn lung tung. Tuyết nhi không dám né tránh, chỉ có thể yên lặng rơi lệ.

Mùi vị nước mắt chảy vào miệng, Tử Phong Ngưng hơi thanh tỉnh, lui lại vài bước, dùng sức mở to mắt, nhận ra là Tuyết nhi rồi lại vẫn không biết hối cải, không chỉ chửi ầm lên mà còn oán hận đổ thừa Tuyết nhi căn bản không dùng hết toàn lực để đối phó Hồ Mộ Y. Xả giận xong, Tử Phong Ngưng suy yếu ngồi trên mặt đất, như cũ cầm bình rượu bên cạnh cứ thế dốc vào miệng mình.

Tuyết nhi cắn môi dưới, bất chấp tất cả giữ chặt bình rượu, Tử Phong Ngưng giận dữ liền đẩy nàng một cái, khập khiễng chạy ra ngoài, bỏ mặc Tuyết nhi một mình ở lại khóc.

Tử Phong Ngưng nói đúng, Tuyết nhi cũng không dùng toàn lực để đối phó Hồ Mộ Y, đó là bởi vì khi Hồ Mộ Y cố ý tới gần nàng, khí tức có phần tương tự Hồ Liễu và Hồ Linh. Tuyết nhi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn gương mặt Hồ Mộ Y, quả nhiên, hương vị mũi hoặc lòng người nơi ánh mắt đôi mày kia có cảm giác cực kỳ giống khi Hồ Liễu dùng mũi công khiêu khích Vị Ương. Thế này Tuyết nhi mới nhớ lại Hồ Liễu từng viết thư nói cho nàng biết trong nhà còn có một muội muội không nghe lời, thế là lòng liền hiểu rõ. Căn bản Tuyết nhi không muốn động thủ với Hồ Mộ Y, nhưng khi nàng thấy Tử Phong Ngưng bị Hồng nhi đá bị thương, cuối cùng không nhịn được lửa giận trong lòng, dùng bảy phần công lực.

Nàng không hề nghĩ rằng hoá hồ dĩ nhiên chưa bao giờ trải qua huấn luyện gì, chỉ cần quấy đạp mấy cái, không có gì đáng nói. Nếu không phải bởi Liễu nhi và Linh nhi thì Tuyết nhi có thể huỷ đạo hạnh của Hồ Mộ Y ngay lúc ấy, khiến nàng không thể biến thành người được nữa. Nhưng Tuyết nhi không thể, nàng không thể cô phụ ân tình của mẫu tử, càng không thể cô phụ tình cảm của tỷ muội Hồ Liễu và Hồ Linh, và

chủ yếu là Tuyết nhi có tư tâm. Nàng yêu Tử Phong Ngưng, cũng mong muốn có được tình yêu của người kia. Nàng sợ, sợ nếu không có Hồ Mộ Y thì Y Lãnh Y sẽ lại đến tìm Tử Phong Ngưng.....

Hồ Liễu không chớp mắt nhìn chằm chằm Tuyết nhi. Biểu tình ảm đạm kia bị nàng thu hết vào mắt, thật lâu sau, Hồ Liễu thở dài: “Tuyết nhi, người xuống núi khi nào?”

Tuyết nhi nhìn nàng, nhỏ giọng trả lời: “Một tuần trước.”

“Vì báo ân?”

“Phải.”

“Tử Phong Ngưng chính là ân nhân của người?”

“Ừ.....” Nhắc tới người kia, Tuyết nhi cúi đầu, ánh mắt lại có chút ướt át.

Hồ Liễu thở dài lắc đầu. Tuyết nhi đau lòng, rồi về mặt thất vọng của nàng đã chứng minh một sự thật mà nàng không muốn đối mặt. Nàng không ngờ Tuyết nhi dĩ nhiên lại động lòng phàm nhanh như vậy, nếu không phải như thế, thì một Tuyết nhi thiện lương sao có thể chỉ bởi báo ân mà ra tay độc ác với Hồng nhi như vậy? Nàng và Tử Phong Ngưng —

“Tuyết nhi, người theo ta trở về đi.”

Hồ Linh luôn đứng bên cạnh Tuyết nhi không lên tiếng đột nhiên mở miệng, nàng không thể trở mặt nhìn Tuyết nhi cứ trầm luân thế được. Tử Phong Ngưng quá mức phức tạp với một người không biết lòng người hiểm ác như nàng. Hồ Linh không muốn nhìn thấy Tuyết nhi lại bị tổn thương nữa. Hai người mới ở bên nhau vài ngày mà đã xảy ra chuyện kinh tâm động phách như vậy, nếu bất chấp mà tới với nhau, với tính tình bá đạo kia của Tử Phong Ngưng thì chắc chắn sẽ khiến Tuyết nhi tổn thương vô cùng sâu sắc.

Tuyết nhi nghe xong dùng sức lắc đầu, nghẹn ngào nói nhỏ: “Không, ta đã nói ta muốn ở bên nàng.....”

“Tuyết nhi, người tỉnh lại đi! Tử Phong Ngưng chẳng qua chỉ coi người như công cụ để trả thù mà thôi!” Hồ Liễu siết chặt nắm tay lớn tiếng khiển trách. Tuyết nhi vốn thông minh sao có thể hồ đồ như vậy, nàng không tin Tuyết nhi lại không nhìn ra ý đồ của Tử Phong Ngưng. Tuyết nhi là Thiên Sơn tuyết hồ, trải qua gió tuyết tôi luyện, có một viên “linh lung thất khiêu tâm”, nhạy bén dị thường với bất luận kẻ nào hay việc gì. Mặc dù không trải qua sự tôi luyện trong cuộc sống, nhưng sao nàng có thể không biết được Tử Phong Ngưng làm vậy rốt cuộc là vì lý do gì.

Tuyết nhi nhìn Hồ Liễu, ánh mắt đầy đau xót. Nàng cũng muốn buông tay, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Tử Phong Ngưng rơi lệ kia, Tuyết nhi liền biết mình không buông được. Những lúc ấy, gương mặt ngây thơ chất phác cùng giọng nói non nớt ngô nghê của Tử Phong Ngưng ngày trước liền hiện lên trong đầu: “Tuyết nhi, sau khi Phong nhi lớn lên sẽ bảo vệ người, tuyệt đối không để bất luận kẻ nào bắt nạt người!”

Giờ đây, hai người gặp lại nhau, nàng lại chỉ có thể trở mặt nhìn Tử Phong Ngưng thương tâm, trầm luân, sa đoạ. Tuyết nhi đau lòng đến cực điểm lại không thể nê hà, mình không phải người kia, không thể hiểu rõ được nỗi đau trong lòng cô. Cứ để thế này đi, ít nhất vẫn để ta ở bên người ấy.....

“Tuyết nhi, người thật sự không đi cùng chúng ta?” Sắc mặt Hồ Liễu đã cực kỳ không tốt, đợi thật lâu vẫn không thấy Tuyết nhi trả lời liền cắn răng một cái, kiên quyết nói: “Được, người không đi! Không đi ta tìm mỗ mỗ, để mỗ mỗ tới khuyên người!”

“Đừng —” Tuyết nhi kéo tay áo Hồ Liễu, ngửa khuôn mặt tràn đầy nước mắt nhìn nàng khẩn cầu. Không thể, không thể để mỗ mỗ nhìn thấy bộ dáng này của mình.

Hồ Liễu thấy nàng khóc mà đau lòng, phất tay áo ôm thân mình run run của nàng vào lòng, vỗ nhẹ, nước mắt cũng theo hai má lăn dài. Hồ Linh đứng một bên không nói, nhưng mắt cũng tràn đầy lệ.

Tuyết nhi, người còn như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ thương tích đầy mình.....

Tiến Hồ Liễu cùng Hồ Linh đi rồi, Tuyết nhi đơn giản rửa mặt, đóng cửa lại rồi lần theo khí tức Tử Phong Ngưng đi tìm.

Khí tức lưu lại ở một quán bar với những ngọn đèn loá mắt, Tuyết nhi hít sâu một hơi, đẩy cửa ra. Tiếng nhạc đĩnh tai nhức óc ập đến khiến Tuyết nhi hơi nhúu mày, nàng chưa bao giờ gặp cảnh tượng hoang đâm như thế. Dưới bóng đèn cô đơn chán chường, tiếng nhạc quay cuồng trong quá bar cùng âm thanh ma sát lay động đầy tiết tấu khi giao cấu cứ thế đâm thẳng vào màng nhĩ nàng, chân tay vịn vẹo gọi cảm trần trụi khoa trương không ngừng quần quai rung lắc, khiến cho không gian vốn đã tràn ngập âm thanh khó nghe lẫn thêm mùi mồ hôi hôi thối, mùi thuốc lá, mùi rượu hoà cùng thứ tiếng ồn ào náo nhiệt góp phần tăng thêm vài phần ái muội không xua đi được. Tuyết nhi nhìn không chớp mắt, rất nhanh xuyên qua đám người, lo lắng tìm kiếm chung quanh, rốt cục tìm được Tử Phong Ngưng đã sớm say mềm nằm gục trên quầy bar.

Tuyết nhi chậm rãi tiến lại gần, nhìn Tử Phong Ngưng thật sâu. Trên khuôn mặt gầy yếu của nàng vẫn lưu lại hai hàng nước mắt, mày nhúu chặt, ánh mắt nửa khép, ngủ cực kỳ không yên ổn. Tuyết nhi đưa tay đỡ sau lưng Tử Phong Ngưng, chặn ngang ôm lấy nàng, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người chung quanh, liền cứ như vậy ôm nàng chạy về nhà.

Dùng chân đá văng cửa phòng, đi vào phòng khách, Tuyết nhi nhẹ nhàng đặt Tử Phong Ngưng lên sô pha. Nàng lại đứng dậy vào phòng tắm lấy một chậu nước, vắt khăn mặt lên vai rồi bước nhanh ra.

Tuyết nhi đặt thau nước lên bàn trà ở bên cạnh sô pha, nửa ngồi xổm xuống chăm chú nhìn gương mặt khi ngủ của Tử Phong Ngưng, ánh mắt tham luyến mà chấp nhất. Tử Phong Ngưng khi ngủ đã không còn oán khí như lúc trước, còn lại chỉ là nỗi ưu thương không xua tan được. Đôi mi thật dài nhuốm bóng ma mờ ảo, nước mắt bị thương vẫn vương trên má, nói lên nỗi đau xót của nàng.

Tuyết nhi chậm rãi vươn tay, muốn lau nước mắt cho nàng, lại cuối cùng khựng lại lưng chừng, một lát sau lại khiếp đảm rút về.

Hít sâu một hơi, Tuyết nhi xoay người, nhúng ướt khăn mặt, ngồi trên sô pha, cẩn thận vén ống quần của Tử Phong Ngưng lên, lộ ra đôi chân nhỏ như ngọc, trên làn da trắng mịn như tuyết kia là một vết bầm xanh tím cực kỳ nổi bật. Tuyết nhi cẩn thận nhìn, nước mắt lại không kiềm chế được chảy xuống. Cực lực không chế hai tay run rẩy, nàng cầm chầm chậm chà lau vết bầm tím trên chân, lau hồi lâu mà vết sưng đỏ vẫn như trước, không có nửa phần trị liệu hiệu quả. Thế này Tuyết nhi mới nhớ ra vết thương bị yêu tinh hay yêu quái gây ra không thể dùng phương pháp đơn giản của con người để điều trị. Không chút do dự, Tuyết nhi buông khăn trong tay ra, nhả nội đan từ trong miệng ra, nội đan từ từ bay lên, như biết ý chủ nhân bay quanh chân Tử Phong Ngưng. Dần dần, màu xanh tím nhạt dần cho đến khi biến mất, mà nội đan của Tuyết nhi lại hơi đen đi.

Thẳng cho đến khi chân của Tử Phong Ngưng khôi phục lại màu sắc vốn có, Tuyết nhi mới cười khổ nuốt nội đan vào bụng. Hồ Mộ Y, người có biết một cước như vậy của người huỷ mất ba năm công lực của ta không? Nhưng vì Tử Phong Ngưng, hết thảy đều đáng giá.

Cơn đau đớn trên đùi đột nhiên biến mất, Tử Phong Ngưng khẽ rên một tiếng, theo bản năng mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt đầy lệ của Tuyết nhi, không hiểu sao trái tim tê rần, lại bị cô xem nhẹ. Tử Phong Ngưng vẫn xụ mặt như trước, tóm khăn mặt trên đùi vứt lên mặt đất, ngữ khí ác độc gằn nhẹ: “Giờ dùng thứ này có tác dụng gì?!”

Tuyết nhi nhặt khăn mặt rơi trên đất, chậm rãi cúi đầu.

Thái độ thuận theo của Tuyết nhi khiến Tử Phong Ngưng lòng ngập lửa giận mà không có cách phát tiết, cô khẽ cắn môi, kéo tay Tuyết nhi, lao thẳng vào lòng, thô bạo đè nàng dưới thân. Tuyết nhi giật mình, vịn vẹo muốn giãy dụa nhưng hai tay lại bị Tử Phong Ngưng giữ chặt. Tử Phong Ngưng nhìn nàng, đôi mắt đầy lửa giận.

“Không phải người nói vì báo ân thì cái gì cũng có thể làm sao? Vậy được, ta muốn người!”

Vừa dứt lời, Tử Phong Ngưng cuồng loạn hôn, cắn xé lung tung không ngừng từ trên trán, rồi tới hai má, đôi môi của Tuyết nhi, như thể chỉ có làm vậy mới có thể giải tỏa được nỗi bất mãn trong lòng. Tuyết nhi cắn môi chịu đựng, đến khi đôi tay cực nóng luồn vào nội y, tiếng khóc nức nở rốt cục tràn ra từ miệng Tuyết nhi.

Tử Phong Ngưng nghe thấy, như thể bị điện giật đẩy Tuyết nhi ra, mạnh mẽ xoay người, ngã ngồi lên sàn nhà lạnh như băng, thở hổn hển từng hơi.

Tuyệt nhi nhanh chóng co hai chân, cuộn tròn thân mình run rẩy lại, mái tóc hỗn loạn, quần áo bị vò đến đầy rẫy nếp nhăn, mà nàng lại vẫn như trước không một câu oán hận, chỉ thấp giọng khóc.

Tử Phong Ngưng thất thần nhìn nàng, qua thật lâu, hai tay chống xuống đất, đứng dậy hờ hững rời đi, cánh cửa đóng lại trong nháy mắt.

Ngoài cửa, Tử Phong Ngưng dựa vào bức tường trắng, ôm ngực kịch liệt thở dốc. Tuyệt nhi, nàng cần gì phải làm vậy? Ta nay đã sớm mất đi sự ngây thơ chất phác ban đầu, không còn là tiểu cô nương yêu thương nàng năm đó nữa rồi. Đừng, đừng lại gần ta nữa, mang theo mọi thương tổn ta gây ra, mau rời đi đi.....

62. Chương 61: Quỷ Kế

Hồng nhi được Y Lãnh Y ôm trong lòng, ngửa mặt, có chút sợ hãi nhìn đại tỷ từ khi vào nhà liền bưng bưng lửa giận. Tiểu hồng hồ thâm phỏng đoán trong lòng, đây là sao thế? Chẳng lẽ đại tỷ cũng bị tuyệt hồ kia đánh?

Vị Ương cực kỳ có nhãn lực, thấy sự tình không ổn liền vội bưng trà rót nước hiến ân cần. Hồ Liễu nhận cái chén, ngửa cổ một ngụm uống cạn, tốc độ quá nhanh cho nên có nước chảy dọc theo cổ xuống, thất thố chưa từng có.

Nước suốt mát lành thấm nhập cổ họng, lại không thể giải tỏa được nỗi phiền muộn trong lòng, gương mặt tràn đầy nước mắt của Tuyệt nhi lại hiện lên trong đầu, Hồ Linh đập mạnh cái chén lên bàn, tiếng gốm sứ vỡ nát phát ra thanh âm thực lớn, khiến Hồng nhi đang chui trong lòng Y lãnh Y nhìn xung quanh bị dọa cho cả người run rẩy, lông mao dựng thẳng lên, rụt mạnh cổ lại, liều mạng rúc vào lòng Lãnh Y, cho đến khi chỉ còn nửa cái đuôi thò ra ngoài nó mới ngừng giãy dụa. Mà Vị Ương ở một bên lại hét lên chói tai xông tới, kéo tay Hồ Liễu, nhìn cẩn thận, xác định không cửa lên làn da mềm mại kia mới thở phào, đôi mắt lại ngập nước: “Liễu nhi, ta biết nàng đau lòng Tuyệt nhi, nhưng không thể sốt ruột như thế, nàng đừng như vậy mà.....”

Thiên Thụ và Y Lãnh Y không biết tình hình, hai mặt nhìn nhau. Thiên Thụ nhìn vẻ mặt băng sương của Hồ Linh, nuốt nước miếng, lòng cũng có chút hốt hoảng. Hồ Linh tựa vào cửa sổ, xuất thần nhìn phương xa, ánh mắt âm đạm vô thần chất chứa u buồn.

Vốn muốn chờ đến khi Hồng nhi không có việc gì thì trở về động Hồ Liên cùng Thiên Thụ tự trông coi lẫn nhau, nhưng hôm nay thấy Tuyệt nhi như vậy thì sao mình có thể rời đi được. Tình cảm tỷ muội nhiều năm như thế sao có thể nói bỏ là bỏ được, chẳng lẽ trở mặt nhìn Tử Phong Ngưng đùa giỡn nàng trong lòng bàn tay sao? Còn nữa, nếu rời đi, về sau biết giải thích với mẹ mẹ thế nào?

Y Lãnh Y nhìn nhìn mọi người, thở dài, cúi đầu nhéo nhéo cái đuôi trong lòng, dùng sức kéo nó ra. Không còn cách nào khác, giờ trừ Hồng nhi ra thì sợ là không ai có thể phá vỡ được cục diện bế tắc này.

Tiểu hồng hồ lại ôm chặt ngực Y Lãnh Y, không chịu rời khỏi vòng tay nàng. Lãnh Y bất đắc dĩ đe dọa: “Hồng nhi, nếu không chịu ra thì vĩnh viễn co đầu làm hồ ly đi, đừng chạm vào em nữa!”

“Chi chi —” Tiểu hồng hồ bị uy hiếp, thế này mới chậm rãi nhô đầu ra, nhìn đôi mắt đầy khổ sở thương cảm của đại tỷ và nhị tỷ, đôi mắt như hạt đậu không ngừng xoay tròn, dùng ám ngữ hỏi Vị Ương: “Ương tử, tuyệt hồ kia thực sự là Tuyệt Nhi tỷ mà mấy người đã từng kể với ta sao?”

“Đúng vậy!” Ngươi khí Vị Ương cực kỳ không tốt, căn bản không có tâm tình trả lời nó. Thật là, tiểu Hồng chết tiệt này như thế nào lại có thể gặp rắc rối vậy? Đến chỗ nào cũng gây họa!

Tiểu hồng hồ bĩu môi, không vui: “Vậy sao nàng còn đánh ta?!”

Vị Ương thở dài, do dự trả lời: “Ta nghĩ — hẳn là do nàng thích Tử Phong Ngưng.....”

“Cái gì?!” Tiểu hồng hồ giật mình, cái này phải hỏi rõ ràng một chút mới được! Vội dựng thẳng người, nó đập lên bộ ngực mềm mại của Y Lãnh Y, nhảy mạnh một cái, lão đảo rơi vào lòng Vị Ương.

Hồng nhi ngửa cái mặt mập mạp đầy lông hoang mang nhìn Vị Ương: “Cái loại trẻ con bị vứt bỏ, thánh mẫu đóng băng người, hung thủ làm tắc hồ phân như Tử Phong Ngưng cũng có người yêu???!!”

Vị Ương nghe xong đen mặt, cúi đầu nhìn Hồng nhi nhe răng trợn mắt có chút hết chỗ nói. Thế nào mà mới đến nhân gian có vài ngày đã bắt đầu ra vẻ nho nhã vậy, thật đúng là cực kỳ ngoan Y Lãnh Y dạy tốt mà.

Y Lãnh Y vẫn chớp mắt nhìn chăm chăm Hồng nhi, nàng không nghe hiểu được ám ngữ giữa nó và Vị Ương, Hồ Liễu lại cẩn thận nắm tay nàng, giữ lên mạch đập của nàng, kết quả là hàng loạt từ ngữ thô tục ác độc lập tức liên tiếp bay vào tai. Y Lãnh Y đáp lại ánh mắt bắt dắc dĩ của Vị Ương, tức đến cắn răng, vươn tay phải rảnh rỗi ra, nhéo cái cổ đầy thịt của Hồng nhi, kéo nó trở lại vòng tay mình.

Y Lãnh Y chọc chọc cái ót đầy lông xù của tiểu hồng hồ, lớn tiếng trách: “Thành thật một chút đi!”

Hả? Dĩ nhiên có thể hiểu lời ta nói? Tiểu hồng hồ đang mắng đến phun nước miếng khó hiểu quay đầu, thấy đại tỷ đặt tay lên chỗ mạch đập nơi tay phải mảnh khảnh của Y Lãnh Y lên bưng tỉnh hiểu ra, thân mình to mọng xoay tròn một trăm tám mươi độ, quay cái mông phồn hậu về phía Y Lãnh Y.

Đại tỷ, nhị tỷ đang buồn bã nhìn thấy động tác đùa giỡn này của Hồng nhi cũng không nhịn được mỉm cười. Thiên Thụ lại gần, chui vào lòng Hồ Linh bắt đầu hiển kế: “Ta lại có cách này.”

“Ồ?” Vị Ương nghe thấy liền nhào qua, vẻ mặt không tin nhìn Thiên Thụ.

Thiên Thụ tự cổ vũ bản thân bắt đầu phân tích: “Người nói xem, Tuyết Nhi tuy lúc nhỏ đã từng chịu ân huệ của Tử Phong Ngưng, nhưng dù sao cũng là chuyện của trẻ con không phải sao? Tử Phong Ngưng lớn lên thế nào hai người cũng chưa gặp qua vài lần, cho nên hiển nhiên là chúng ta tìm một nữ nhân cho nàng ấy đi —”

“Người nói nghe thật dễ, vấn đề là có người sao?!” Hồng nhi chui trong lòng Y Lãnh Y còn không quên ngắt lời.

Hồ Liễu suy nghĩ một lát, gật gật đầu: “Phương pháp Thiên Thụ nói cũng không tệ, nhưng đúng như Hồng nhi nói, bên cạnh chúng ta không có người thích hợp để chọn.”

Mắt Thiên Thụ sáng lên, thốt ra: “Phách Nhã thì sao?”

Vị Ương bắt đầu thở dài: “Haiz người đừng nhắc với ta cái đồ chết tiệt thấy sắc quên bạn kia nữa, từ ngày gặp con sói con kia, nàng quả thực như bị quỷ ám, giả bộ đàm phán, ngày ngày đi qua chỗ bày sói phẩm trà, cùng một đám sói thì phẩm trà cái rắm ý! Lúc trước còn nói thích người, thay lòng đổi dạ cũng thực nhanh!”

“Thật hả?” Mắt tiểu hồng hồ cũng lấp lánh lấp lánh.

Vị Ương gật gật đầu: “Hồng nhi, người khỏi lo lắng đi, một kẻ khốn kiếp một tên sắc lang hai người đó tự vui vẻ với nhau. Ngày đó ban ngày tiểu lang kia cùng Phách Nhã dựa lưng vào nhau, vẻ mặt hạnh phúc nhìn bầu trời trong xanh, tay nắm tay sung sướng miến bàn, ta lại gần hỏi một chút hai người đó đang làm gì? Mẫu lang kia dĩ nhiên lại đúng lý hợp tình nói với ta là đang ngắm sao! Ngắm cái đầu ý, ban ngày ban mặt có sao cái rắm!”

“Phì —” Y Lãnh Y và Hồng nhi ở một bên nghe liền cười không ngừng, thật đúng là vật hợp theo loài, khỏi phải nói, hai người kia xứng đôi cực kỳ!

Sau khi cười xong, mọi người lại bắt đầu lâm vào khó khăn, bỏ qua Phách Nhã và tiểu lang kia, liền càng không có ai cả, xem ra chỉ có thể tìm trong số các nàng một người vừa có ý chí kiên định lại có mị lực nữa. Hồ Liễu, Hồ Linh và Vị Ương thân với Tuyết Nhi như tỷ muội chắc chắn không được, Thiên Thụ thỉnh thoảng tính tình dở hơi cũng không xong, bởi vì có Tử Phong Ngưng nên Y Lãnh Y cũng vạn lần không thể, vậy là cũng chỉ còn lại một người, hơn nữa người này nhất định có thể khiến Tử Phong Ngưng đau đến tận xương cốt.....

Tiểu hồng hồ chớp mắt hoảng sợ nhìn mấy người như lang như hổ nó chậm chậm, vung vung tiểu móng vuốt điên cuồng rống: “Đừng — ta vẫn cứ làm tiểu hồng hồ tốt hơn!!!! Ta không câu dẫn được tuyết yêu ngàn năm kia đâu! Các người đừng cầm thú này!!!!”

***

Tử Phong Ngưng rời khỏi nhà tới giờ đã một ngày, Tuyết nhi vẫn duy trì động tác như lúc người kia bỏ đi, cuộn mình trên sô pha, cánh tay ôm lấy đầu gối. Cả ngày chưa ăn gì nhưng nàng lại không đói, chỉ lo lắng Tử Phong Ngưng ở bên ngoài sẽ gặp chuyện gì không may, lời Hồ Liễu và Hồ Linh không ngừng xoay tròn trong đầu. Đang rối rắm thì tiếng khóa cửa mở vang vọng trong đại sảnh trống trải, Tuyết nhi vui mừng quay đầu nhìn lại, thấy Tử Phong Ngưng sắc mặt tối tăm chậm rãi tiến vào.

“Người, người — đã trở lại?” Bởi vì hưng phấn mà giọng Tuyết Nhi hơi thay đổi, Tử Phong Ngưng cúi đầu từ một tiếng, lát sau ngẩng đầu nhìn về phía Tuyết Nhi.

Gương mặt Tuyết Nhi tái nhợt đến vô lực, bả vai gầy hơi co lại, đôi môi vốn đỏ mọng phần nộn cũng hơi trắng bệch, chỉ có cặp mắt xinh đẹp kia, một khắc lúc ngẩng đầu nhìn nàng lại phát ra quang mang hưng phấn. Tử Phong Ngưng thở dài, quả nhiên vẫn giống ngày trước, thấy mình rồi liền vui vẻ không biết làm sao cho phải.

“Ăn cơm chưa?” Tử Phong Ngưng hai tay dứt túi hỏi Tuyết Nhi. Tuyết Nhi ngẩn ra, lúc phản ứng lại liền dùng sức lắc lắc cái đầu nhỏ, nhưng thân mình khẽ run run vì vui mừng.

Phong nhi không giận ta?

Tử Phong Ngưng nhìn gương mặt vui vẻ của Tuyết Nhi, không nói lời nào, xoay người vào bếp. Thấy nàng rời đi, Tuyết nhi vui vẻ lui vào sô pha, cẩn thận hồi tưởng lại cảnh tượng ngắn ngủi vừa rồi, tuy chỉ đôi câu vài lời nhưng cũng đủ để nàng sung sướng cả ngày.

Qua một khắc, Tử Phong Ngưng từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng một bát mỳ nóng hôi hổi. Nàng bước nhanh tới sô pha, đặt bát mỳ lên bàn, có chút không tự nhiên nhìn Tuyết Nhi: “Ăn đi, mấy thứ khác không biết làm, chỉ biết làm cái này.”

Thái độ ôn hoà bất thành linh của Tử Phong Ngưng khiến Tuyết Nhi nhất thời khó có thể thích ứng, ngơ ngác nhìn nàng. Hồi lâu sau, Tuyết Nhi như thể một đứa nhỏ lộ ra nụ cười vui sướng, xoay người, bê cái bát, cầm đũa, ăn ngon lành.

Gia vị thơm nức, sợi mỳ dai dai, nước súp ngọt lành, hơn nữa cảm giác hạnh phúc nồng đậm trong lòng, Tuyết Nhi hưng phấn không biết phải làm sao. Tử Phong Ngưng ở một bên không nói một lời yên lặng nhìn, nhìn Tuyết Nhi mau chóng ăn xong, nàng liền đứng dậy đi tới sô pha phía đối diện ngồi xuống, rút một điều thuốc trên bàn trà, kẹp ở đầu ngón tay, châm lửa, hít một hơi thật sâu.

Tuyết Nhi đang ăn nghĩ thấy mùi khói thuốc liền nhíu mày buông bát, không biết làm sao nhìn Tử Phong Ngưng. Sương khói lượn lờ bay lên, nở rộ như đoá mãn cô. Gương mặt Tử Phong Ngưng mờ ảo sau màn sương khói, không biết đang nghĩ gì, khi thì u ám, khi thì sáng sủa. Tuyết Nhi liền si ngốc nhìn, không nói một lời. Nếu có thể khiến mình có được Tử Phong Ngưng thì chẳng sợ chỉ một phút đồng hồ cũng được, nàng chắc chắn sẽ bỏ ra hết tất cả để yêu người kia, bảo hộ người mình yêu.

Hút xong một điều, thế này Tử Phong Ngưng mới dụi tắt tàn thuốc, nhìn Tuyết Nhi, nhỏ giọng: “Tuyết Nhi, ta biết là nàng, tiểu bạch hồ ở Vạn Phong Tự, tiểu bạch hồ vẫn luôn thích rúc vào lòng ta.”

Tuyết Nhi nghe xong đột nhiên trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Tử Phong Ngưng. Một lát sau, nàng dùng đôi tay mảnh khảnh che miệng, nước mắt tràn bờ mi. Nàng ngồi thẳng dậy, lần đầu tiên trong cuộc đời dùng thanh âm hung ác như thể chất vấn Tử Phong Ngưng: “Phong nhi, nếu đã biết thì vì sao còn đối xử với ta như vậy?!”

Một tiếng “Phong nhi” xuyên thẳng trái tim Tử Phong Ngưng, cổ họng có chút nghẹn ngào, Tử Phong Ngưng che dấu quay đầu đi chỗ khác: “Ta yêu là Y Lãnh Y.”

Tuyết nhi biết được chân tướng rồi chỉ cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, nằm gục xuống sô pha nức nở khóc, khàn khàn thì thào: “Phong nhi, nàng thực sự yêu Y Lãnh Y sao? Thật sự còn yêu người đó? Nàng xác định mình không phải bởi vì những hồi ức trước kia mà không nở buông tay?”

Cái xương vẫn đâm trong tim bị Tuyết Nhi vạch trần, Tử Phong Ngưng lập tức thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát: “Đây không phải là chuyện người quản!”

Tuyết Nhi không nói, chỉ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt kia như thanh kiếm sắc bén đâm vào trái tim bất an của Tử Phong Ngưng.

“Phong nhi, nàng cũng không yêu Y Lãnh Y, chỉ là không cam lòng, không cam lòng nữ nhân của mình lại bị một hồ ly tinh cướp đi.”

Tuyết Nhi nói từng chữ từng chữ, dừng cảm chưa từng có, kỳ thật cô hiểu hết. Ngày đó lúc Tử Phong Ngưng đưa nàng đi gặp Y Lãnh Y, khoảnh khắc lúc nhìn thấy, nàng liền hiểu ra, ánh mắt Phong nhi nhìn Y Lãnh Y cũng không có tình yêu, có chăng chỉ là chút quật cường cùng không cam lòng.

“Người nói bậy bạ gì đó!!!” Tử Phong Ngưng nổi giận đến mặt đỏ lên, thở hổn hển.

“Phong nhi, ta –”

Tiếng chuông dồn dập cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, Tử Phong Ngưng nhìn Tuyết Nhi, hít sâu một hơi, xoay người đi mở cửa. Lúc vừa mở cánh cửa ra, một thân ảnh màu đỏ như quỷ mỵ bay vào phòng, một phen kéo tay Tuyết Nhi.

“Tuyết Nhi tỷ tỷ –” Thanh âm tê dại đến tận xương bay vào tai hai người, Tử Phong Ngưng biến sắc, mà Tuyết Nhi lại như thể bị ong chích giật phắt tay lại.

“Người tới đây làm gì?!” Tử Phong Ngưng cứng ngắc hỏi, thái độ cực kỳ ác liệt.

Hồ Mộ Y cười duyên, dán sát lại Tuyết Nhi, đem sức nặng nửa người dồn lên người nàng, vươn tay nắm cầm nàng, để Tuyết Nhi đối diện với đôi mắt quyến rũ mười phần phóng điện của mình: “Tuyết Nhi tỷ tỷ, hai vị tỷ tỷ đã nói cho ta biết rồi, thì ra quan hệ thân mật như vậy ah, sao người không nói sớm?”

Phi phi phi, Hồ Mộ Y thầm khinh bỉ mình trăm ngàn lần, thực ghê tởm, nếu có một kẻ bỉ ổi như thế dán lên người mình thì đã bị mình phi một cước đá bay rồi, làm sao giống Tuyết Nhi tính tình tốt như vậy để mặc người bắt nạt. Mà lại nói, đứng gần quan sát Tuyết Nhi thấy nàng thật đúng là không tệ nha. Lại cúi đầu nhìn ngực, Hồ Mộ Y vừa lòng gật đầu. Chỗ muốn sờ có cái để sờ, muốn thân hình có thân hình, quả nhiên là đặc sản Thiên Sơn mà. Phải tăng thêm sức lực, giải cứu nàng khỏi ma trảo của Tử Phong Ngưng.

“Ta –” Tuyết Nhi có chút kinh hoảng, lại biết Hồng nhi có thương tích nên không dám dùng sức đẩy nàng, quay đầu bắt lực nhìn Tử Phong Ngưng.

63. Chương 62: Giáp Công

Mắt Tử Phong Ngưng bị cảnh hai mỹ nữ ôm nhau đặc biệt hài hoà kia đâm bị thương, cắn răng, vài bước xông lên giữ chặt cánh tay Tuyết Nhi kéo ra. Hồ Mộ Y đầu chịu thua, như thể con đĩa dính chặt lấy người Tuyết Nhi. Làm vậy lại hay, Tử Phong Ngưng dùng một chút lực, túm Hồ Mộ Y đang bám trên người Tuyết Nhi xuống: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Tử Phong Ngưng nổi trận lôi đình, mặt đỏ bừng.

Hồ Mộ Y cười quyến rũ, bàn tay chậm rãi mơn trớn đôi gò má trơn bóng của Tuyết Nhi, ra vẻ phong trần, nũng nịu trả lời: “Người kêu gào cái gì? Ta là đến tìm Tuyết Nhi tỷ tỷ mà ta kính yêu đã lâu –”

Nói xong, Hồ Mộ Y nheo đôi mắt hẹp dài, ái muội nhìn chăm chăm, đầu lưỡi phấn nộn vươn ra, vòng quanh đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng liếm, biểu tình xinh đẹp quyến rũ. Tuyết Nhi vốn có chút sợ hãi nhìn thấy động tác non nớt này của Hồ Mộ Y liền nào nao, một lát sau, sắc mặt có phần dịu đi, lắc đầu, như thể đại tỷ tỷ liếc Hồ Mộ Y một cái, biểu tình cực kỳ giống trưởng bối bất đắc dĩ khi thấy tiểu bối đùa giỡn mình. Hồ Mộ Y giật mình kinh hãi, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, liền vội vàng rút về.

Tuyết Nhi nhìn mà thở dài, chẳng lẽ Liễu nhi không dạy Hồng nhi mị công sao? Nghĩ như vậy, Tuyết Nhi hiềm hoi nghịch ngợm một hồi, nàng học bộ dáng Hồ Mộ Y, cái lưỡi nho nhỏ hơi vươn ra, làm động tác y hệt, ánh mắt như nước, mị nhân như tơ, phong tình vạn chủng. Ai là hồ ly chân chính, chỉ một động tác này liền lập tức thấy rõ.

Tử Phong Ngưng đang tức giận thấy một màn như vậy liền sắp phát điên rồi, Tuyết Nhi dĩ nhiên — dĩ nhiên lại làm vậy với Hồ Mộ Y, chẳng nhẽ giữa hai người đã sớm có gian tình cho nên lúc trước mới không

chịu thẳng tay? Trái tim không kìm được đau đớn, cảm giác chua xót quen thuộc khiến Tử Phong Ngưng hoảng hốt, nàng khấn nguyện nhìn về phía Tuyết Nhi, thấy Tuyết Nhi làm xong động tác kia liền hoàn toàn không nhìn Hồ Mộ Y, mà lại nhìn mình chăm chăm, ánh mắt chan chứa tình cảm, liền thầm thở phào một hơi, mà tình cảm phức tạp cũng theo đó trào dâng. Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô thật sự giống Y Y, cũng thích một con hồ ly tinh sao?

Mà Hồ Mộ Y vẫn bám trên người Tuyết Nhi thấy một màn như vậy hoàn toàn không cử động, ngơ ngác nhìn Tuyết Nhi. Hồi lâu sau nàng mới giật mình rút người, che ngực kịch liệt thở hổn hển, Tuyết Nhi!!! Cái đồ yêu tinh già mà không nên nét này! Dĩ nhiên lại đi quyến rũ chính muội muội của mình!

“Hong nhi, là Liễu nhi và Linh nhi sai người đến?” Tuyết Nhi nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt có ý cười hiểu rõ hết thảy. Từ khoảnh khắc lúc Hồ Mộ Y vượt lưới câu dẫn mình kia, Tuyết Nhi đã biết ý đồ nàng đến, lòng liền âm ập, ít nhất trên thế giới này vẫn có người nhớ thương mình, không phải sao? Mà đối với phản ứng của Tử Phong Ngưng nàng cũng rất vừa lòng, tuy không tính là yêu nhưng vẫn có cảm giác, chỉ cần không bắt nàng rời đi, chỉ cần vẫn cứ ở bên cạnh người kia nàng liền cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hồ Mộ Y nhếch miệng, vẻ mặt buồn bực, thật là, để câu dẫn Tuyết Nhi nàng đã chuẩn bị đầy đủ lắm rồi. Quần lụa mỏng màu đỏ cá tính, ẩn ẩn bó lấy dáng người khô gầy, bắp đùi trắng nõn cũng bắt chước mà lộ ra ngoài, xương quai xanh gợi cảm tinh tế vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác, thực sự tư thế có chút như bán thịt vậy. Hồ Mộ Y lại phá lệ để Vị Ương làm trò trên mặt mình, với tên gọi mỹ miều là trang điểm, kỳ thật lúc nàng tự nhìn thì trang điểm xong chẳng khác gì điểm quỷ cả.

Nói vậy rồi Hồ Mộ Y cũng không còn cách nào giả bộ nữa, nói thẳng ra mục đích lần này: “Tuyết Nhi tỷ, đại tỷ ta kêu người trở về động Hồ Liên cùng nàng.”

Tử Phong Ngưng lắng nghe, lòng liền căng thẳng, bàn tay âm thầm siết lại.

Tuyết Nhi lắc đầu: “Ta không đi.”

Hồ Mộ Y tà ác cười cười: “Không đi cũng được, biết trước tính người không chắc đã nghe lời nên mỗ mỗ đã gọi điện cho đại tỷ rồi, nói cái gì mà vì chuyện của người mỗ mỗ đã sớm xuống núi, chắc tầm hai ngày sẽ tới đây thôi. Người biết rõ tính tình mỗ mỗ rồi đấy, nếu để người biết người và Tử Phong Ngưng –”

Hồ Mộ Y vừa nhìn Tử Phong Ngưng vừa nói, một bộ người xấu vẻ mặt đáng ghê tởm. Không còn cách nào khác, ai bảo nàng lại gặp cái đồ độc phụ Tử Phong Ngưng kia chứ, Tuyết Nhi đi theo cô ta thì chắc chắn không có kết cục tốt gì, đau dài không bằng đau ngắn, cho dù uy hiếp cũng phải đưa nàng đi!

Tuyết Nhi nghe thế, quả nhiên không còn được bình tĩnh như vừa rồi, ánh mắt nhìn Hồ Mộ Y có chút hoảng hốt: “Mỗ mỗ? Không phải Liễu nhi đã đồng ý với ta sẽ không nói cho mỗ mỗ sao?”

Hồ Mộ Y bĩu môi: “Quên mất không nói, nàng và Đào gia gia đã trở lại với nhau rồi, cho nên làm cách nào biết tin tức của người thì người cũng hiểu được chứ.”

Tuyết Nhi thở dài, đẩy Hồ Mộ Y ra, ngồi thật mạnh xuống sô pha. Không cần nói cũng biết khẳng định Đào gia gia lại dùng kính tượng cho mỗ mỗ xem tình cảnh hiện tại của mình. Nàng hiểu rõ tính tình mỗ mỗ, nếu biết mình không về, tất nhiên sẽ gây chuyện long trời lở đất, nói không chừng còn có thể liên lụy tới Phong Nhi, như thế.....

Hồ Mộ Y chớp chớp mắt thu hết vẻ mặt của hai người vào mắt, cười lạnh nhìn Tử Phong Ngưng: “Tử Phong Ngưng, ta hỏi người, rốt cuộc người có thích Tuyết Nhi hay không?”

Điều Tuyết Nhi vẫn muốn hỏi lại không dám nói thành lời lại bị Hồ Mộ Y nói dễ dàng như thế, nàng ngẩng phắt đầu lên, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tử Phong Ngưng, vừa chờ mong vừa sợ hãi. Chờ mong là vì yêu một người đương nhiên hy vọng người kia có thể đáp trả, sợ hãi là vì Tử Phong Ngưng có thể nói ra đáp án mà mình khó có thể chấp nhận. Nếu như vậy nàng tình nguyện không cần, tình nguyện giống như bây giờ yên lặng canh giữ bên người Tử Phong Ngưng.

Tử Phong Ngưng nhìn chăm chăm vào mắt Hồ Mộ Y, nắm tay siết chặt đến nỗi móng tay đâm sâu vào da thịt. Hồ Mộ Y, chẳng nhẽ từng người có quan hệ với ta người đều phải cướp đi sao?

Nửa ngày cũng không thấy Tử Phong Ngưng trả lời, sắc mặt Tuyết Nhi trắng bệch, ánh mắt ảm đạm, cười khổ lắc đầu, cũng không nói gì nữa.

Mấy người đang hết sức trầm mặc, chuông cửa lại dồn dập vang lên, Tuyết Nhi kinh hãi, đứng thẳng dậy, ánh mắt có chút hoảng sợ, mà Hồ Mộ Y lại mặt mũi sung sướng, ném hai người lại, chạy qua vài bước mở cửa ra.

“Mồ mồ!!!” Hồ Mộ Y cực kỳ vui vẻ ôm cổ mồ mồ. Ha ha, mặt nạ đắp da của mồ mồ thực có hiệu quả, dĩ nhiên không vàng như trước kia nữa!

Mồ mồ không thèm cho nàng chút thể diện nào, vung tay dè lại mặt Hồng nhi, đẩy Hồng nhi từ trong lòng ra, nhìn Tuyết Nhi căng thẳng ngồi trên sô pha, nàng âm trầm đi qua. Lại thấy mồ mồ, Tuyết Nhi liền ứa nước mắt, mà tình cảnh này lại không biết nói gì, mấp máy đôi môi khô nẻ, nhụt chí cúi đầu.

Mồ mồ vốn đầy bụng lửa giận thấy bộ dáng tiêu tụy của Tuyết Nhi liền không khỏi đau lòng. Mồ mồ vươn tay, ôm nàng vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng nàng: “Hài tử, con chịu khổ rồi, là lỗi của mồ mồ, lâu như vậy cũng không tới tìm con.”

“Mồ mồ –” Thanh âm như mẹ hiền thấm nhập trái tim vỡ nát của Tuyết Nhi, nàng gục vào lòng mồ mồ nhẹ giọng khóc, phát tiết hết toàn bộ nỗi khổ sở suốt mấy năm nay. Từ sau khi cha mẹ Tuyết Nhi qua đời, vì báo ân nàng vẫn đi theo lão phương trượng ở lại Vạn Phong Tự. Một lần ở lại này chính là mấy chục năm, nỗi tích mịch cùng chua xót khi ấy không người nào kể xiết. Thật vất vả mới chờ được Tử Phong Ngưng mà suốt bao nhiêu năm mình vẫn nhớ thương, nhưng lại bởi chính thân phận hồ ly của mình mà khiến nàng chán ghét không thôi. Cứ tiếp tục như vậy, nàng thực sự gục mất.

64. Chương Cuối

Tử Phong Ngưng nằm trên ghế sô pha tuyết trắng, ngẩn người nhìn trần nhà, mắt có chút cay cay.

Không phải Tuyết Nhi nàng cuối cùng cũng như mình mong muốn, rồi đi rồi sao?

Nhưng mà, cô lại không thoải mái như dự đoán, mà ngược lại lại cảm thấy ưu thương không xua tan được. Cô không quên nỗi ánh mắt bi ai, không nở, quyến luyến của Tuyết Nhi khi bị Hồ Mộ Y kéo đi, không quên được Tuyết Nhi khiếp đảm nhẹ nhàng thì thầm vào tai mình: “Phong nhi, nếu có một ngày nàng phát hiện mình yêu ta, hãy tìm ta. Tuyết Nhi vĩnh viễn chỉ yêu một mình nàng.”

Từng giọt nước mắt nóng bỏng của Tử Phong Ngưng trào ra trong khoảnh khắc, không phải không yêu sao, vì sao còn có thể đau lòng đến vậy, vì sao nước mắt lại vẫn liên miên không dứt? Giữa đêm đen hắc ám, căn phòng nhỏ tràn ngập mùi hương thơm ngát của Tuyết Nhi, nhắm mắt lại chính là thân mình nhỏ yếu run run kia của Tuyết Nhi. Tử Phong Ngưng dùng sức lắc đầu, hất văng nước mắt trên mặt, cầm lấy chìa khoá, đi ra ngoài.

Bước chậm chậm trên con đường, nhớ tới sự chăm sóc suốt một tuần này của Tuyết Nhi dành cho mình, trái tim Tử Phong Ngưng liền đau đớn như bị xé rách, không ngừng lại được.

Bao nhiêu đêm thối nát, bao nhiêu lần khóc thương tâm, là Tuyết Nhi một lần lại một lần cẩn thận chăm sóc mình, run rẩy nhìn mình, lo lắng lại sợ hãi chờ mình tỉnh lại. Kỳ thật Tử Phong Ngưng vẫn biết, không chỉ một lần nàng tỉnh lại từ trong ác mộng, đơn giản chỉ là muốn mở mắt, nhắm mắt để Tuyết Nhi một mình đau lòng, nghe người kia hết lần này đến lần khác gọi tên mình. Khoảnh khắc ấy trái tim đột nhiên dừng hết mọi đau đớn, thì ra vẫn có người ở đó, sẽ yêu thương mình. Nhưng mà vừa nghĩ vậy, cô liền rơi vào nỗi hoảng sợ trước nay chưa từng có, chẳng lẽ mình thật sự yêu Tuyết Nhi?

Bị ý nghĩ này tra tấn đến khổ sở, Tử Phong Ngưng thực sự tỉnh lại rồi lại không kiềm chế được những lời chửi rủa vô cớ của mình. Không phải không hiểu Tuyết Nhi đối xử rất tốt với cô, chỉ là không muốn yêu nữa, không muốn lại lún sâu, chỉ cần không yêu sẽ không đau, không phải sao? Ngữ khí ác độc kia cho dù mình cũng đều không chịu nổi, nhưng Tuyết Nhi lại nhẫn nhịn hết chỉ bởi vì quá yêu mình. Đêm dài vắng

bóng người, Tử Phong Ngưng lên cùng Tuyết Nhi khóc, lại cũng không nói cho nàng. Nước mắt rơi, nhưng vẫn nói những lời ác độc với Tuyết Nhi, chỉ là không hy vọng mình yêu nữa.

Tử Phong Ngưng biết, chỉ cần cô không về nhà thì Tuyết Nhi sẽ không ăn cơm, chỉ biết ngây ngốc lui ở sô pha chờ đợi.

Phải yêu sâu đậm đến bao nhiêu mới có thể si tình không đổi như thế?

Nghĩ như vậy, nước mắt liền tuý ý giàn dụa trên mặt. Tử Phong Ngưng ngồi xồm trên mặt đất, lại một lần nữa nhắm nháp nỗi đau khổ khi mất mát.

Tuyết Nhi.....

***

“Bánh bao đến rồi, các vị khách quan chậm rãi dùng bữa!” Hồ Mộ Y bưng một mâm bánh bao nghịch ngợm nói, trên vai vắt một cái khăn, bộ dáng như tiểu nhị khiến mọi người chung quanh nhìn đều cười ra tiếng. Bánh bao vừa đặt lên bàn, Thiên Thụ cùng Vị Ương trong nháy mắt tranh nhau cướp, Hồ Mộ Y nhìn giận dữ, vút khăn đi, nhào lại gia nhập đội ngũ cướp đoạt.

Đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, nhiều thất vọng đến thế, mọi người một nhà rốt cục lại vui vẻ ngồi cùng nhau. May mắn không mất ai, tất cả mọi người đều bình yên vô sự ngồi vây quanh, thậm chí ngay cả Tuyết Nhi nhiều năm không gặp cũng ở đây, mỗi người lại thu hoạch được tình yêu ngoài ý muốn của chính mình. Nghĩ như vậy, Hồ Mộ Y rúc vào lòng Y Lãnh Y cười si ngốc.

Chấp tử chi thủ dữ tử giai lão, nàng từng không rõ ý nghĩa những lời này, giờ đã hoàn toàn hiểu được, cuộc sống hạnh phúc như thế là điều nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới. Y Y, Hồng nhi sẽ quý trọng em thực tốt, thương em yêu em sẽ không đổi thay, cho dù luân hồi kiếp sau tôi cũng vẫn đi theo bóng dáng em như trước, xin em tin tưởng tôi.

Thiên Thụ vươn cổ nhìn Vị Ương cũng chui trong lòng Hồ Liễu làm nũng giống Hồ Mộ Y, chớp chớp mắt, trái tim nhỏ bé lại bắt đầu bất bình, xoay người nhếch miệng, một bộ dục cầu bất mãn nhìn Hồ Linh. Hồ Linh lại vẫn một vẻ ôn đạm phong khinh như trước, chuyển ánh mắt, không nhìn nàng. Thiên Thụ thở dài, lại dùng trò sở trường của mình, tự an ủi vậy. Hừ hừ, quên đi, bản thiên tiên sẽ không chấp với các người, ai bảo Linh nhi nhà ta lại nhất gan đến thế, thời điểm cởi mở nhất cũng chỉ có thể là buổi tối. Nghĩ như vậy, Thiên Thụ không tự giác cười xấu xa, neho đôi mắt nhỏ, vẻ mặt dâm tà, đắm chìm trong hồi ức.

Hôm qua nàng rốt cục như ý nguyện chiếm được nữ nhân mà mình yêu, cảm thụ Linh nhi run rẩy dưới thân mình, tinh tế thưởng thức hương vị những giọt mồ hôi ngọt ngào của nàng, nhìn biểu tình say mê của nàng, phản ứng đầu tiên không phải hạnh phúc mà là muốn vung tay hô to: “Hồng nhi người quả thực chính là sản phẩm kém chất lượng của gia tộc hồ ly mà! Ngay cả Linh nhi nhà ta bình thường cũng không thế!”

“Ah ah –” Đang nghĩ, eo Thiên Thụ lại bị người ta dùng sức nhéo, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, Hồ Linh đang đỏ bừng mặt nhìn nàng. Một lát sau, Hồ Linh thở dài, nghiêng người kéo nàng vào lòng.

Thiên Thụ ngửa mặt hoảng sợ lại vui sướng nhìn nàng, Hồ Linh cắn môi, dưới hai đôi mắt chăm chú sáng ngời của Hồ Mộ Y và Vị Ương, cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai Thiên Thụ: “Thiên, ngày vui vẻ như vậy, không cho phép nàng nghĩ những chuyện linh tinh như thế.”

“Ta nghĩ linh tinh gì chứ? Chuyện người ta nghĩ chân thật quý giá lắm mà –” Thiên Thụ không thuận theo làm nũng.

Mặt Hồ Linh đã đỏ như quả táo, giận dữ lại bất đắc dĩ nhìn Thiên Thụ. Mồ mồ vẻ mặt vui sướng nhìn mấy người, ho nhẹ một tiếng, giơ chén rượu lên, Đào gia gia “bị vợ quản nghiêm” ở bên cạnh cực kì có tâm nhìn, vội ở một bên lên tiếng: “Ta nói này, đám tiểu bối các người ít ở chỗ này ta ta nàng nàng đi, mồ mồ muốn đọc diễn văn, còn không ngồi yên?”

Mọi người nghe xong liền ngồi thẳng người, giơ chén rượu lên, đợi thật lâu cũng không thấy mồ mồ nói gì, Hồ Mộ Y hai mắt loé sáng nghi hoặc nhìn lại, chỉ thấy mồ mồ vẻ mặt dữ tợn, liền cố gắng cắn môi nén cười. Một lát sau, mồ mồ xấu hổ trừng mắt với Đào gia gia: “Nói cái gì mà đọc diễn văn chứ, hại ta quên hết lời định nói!”

“.....”

Bọn tiểu bối vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mỗ mỗ, Y Lãnh Y giờ chén mở miệng: “Mỗ mỗ, người cứ nói vài câu đi, người một nhà không cần khách khí.”

Nghe lời Y Lãnh Y nói, mỗ mỗ liền thở phào giờ chén rượu lên, tầm mắt theo thứ tự đảo qua Hồng nhi, Tuyết nhi, Linh nhi, Liễu nhi, có vui mừng, có tự hào, cũng có ưu thương nhân nhạ: “Đám nhỏ đều đã lớn cả rồi, cũng đều có nơi mình thuộc về. Tuy không biết lão Hồ gia đời trước của chúng ta tạo thành oan nghiệt gì, đời này dĩ nhiên lại không cho ta hy vọng ôm tôn tử, nhưng ta chỉ cần các người hạnh phúc đều được. Chỉ hy vọng trong cuộc sống các người có thể tha thứ nhiều hơn, đặc biệt là Hồng nhi, đừng hơi một tí cãi nhau liền biến thành hồ ly chạy về động Hồ Liên, lần sau để ta biết thì chắc chắn sẽ đánh gãy chân của người!”

Hồ Mộ Y nghe thế liền le lưỡi, vội tiếp lời, giờ chén coca đầy áp nhìn mỗ mỗ: ” Mỗ mỗ, người yên tâm cùng Đào gia gia trải qua những ngày ‘chỉ cần làm uyên ương không cần làm thần tiên’ đi, Hồng nhi ta khẳng định sẽ không quấy rầy. Để tổ thành ý của ta, ta kính!”

Hồ Mộ Y nói đến hào khí ngất trời, giờ chén lên, dốc thẳng vào bụng, nháy mắt xuống xong coca, biểu tình trên mặt như thể mới uống phải ly rượu đế, lại le lưỡi, lại chớp chớp mắt. Vị Ương ở một bên hí hóp mắt nhìn, cuối cùng chờ Hồng nhi biểu diễn xong liền huých tay nàng: “Hồng nhi, chẳng lẽ Y Y không nói với người, về mặt khi uống coca không giống khi uống rượu à?”

Trò xiếc của Hồ Mộ Y bị vạch trần, mạnh mẽ đẩy Vị Ương ra, đỏ mặt ngẩng đầu nhìn Y Lãnh Y, chỉ thấy Y Lãnh Y vẻ mặt sùng nịnh nhìn nàng, vỗ vỗ hai má trắng nõn của nàng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Người ah!”

Mỗ mỗ đọc diễn văn xong, bởi vì là người một nhà nên cũng không khách sáo nhiều, mấy tiểu bối không hề khách khí cầm đĩa tự mình ăn. Vừa mới đầu trận hình còn chỉnh tề, ít nhất nghiêm chỉnh ngồi, nhưng đến cuối cùng, dứt bánh bao cho nhau, còn trực tiếp buông đĩa đầy tình cảm, loạn thành một đoàn. Mỗ mỗ vừa dạy dỗ nhắc nhở mấy người giờ lại quá phận, hai gò má ửng đỏ, tựa vào lòng Đào gia gia làm nũng.

Tuyết nhi hâm mộ nhìn, một lát sau liền lộ ra biểu tình mất mát.

Phong nhi nàng có ổn không? Mình cứ thế đi rồi, nàng nhất định sẽ hận chết, có thể sẽ tới quán bar uống rượu không? Mình không ở đó, ai sẽ chăm sóc nàng.....

Tiếng chuông cửa dồn dập cắt đứt dòng mơ màng của Tuyết nhi, nàng hai mắt sáng ngời, ngay cả đĩa cũng không kịp buông, nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài, kéo mở cánh cửa. Nhưng nháy mắt lúc cánh cửa mở ra, hy vọng cũng vỡ nát thành bột phấn.

“Ồ, tiểu mỹ nữ này là ai thế?” Chỉ thấy một nữ tử mắt phượng hàm xuân, lông mi thực dài, khoé miệng hàm chứa ý cười nhìn Tuyết nhi.

“Phách Nhã, nàng nói gì thế?” Nữ tử một thân y phục hồng phấn bên cạnh không vui, đôi mày thanh tú nhíu lại, dùng sức kéo Lang Lâm.

“Ái chà, tiểu lang nhà ta ghen tị kìa.”

Hai người đang đùa giỡn vui vẻ, Hồ Mộ Y nghe thấy động tĩnh liền nghi hoặc nhìn lại, vừa thấy Lang Lâm liền lập tức run rẩy núp sau Y Lãnh Y, nói cũng bị lấp: “Nàng, nàng tới làm gì?”

Phách Nhã kéo Lang Lâm vào phòng, tùy tiện ngồi xuống, chào mỗ mỗ, rồi căn bản không để ý tới Hồ Mộ Y, cầm đĩa đưa cho Lang Lâm, ôn nhu nói nhỏ: “Này, mau ăn đi, không phải trên đường nói đói bụng sao?”

Nói xong, thế này Phách Nhã mới ngẩng đầu nhìn Hồ Mộ Y phía sau Y Lãnh Y, trợn mắt lườm nàng một cái: “Tiểu Hồng chết tiệt, người đừng trốn, chuyện người bắt nạt Lang Lang nhà ta năm đó lát nữa nhất định ta phải tính rõ với người!”

Hồ Mộ Y thấy bộ dáng ân ái này của Lang Lâm và Phách Nhã, mắt chớp chớp, nhẹ nhàng thở dài, đi ra từ sau lưng Y Lãnh Y, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, lại ngông nghênh ngồi xuống: “Được, ta đây cũng và

lúc tâm sự chuyện xưa với tiểu lang kia, đó thật sự là thao thao bất tuyệt như nước sông, không ngừng cắt mà vẫn loạn nha!”

“.....” Một câu của Hồng nhi khiến Phách Nhã bình giáp tan nát, bại trận, không dám nói nửa chữ. Nàng còn không quên cầm chén rượu cười kính rượu Hồng nhi, mà Thiên Thụ và Vị Ương lại trợn to mắt nhìn Lang Lâm ăn một mâm lại một mâm bánh bao.

Lang Lâm ngẩng đầu, thẹn thùng cười: “Hai người đừng nhìn ta như vậy, nói thế nào ta cũng là lang, ăn một chút như vậy cũng không tính là nhiều.”

“Như vậy mà một chút?” Vị Ương chắc chắn lấy làm kỳ, nhìn xem, người ta lang chính là có cái miệng rộng! Ăn bốn mâm bánh bao còn kêu một chút!

Vị Ương vuốt vuốt tóc, khiêm tốn hỏi: “Lang Lâm tiểu thư, có phải không đủ không? Không đủ chúng ta lại gói.”

“Thật thế à? Cám ơn!” Lang Lâm hai mắt sáng ngời, vui vẻ gật đầu, tranh thủ thời gian, ôm bát tiếp tục ăn, bỏ lại mấy người hai mặt nhìn nhau. Một lát sau, một tràng tiếng cười đột nhiên vang lên, vài vãn bối cười đứng dậy, đi vào phòng bếp làm vãn thần, nhất thời bột mỳ bay đầy trời, tiếng cười vui đình tại nhức óc. Bởi vì Tuyết nhi thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, khơi gợi lòng thương hương tiếc ngọc của mọi người, cho nên dù ai nấy đều trúng “đạn” nhưng không ai bắt nạt nàng. Hồ Mộ Y lại không phải chính nhân quân tử gì, nhớ bộ dáng bi thảm lúc mình bị đá lúc trước liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cầm bột mỳ, cười hì hì đến gần Tuyết nhi đang ngây ngời. Ngay lúc bột mỳ trên tay Tuyết nhi sắp chạm vào hai má trắng nõn của Tuyết nhi thì tiếng chuông cửa lại kịp thời vang lên. Hồ Mộ Y bĩu môi, không vui buông tay, ồn ào: “Có thể là đến kiểm tra đồng hồ nước, đến thực không đúng lúc chút nào.”

Cho dù kiểm tra đồng hồ nước thì vẫn là Tuyết nhi đi mở cửa [trừ Tuyết nhi ra thì tất cả mọi người đều bột đầy mặt, không nhìn ra hình người]. Tuyết nhi chậm rãi mở cửa, chỉ thấy một nữ nhân tú lệ xinh đẹp, trên người mặc áo khoác màu xanh nhạt bên ngoài, đang dùng đôi mắt trong suốt nhìn Tuyết nhi, khoé miệng hơi mỉm cười. Một lát sau, nữ nhân kia vươn tay, ôm Tuyết nhi đã hoàn toàn sững sốt lạng người vào lòng, tóc mai ngựa ngựa, tiếng thì thầm nhẹ nhàng vang lên bên tai Tuyết nhi: “Tuyết nhi, Phong nhi tới tìm nàng đây. Lần này ta tuyệt đối sẽ không buông nàng ra!”

__Toàn văn hoàn__

Bách Linh: Hình như trong bộ “Thật ra thì em rất trong sáng” cũng kết thúc với màn gói sủi cảo O.O

Lại 1 câu truyện nữa khép lại, đầu tiên phải nói lời xin lỗi với mọi người, bộ này ngắn hơn những bộ khác mà mình lại mất hơn 1 năm 6 tháng mới xong, 1 nửa do bận, mà phần lớn là lười, thực ngại quá :SS vậy mà vẫn nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn readers, thành thật cảm ơn rất nhiều ^^

Mong các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ mình ở những bộ tiếp theo :”>

Ebook thì khi nào rảnh mình sẽ làm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-chang-ra-ho-ly>